

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

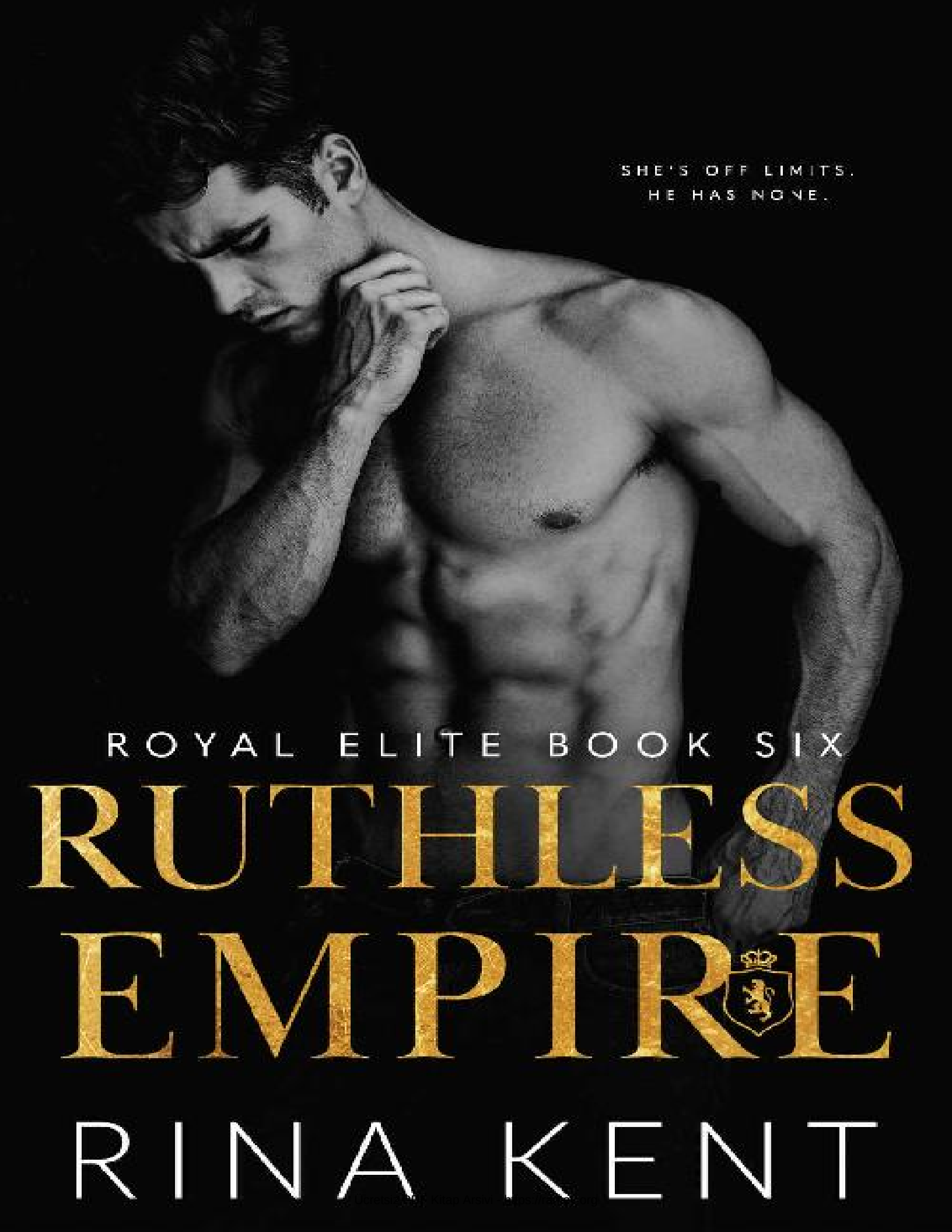
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE'S OFF LIMITS.
HE HAS NONE.

ROYAL ELITE BOOK SIX

RUTHLESS EMPIRE

RINA KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ACIMASIZ İMPARATORLUK

KRALİYET ELİTLERİ ALTINCI KİTAP

RINA KENT

İçinizdeki ilahi, ham kaosa.

AUTHOR NOTE

Merhaba okuyucu dostum,

Acımasız İmparatorluk, Kraliyet Elit Serisi'nin sonunu işaret ediyor ve tüm karakterler için hala bir epilog romanı olsa da, Cole ve Silver'ın kitabı resmi olmayan bir son. Senin gibi, bu beni de çok nostaljik ve duygusal yapıyor. Senin gibi ben de sonsuza kadar içimde yaşayacak olan bu patlayıcı karakterleri asla unutamayacağım. Umarım her kitapta ve her çiftte karanlığa rağmen ışığı bulursunuz.

Hepsinden önemlisi, umarım bu gayri resmi sonuçtan keyif alırsınız ve *Acımasız İmparatorluk* benim içimde olduğu kadar sizin içinizde de kanar.

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Karakterlere sadık kalmak için, *Acımasız İmparatorluk*'un kelime hazinesi, dilbilgisi ve yazım kuralları İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Acımasız İmparatorluk kendi başına okunabilir, ancak Kraliyet Eliti dünyasını daha iyi anlamak için önce serinin önceki kitaplarının okunması önerilir.

Kraliyet Elit Serisi:

- #0 [Zalim Kral](#)
- #1 [Sapkın Kral](#)
- #2 [Çelik Prenses](#)
- #3 [Twisted Kingdom](#)
- #4 [Kara Şövalye](#)
- #5 [Vicious Prince](#)

#6 Acımasız İmparatorluk

#7 Royal Elite Epilog

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolmayı unutmayın.

Kızın sınırları yok. Onun hiç yok.

Bir kız var.

Güzel. Popüler. Sahte. Ve
benim saplantım.

Benim düşüşüm.

Muhtemelen benim lanetlenmem.

Bu beni durdurdu mu? Umurumda mı? Hayır ve hayır.

Doğru ve yanlış arasında bir çizgi vardır. Ahlaklı ve
ahlaksız. Ve bir de o var.

Her sınırı kanla kaplı parmaklarımla
geçiyorum. Benden nefret ettiğini söylüyor.

Ben de ondan nefret ettiğimi söylüyorum,
çünkü onu tuzağa düşürüyorum, ona sahip
oluyorum. Onu tamamen benim yapıyorum.

PLAYLIST

No One Knows Us - BANNERS & Carly Paige
The Black and White - The Band CAMINO
Medicine - Bring Me The Horizon
The Last Of The Real Ones - Fall Out Boy
The Sound of Silence - Disturbed
The Drug In Me Is You - Falling In Reverse
Why Are You Here - Machine Gun Kelly
Call You Mine - The Chainsmokers & Bebe Rexha
Castles - Freya Ridings
Old Wounds - PVRIS
Somebody Else - VÉRITÉ
Fall Down (Acoustic) - Zero 9:36
Maniac - Conan Gray
Empires on Fire - BANNERS
Move Me - Badflower
Zaman - NF
Colors - Kulick Didn't
I - One Republic
Keşke Seninle Hiç Tanışmasaydım - Oh
Wonder Bad For You - AKA George
Dövmeler Birlikte - Lauv
You - James Arthur & Travis Barker
Monster (Under My Bed) - Call Me Karizma
Another's Arms - Coldplay
Doğal Kötü Adam - The Man Who

Çalma listesinin tamamını **Spotify**'da bulabilirsiniz.

BÖLÜM I

COLE

SEKİZ YAŞ

T *İşte kaosun içindeki özgürlük.*

Babam bunu söylediğinde pek anlamazdım.

İronik bir şekilde, bu bilgi kafamda bir gerçek gibi dolaşmaya devam etti.

Babam bir iş adamıydı. Hayatında kaosa yer olmamalıydı ama yine de kaosla büyüdü.

İnsanların doğası gereği kaotik olduğunu ve doğanın yetiştirmeden önce geldiğini biliyordu.

Kitaplar öyle diyor. Başta onları anlamadım ama kaçırıldıktan sonra yeni bir insan olarak geri döndüm.

Bir gün iki arkadaşım Aiden ve Xander ile eve dönüyorduk ve aniden her şey karardı.

Maskeler kafalarımıza geçirildi ve sonra ayrıldık. Karanlığı çok iyi hatırlıyorum. Bu sadece siyah rengi görmekle ilgili değil. Kendi havanızı solumak ve onda boğulacağınızı düşünmekle ilgili. Ayak parmaklarınızı ya da yüzünüzü hissedemeyecek kadar donmakla ilgili.

Karanlık sadece bir his değildir. Varoluşun bir aşamasıdır.

Annemin beni götürdüğü terapist de bunu söylüyordu.

Korkuyor muydun, evlat?

Sana herhangi bir şekilde zarar

verdiler mi? Sana dokundular

mı?

Hepsine hayır cevabını verdim. Gerçek bu. Kaçıranlar bunların hiçbirini yapmadı. Beni korkutmadılar, incitmediler ya da bana dokunmadılar.

Sadece beni yalnız bıraktılar.

Sessiz bir kaos türüydü. Kafanızın içinde duyabilirsiniz ama gözlerinizle göremez ya da teninizle hissedemezsiniz.

Yavaş ama emin adımlarla sizi ele geçiren derin bir boğulma.

Bunu terapistle söylemedim. Anlamazdı.

Kimse bilmiyor.

Çünkü kaçırılanlar beni ıssız bir yolda serbest bıraktıktan sonra ne olduğunu kimse bilmiyor. Ellerim serbest olmasına rağmen başıma bağlanan çantayı çıkarmayı düşünmedim.

Ailemi, evimi ya da arkadaşlarımı düşünmedim.

Birinin yapacağı en normal şey olmasına rağmen yardım istemeyi düşünmedim.

Bunların hiçbirini yapmadım.

Bunun yerine orada durdum, ellerimi birbirinden ayırdım ve tek başıma sessiz kaosu içinde boğuldum.

Özgürleştiriciydi, siyahtı ve çok durgundu. Hiçbir şey onu mahvetmedi, kesintiye uğratmadı ya da sonlandırmadı.

Sürekli sessiz kaos.

Belki saatler ya da günler sürdü - hatırlamıyorum.

Xander'ın aksine, ben evimin yolunu bulmak için savaşımadım. Sonunda dönene kadar saatlerce ve günlerce yürüdüm.

Benim durumumda, yoldan geçen bazı kişiler bana rastladı ve sonunda beni eve gönderen polisi aradı.

Annemin gözlerindeki yaşları hatırlıyorum, birinin kapağında mor bir morluk vardı. Bana sarılışını ve hıçkırığa hıçkırığa ağlayışını, sesinin etrafımda bir mengene gibi yankılanışını hatırlıyorum.

Döndüğüm ve güvende olduğum için mutluydu. Ben de ona sarıladım.

Ben de ona sarılamadım.

Orada öylece durdum ve o ağlarken geride bıraktığım kaosu ve onu geri getirmenin bir yolu olup olmadığını düşündüm.

Kaos, durup bakmamı sağlayan tek şey. Beynim için bir duraklatma düğmesi.

Yine de herkes kaosu sevmez. Bunu, ağlamadığım için babam beni terapist doktora götürdüğünde anladım.

Ağlayamadım.

Birdenbire ağlamak gereksiz bir şey haline geldi. **K ü ç ü k k e n** yatağında top gibi kıvrılıp ağlardım.

Ellerimi kulaklarıma kapattım ve dışarıdan gelen bağırma sesleri gerçek değilmiş gibi davrandım. Öcü gibiydiler.

Gençliğimde bilmediğim şey, öcünün asla ortaya çıkmayacağıydı.

Yukarı.

Kendi ev canavarımız yaptı ve hareketsiz kalmadı. Kendini tutmadı ellerini kendine doğru çekti.

Annemin çılgınları evin içinde yankılandığında, dışarı çıkmamayı kendime görev edinmiştim. Eğer çıkarsam, durumu daha da kötüleştirirdim. Beni korumaya çalışırdı ve bu da ikimizin de dayak yemesine ve yara bere içinde kalmasına neden olurdu.

Eğer çürüklerim varsa, annem beni saklar ve onlar geçene kadar arkadaşlarımla oynamama izin vermezdi.

O zamanlar neden ağladığımı bilmiyorum. Zaten faydasızdı. Gözyaşlarımızın hiçbirini onu durdurmadı ya da duraklatmadı.

Bizler sadece onun uygun gördüğü şekilde davrandığı eşyalarıydık.

Bir imparatorluğa sahip başarılı bir iş adamı olmak William Nash'e isim ve statü kazandırdı. Kimse gülümsemesinin ardındaki canavarı görmedi. Kimse onun içki alışkanlıklarından ya da kullanmaktan çekinmediği sert ellerinden şüphelenmedi.

Herkesin içinde beni kollarına alır ve üzerimize titrerdi. Özeldeyse, tek kelime ettiğimiz anda bizi tersledi.

Konuşmayı öğrenmeden önce sessizliği öğrendim. Sessizlik size düşünmek, plan yapmak için yer verir. Konuşmak sadece başınızı belaya sokar.

Kaos'la tanıştıktan sonra ağlamayı bıraktım, diğer alışkanlıklarımın yanı sıra annemin ve benim neden ona mahkum olduğumuzu ya da doğmakla yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ettim.

Kaos bana pek çok şey öğretti ve en önemlisi şu: Kendiniz başlamalısınız.

Kaosun oluşmasını bekleyemezsiniz.

Babam bir kaos ustasıdır. Her gün buna sebep olur. Her gece.

Annemin bir topun içine kıvrılıp yüzüne buz koymasıyla sona eriyor. Bu haldeyken ona bakmamı istemiyor. Bunu saklamak için elinden gelen her şeyi yapıyor - makyaj, yemek pişirme, gülümseme.

Bir sürü gülümseme.

Şu an içeride, saklanıyor,
ağlıyor. Ben ağlamıyorum.

Havuzun kenarında durmuş, tüm kırmızılığa bakıyorum. En gerçek haliyle kaos.

Eve döndüğüm o günden beri ilk kez derin bir nefes alıyorum. Uzun bir nefes.

Nefes alabiliyorum ve bu siyah değil. Görebiliyorum ve bu karanlık değil. Hissedebiliyorum ve bu hiçlik değil.

Ne kadar süre orada durup izlediğimi ve ne dediğini hatırlamaya çalıştığımı bilmiyorum.

Sen bir canavarsın.

Benim bir canavar
olduğumu düşünüyordu.

Belki de yleyimdir.

Bir robot gibi arkamı dönüyorum, vücudum ağır ve sert, ve gidiyorum.
Sadece havuz alanını değil, tüm evi.

Kşkmz gözden kayboluyor ama havuzdaki sahne bir film gibi
kafamın arkasında oynamaya devam ediyor.

Kırmızı.

El.

Gurples.

Ve sonra... sessizlik.

Sen bir canavarsın. Ondan sonra bir şeyler söyledi ama
hatırlayamıyorum. Hatırlayamayacak kadar kaosa kapılmışım.

Öğleden sonra geç saatlerdeyiz, bu yüzden alacakaranlık ufukta turuncu ve parlak.

Nereye gittiğimi bilmeden sokağın ortasında duruyorum ve güneşin
binaların arkasında yavaşça kayboluşunu izliyorum.

Yakında karanlık olacak. Yakında kaos olacak.

Ayaklarım beni yakındaki parka götürüyor. Genellikle bu saatlerde boş
oluyor çünkü anneler çocuklarını eve götürüyor. Uzun ağaçları ve havuzun
yanındakine benzer koyu yeşil bankları olan küçük bir park.

Belki burada oturup parkı ve karanlığı düşünürsem, havuzu düşünmem.

Yanımda bir kitap getirmeliydim.

Geri dönüp bir tane almak üzereydim ki, parkın en ucundaki bankın
yanında, büyük bir ağacın altında toplanmış küçük bir figür fark ettim.

Pembe bir elbise giyiyor, alt kısmı onun iki katı büyüklüğünde. Parlak,
altın rengi saçları bir kelebek tarafından uzun bir at kuyruğuyla bağlanmış.
Aynı kelebek belini saran kemerin üzerinde de var. Tıpkı kendisine
benzeyen ve hatta aynı elbiseyi giyen bir bebeğe sarılıyor.

O kız hep böyle aptalca şeyler yapıyor.

Silver, ben Aiden ve Xander'la oynarken sık sık yanıma geliyor ama
ondan hoşlanmıyorum.

Çok konuşuyor ve tartışıyor - hem *de çok* - ve bu kafamdaki sessizliği bozuyor.

Gitmeliyim ama bir şey beni durduruyor. Gözlerindeki yaşlar.

Sanki oynadığı bebeklerin kendisi olduğuna inanıyormuş gibi yüzüne sürekli sim serpiyor. Şimdi ağladığı için simler gözyaşlarına karışıyor ve yanaklarından aşağı iki perde halinde düşüyor.

Silver ağlamaz. En azından ben onu hiç ağlarken görmedim. Bunu nasıl yaptığını merak ettim ve ondan hoşlanmasam da, ona sormak ve bunun faydasız olduğunu düşündüğü için olup olmadığını görmek istedim.

Şimdi onu ilk kez ağlarken görüyorum ve gidemiyorum. Hareket bile edemiyorum.

Tek yapabildiğim kocaman gözlerinde biriken nemi izlemek. Gözyaşları yanaklarından aşağı akmadan önce açık mavi renkleri koyulaşıyor.

Yüzü karmakarışık, sümük, sim ve bitmek bilmeyen gözyaşlarıyla dolu. Yanakları kırmızı ve dudakları her zamankinden daha pembe.

Kaos.

Yine aklıma geldi.

Bacaklarım beni ona doğru götürürken bunu düşünmüyorum. Beni hissetmiyor, daha doğrusu hissedemiyor. Aiden her zaman sessizce hareket ettiğimi söyler. Çünkü babamın ulaşamayacağı yerlere parmak uçlarımla gitmeyi öğrendim.

Ama bunu ne ona ne de Xander'a söyledim.

Böyle şeyler söylemememiz gerekiyor. Bizler düzgün davranışları ve düzgün sırları olan düzgün insanlarız.

Silver'ın arkasına geçtiğimde, at kuyruğunu çektim. Nefes nefese kaldı, sonra çığlık attı.

Çok konuştuğunda onu Aiden'in evinden kovmak için genellikle yaptığım şey bu. Bize erkeklerin berbat olduğunu ve kötü bir yere gitmem gerektiğini bağılıyor.

Bunu neden şimdi yaptığımı bilmiyorum. Ortadan kaybolmasını gerçekten istemiyorum, ama ne zaman görünür olsa bu alışkanlığımı da görmezden gelemiyorum.

Silver başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda neredeyse yüzünü yutacak kadar genişliyor.

Bir an için başka bir şey yapamadan ona bakıyorum.

Bu bakışı seviyorum.

Bu görünümü korumak

istiyorum. Ama nasıl?

"Burada ne yapıyorsun Cole?" Başında kelebekler olan bebeği kucağına

bırakıyor ve yüzünü minik bebeğinin içine saklıyor.

Ellerini. "Git başımdan."

Bu bakışını saklamasına sinirlenerek saçlarını bıraktım ve yanına oturdum. Elbisesinin geniş eteği aramıza başka birini daha sığdırabilirdi.

"Neden ağlıyorsun?" Onunla nasıl konuşmam gerektiğini bilmediğim için sesim kısık çıkıyor.

"Sana ne ki?" Burnunu çekiyor. "Benden nefret ediyorsun."

Yani bunu biliyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

Bana neden ağladığını söylemesine ihtiyacım var, çünkü nedenini bilirim, onu kullanabilirim ve belki de daha önceki bakışını geri getirebilirim.

Kaos.

"Öyle olduğunu biliyorum." Burnunu çekerek konuşmayı başarıyor. "Ve ben de senden nefret ediyorum."

"Madem benden nefret ediyorsun, neden benden saklanıyorsun?"

"Saklanmıyorum! Beni ağlarken görmeni istemiyorum. Kimse beni ağlarken göremez."

Yüzümü tamamen ona dönüyorum, dudaklarımda bir gülümseme. "Yani ilk ben miyim?" "Kapa çeneni ve git buradan!"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Bu park herkes içindir."

"Tamam. Ben giderim." Ellerini yüzünden çeker. Hâlâ gözyaşları ve dağılmış parıltılarla dolu ama az önceki bakış gitmiş. Şaşırmamış ya da hazırlıksız yakalanmamış.

Neden değil?

"Eğer kalırsan sana bir sır vereceğim," diyorum bebeğini toplarken.

"Ne sırrı?" Kıpırdamaya yeltenmiyor, gözleri yine açılıyor ama bu sefer meraktan, önceki gibi şaşkınlıktan değil.

Alacakaranlığın güneşi saçlarına altın rengi bir ton veriyor ve gözlerinin mavisini daha açık ve parlak hale getiriyor.

"Bilmek istediğine emin misin? Bu sır bizi ömür boyu bir arada tutacak."

"Ömür boyu mu?"

"Evet, Kelebek. Ömür boyu."

Kaşlarını çatıyor. "Neden bana öyle diyorsun?" "Ne?"

"Kelebek."

"Saçında bir tane var." Elbisesinin belini gösteriyorum. "Ve kıyafetlerinde. Biri gibi uçmak ister misin?"

"Seviyorum." Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Neden?"

"Çünkü, bilirsiniz, çok güzeller ve herkes onları gördüğünde gülümsüyor. Mutluluk ve ışık getiriyorlar."

"Onlar kanatlı hamamböcekleri."

"Kapa çeneni. Onlar hakkında böyle konuşma."

"Bazı kelebekler vardır, bir günde ölürlər."

Kollarını kavuştururken alnında bir kırıksıklık oluşuyor. "Sen bir kötüsün."

"Ve sen gerçekçi değilsin."

"Ben gidiyorum."

"Sırrı öğrenmek istediğini sanıyordum? Yoksa korkak mısın?"

"Ben korkak değilim."

"Yani bilmek istiyorsun?"

Gizlice başını sallıyor. Silver çok konuşabilir ama bir şeyler istemeyi sevmez. Kendini ortaya koymaktan da hoşlanmaz.

Bunu oyunlarda fark ettim. Ne zaman oynasak, diğerlerini gözlemleyebilmek için en sona geçmek istiyor. Tabii ki istemiyor, çünkü ben her seferinde ondan son pozisyonu çalışıyorum. Aiden ve ben genellikle hepsine karşı kazanıyoruz.

Xander ve Kim'in umurunda değil; sadece oyun oynamaktan hoşlanıyorlar ama Silver her zaman öfkeyle çıkıp gidiyor ve ertesi gün rövanş talebiyle geri dönüyor.

"Sen bana seninkini söylersen ben de sana söylerim," diyorum. Kaşları çatıldı. "Benimkini mi?"

"Neden ağlıyorsun?"

Hâlâ bebeğini tutarken kollarını tekrar kavuşturuyor. "Sana söylemeyeceğim."

"Ben de sana söylemiyorum, Kelebek."

Bana dik dik bakıyor, dudağını öne çıkarıyor. Çok sevimli.

Böyle bir günde birinin sevimli olduğunu düşünmek garip... *Sanırım.* Ama Kaos'la tanıştığımdan beri, normalin zaten bana göre olmadığını anladım.

Sonunda Gümüş iç geçirir. Elbisesinin eteğine bakıyor ve belindeki kelebekle oynuyor. "Annemle babamın kavga ettiklerini ve boşanacaklarını söylediklerini duydum."

Yoldan geçenlerin beni bulduğu zamanki gibi bir hayal kırıklığı kaplıyor içimi. Neden bu kadar sıkıcı? "Bu kadar mı?"

"Ne demek *bu kadar*?" Gözlerinde taze yaşlar birikiyor. "Sürekli kavga ediyorlar, bağırıp çağırıyorlar ve birbirlerine kötü şeyler söylüyorlar. Şimdi boşanacaklar. Ben de sınıftaki Sally gibi olacağım. Hayatım iki ebeveyn ve iki ev arasında bölünecek. Birlikte yaşayamayacağız, birlikte tatil yapamayacağız ya da birlikte seyahat edemeyeceğiz ve... ve... ben bunu istemiyorum!"

"Tamam."

Başını bana doğru çevirdi. "Tamam mı? Sana her şeyi anlatıyorum ve senin tek söylemen gereken şey *tamam* mı?"

"Evet, iyi şanslar." Ayağa kalkmaya başlıyorum ama tişörtümün kolundan tutarak beni yerimde tutuyor.

"Gitmene gerek yok Cole." İçinde olduğunu bilmediğim bir güçle beni aşağı çekiyor. Dengemi kaybettim ve sırtüstü bankın üzerine düştüm.

Sancı omurgama kadar tırmanıyor.

Silver belime sarılıyor, avuçlarını omuzlarıma yerleştirirken büyük eteği ikimizi de örtüyor.

Onu uzaklaştırmak istesem uzaklaştırabilirim ama istemiyorum. Bu kadar yakından, burnunun kenarındaki daha önce görmediğim minik çilleri fark ediyorum. Gözlerinde yaşlar parlıyor ve alttan bakış, gölgeli yüzünün net hatlarına bakmamı sağlıyor.

Çok güzel.

"Gidemezsin. Bunu söylediğim ilk kişi sensin. Bunun sorumluluğunu almalısın. Babam herkesin bir şeyler gördükten sonra nasıl tepki verdiğinden sorumlu olduğunu söyler. Kötü bir şeyi görmezden gelersen, kötü bir insan olursun." Göz kapağından bir damla yaş yanağıma düşüyor ve ağızma damlayarak tuz tadı almamı sağlıyor.

"Aralarında en çok kimden nefret ediyorsun?" Sessizce sordum. "Ailemden nefret etmiyorum."

"Öyle olmalı. Kavga ediyorlarsa, biri buna neden oluyor, değil mi?" Duraksıyorum. "Benim durumumda, babam yapıyor ve ondan nefret ediyorum."

Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. Daha önceki o bakışı canlandırmak istediğim için ya da hayatımda bir kez olsun bunu yüksek sesle söylemek istediğim için olabilir.

"Babandan neden nefret ediyorsun?" diye sorar.

"Bu seninle ilgili. En çok kimden nefret ediyorsun?"

"Ondan nefret etmiyorum ama bazen annemden hoşlanmıyorum." Sanki bunu kabul etmek istemiyormuş gibi gözlerini kaçırıyor.

"Neden?"

"Çünkü her şeyden hoşlanmıyor ve bana sürekli bir hanımefendi gibi davranmam gerektiğini söylüyor. Dışarıda oynayamıyorum ya da arkadaşlarımı davet edemiyorum. Babam eve geldiğinde ona sarılmak için koşamıyorum. Ağlayamam ya da çığlık atamam. O yüzden burada yapıyorum, biliyorsun." Parkı işaret ediyor. "Etrafta kimse yokken burada ağlıyor ve çığlık atıyorum."

"Boşandıklarında seni almak isteyecektir."

Burnunu çekiyor, bana tekrar bakarken gözleri iki kat büyüyor, sonra şiddetle başını sallıyor. "Hayır. Bunu istemiyorum."

"Diğer yetişkinler size sorduğunda, onlara babanızla kalmak istediğinizi söyleyin."

"Ve... ve bana izin verecekler mi?"

Başımı salladım. "Sally de öyle yaptı. Annesini seçti ve onunla yaşamasına izin verdiler."

"Bu annemi hiç göremeyeceğim anlamına mı geliyor? Bunu istemiyorum."

"Olacaksın ama çoğu zaman evde babanla kalacaksın."

Çatlak bir nefes alarak bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Teşekkür ederim. Bunu söylediğim ilk kişi olduğun için mutluyum."

"Ben de." Bu dünyada hiç kimse onu böyle göremezken ben onu böyle görebiliyorum. Birden bir düşünce beni ele geçiriyor ve bir ihtiyaca dönüşüyor.

Tıpkı daha fazla kaos istediğimde duyduğum ihtiyaç gibi.

"Şimdi bana sırrını söyle," diye talep ediyor, hâlâ ağlamasının kalıntılarıyla savaşıyor.

Sırıyorum. "Senin ilkin olmak istiyorum." "Neyin ilki?"

Başparmağım gözlerinin altındaki nemi siliyor. "Her şeyde, Kelebek."

"O zaman ben de senin ilklerini istiyorum." Çenesini kaldırıyor. "Söz ver bana." "Söz ver."

D O L L M A S T E R

H Merhaba.

Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun ama ben senin kim olduğunu biliyorum.

Dolap Ben yatağının altındaki canavarım ve içindeki öcüyüm.

Ben bilinmeyenim.

Beni aramadığınız sürece göremezsiniz ve gördüğünüzde bile yeterince aradığınızdan emin misiniz? Yeterince aradığından?

İşte benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey: Bebekleri severim. Daha doğrusu, belirli bir bebeği.

Babam bebeklerle oynamama izin vermezdi. Onları sevmediğini ve bana göre olmadıklarını söylerdi.

Ben de bebeğimi sakladım ve onun yanıldığını kanıtladım. Şimdi de herkesin yanıldığını kanıtliyorum.

Sen de dahil.

Bu, en kıymetlimi kaybettikten sonra yeni favori bebeğimin hikayesi.

Onu görene kadar ilk görüşte aşka inanmıyordum.

Yani, her *şeyini*.

Porselen teni, bebek mavisi gözleri, altın sarısı saçları, kurdeleli ve tüllü pembe elbisesi.

Sanki benim için yaratılmış.

Öyleydi.

Kendi bebeğim. Benim özel bebeğim.

Onu ilk gördüğümde yıkılmıştım. Hayatımın sonuna kadar pişman olacağım bir karar vermek üzereydim ama o çıkageldi. Oradaydı, güzeldi.

ve ağlıyordu, ve ben onu tutmam gerektiğini biliyordum.

Daha önce zaten bir bebeğim vardı, bu yüzden ona hiç dikkat etmemiştim. Şimdi bebeğim gittiğine göre, nihayet onu görebiliyorum.

Ağlıyor, konuşuyor.

Önceki bebeğim bunu yapmadı. Pek yapmazdı.

Altın sarısı saçları yüzünü kamufle ediyor ve onu dünyadan gizliyor, ama sonunda benim için tamamen görünür olacak.

Oyuncak bebek ustası olmanın bir sanatı var. Kimsenin görmediği ya da fark etmediği şeyleri görüp fark edebiliyorsunuz. Bebeklerin kendileri bile.

Yapım aşamasındaki başyapıtlar.

Bir şaheseri daha tam şekillenmeden tanıyabilirim. Bu yüzden bulabileceğiniz en iyi bebek ustasıyım.

Tabii beni bulabilirsen.

Bulamazsın.

O da yapamaz.

Aldatma, saklanma ve görünmez olma sanatında ustalaştım. Bazen *ben* bile kendimi göremiyorum.

Ben bile ne yaptığının farkına varmakta zorlanıyorum. Ne yapabileceğimi. Sınırım kendimdim ama bugün son prangamı da bıraktım. Artık yeni bir bebeğim var. En değerli varlığım.

Gümüş. Benim güzel küçük bebeğim. Benim dünyama hoş geldin.

Eğlenceli bulacaksın.

Sonunda.

Oh, ve beni arama. Ben sana izin verene kadar beni bulamayacaksın. Ve sonunda karşına çıktığımda, yapabileceğin tek şey kanlı parçalara ayrılmak olacak.

Bu düşünceye gülümsedim.

Ödevime başlama zamanı.

Koş, bebek.

Saklan.

Ve asla ama asla yatağının altına bakma.

SILVER

ON BİR YAŞ

Ibu hafta sonu annemle kalmak zorundayım. Bu hoşuma gitmiyor. Beni partilere ve brunchlara götürüyor, elbiseler giydiriyor ve arkadaşlarının çocuklarıyla oturtuyor.

Babamla kalmak ve arkadaşlarını dinlemek istiyorum. Onlar iyi insanlar, yani babamın arkadaşları.

Bütün ülke onların.

Papa hayır diyor, Muhafazakar Parti Birleşik Krallık'ın sahibi değil; sadece yönetiyorlar. Ve bunu yapmalarının tek nedeni de halkın oyunu almış olmaları.

Umurumda değil. Havalılar ve benim gözümde ülkenin sahibi onlar. Her şey hakkında çok şey biliyorlar ve hizmetçimizin onlara çay getirmesine yardım ettiğimde kendimi çok önemli hissettiriyorlar. Babam her zaman fikrimi sorar ve en sevdiği kitapları okumama izin verir.

Büyüdüğümde onun gibi olacağım. Parlamentoda birçok insanın önünde duracağım ve inançlarımı savunacağım.

Annem de Muhafazakar Parti'de ama o kaybedenler grubundan.

- Ya da babamın sağ kolu Frederic öyle diyor. Bana annemin, iç seçimleri asla kazanamayan bir lideri aday gösteren gruptan olduğunu söyledi.

Aynı partinin üyeleri olmak, annemle babama birlikte kalmak için bir neden vermeliydi, ancak aynı genel inançlara sahip olsalar bile bir şekilde anlaşmazlığa düşmenin bir yolunu bulmayı başardılar.

Her neyse, annemin arkadaşları havalı değil. Züppeler ve sık sık bana onların yanında sınırı aşmam gerektiğini hissettiriyorlar.

Babamın arkadaşları çok daha iyi.

Ama bu hafta sonu anneme gitmek zorundayım. Babama onunla kalıp kalamayacağımı sordum ama annemin de benim ailem olduğunu söyledi.

Eğer gitmezsem, annem gelip babamla yine kavga edecek. Annem hiç susmuyor. Boşanma ve velayet sürecini o kadar karmaşık hale getirdi ki, hala bu konuda kabuslar görüyorum.

Ama o benim annem ve onu yalnız görmekten hoşlanmıyorum. Üç yıl boyunca, birlikte tatil yapmamızı önererek onu ve babamı tekrar bir araya getirmeye çalıştım, ancak her zaman, başarısız olmadan, bir kavga ile bitirdiler. Sanki tartışmak için fırsat kolluyorlar.

Sanırım hafta sonunu atlatabilirim.

Ama önce hazırlanmam gerek. Bu yüzden parkta tek başıma oturuyorum. Lacivert elbisemi ve ona uygun babetlerimi giydim ve saçlarım arkama doğru dökülüyor.

Annemin arkadaşlarıyla öğle yemeği için buluşmama bir saat kaldı. Bunu yapabilirim.

Bankta bağdaş kurup oturuyorum ve ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Meditasyon yapıyorum. Düşüncelerim karmakarışık olduğunda kullanmam için Helen'in bana öğrettiği bir numara.

Helen sessiz olma konusunda annemden çok daha iyi. Beni dinler, saçımı yapar ve bana hediyeler verir. Bana daha iyi çay yapmanın püf noktalarını öğretti ve yemek pişirirken yanında olmama izin veriyor.

Eğer oğlu Cole baş belası olmasaydı, belki de bu saati yalnız kalmak yerine onunla geçirirdim.

Genel olarak erkeklerden hoşlanmıyorum. Domuz gibi davranırlar, sinir bozucudurlar ve başkalarının huzurlu olmasına izin vermezler.

Tek umursadıkları şaka yapmak. Özellikle Aiden ve Cole. Geçen gün bana çelme taktığı için Aiden'ı hâlâ yumruklamak istiyorum.

Ama en nefret ettiğim kişi Cole. Kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı ve sonra at kuyruğumu çekerek "Git parkta ağla" dedi.

Buranın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesinden nefret ediyorum. Her fırsatta burayı benimle alay etmek için kullanıyor. Bazen sırf benimle dalga geçmek için beni buraya kadar takip ediyor. Bunu diğerlerinin önünde yapmıyor çünkü herkes Cole'un iyi bir çocuk olduğuna inanıyor.

Aiden'ın biraz yaramaz, Xander'ın ise kötü çocuk olduğunu düşünüyorlar ama Cole'un birinci sınıf bir otuzbirci olduğunu bilmiyorlar.

Bu parktan başka özel bir yer bulmaya çalıştım ama bulamadım. Ailemle ilk pikniğimi burada yapmıştım. Ya da belki de

Ama bu benim ilk mutlu anımdı, bu yüzden sığınağım oldu. Dünyadan kaçışım.

O serseri Cole bunu benden alamaz.

Mutlu düşünceler. Cole'u düşünme. Mutlu düşünceler.

Annemden döner dönmez, babam yaklaşan bir yarışma için çalıştığım piyano parçasını çalarken beni dinleyecek. Helen bana nasıl kek yapılacağını öğretecek. Nedense hiç doğru yapamıyorum. Çay hazırlamakta daha iyiyim.

Biri saçımın bir telini çekiyor ve ben inleyerek gözlerimi açıyorum.

Cole yanımda oturuyor, gülümsüyor. Bunu çok sık yapıyor - sessiz kalıyor ve yüzünün her yerinde o sinir bozucu gülümseme var.

Bir şey söylemiyor ama ifadesi başlı başına bir alay gibi.

"Ne istiyorsun?" Şak diye söyledim.

"Bu park herkes için, Kelebek."

Ugh. Bana böyle demesinden nefret ediyorum. Yapmamam gerekirken ona zayıflığını gösterdiğim o günü hatırlatıyor.

Yine de tavsiyesi işe yaradı. Yargıca babamla kalmak istediğimi söylediğimde, babama velayet vermekte tereddüt etmedi. Annem bir hafta boyunca benimle ya da babamla konuşmadı ve beni affetmesi için gidip ondan özür dilemem gerekti.

Cole'a asla minnettar olduğumu söylemeyeceğim. Bu onun önünde tekrar zayıflık göstermek anlamına gelir ve bunu yıllarca bana karşı kullanır.

O gün ikimizin de hayatında kara bir gündü. Eve gittiğimde annem ve babam beni oturtup boşanacaklarını söylediler. O gece uyuyana kadar ağladım.

Ertesi sabah Cole'un babası William Amca'nın havuzda ayağının takıldığını ve başını kenara çarptığını öğrendim. Cole'un parkta benimle konuştuğu saatlerde ölmüş.

Cole'un hayatı o zamandan beri hiç eskisi gibi olmadı. O söylemiyor ama ben hissediyorum.

Annem ve arkadaşları Helen'in çok parası olan zengin bir dul olduğunu ve ömrü boyunca bu parayı harcayamayacağını söyleyip duruyorlar.

Cole babasının cenazesinde ağlamadı. Genelde ağlamaz ama o gün ağlayacağını düşünmüştüm.

Ancak, bir damla gözyaşı bile dökmedi.

Törenin tamamını, hıçkırır hıçkırır ağlayan annesinin elini tutarak geçirdi. Sanki hem Cole'un hem de kendi payına ağlıyor gibiydi.

O gün Cole'a Snickers çikolatamı verdim. Sadece üç günde bir alıyorum. - Annemin kuralları çünkü diyetime dikkat etmem gerekiyor - ve üzgün olduğu için çikolatanın onu daha iyi hissettireceğini düşündüm.

Önce çikolataya, sonra bana ters ters baktı ve önünde yememi söyledi. Yedim, içten içe çikolatamı alabildiğim için mutluydum. Ben yemeye devam ederken bana bencil olduğumu söyledi. Çikolatanın geri kalanını göğsüne fırlattım ve oradan ayrıldım.

O zamandan beri serserinin teki. Sırf gülümserken kötü şeyler söylemek için benimle vakit geçirmek istediğini düşünüyor.

Bunu yapmasından nefret ediyorum.

Gülümsemesinden ve rüzgârda dalgalanacak kadar uzun tuttuğu kestane rengi saçlarından nefret ediyorum. Ayrıca gözlerinin çok nadir görülen, büyüleyici bir yeşil olmasından da nefret ediyorum. Kim'inki gibi orman yeşili değil, hayır. Herkesin üzerinde tepinebileceği çimenler gibi de değil. Uzun ağaçların ucu gibi, aydınlık gibi görünüyor ama aslında karanlık ve derin. Yüksek, güçlü ve uzak.

Şimdiye kadar tırmanmak neredeyse imkansızdı.

"Satrançta kaybettiğin için hâlâ kızgın mısın?" Gülümsüyor. "Sen bir acemisin."

"Bir dahaki sefere ben kazanacağım. Her neyse."

"Bana karşı kazanamazsın, Kelebek."

"Tabii ki yapabilirim. Pişman yarışmasını kazandım."

Hmph. "Çünkü sana izin verdim."

"Kaybedenler böyle der."

"Bana meydan okumak istemezsin, yoksa seni yine ağlatırım."

"Cehenneme kadar yolun var."

Sırıltısı genişler. "Vay be. Büyük laflar, Bayan İlkel ve Düzgün."

Gözlerimi ona dikeyim. "Beni yalnız bırakman için ne gerekiyor?"

Bir an duraksıyor, teklifimi ciddi ciddi düşünmüş gibi görünüyor. Sonra yanağına dokundu. "Beni buradan öp."

"Yapmayacağım!"

"Tamam." Sinsice saçımı çekmeden önce kolunu yana bırakıyor.

"Ow!"

"Ne?"

"Sana bunu bir daha yapmamanı söylemiştim."

"Sen bana istediğimi vermedin. Neden senin istediğini vereyim ki?"

"Sen tam bir...a..."

"Kelimeyi bulamıyor
musun?" "Bir tosuncuk!"

"Benim için sorun değil. Beni öpecek misin yoksa Cynthia seni almaya
gelene kadar seni rahatsız edeyim mi?"

"Neden yanağını öpmemi istiyorsun?" Bir
omzunu kaldırır. "Çünkü."

"Bana nedenini söyle yoksa yapmam."

Duraksıyor, gülümsemesi kayboluyor. Cole köşeye sıkıştırılmaktan
hoşlanmaz. Sonunda sessizce konuşur. "Bunu başka hiçbir çocuğa
yapmadın."

Gülümseme sırası bende. "İlklerimi istediğin için
mi?" Başını sallıyor. "Şimdi yap yoksa yine saçını
çekerim." "Lütfen de."

"Lütfen demiyorum," diye alay ediyor. "Yap yoksa saçını
çekerim." "O zaman Aiden'ın yanağını öperim ve ilk öpücüğünü
sonsuz dek kaybedersin." Cole'un burun delikleri alevleniyor ve
ben de kendimi beğenmiş bir şekilde kollarımı kavuşturuyorum.

"Buna pişman olacaksın,"
diyor. "Umurumda değil."

Derin bir nefes alır. "Lütfen."

"Lütfen ne?"

"Silver," diye uyarıyor. İsmimi sadece kızdığında ya da bir şey
yapmamı istediğinde kullanıyor.

"Bütün cümleyi söylemek zorundasın."

Dişlerini sıkıyor ama sakın bir sesle konuşuyor. "Lütfen beni
yanağımdan öp."

Benim var.

Bir elimi bankın üzerine koyarak eğiliyor ve dudaklarımı sağ yanağına
değdiriyorum. Temas kısa sürüyor ama nedense yüzüm ısınıyor ve hemen
geri çekiliyorum.

Sırıttıyor.

Neden sırtttıyor?

Cole sol yanağına dokunur. "Şimdi de
diğerine." "Sadece bir yanakta anlaşıştık."

"Sadece *bir* yanak üzerinde anlaştık, hangisini istediğimizi belirtmedik. Ben sol yanağı istedim."

"Tamam." Yine de tenini hissetmek istiyorum.

Sol yanağı önümde olacak şekilde hafifçe eğiliyor. Ama dudaklarım teniyle temas etmek üzereyken aniden başını çeviriyor ve ağzı benimkine yapışıyor.

Bir an için tepki veremeyecek kadar sersemledim. Dudakları yumuşak ve görüldüğünden daha dolgun.

Ve şimdi de benimkiler.

Şok içinde geri çekilip elimin tersiyle ağzımı kapatıyorum. Yanaklarım o kadar sıcak ki patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Bunu neden yaptın?!" Titrek bir parmakla onu işaret ediyorum. Sanki artık konuşmıyor gibiyim.

Başka bir sırtış dudaklarını kaldırıyor. Az önce öptüğüm dudakları. "Çünkü." "Cole, sen... sen..."

"Tosser?" diye başını eğerek benim için tamamlıyor.

"Keşke ölsen -" Duraksadım, ne söylediğimi fark ettim. Bu sözler asla söylenmemeliydi, hele de yakın zamanda annemle olanlardan sonra. "Öyle demek istemedim."

"Sen yaparsan ben iyiyim. Ayrıca, bunun için suçlanacak tek kişi sensin." "*Ben* mi?"

"Sana pişman olacağını söylemiştim. Beni bir daha tehdit etme, Kelebek. Bana karşı asla kazanamayacaksın."

Kapalı bir yumrukla omzuna vurdum. "Git başımdan!"

"Yoksa ne olur? Bir hanımefendi gibi davranmayı bırakacak mısın? Zaten bıraktın. Bayanlar yumruk atmaz."

"Kapa çeneni ve git."

"Pekala, pekala. Anlaşma anlaşmadır. Ben gidiyorum." Sendeleyerek ayağa kalkıyor, hâlâ o sinir bozucu gülümsemesiyle benimle alay ediyor, boğazına yumruk atma isteği uyandırıyor.

"Senden nefret ediyorum." Ona ters ters bakıyorum. Gölgesi güneşi kamufle ediyor ve varlığı diğer her şeyi engelliyor.

Saçlarını karıştırıyor, altın sarısı teller uçuşuyor, sonra avucunu başımın üstüne koyuyor ve yüzü benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde eğiliyor.

Sesinin tonunu sertleştirerek konuşurken dudaklarında gülümseme yok. "Benden istediğin kadar nefret et, ama sözümüzü tut. Tüm ilklerin

benim."

SILVER

ON DÖRT YAŞ

M Annem daha iyisini yapabileceğimi söyledi.
Daha sofistike, daha zarif ve sadece... daha fazlası
olabilirdim.

Kimberly'yi kendimden uzaklaştırdım çünkü bunu yapmasaydım annem onu bir şekilde incitebilirdi. Annem çok açık sözlü ve ne kadar çirkin olurlarsa olsunlar gerçekleri söylemeden önce iki kez düşünmüyor. Başarıya giden yolda kime aşık olduğu umurunda değil. Diğer insanlar için sonuçlarını düşünmek için durmaz. O sadece bizim gibi hissetmiyor.

Ya da bir parçası boşandıktan sonra öldü. Daha doğrusu üç yıl önce. Sanki o kuvette bir parçasını öldürmüş gibi.

O zamandan beri onu hiçbir şekilde test etmek istemiyorum. Arkadaşlarımı değiştirmemi söylerse, değiştiriyorum. Belli bir şeyi giymemem gerektiğini söylerse, giymem. Rock müzik dinlemememi söylerse, dinlemem. En azından toplum içinde. Herkes beni piyanist kız olarak tanır ve öyle kalacağım.

Piyano çalmayı sevmediğimden değil, çünkü seviyorum. Ancak, düşündürücü sözleri olan diğer müzik türlerini dinlemeyi tercih ediyorum.

Annem buna şeytanın müziği diyor.

Farkına bile varmadan, hayatım bir imaja dönüştü. Belli bir şekilde davranıyorum, belli bir şekilde konuşuyorum ve hatta belli bir şekilde yürüyorum. Kalçalarımı hafifçe sallamalıyım ama bir sürtük gibi çok yavaş ya da bir inek gibi çok hızlı yürüyemem.

Ben bir hanımefendiyim. Tıpkı annem gibi.

Babam beni oturttu ve onun talimatlarına uymak zorunda olmadığımı ya da onun tarafından tehdit edilmediğimi söyledi. Ama babam benim gördüğümü görmedi. Babam orada değildi.

Onu dünyadan daha çok seviyorum ama o ben değilim. Tanrı gibi kişilikleri olan iki alfa ebeveyn arasında bölünmedi. O zorlanmadı

onlardan birinin dibe vurduğunu görmek için.

Ona bunu istediğimi söyler söylemez konuyu bir daha açmadı. Babam katı kuralları ve çelik gibi fikirleriyle korkulan bir politikacı olabilir ama benim isteklerime her şeyden çok saygı duyar. Sırf bunun için bile ona minnettarım.

Son zamanlarda bunu pek söyleyemiyorum. Bir hanımefendi olmanın bir parçası da duygularını göstermemektir. Eğer göstermek zorundaysanız, bunlar gerçek duygularınız olmamalı. Onlar her zaman kimsenin bulamayacağı bir yerde saklı olmalı.

Okuldaki insanların bana kaltak, kraliçe B dediklerini biliyorum ama umurumda değil. Kaltak olmak, duygularımı saklamakta mükemmel bir iş yaptığım anlamına geliyor.

O kabusu tekrar yaşamak zorunda değilim.

Bu, tüm parçalarımı bir arada tutabileceğim anlamına geliyor.

Bu yüzden kimse anlayamayana kadar kaltak rolünü çok iyi oynadım. Sadece kazanan olarak çıkmak için kavgalar çıkardım. Sırf yapabildiğimi kanıtlamak için oyunlar oynadım.

Eskiden en yakın arkadaşım olan Kim bile bu dönüşüme inanıyor ve şimdi kendisi bana kaltak diyor. Bazen ona bir mesaj gönderip üzgün olduğumu söylemek istiyorum ama son anda fikrimi değiştiriyorum. Ortada arkadaşlıktan çok daha büyük bir şey var ve ben asla böyle bir kumar oynamam.

Annem zirvede yalnız olduğunu söylüyor ve ben de bunun ne anlama geldiğini anlamaya başlıyorum.

Partinin basamaklarını tırmandıkça ve kendisini erkeklere rakip olabilecek en güzel kadın politikacı olarak kabul ettirdikçe arkadaşları da ondan uzaklaşmaya başladı. Bir süre önce bir muhabir ona güzelliğini istediğini elde etmek için kullanıp kullanmadığını sordu ve o ünlü cümleyi söyledi: "Buraya çok ciddi, çok acil bir sorun hakkında konuşmaya geldim ve bu da toplu konut. Düşüncelerimi paylaşabilir miyim, yoksa bunu yapabilmem için oturup yüzümle ilgili yorumları atlatmam mı gerekiyor?"

Bu ona sosyal medyada ve kadın derneklerinde büyük bir popülerlik kazandırdı.

"Teşekkür ederim, Derek." Beni okuldan Helen'in evine bıraktıktan sonra babamın şoförüne camdan bakıyorum. "Sana daha önce verdiğim çayı içmeyi unutma. Kendim yaptım."

"Bunu kaçırmazdım." Düz, beyaz dişlerini göstererek sırıtıyor. Yirmili yaşlarının sonlarında ve babama işinde çok yardımcı oluyor. "İyi eğlenceler, Bayan Queens."

"Ben Silver." Araba köşede kaybolurken ona el sallıyorum. Eve yürüyerek gidebileceğimi söylediğimde bile babam beni sonra alacağını söyledi.

Hizmetçi Isabel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni içeri alıyor. Helen'in izin verdiği tek yardımcı o ve haftada sadece iki kez geliyor. Isabel, Helen'in mutfakta olduğunu işaret ediyor.

Parmağımı dudaklarıma götürüp parmak ucunda oraya doğru ilerliyorum ve sırt çantamı kanepenin üzerine bırakıyorum.

Helen ile vakit geçirmek haftamın en önemli anlarından biri. Babam dışişleri bakanı olduğundan beri partiyle daha da meşgul olmaya başladı. Toplantılarına katılıyorum ama ne bana ne de kendine ayıracak zamanı var. Onu bu kadar yalnız ve gün geçtikçe yaşlanırken görmek beni kahrediyor.

Ancak, zamanımın çoğunu annemle geçiriyorum ve bu hiç de eğlenceli değil.

Helen ile birlikteyken konuşur ve yemek pişiririz - daha doğrusu o yemek pişirir. Bu konuda berbat olmaya devam ediyorum. Yine de Helen benden asla vazgeçmedi ve bana öğretmeye devam ediyor.

Birlikte meditasyon yapıyoruz ve hala saçımı yapıyor ve bana hiç sahip olmadığı mükemmel kızı olduğumu söylüyor. Belki de kendi annemin bana nadiren söylediği bu sözleri duymak buraya geri gelmemi sağlayan şeydir.

Kesinlikle onun göt oğlu yüzünden değil.

Cole Nash'ten nefret ediyorum.

Ondan kalbimin derinliklerinde nefret ediyorum.

Saçımı çekmekten ve benimle alay etmekten oyun oynamaya kadar seviye atladı. Bunları çok seviyor, yani oyunları. Birisi üzerinde kontrol sahibi olduğuna inanıyor.

Ve o da popüler olmaya başladı. O ve diğer otuzbirci Aiden. Kızlar onlarda ne buluyor anlamıyorum. İkisi de *iğrenç*.

Xander ve Ronan mantıklı. En azından çekiciler.

Oh, bekle. Herkes Cole'un da çekici olduğunu düşünüyor. Onlara gülümsüyor ve en sevdikleri peri masallarındaki prens gibi ödevlerine yardım etmeyi teklif ediyor.

Aptallar.

Cole için her şeyin bir oyun olduğunu bilmiyorlar. Birine iltifat ediyorsa ya da iyi davranıyorsa, bunun nedeni genellikle Aiden'la kimin kimi kayıracağına dair yaptığı bir meydan okumadır.

Aiden bunu düşünceli bir şekilde yaparken, Cole kendini buna ikna ediyor. Bu kimin kazanacağıyla ilgili ama aynı zamanda süreçle de ilgili.

Cole oyunlarla büyür ve yıllardır oyun oynar. Herkesin satranç tahtasındaki bir taş olduğunu ve kaderlerini kontrol edebileceğini düşünmeyi seviyor.

Aiden kazanan şahı oynamayı seviyor, ancak Cole sadece şahı değil tahtadaki her taşı kontrol eden oyuncu olmaya çalışıyor.

Çoğunlukla birbirimizden kaçıyoruz. Ben onun gerçek yüzünü gördükçe, o da benimkini görüyor. Bundan nefret ediyorum.

Helen ya da babam etraftayken bile günlerce birbirimizle konuşmayabiliyoruz. Sonra birden ortaya çıkar ve beni kışkırtır - ya da bana meydan okur. Bu bir biyoloji testi ya da piyano yarışması kadar basit olabilir, hatta suyun altında kimin nefesini en uzun süre tutacağı bile olabilir.

Her birine karşı ayağa kalkıyorum.

Ben Sebastian Queens ve Cynthia Davis'in kızıyım ve ben de ailem kadar inatçıyım. Kimse beni geçemez.

Hiç kimse.

Genelde kazanır ve bana güler. Sırf beni kızdırmak ve bana Bayan İki Numara demek için sınıf birincisi olmaya devam ettiğine yemin edebilirim. Bazen Aiden bile sırf yapabildiğini kanıtlamak için beni ikinci sıraya itiyor.

İkisi de büyük serseriler.

Şu anda futbol antrenmanları var, bu da annesiyle huzur içinde vakit geçirebileceğim anlamına geliyor.

Başka bir oğlu olamaz mı? Ronan ya da Xander olur. Hatta Aiden'ın kuzeni Levi bile olur.

En nefret ettiğim şey bu olmalı.

Okulda ne zaman bana doğru baksa kendimi sahte hissetmeme neden olan kişi.

Helen buzdolabının önünde duruyor, sırtı bana dönük. Üzerinde şık bir pantolon ve ütülü bir gömlek var. Açık kestane rengi saçları, yumuşak elmacık kemiklerini ortaya çıkaran ve ela gözlerinin büyüklüğünü artıran düzgün bir topuzla bağlanmış.

Helen çok satan bir polisiye-gerilim romanı yazarı, bu yüzden evde genellikle şık giyinmiyor. Bunu sadece menajeriyle falan buluşması gerektiğinde yapıyor.

Arkasından yaklaşıp ellerimle görüşünü gizliyorum. "Tahmin et kim?"

Mırıldanıyor. "Bebek mavisi gözleri ve parlak sarı saçları olan, pembe giyen güzel bir kız mı?"

Gülüyorum, elimi çekiyorum. "Üniforma, Helen. Renklere izin yok ama benim saatim pembe."

Arkasını döndü ve bana sarıldı. Çilek ve bahar kokuyor. Helen'in en çok sevdiğim yönlerinden birini seçmem gerekseydi, bu hiç şüphesiz sarılma şekli olurdu. Sanki sizi sarıp sarmalıyor ve sıcaklığıyla doyuruyor.

Annem ona küçük bir kız olarak kalmamın sebebinin kendisi olduğunu söylediğinden beri babam bana nadiren sarılıyor. Annem de nadiren yapıyor, bu yüzden Helen benim tek kaynağım.

Geri çekiliyor. "Pişirmeye hazır mısın?"

"Teslim tarihin gelmemiş miydi?"

"Erken bitirdim. Bu yüzden tüm pastaları biz pişireceğiz." "Hepsini mi?"

Başını sallıyor.

"Snickers'lı pasta yapabilir miyiz?"

"Sen ve o çikolata." Yumuşak bir kahkahayı bastırıyor. "Evet, bunu yapabiliriz."

"Evet! Sen en iyisisin." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve o yine gülüyor.

Helen ve ben işe koyulduk ve her zamanki gibi ben onun yardımcı şefiyim. Malzemeleri öyle bir karıştırıyor ki, eğer kariyerini değiştirmeyi düşünürse şef olmak için biçilmiş kaftan.

"Çok güzel görünüyorsun Helen," diyorum ona yumurtaları tereyağıyla karıştırırken. Sıcak gülümsemesi ortaya çıkıyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki var. Eğer oraya gidersen, on adamla geri dönersin." "Gümüş! Böyle şeyleri nereden duydun, tatlım?"

"Okuldaki kızlar."

"Vay canına. Bugünlerde çocukların sağı solu belli olmuyor."

"Ciddiyim Helen. Hâlâ genç ve güzelsin. Oh, ve zenginsin. Annem en önemli şeyin bu olduğunu söylüyor."

Helen'in gözleri aşağıya doğru kaydı. "Her durumda değil, tatlım."

Kocasının altı yıl önceki ölümünden bu yana Helen hayatını otuzbirci oğluna ve işine adanmış. Çok satan bir roman yazarı oldu ve kendine bir isim yaptı ama ne kadar yalnız olduğunu hissedebiliyorum.

Babam gibi.

Oh. *Babam gibi.*

Aklıma kötü bir fikir geldi. Babama gelip beni erken almasını söyleyebilirim ve sonra uyuyormuş gibi yapıp Helen'le biraz zaman geçirebilir.

Bir süre önce annemle aralarını düzeltmeye çalışmaktan vazgeçtim. Tek yaptıkları kavga etmek, bu yüzden belki de başka insanlarla görüşmek ikisinin de iyiliği için daha iyidir.

Daha düşünmeden harekete geçiyorum. Babama mesaj atıyorum, o cevap vermeyince de Derek'e mesaj atıyorum ki mesajı iletсин.

Helen ve ben pişirmeyi bitirdiğimizde, uykum varmış gibi davranıyorum. Helen bana Snickers pastam hazır olana kadar koridorun sonundaki herhangi bir odada kestirmemi söyledi.

Bunu kesinlikle eve götüreceğim. Anneme söylememe gerek yok.
o.

Yatağa uzanıp başımı yumuşak yastığa koyduğum an bir şekilde uykuya dalmak.

Helen ve babamın düğününü hayal ediyorum. Gülümsüyorum, hatta mutluyum ve Sindirella'nın yeniden çevrimindeki gibi bir prenses elbisesi giyiyorum, ama pembe.

Sonra düğünlerinde yanımda kimin durduğunu görüyorum.

Cole.

Cole benim kardeşim olur.

O kadar yüksek sesle gülüyor ki irkilerek uyanıyorum.

Lanet olsun. Neden bunu plan yapmadan önce düşünmedim ki?

Babamın ve Helen'in yalnızlığına o kadar odaklanmışım ki Cole'un kardeşim olmasının küçük ama korkunç detayını unutmuşum.

Hayır. Hayır.

Helen ve babam için başka insanlar bulmam gerekecek. Asla o kaba, aptalla aynı çatı altında yaşamayacağım.

"Kötü rüya mı?"

Nefesim kesildi ve neredeyse yataktan fırlayacaktım. Cole yanımda oturuyor, yatak başlığına yaslanmış ve Haruki Murakami'nin *Norwegian Wood* adlı kitabını okuyor. Saçları nemli ve alnına dökülüyor. Pamuklu bir pantolon ve sade beyaz bir tişört giyiyor, bu da duştan yeni çıktığı anlamına geliyor.

Duş jelinin kokusunu içime çekmekten kendimi alamıyorum. Tarçın ve baharat gibi ve son zamanlarda garip bir şekilde buna çok alıştım.

Ağzımda salya falan vardır diye ağzımı sildim. "Burada ne yapıyorsun?"

Kitabından başını kaldırmadan, "Burası benim odam," diyor.

Bunu çok yapıyor, okuyor. Bir inek gibi, tüm kızların onu izlemesini ve çok çekici olduğunu söylemesini sağlıyor. Çok çekici. Çok ateşli. Ama değil.

"Burası senin odan değil." Emin olmak için hızlıca bir göz attım. Tabii ki değil. Onun odasından uzak durmayı kendime görev edindiğimi düşünürsek, öyle olsaydı bilirdim.

"Sana baktırdım."

"Sen tam bir otuzbircisin." Kollarımı göğsümde kavuşturup ona ters ters bakıyorum.

Bir saniye bile öyle kalmadık. O kitap okuyor, ben ise kızların onda neyi çekici bulduğunu anlamaya çalışarak dik dik bakmaya devam ediyorum.

Evet, kimsenin ulaşamadığı ağaçların tepesi gibi gizemli görünen güzel gözleri var. Saçları yumuşak ve biraz uzun, sanırım bu da havalı. Yüzüne bakmak genel olarak hoş, evet.

Ama kişiliği çürümüş.

Neden herkesin ilgisini bu kadar çok çekiyor?

"Aiden'la bir hayır etkinliğine mi gittin?" diye soruyor sessizce, hâlâ kitabına bakarak.

"Ben yaptım. Babam ve Jonathan Amca ile birlikteydik." "Peki ne yaptınız?"

"Çok eğlendik."

"Eğlenceyi tanımla, Kelebek."

"Babam ve Jonathan Amca'nın bazı arkadaşlarıyla konuştuk ve bizim babalarımızın mükemmel mirasçıları olacak zeki çocuklar olduğumuzu söylediler." Bu anıya sırtıyorum, insanların beni babamla kıyaslamasına bayılıyorum. "Sonra yemek yedik, satranç oynadık, dans ettik ve -"

"Dans mı ettin?" diye sözümü kesiyor ve sonunda başını kitabından kaldırıp bana bakıyor.

Başımı salladım.

"Nasıl?"

"Ne demek *nasıl*? Biraz vals yaptık."

"Vals," diye tekrarlıyor ve sanki beni yumruklamak istiyormuş gibi bana bakıyor. Cole'un kimseye yumruk atmadığını ya da vurmadığını bilmeseydim - şaka yollu bile olsa - odadan kaçardım.

Sessizlik rahatsız edici bir hal alana kadar uzuyor. Uzun süreli sessizlikten nefret ederim, midemi bulandırır. Annemin sesi kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor.

Bir hanımefendi asla garip hissetmez.

"Sonra Aiden ve ben dışarı çıktık," diye devam ediyorum. "Gizlice personelin arkasından biraz daha tatlı yedik ve -"

"Kapa çeneni."

"Ne kadar eğlendiğimizi soran sendin."

"Ve şimdi sana çeneni kapamanı söylüyorum." Kitabını çarparak kapatıyor ve ses yüksek olmasa da olduğum yerde irkiliyorum.

Muhtemelen gitmeliyim. Sadece bu atmosferden kaçmak için değil, aynı zamanda planım devreye girmeden önce Papa'yı bulmak için.

Cole durup dururken "Bana memelerini göster," diyor.

Gözlerim kocaman açılıyor ve sanki bu duyduklarımı bir şekilde silecekmiş gibi yutkunuyorum.

Dudakları gülümseyecekmiş ya da sırtıtaçakmış gibi seğirse de yüzü nötr kalıyor.

"Hayır!" Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Sen uyurken onları görebilirdim."

Eğer çenem yere çarpabilseydi, şu anda çarpardı. Çarşafı göğsüme doğru çekiyorum, sesim küçük ve yanlıştır. "Gördün mü? Yani onları gördüm."

"Hayır. Sen yaparsan daha eğlenceli olur."

"Bunu yapmayacağım." Gözlerimi yarıklar halinde kısıyorum. "Eninde sonunda yapacaksın, o yüzden şimdi başlasan iyi olur." "İyi denemeydi. Hayır."

Sanki bu dünyadaki en normal olaymış gibi omuz silkiyor. Göğüslerim büyümeye başladığından beri, Ronan ve Xander onlar hakkında bir şeyler sormaktan vazgeçmiyorlar, mesela onlara dokunabiliyorlar mı? Hayır. Bütün gün onlara bakıyor muyum? Hayır. Ellerindeki diğer resimlerle karşılaştırmak için bir resim çekebilirler mi? Hayır - ve ben başka hangi resimleri olduğunu sormadım bile.

Cole onlara hiç dikkat etmedi. Onlardan ilk kez bahsediyor. Ama Cole'un aslında ne düşündüğünü ya da hissettiğini asla ima etmeyen bir izleme şekli var.

"Cesaret ister misin?" diye sorar.

Çenemi çıkardım. "Bahisler nedir?"

Başlamadan önce her zaman bahis miktarını sormayı öğrendim, çünkü Cole adil oynamıyor. Kaybettiği için kaybettiğini düşünmeye başlıyorum.

Ve bu gururuma indirilmiş bir darbe.

"Eğer kazanırsan, senin için bir şey yaparım. Soru sormak yok. Ve tam tersi."

"Sana göğüslerimi göstermeyeceğim Cole."

"Memeleri mi kastediyorsun?"

Yüzüm ısınıyor. Neden bu kadar kaba olmak zorunda? "Şey, onlara göstermiyorum."

"Tamam."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Söz veriyorum."

"Cesaretin ne?"

Kitabı kucağıma fırlattı. "Bir sayfa seç, sonra bana herhangi bir satırı okumamı söyle."

"Bu çok saçma. Bütün kitabı ezberlemiş olamazsın."

"O zaman sen kazanacaksın."

Bunu düşünürken alt dudağımı kemiriyorum. Cole'un mükemmel bir hafızası var ama bir kitabı ezberleyecek kadar ileri gitmiyor. Ayrıca, bunu okumaya daha yeni başladı. Biliyorum, çünkü dün *Mide Bulantısı* diye bir şey okuyordu.

Sadece Cole böyle garip kitaplar okur, diğer çocuklar porno saklarken. Ronan ve Xander kesinlikle öyle.

Eğer bu bahse girecek kadar aptalsa, öyle olsun. Kitabı ondan saklayarak açıyorum. "Bir hafta boyunca benim kölem olacaksın Cole."

"İstediğin bu mu?"

"Bana yaptığın her şey için seni pişman edeceğim." Bir sayfada duraklıyorum ve en üstteki satır dikkatimi çekiyor. "Sayfa bir seksen sekiz, paragraf iki."

Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarımı kaldırıyor, zihnim Cole'a eziyet edeceğim farklı yollarla dolu.

"'Boş ver,' dedim. 'İkimizin de açığa çıkarmamız gereken bir sürü duygusu var. Eğer bu duyguları alıp birini ezmek istiyorsan, beni ez. O zaman birbirimizi daha iyi anlayabiliriz.'" Bir adım bile atmıyor.

Onunla kitabın arasına bakarken gözlerim iki kat büyümüş olmalı. Kelimesi kelimesine aynı satır.

Hayır. Hayır.

Parmağımla onu işaret ettim. "Hile yaptın!"

"Hayatın buna bağılmış gibi kitabı saklıyordun, Kelebek. Sence hile yapabilir miyim?"

"O zaman onu seçeceğimi biliyordun."

"Bırakın hangi satırı, hangi sayfayı seçeceğinizi nereden bileyim?"

"Ben... Ben yeniden yapılmasını talep ediyorum."

"Hayır. Kaybettiniz ve şimdi ödeyeceksiniz. Tabii dönecek değilsen."

"Değilim," diye inleyerek aptal kitabı fırlatıp atıyorum - gerçi muhtemelen daha sonra okuyacağım. Şu cümleyi sevdim. "Ne istiyorsun?"

"Seni öpeceğim ve sen de bana izin vereceksin."

Ben daha bir şey düşünmeden yanaklarımı avuçluyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Kendi rızalarıyla açılıyorlar ve Cole dudaklarımın kontrolünü ele geçiriyor. Önce beni yavaşça öpüyor, tadıma bakıyor ve tüm bedenimi titretiyor. Ne yapacağımı bilemediğim için hareketsiz kalıyorum.

Daha önce de öpüşmeyi düşünmüştüm - daha doğrusu beni yanağından öpmem için kandırdığı ama son anda başını çevirdiği o günden beri.

Dudakları o zamankinden daha sıkı ve dilini benimkine sürdüğünde en sevdiği limonlu sakızın tadı geliyor. İçime enjekte ettiği güçle ayak parmaklarım kıvrılıyor ve uzuvlarım titriyor.

Onu öpmek neden bu kadar iyi hissettiriyor? Öyle olmaması gerekiyor, değil mi? Ondan nefret ediyorum.

Ve yine de, dilini benimkine doğru kaydırıkça, bunun sürmesini daha çok istiyorum, buna daha çok ihtiyacım var.

O uzaklaştığında, nefesimi düzene sokmak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Vay canına. Şu anda bedenimden uçuyormuşum gibi hissetmem mi gerekiyor? "Diğerlerine kıyasla fena değilsin," diyor.

Diğerleri.

Çoğul mu?

Gözlerimi açıyorum ve sahip olduğumu bilmediğim bir güçle onu itiyorum. "Bana bir daha asla dokunma."

Gözlerimde yaşlarla odadan hışımınla çıktım.

Cole Nash'ten nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

COLE

ON BEŞ YAŞ

E varlığı ya da yokluğu ilgi çekicidir.
Annemin raflarından birinden Jean-Paul Sartre'ın *Bulantı* kitabını ilk kez elime aldığımı hatırlıyorum. Tozla kaplıydı. yıllardır dokunulmamış.

Bir günde okuduğumu hatırlıyorum. On iki yaşındaydım. O zamanlar pek bir şey anlamamıştım ama ne zaman tekrar okusam, içimde bir hiçlik patlaması oluyor.

Diğer insanlar bundan uzak durur, ama ben daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorum. Varoluşçuluk teorisi hakkında okudum ve Sartre'ın tüm benzerlerini takip ettim ve teoriye - ya da genel olarak herhangi bir şeye - inanmasam da, kendimi hala Sartre'ın *Bulantı*'daki ana karakteri Antoine Roquentin'e kaptırmış *buluyorum*.

Yalnız bir adam, varoluşuyla yüzleşmek için acı çekerken bir yandan da varoluşundan dehşete düşüyor.

Annem beni kitabı okurken gördüğünde, onu anlayacak kimsesi olmadığı için ona acıdığını söyledi. Ona göre Antoine, çok derinlere inen yazarlar için en kötü senaryo.

Annem de bir roman yazarı olabilir, ama o benim düşündürücü kurgu dediğim türde eserler yazıyor. İnsan doğasının en karanlık kısımları, psikopatlar, seri katiller ve tarikatlar hakkında kitaplar yazıyor. Kötülerin ana karakter olduğu kitaplar yazıyor ve onları romantikleştirmeye çalışmıyor. Olay örgüsünü yürek hoplatıcı yapan da bu.

Annemin yeteneğini ve edebi dehasını ne kadar sevsem de, *Bulantı*'da asıl noktayı kaçırdığını düşünüyorum. Mesele Antoine'ın kendini anlamaması değil; belki de çok fazla anlıyordu ve bu da bir yük haline geliyordu.

Bunu ona söylemedim, yoksa bana o bakışı atardı. Hani şu kaşlarının çatıldığı ve seri katiller makaleleri kopya kağıdından işaretler arar gibi beni dikkatle izlediği bakış.

O zaman bana terapistle bir randevu ayarlardı, böylece konuşabilirdim.

Babam öldüğünden beri aynı sonsuz döngü devam ediyor. Yıllar geçtikçe en alışılmadık fikirlerimi kendime saklamayı öğrendim. Ne zaman annem sesimin olduğumdan çok daha yaşlı çıktığını söylese, bu genellikle benim geri adım atmam ve etrafımdakileri taklit etmemi sağlar.

Özellikle Xander ve Ronan; dördümüz arasında en normal olanlar onlar - ya da olabilecekleri kadar normaller.

Ronan hakkında şüphelerim var. Genel olarak neşeli kişiliği bazen bir şeylerin kamuflajı gibi görünüyor.

Aiden'in rahmetli annesinin ona bıraktığı kulübede, Meet Up'ta toplanırken şimdi aptal gibi sırtıyor. Buraya genellikle maçlardan sonra diğer takım üyeleriyle birlikte geliriz. Ancak bugün sadece dördümüz varız çünkü Ronan bunun özel bir durum olduğunu söyledi.

"Bayanlar ve baylar - ve bu arada, bayan sizsiniz, Kral." Elinde mikrofon tutuyormuş gibi yaparak masanın üzerine çıktı. "Bugün burada Aiden King'in kutsal bekaretini bozmasını kutlamak için toplandık. Sonunda bekâretini kaybetti. Hadi onun için duyalım!"

Xander uluyarak masanın üzerine atlar ve Ronan'ı omzundan yakalar. İkiyüzlü herif konuşmayı seviyor.

"Kapa çeneni Astor ve yere yat," diyor Aiden yanımdan. Her zamanki gibi sıkılmış görünüyor. Gri gözleri donuk ve bu kısır, sıkıcı döngüyü kesmek için cinayet işlemeye hazır.

Bu duyguyu bilirim.

Kaos olmadığı sürece, sanki dünya sürekli griymiş ve ona renk katmanın bir yolu yokmuş gibi.

Benim için kaçırılma olayından sonra başladı. Belki daha önce de bazı sorunlarım vardı ama o karanlık - kaosun o ilk tadı - benim için anlaşılmayı mühürledi.

Aiden da aynı, ama onun durumu daha derin. Xander ve ben iki günlüğüne götürüldük ve zarar görmedik. Aiden bütün bir haftayı kaos içinde geçirdi ve yara izleriyle geri döndü.

O özel biri mi? Kaos bu yüzden mi onu daha uzun süre tuttu?

O zamandan beri, savaş ve çatışmaları kışkırtmayı kendine görev edinmiş durumda. Daha doğrusu, bu *bizim* görevimiz oldu. Ben, çünkü onunla tanışmak için her fırsatı değerlendiririm.

Yine kaos, kısa da olsa. O, çünkü meydan okumayı seviyor. Ona boşuna Fetih denmiyor.

Okulda futbol yüzünden bize bu isimleri buldular. Xander Savaş, ki boğa gibi bir forvet olduğu düşünülürse bu anlaşılabilir. Ronan Ölüm çünkü orta sahadan gelen her atak girişimini öldürüyor. Ben de Kıtlık'ım. Onlara göre, sessiz ama ölümcül.

Her zaman daha fazlasına aç olduğumu söyleyebilirim. Daha fazla bilgi, daha fazla kitap, daha fazla *kaos*.

"İtiraf et, Aiden." Ronan hayali mikrofonunu ona doğru tutuyor. "Tavsiyelerim yüzünden."

"Siktir git." Aiden hiçbir şeyi kaçırmaz.

"Bunu yüksek sesle söylemek zorunda değilsin. Kalbimdeki küçük boşluktan anlıyorum." Ronan sırtıyor, parmaklarını dağınık kahverengi saçlarında kendini beğenmiş bir şekilde gezdiriyor. "Bekâretini ilk kaybeden bendim. Sen sonuncusun. Tahmin et kim kazandı?"

Aiden'in dudaklarından hafif bir gülümseme geçiyor. "Peki ya Knight ve Nash?" "Knight benden hemen sonra geldi." Ronan Knight'ın omzunu sıkar. "Knight benden sonra İkizle geçirdiğin o gece eğlenceli miydi, değil miydi?"

"Yine de emin misin?" Aiden Xander'a bakıyor, o da onu gamzeli bir gülümsemeyle geçiştiriyor.

Ronan, "*Mais bien sûr*," diyerek Aiden'ı reddediyor. "Cole... Hey, bekle bir saniye. Ne zaman oldu?"

"Bayan Goldman," diyorum ve tekrar kitabıma odaklanıyorum.

Detayları bilmelerine gerek yok. Ayrıca, eğer öğrenirlerse, Ronan bunu bir şov haline getirecektir. Sadece bir söylenti başlatmayı değil, aynı zamanda diğer okullara ulaşana kadar yaymayı da kendi işi haline getirir.

Sırlarla arası berbat.

"Ooh, doğru." Ronan sırtıyor, sonra suratını asıyor. "Nitelik olarak sen kazandın ama nicelik olarak ben kazandım. Aiden sonuncu."

İkincisi onu tersler ve kapı açılırken o da karşılık verir.

Buluşmaya sadece altı kişinin erişimi var. Bunlardan dördü burada ve beşincisi de Aiden'in bir yaş büyük kuzeni Levi, ancak o bir kızla birlikte ortadan kayboldu, bu da geriye tek bir seçenek bırakıyor.

Elinde bir market poşeti ve bir omzunda sırt çantasıyla içeri girdiğinde başımı kitaptan kaldırıyorum.

Kaos.

O yanımdayken tüm vücudum keskinleşiyor. Yıllar geçtikçe daha da belirginleşiyor. Ne zaman orada olsa, kalkıp onu yakalamak ve bir yere götürmek için içimde bir dürtü oluşuyor.

Herhangi bir yere.

Her geçen gün Barbie bebekten uzun, biçimli bacaklara ve kum saati figürüne sahip bu kıza dönüşmesi de işe yaramıyor. Memeleri diri, yüksek ve büyük, ceketini her kapandığında ceketini zorluyor - şimdi olduğu gibi.

Yüzü simetrik bir yapıya sahip. Gözleri kocaman ve masmavi; yeterince yaklaştığınızda gözlerindeki gri benekleri görebiliyorsunuz. Renklerin senfonisi gibi. Burnundaki küçük çiller yıllar içinde yavaş yavaş kayboluyor ve o da makyajla izlerini gizliyor. Dudakları dolgun ve tepesinde yaklaşık bir yıl önce emdiğim günden beri bakmaktan kendimi alamadığım mükemmel bir gözyaşı damlası var.

Hayır. Bakmaktan kendimi alamadığım sadece dudakları değil.

Onun dudakları.

Her şeyini.

Ve bu sadece o öpücük ya da ondan önceki neredeyse öpücük yüzünden değil. Her şey o gece başladı. Kaosla başladı ve bitmeyi reddetti.

Silver Queens'i hâlâ sevmiyorum. Okuldaki herkese kaltak gibi davrandığı için değil, aslında kaltak olmadığı için. Kimberly'ye zorbalık yapan herkesi müdüre ispiyonlamak için elinden geleni yapıyor ama onunla konuşmuyor. Hatta eski en iyi arkadaşı Kim'in ona yaklaşabileceğini hissederse ona zarar bile verebilir.

Summer ve Veronica diğer öğrencilere bir şeyler yaptırdıklarında onları susturuyor, kendisi ise partilerde bir kraliçe gibi oturup köylülerin ayaklarına kadar gelen teklifleri kabul ediyor.

Zavallı piçler onu dansa kaldırmak için sıraya girerler, ancak o onlara dans etmek istemediğini, ancak onunla oturabileceklerini söyler.

O plastik. Giderek annesinin bir kopyası haline geliyor ve en kötüsü de bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, homurdanmadan ve dikkatini diğerlerine yöneltmeden önce bir an duraksıyor.

Misafir odamızdaki o günden beri Silver benden uzak durmayı ve benimle asla yalnız kalmamayı kendine görev edindi. Ne zaman evimde buluşsak

Kaza - çünkü o saatte gelmeyeceğimi düşünmesini sağlıyorum ve sonra yine de ortaya çıkıyorum - ben yokmuşum gibi davranıyor.

Şimdi olduğu gibi.

Bu oynadığımız bir oyun. Öteki yokmuş gibi davranmak.

Hâlâ her fırsatta saçını çekiyorum. O şaşkın bakışını zamanla kaybetti ama bana kocaman gözlerle baktığı nadir anlardan biri. Bu bakışlar genellikle çok geçmeden dik dik bakmaya dönüşür ama o kısacık saniye buna değer.

Silver hala her fırsatta benimle yarışmaya çalışıyor. Çoğu zaman da kaybediyor. Başlangıçta, gözlerinin farklı bir şekilde - mutlulukla - genişlediğini görmek için kaybederdim ama son zamanlarda, partilerde birlikte oturduğu tüm fuckboy'larla beni kızdırıyor, bu yüzden kaybettiğini gördüğümünden emin oluyorum.

Ayaklarımın dibine düşmesini sağlarım.

Yine de her seferinde ayağa kalkıyor ve daha da kararlı bir şekilde geri dönüyor. Bu onun en takdire şayan özelliklerinden biri. Sanki bir dağa tırmanabilir, sonra da aklına koyarsa onu yok edebilir.

Şu anda onun hayatındaki dağ benim. Asla zirvesine ulaşamayacağı bir dağ. Buna izin vermeyeceğim. Bana tutunmasını sağlayacağım çünkü katı dış görünüşe getirdiği kaosa ihtiyacım var. Tırnaklarını geçirip sıkıcı döngüyü bozmasına.

Eğer ona teslim olursam, istediğini yapmasına izin verirsem, her şey normale dönecek ve ben normalden hoşlanmıyorum.

"Helen ve benim hazırladığımız atıştırmalıkları getirdim." Çantaları mutfak alanına taşıyor.

"Hiç cips var mı?" Ronan ona yardım eder ve o da başını sallar. Xander ellerini ovuşturarak onu takip eder. "Cipslerin yarısını ben alıyorum."

"Hayır!" Ronan hayali bir kılıç çıkarır. "Bunun için benimle dövüş, köylü."

Xander kendi hayali kılıcını çıkarır ve Silver'ın etrafında maymunlar gibi zıplamaya başlarlar.

"Yani annem yaptı ve sen sadece izledin," diyorum, kitabımı okuyormuş gibi yaparak. O etraftayken kelimelere konsantre olamıyorum. Her zaman göğsümde başlayıp aletimde biten bir enerji taşıyorum.

"Komik çünkü sen orada değildin," diye karşılık veriyor.

"Yemek yapmakta berbat olduğunu anlamak için orada olmama gerek yok Silver." Etrafta başka biri varken onun lakabını kullanmıyorum. Eğer kullanırsam, benim

Ona karşı anormal bir bağılılık.

Bu zayıflık demektir.

Ve kendime bir daha asla zayıf düşmeyeceğime dair bir söz verdim.

Bir kere yaptım. Bir daha asla.

Başımı kaldırmıyorum ama odanın diğer ucundan bana dik dik baktığını hissediyorum. Nefretinin siyah elleri olduğunu ve fiziksel olarak erişemediği zamanlarda mecazi olarak beni yumrukladığını düşünmek hoşuma gidiyor.

Hala ne zaman mümkün olsa bana vuruyor. Bazen ayağıma basıyor ya da kimse bakmıyorken yan tarafıma dirsek atıyor. Diğer zamanlarda ise göğsüme yumruk atıyor ama bu sadece yalnız olduğumuzda oluyor. Canının yandığını sanıyor ama sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuğun okşaması gibi.

Silver'ın bir dış görüntüsü, bir de iç görüntüsü var. Bunlar asla örtüşmüyor ve iki hayatı arasında hokkabazlık yapma konusunda uzmanlaşıyor. Biri babasının küçük kızı, annesinin mükemmel kızı ve en iyi öğrenci, piyano sanatçısı ve klasik müzik aşığı. Diğeri ise diğer her şey. Rock müzik dinlemek ve gizlice Snickers yemek gibi. Yumruklar da öyle. Bu yüzden onları ortaya çıkarmak için her şeyi yaptım.

Onları dışarı çıkaran tek kişi benim.

"On dakikadır aynı sayfadasın," diyor Aiden yanımdan, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak.

Silver, Ronan ve Xander'ın sahte kavgasını yatıştırmaya çalışıyor. Bir emzik - içten içe öyle. Ancak yavaş ama emin adımlarla bu yönünden kurtulmaya çalışıyor.

Sayfayı çeviriyorum. "Kelimeleri hafızama kazıyorum."

"Yalan. Fotoğrafik bir hafızanız var, bu yüzden sayfaları bir dakika sonra mı kazıyorsunuz, yoksa saniyeler mi?" Duraksıyor. "Belki de dikkatin dağılmıştır."

Başımı kitaptan kaldırıyorum. Aiden dudaklarında sadist bir sırıtışla beni izliyor. Yeterince dikkatli değil miydim? Bir şekilde şüphelerini mi çektim?

"Sen neden bahsediyorsun?" İlgisizlik kartını oynuyorum, çok iyiyim. at.

"Gümüş Kraliçeler, ha? Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Helen ile geçirdiği zaman."

"Sadece annem için geliyor."

"Elbette, bir şey söyledim mi?" Siyah saçlarını alnından itiyormuş gibi yapıyor. "Bu durumda, onu becermemde bir sakınca var mı?"

Elim kitaba daha sıkı sarılıyor ama yüz ifademi aynı tutmaya çalışıyorum. Bu, çoğu durumda işe yaradığını gördüğüm bir araç. Sakin olursanız, eninde sonunda geçecektir.

Aiden'a hayır dersem, takıntımı anlayacak ve bunu her fırsatta bana karşı kullanacak.

Ama bir şey biliyorum... Silver, Aiden'a katlanamıyor. İkimizin de otuzbirci olduğunu düşünüyor ve bunu bize söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Ona sopayla bile dokunmaz.

Ayrıca, ondan daha da nefret etmesini sağlayacak bir yol biliyorum. "Tabii, eğer sürtüklerden hoşlanıyorsan."

Gülümsüyorum.

"İkimiz de onun bir sürtük olmadığını biliyoruz." "Uh-huh."

"Bunu yapamayacağımı düşünüyorsun." Sırıltısı genişler. "Beni hafife almana bayılıyorum Nash. Gerçekten, *gerçekten*."

"Buyurun." Diğer ikisine odaklanıyorum. "Hey, Ronan. Neden Silver'a neyi kutladığımızı söylemiyorsun?"

"Ah, doğru." Ronan Xander'la olan kavgasına ara verip boğazını temizler. "Aiden dün babasının sekreteriyle bekâretini kaybetti. Sonunda bir erkek oldu."

"Bunu bilmeme gerek yoktu." Tezgâhın üzerindeki kabı açarken iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor.

Bingo. Oynamaya başlamadan önce Aiden'a kaybettirdim. Bu iş böyle yapılır.

"Boku yedin, Nash," diye mırıldanıyor Aiden bana. "Şimdi bunu bir sonraki seviyeye taşıyorum."

Dudaklarımı çekiştiren kendini beğenmiş bakışa karşı koyamıyorum. "İyi şanslar."

"Hey, Ronan," diye konuşuyor Aiden tarafsız bir tonda. "Neden ona bekaretimizi nasıl kaybettiğimizi sırayla anlatmıyorsun?"

"*Mais bien sûr*." Ronan kendini işaret ediyor. "Ben bir numarayım, tabii ki - alkışa gerek yok - sonra Xan, sonra Cole ile bomba gibi Bayan Goldman ve kaybeden Aiden sonuncu."

Silver bir kabı açarken duraksıyor, parmakları sapın üzerinde donuyor. Hay sikeyim.

Tavrındaki değişiklik kısa sürüyor ama orada. Gözleri aşağıya bakıyor, bu yüzden bakışlarını göremiyorum. Ancak normale dönmeden önce kısa bir an için dudaklarını büzüyor, normal derken sabahları her kalktığında taktığı maskeyi kastediyorum.

Silver Queens okuldaki en popüler kız. Bir piyano dahisi.

Okulun kraliçesi B.

Ve sahte.

O kadar sahte ki, dilimde acısının tadını alabiliyorum.

"Sizler domuzsunuz," diyor mağrur bir tavırla, ama sözlerinin sonunda sesinde hafif bir titreme var.

"Bana hakaret ediyorsun." Ronan onu omzundan tutarak dramatik bir ses tonuyla konuşur. "Domuzlar benim paketime sahip değil, aşkım."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Adamın ellerinin altından kayıyor. "Ben eve gidiyorum. Babam bekliyor."

"Ve bütün cipsleri alabilir miyiz?" Xander sorar.

Sırt çantasını almak için bizim alanımıza doğru yürürken ona küçümseyici bir el sallıyor.

Aiden ayağa kalkıyor ve bana yan yan sırtıyor. "Şoförünüz beni bırakabilir mi?"

Hayır, teşekkürler. Hayır, teşekkürler diyecek. Aiden'a her seferinde böyle söylüyor.

"Elbette." Sert parmaklarıyla sırt çantasını kavırıyor.

"Beni de bırak." Ayağa kalkıyorum.

Nedense, onunla birlikte o kapıdan çıkıp giderse, her şeyin berbat olacağını ve çok sevdiğim kaosun olmayacağını hissediyorum.

Kontrol edemediğim bir kaos olacak, tıpkı çocukken havuzun kenarında dururken olduğu gibi.

Kafasını şaklattı, sonunda bana baktı. Keşke bakmasaydı. Gözlerindeki o bakışı daha önce hiç görmemiştim - kırgınlık, hayal kırıklığı ve anlam veremediğim başka bir şeyle karışık kötülük.

O kadar derin ve çığ bir şey ki, neredeyse beni bankta sıkıştırdığı ve tutamadığı için parıltılı gözyaşlarıyla yanaklarımı ıslattığı zamanki gibi.

Gerçi şimdi ağlamıyor ve bu çok daha kötü. Aiden onun yanına giderken bana "Cehenneme kadar yolun var," diyor.

Eğilip fısıldıyor: "Şu anda ne hissettiğimi bilmiyorsun ama seni pişman edeceğim."

Ona bir el uzattım ama elim sadece havayı buldu.

Kapı onun ve Aiden'ın arkasından kapandığı an, içimde bir şey de kapanıyor.

SILVER

Aİden ve ben babamın arabasının arkasında, yan yana oturuyoruz. Derek arabasıyla buluşma yerinden uzaklaştığı anda nefes alışım sanki koşuyormuşum gibi hızlanıyor ve sertleşiyor.

Sanki bir dağa tırmanıyorum ve inmek için hiçbir yolum yok. Sonra düşüyorum ve görünürde iniş yok. Bu ölümcül bir düşüş, kafatasınızı parçalayan ve vücudunuzu yok eden türden.

Az önce öğrendiklerimi düşünmemek için camdan dışarı bakıyorum ve boş yola odaklanıyorum.

Dikkat dağınıklığı yardımcı olmuyor. Nefes alıp vermenin de faydası yok.

Göğsümde bir türlü geçmeyen bir ağırlık var. Ciğerlerime hava çektikçe beni boğuyor.

Tek yapmak istediğim sesim kısılana ve artık bağıramayana kadar çılgık atmak.

Telefonumu elime alıyorum ve Veronica ve Summer ile boş sohbet odamda geziniyormuşum gibi yapıyorum. Her şey dedikodu, en son makyaj ve moda trendleriyle ilgili. Aptallığın kendisi bir şekilde kafamı serinletmeli.

Öyle değil.

Aklımda sürekli dönüp duran tek görüntü Cole'un başhemşiremizle seks yaptığı. Onunla *seks* yapıyordu.

Çıplak oldukları ve onu öptüğü gibi.

Gözyaşları serbest kalmak için mücadele ediyor ama ben Aiden'a sırtımı dönüyorum ve orada kalmaları için gözlerimi büyütüyorum. Ağlamayacağım. O pislik yüzünden ağlamayacağım.

Seks yapsa ne olur? Umurumda değil. Neden umursayayım ki? Cole cehenneme kadar yolu var.

Ondan nefret ediyorum. O n u n l a ilgili tek iyi şey Helen'in oğlu olması. Bu kadar.

Hepsi bu kadar.

Beni öptüğü o günden beri Cole'un bana göre olmadığını biliyordum. Sadece biliyordum. Beni başkalarıyla kıyasladığı, fetihlerinden yalnızca biri olduğumu pervasızca ilan ettiği an, asla kazanamayacağı fetih olacağıma karar verdim.

Bana derslerimde, piyanoda ve sporda kaybettirebilir ama bu oyunda asla kaybettiremez.

Ve söylediklerimde ciddiymdim. Onu pişman edeceğim. İlklerim mi?

Siktir et onu. İlklerini benim için saklamadığı anda bu hakkını kaybetti.

Cole çevresinde bir sinekmişim gibi davranabilir ama Aiden ve benim onun arkasından birlikte vakit geçirdiğimizi bildiğinde gereksiz yere agresifleşiyor. Bunu yapıyoruz çünkü babam ve Jonathan Amca yakın arkadaşlar ve sık sık takım olarak davet ediyoruz.

Gereksiz yere agresif derken, Aiden'in meydan okumalarını, normalde kabul etmese bile, kabul edeceğini kastediyorum. Her seferinde de kazandığından emin oluyor.

Cole sadece kazanmıyor. Ezip geçiyor. Sonra da sanki hiç var olmamışsınız gibi üzerinize yürür.

Telefonu kucağıma koydum. "Çıkar onu."

Aiden bana bir bakış fırlattı. Yüz hatlarında kalıcı bir 'defol git' ifadesi var. Şekillendirilmiş siyah saçları ve keskin yüz hatlarıyla nispeten yakışıklı olsa da, kızların onu neden çekici bulduklarını ve yanlarından geçerken neredeyse duvarlara karıştıklarını bilmiyorum.

Sinir bozucu, kendini beğenmiş ve sosyopatik eğilimleri var. Bir saniyeliğine dış görünüşünün arkasına bakmayı deneseler, belki bunu anlayabilirler, ama Summer ve Veronica gibi kızlar, sanki bu onları kurtaracakmış gibi 'ama o çok ateşli' gibi şeyler söylüyorlar.

"Neyle?" diye soruyor.

"Derek ve ben arkadaşlığımızdan hoşlanmadığını biliyoruz, o halde neden bizimle gelmek istedin?"

"Güzel gözleriniz için, Queens."

"Eww. Bunu bir daha asla benimle deneme. Kelimenin tam anlamıyla kusmak istiyorum." Sırıttı. "Nash olsaydı kusmak istemezdin, değil mi?" "Onu da seni de sikeyim."

"Birisi tetiklendi."

"Ne istiyorsun, Aiden?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Eğer bu ikiniz arasında bir tür oynusa, ben oynamıyorum. İkinizin de satranç tahtasında bir piyon değilim. Ben benimkinde bir vezirim."

"İlginç." Yüzünü tamamen bana döndü. "Ama şöyle bir şey var, bu senin de oyunun olabilir."

"Benim oyunum mu?"

"İntikam. Onu pişman edeceğini söylemiştin. Bunu yapmanın en iyi yolunu biliyor musun?" Derek duymasın diye sesini alçaltıyor. "Bekâretini bana kaybetmek."

"Bana dokunmana izin vereceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmış olmalısın." Saçımı geriye doğru savuruyorum. "Bu gezegende kalan son iki insan olsaydık ve çocuklarımız insanlık için tek umut olsaydı, oyumu yok olmaktan yana kullanırdım."

Derek'in dudakları dikiz aynasında bir gülümsemeyle seğiriyor ve ben de ona gülümsüyorum. O beni anlıyor.

"Ne yazık ki bu karşılıklı," diyor Aiden. "Seninle ilgili tek iyi şey Nash'i kızdırma yeteneğin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neden maalesef?"

"Çünkü seni beceremeyeceğim ve ona karşı kazanamayacağım."

"Bunun gerçekten olması gerektiğini kim söyledi?" Sırıtiyorum. "Sadece onu olduğuna inandırmamız gerekiyor."

Aiden benim sırıtışımı yansıtıyor; ancak onunki daha kurtsu görünüyor. "Düşünce tarzınızı seviyorum, Queens."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Müttefik olup onu ezmeye ne dersin?" "Nasıl ezelim?"

"Bir bakıma köpek yavrusu gibi ayaklarınıza kapanacak."

Bunu istemiyorum. Sadece bana verdiği acıyı hissetmesini istiyorum. Onun beni incittiği kadar ben de onu incitmek istiyorum.

Aynaya bakmasını ve çılgınlıklarını tutmasını istiyorum çünkü beni görünmez hissettiriyor.

O geceden beri, onun için hiç görünmez olmadım. Ama son zamanlarda yanımdan geçip Veronica ve Summer'a selam veriyor ama bana vermiyor. Onlara gülümsüyor ama bana asla.

Sanki hiç yapmadığım bir şey için beni cezalandırıyor. Tamam, belki ben de aynısını yaptım ama o başlattı.

Yoksa ben mi?

Hatırlamıyorum. Her iki durumda da, o hatalı. Ona ya da başkasına kaybetmeyi reddediyorum.

Tekrar Aiden'a odaklanıyorum. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" "Bana telefonunu ver."

"Bununla ne yapacaksın?" Şüpheyle sordum. "Sadece vereceğim."

Cihazın kilidini açıp ona veriyorum.

Bir şeyler yazıp bana gösteriyor. Cole'a benim telefonumdan mesaj atmış.

Gümüş: Babamın şoförünü gönderdik ve tahmin edin ne yaptık? Cole mesajı görür ama cevap vermez.

Aiden tekrar yazarken dudaklarında bir sırıtma belirliyor. Ayrıntılara o kadar meraklı ki, babama nasıl hitap ettiğimi bile eklemiş.

Başka bir mesaj gönderdi ve bana gösterdi.

Silver: Aiden beni çok sert sikti, çok ağrım var ve hareket edemiyorum.

Nefesim kesiliyor, Cole'un kafasında benimle ilgili çizdiği imaj karşısında boğazıma safra kaçıyor. "Bunu neden yaptın?"

"Düşünmesini istediğin şey bu değil mi?"

"Evet, ama bu şekilde değil."

"İnanın bana, tepki vermek için kaba detayları öğrenmesi gerekiyor..." diye devam ediyor ve telefonunu çıkarıyor. Cole'un adı ekranda yanıp söner. "Şeytandan bahset."

"Cevap verecek misin?" Mırıldanıyorum.

"Hayır. Onu merakta bırakmak daha iyi, sence de öyle değil mi?"

"Neden, elbette." Bu benim intikamım. Sırf ona inat olsun diye kendimi bir kenara atıp seks yapmadım ama Cole böyle düşünüyor.

Önemli olan tek kısım bu.

Telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesajla çalıyor. Aiden bakmaya başladı ama ben elinden aldım.

Hayatımın bu kısmını herkesten çok onun bilmesini istemiyorum. Müttefik olabiliriz ama Aiden'a zerre kadar güvenmiyorum. Eğer bunu açıklamanın ona bir faydası olacağını düşünüyorsa, bunu gözünü kırpmadan yapar.

Metne bir kez bakmak bile derimin karıncalanmasına neden oluyor.

Bilinmeyen Numara: Yeni saate bayıldım.

Son birkaç haftadır bu tür mesajlar alıyorum. İlk başta, birinin piyano çalışımı övmesi ve en iyi elbiselerin bende olduğunu söylemesi hoşuma gitti.

Günlük rutinlerimi ve dışarıda giydiğim kıyafetleri tarif etmeye başladıklarında bir takipçim olabileceğini fark ettim.

Görmezden gelmemin tek nedeni zararsız mesajlar olmaları. Ayrıca, babam önemli bir iç kampanyaya hazırlanıyor. Hiçbir koşulda onun dikkatini bölmeyeceğim.

Annem de bu kampanyada yer alıyor ve bunu öğrenirse kıyameti koparır ve sosyal medyaya taşır. Bu istediğim son şey.

Bu yüzden şimdilik bunu kendime saklamaya karar verdim. Eğer daha ısrarcı ya da ürkütücü olursa babama ya da belki Frederic'e söylerim. O halkla ilişkilerden anlıyor, bu yüzden nasıl başa çıkacağını bilir.

Önce benim evime vardık. "Derek, lütfen Aiden'ı eve bırak."

"Nash'i kenarda tutacağım." Aiden göz kırpmıyor. "Bu çok eğlenceli olacak."

Hayır. Hiç eğlenceli değil. Cole'dan öç almak istiyor olabilirim ve beni zor durumda bırakmasına izin vermeyeceğim ama bundan zevk almıyorum.

Bu sadece bir gereklilik.

Ancak Aiden bundan büyük keyif alıyor.

Tam dışarı çıkacaktım ki babam yolcu camından içeri baktı. "Aiden, mükemmel. Gel bize katıl."

Onu gördüğüm anda yüzümde otomatik bir gülümseme beliriyor. Arabadan dışarı fırlıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Baba! Bu kadar erken saatte evde ne işin var?"

Saçlarımı geriye doğru okşuyor - bu küçüklüğümde beri ateşlendiğimde başladığı bir alışkanlık ve genellikle beni tekrar uyutuyor. Artık büyüdüğümde bile bunu yapmaya devam ediyor.

Hasta olduğum zamanları hep sevmişimdir. Annemle babamın beni bütün gece kavga etmeden emzirdiği tek zamandır.

Babam uzun boylu, benimkinden daha koyu sarı saçlı bir adam. Gözleri güneşin altında büyüleyici bir elaya dönüşen açık kahverengidir.

Üç parçalı İtalyan kesim takım elbisesini giyiyor ve deri ayakkabıları hala ayağında, bu da eve yeni geldiğini gösteriyor. Genellikle ofisten çıkar çıkmaz hırka kazak giyer. Misafiri olmadığı sürece.

Sonraki sözleri şüphelerimi doğruladı. "Jonathan ve benim seninle ve Aiden'la konuşmamız gereken önemli bir konu var."

"Bu bir bağış kampanyasıyla mı ilgili?" Ben soruyorum.

"Evde konuşalım." Babam şoförüne başıyla selam verir. "Teşekkür ederim, Derek. Hepsi bu kadar."

Ben babama belimden tutunmaya devam ederken Aiden bizi içeri kadar takip ediyor. Onu sonsuza dek görmemişim gibi hissediyorum. Son zamanlarda sadece o meşgul değil, annem de habersizce uğruyor, onunla vakit geçirmemi istiyor ve artık hiç vakit geirmediğimden yakınıyor.

Suçluluk duygusu sık sık işe yarıyor ve ben farkına bile varmadan kendimi onun dairesinde buluyorum.

Papa'nın ofisine giriyoruz. Bir konferans salonu kadar büyük, siyah çerçeveler içinde Papa'nın örnek aldığı Muhafazakâr Parti'nin önceki liderlerinin fotoğrafları var.

Ahşap ve avizeler, Papa'nın eski kökleri ve modern bir dokunuşla klasiğe ne kadar inandığı hakkında bir ipucu veriyor. Ofisinde her şeyin bir yeri ve zamanı var. Hiçbir zaman üst üste yığılmış ya da düzensiz kağıtlar bulamazsınız.

Kampanyasının sloganı olarak kullanacak kadar kanun ve düzenle ilgili. Ortada bir konferans masası, sunum tahtası ve her şey var.

Kahverengi deri koltuk ve sandalyelerin bulunduğu bitişikteki salona gidiyoruz. Jonathan Amca zaten orada oturmuş, bir bardak viskisini yudumluyor ve tabletinde FTSE 100 Endeksi'ne benzeyen bir şey üzerinde geziniyor.

Aiden görünüş olarak babasının bir kopyasıdır. Aynı siyah saçları ve koyu gri gözleri paylaşıyorlar. Ancak Jonathan Amca'nın daha keskin bir tarafı var ve düşmanlarına karşı korkutucu. Sayısız şirketi ve rakibini ya yeryüzünden silinene ya da şartlarını kabul edene kadar ezip geçmiştir. Tek umursadığı kâr ve ileriye gitmek.

Babamın onun düşmanı değil de dostu olmasına sevindim. Bizi görünce bardağını ve tabletini masaya koydu. "Harika, ikiniz de buradasınız. Sizinle ayrı ayrı konuşmak bize zaman kazandırdı."

"Oturun." Babam Jonathan Amca'nın yanına yerleşirken kanepeyi işaret ediyor.

"Neler oluyor?" Aiden ve ben yan yana oturduktan sonra soruyorum.

"Jonathan ve ben konuşuyorduk," diye başladı babam. "Ve biz bunun bir Ailelerimizi evlilik yoluyla birleştirmek harika bir fikir. Tabii eğer ikiniz de kabul ederseniz."

Eğer bir şey içiyor olsaydım, şu anda hepsini kusmuş olurdum. Babam ve Jonathan Amca'nın güçlerini birleştirmek istemeleri sürpriz olmamalıydı ama bu kadar erken ve bu şekilde olacağını hiç düşünmemiştim.

"Aiden'in aynı fikirde olmaması için bir neden yok." Jonathan kaşlarını kaldırarak oğluna bakar. "Bu doğru değil mi?"

"Benim için sorun değil," diyor Aiden.

Gözlerim ona doğru kayıyor ve tek kelime etmeden ne halt ettiğini soruyorum.

"Sana müttefik olma konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye fısıldıyor. "Ama biz sadece on beş yaşındayız," diyorum babama.

"En azından üniversite bitene kadar evlilik olmayacak Prenses. Bu sadece taşları yerine oturtmak için."

"Ya da daha doğrusu satranç taşları." Jonathan içkisinden bir yudum alır.

Bunun arkasındaki tüm anlamı biliyorum. Babam Jonathan Amca'ya yardım edebilecek bir dışişleri bakanı ve karşılığında onu bir sonraki seçimlerde babamın en büyük hayali olan başbakanlığa doğru itecek.

Muhafazakar Parti'nin lideri olmak için şimdiden oy topluyor ve bir sonraki genel seçimlere kadar Papa ülkenin en güçlü lideri olacak.

İçimdeki her şeyle ona yardım etmek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama... Aiden'la nişanlı olma düşüncesi göğsümde bir şeyleri ağrıtıyor.

Hayır.

Beynimin bu düşüncayı bitirmesine izin vermeyeceğim.

Telefonum çalıyor ve özür dileyerek kapatmak için çıkarıyorum. Mesaj bildirimindeki isim beni olduğum yerde durduruyor.

Cole.

Neredeyse bir işaret gibi. Çok geç olmadan beni durdurmak için mesaj atıyor.

Mesajı açtığımda kalbim küt küt atıyor.

Sen ve Aiden birbirinizi hak ediyorsunuz. Sen bir sürtüksün ve o da bir psikopat. Bir gün düşeceksin Kelebek ve ben orada durup yanışını izleyeceğim.

Göğsümün içinde bir şey kırılıyor.

Duyuyorum, hissediyorum ama göremiyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor ama derin nefes alarak dökülmelerine izin vermiyorum.

Ben bir bayanım.

Bayanlar toplum içinde ağlamaz.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin Prenses." Babam bana o kadar içten gülümsüyor ki, ona yeniden sarılmak istiyorum. "Yapacağımı biliyorsun."

sizi asla bir şey yapmaya zorlamam."

"Bunu yapmak istiyorum." Gülümsemeyi başarıyorum.

"Aiden'la nişanlanacağım." Babama yardım edeceğim.

Ve en önemlisi, yıllardır içimi kemiren kanseri yeneceğim.

Tedavisi olmayan kanser. Cole.

D O L L M A S T E R

I Yeterince uzun süre izledim.
Yeterince uzun süre
bekledim.

Bir sonraki adımı atmanın zamanı geldi.

Güzel bebeğim her gün gözlerimin önünde büyüyerek bir kadına dönüşüyor. Dokunmak, parmaklarımı üzerinde gezdirmek için sabırsızlandığım bir sonraki güncellemeye dönüşüyor.

Tatmak için.

Benim küçük güzel bebeğimin sorunu, tek iyi özelliği onu doğurmuş olması olan sürtük annesi gibi önemsiz insanlarla çok fazla zaman geçirmesi.

Ya da hiç de öyle olmadığı halde onu aptal gibi gösteren arkadaşları.

Bebeğim büyümeye devam edecek ve onu gördükçe koleksiyonumda bir numara olmayı hak ettiğinden daha da emin oluyorum.

Diğerleri onun gibi değil. Asla da olmayacaklar.

Eskiden kenardan izlemekten, yarattığım eserle ve onun ortaya çıkış şekliyle gurur duymaktan memnundum.

Benim onu bilmem ve onun beni bilmemesi hoşuma gidiyordu.

Görünmezlik harika bir şey değil mi?

Bunu daha önce babamdan saklanırken de oynamıştım. Tek yapmam gereken bebeğime bakmak ve o yokmuş gibi davranmaktı.

Diğer günler, dolaba giderdim.

Karanlıkta saklanmak zor değildir. İlk başta hiçbir şey görmezsiniz. Sonra korkarsınız. Sonra bir şeylerin sizi kollarınızdan çektiğini hissedersiniz ve çok geçmeden o şeylerle arkadaş olursunuz.

Kimse anlamazken yatağın altındaki canavar beni anladı. Kimse beni dinlemezken o beni dinledi ve bu nedenle o benim arkadaşım. Tüm iblislerim benim arkadaşımdır. Plan yaparken yanımda otururlar ve küçük güzel bebeğimi izlerken yanımdadırlar.

Ama şeytanlarım ve ben görmezden gelinmekten hoşlanmıyoruz. Yıllardır kenardayız, sesimizi çıkarmadan sessizce izliyoruz.

Birkaç hafta önce, küçük güzel bebeğimin efendisiyle tanışmaya başlaması gerektiğine karar verdim.

İzi sürülemeyen bir yöntem seçtim tabii ki. Böylece korkup babasına benden bahsetse bile beni bulamayacaklardı.

O yapmadı.

Küçük bebeğim ilgi orospusu olabiliyor, ki şirret bir annesi olduğu için bu anlaşılabilir bir durum. Ona ilk mesajım, "Bugün piyanoyu mükemmel çaldın." oldu.

Kaşları çatık bir şekilde okudu ve sonra gülümsedi. O gün kaybetmişti ve kimse ikinci gelenlere mükemmel oynadıklarını söylemez. Tek söyledikleri bir dahaki sefere iyi şanslar.

Ancak Silver'ın şansa ihtiyacı yoktu. Onun cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı ve ben de ona bunu verdim.

O zamandan beri, ona iltifat etmek için mesajlar gönderiyorum, ama aynı zamanda ona yakın olduğumu belli etmeden söylüyorum. Belki kokusunu alacak kadar değil - çoğu gün kiraz ve Chanel kokuyor - ama oradayım.

Onu izliyorum.

Onu dinliyorum.

Ve bir gün, ona sahip olacağım.

COLE

Tşapka gecesi, uyuyamıyorum.
Yapamam.

Genelde iyi bir uyku düzenim olduğundan değil. Bütün gece ayakta kalan, sonra uyanmadan önce bir ya da iki saat uyuyan bir tipim.

Her zaman uykunun zaman kaybı olduğunu düşünmüşümdür. Okumak varken neden uyuyasın ki?

Ama uyuyamamamın nedeni kitap okumak değil. Aslında eve geldiğimden beri bir kitaba dokunamadım.

Annemle zar zor yemek yedim ve o zamandan beri telefonuma bakıyorum - Silver bana mesaj attıktan hemen sonra Aiden'in gönderdiği mesaja.

Hey, aletimdeki bakire kanını nasıl temizlerim? Sadece yıkamalı mıyım?

Onu hemen aradım ama açmadı. Bu sadece bir numara. Aiden'in lanet bir oyunu.

Silver onun kendisini becermesine izin vermezdi, bekaretini ona vermeyeceğinden de emindi. Silver yüksek ve kudretli davranabilir, ama tüm o kadın saçmalıklarına inanıyor. Bekaretini bir arabanın arkasında ve çıkmadığı biriyle kaybetmez.

Yapmazdı.

Tabii intikam almak istemiyorsa.

Seni pişman edeceğim.

Sözleri zihnimde çarpık bir şarkı gibi yankılanıyor, CD'yi duvara çarpmak istediğim türden.

Kafamı sürekli *Silver'in kendini aşağı çekmeyeceği ya da inadına bir şey yapmayacağı* gibi düşüncelerle dolduruyorum. O bir bakıma züppenin teki.

kendisi aptaldır.

Ama yine de, onu öptükten ve diğerlerine kıyasla fena olmadığını söyledikten sonra o sikik çocuklarla takılmaya başladı.

Kindar ve yenildiğinde bile kaybetmeyi reddediyor.

Sikeyim.

Yataktan fırlayıp dışarı çıkıyorum. Havuzun yanında durup parlak mavi yüzeye bakıyorum. Sürekli bir şekilde kırmızıya döneceğini düşünüyorum.

Her seferinde durup ona bakmamın nedeni korku değil, kaosa duyduğum ihtiyaç.

O havuza sadece Silver annemle birlikte tek parça kıyafetiyle yüzerken yaklaşıyorum. Meme uçları elbisenin altından görünüyor ve ben de onları daha iyi görebilmek için hep yaklaşıyorum. Karnımı doyurduktan sonra, gözlerinin büyüdüğünü ve yanaklarının kızardığını görmek için ona bundan bahsediyorum.

Bisikletime atlayıp Aiden'in evine doğru yola çıktım. Bir dakika bile geçmeden gökyüzü yağmaya başlıyor. Saniyeler içinde sıırıslıslam oluyorum ama pedal çevirmeyi bırakmıyorum, su görüşümü bulanıklaştırdığında bile. Tam hızda on beş dakikamı alıyor. Sert nefes alıyorum ve sokaklarda kimse yok. Neredeyse bir polisiye gerilim romanından bir sahne.

Ve belki de bunu bir suçla bitirmeliyim.

Varır varmaz bisikleti yere atıp zile bastım. Kahyaları beni içeri alıyor ve saatin gece yarısını geçtiğini belirterek bana bir havlu uzatıyor. Bu umurumda bile değildi, o yüzden onu da havlusunu da sikeyim.

Merdivenlerden Aiden'in odasına çıktım. İçeri daldığımda karanlıktı. Ancak uzaktan şimşekler çaktığında silüetini görebiliyorum. Yatağın üzerinde oturmuş, önündeki bir şeye bakıyordu. Işığın düşmesine basıyorum ve satranç tahtasıyla olan seansını böldüğümde gözlerini kısıyor. Yine kendine karşı oynuyordu. Karanlıkta.

"Hey, Nash. Sen de mi uyuyamadın?"

Nefesim tıkanıyor, göğsüm o kadar sert inip kalkıyor ki istesem de konuşamıyorum. Üzerimden düşen yağmur damlaları halıyı ıslatıyor.

Başını eğiyor. "Kanalizasyondan çıkmış bir fareye benziyorsun."

"Silver seni babasının arabasının arkasında sikmezdi." Nefes nefese kaldım. "O muhafazakâr ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Ama yine de yaptı. Aletimdeki kanı çoktan yıkadım. Bakire kanı saplantın olduğunu bilseydim yıkamazdım."

Ölmek üzere olan bir köpek gibi nefes nefese kaldım. "Yalan söylüyorsun."

Yine de değişmemiş yüz hatlarına bakarak emin olamıyorum. Genellikle insanların yüz ifadelerini okumakta ve yalan mı yoksa blöf mü yaptıklarını anlamakta iyiyimdir. Kendim yalan söylerken yavaş yavaş tamamen etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum.

Zor bir şey değil. Bu işaretleri beden dilinizde göstermek için suçluluk duymanız gerekir.

Bu yeteneğimi uzun zaman önce kaybettim.

Sorun şu ki, Aiden da kaybetti, bu yüzden ne zaman yalan söylediğini ya da doğruyu söylediğini asla bilemezsiniz.

"Bundan senin çıkarın ne, Nash?" Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Beni onunla istemiyor musun?"

"Neden onunla olmanı istemeyeyim ki?"

"Bilmiyorum. Bir tahminde bulunayım. Hmm." Düşünüyormuş gibi yapıyor. "Tehdit altında hissediyor olabilir misin?"

"Sen bilirsin."

"Gece yarısı bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ortasında bisikletini buraya kadar sadece umursamadığını söylemek için sürdüğünü söyleme bana."

"Aynen öyle. Umurumda değil. Hiçbir şeyi umursamayı uzun zaman önce bıraktım." Duraksıyorum, nefesimi toplamaya devam ediyorum. "Yine de Silver senin kendini ve beni ikna etmeye çalıştığın şeyi yapmazdı. O bir şeylere inanır."

"İstikrar, kanun ve düzen gibi mi?" "Evet."

"Yani nişanlısıyla birlikte yapmış olabilir, öyle değil mi?"

Ciğerlerim yanana kadar uzun saniyeler boyunca nefes almayı bırakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun lan?"

"Bugünden itibaren Gümüş ve ben nişanlandık. Bu Pazar gününden itibaren tebrikleri kabul ediyoruz. Hediyeleri postaneye bırakabilirsiniz."

"Sen ne?"

"Nişanlı mı? O benim nişanlım mı? Evlenip çocuk mu yapacağız? Bu arada her gün sevişmek de buna dahil."

Ona yumruk atmak için yumruğumu kaldırıyorum ama yüzündeki sırtıma beni durduruyor.

Benimle oynuyor. Asla şiddete başvurmadığımı biliyor ve şimdi bu maskeyi bana karşı kullanıyor.

"Gel hadi." Elimle işaret etti. "Kafanın sana yapmanı söylediği şeyi bitir."

"Bu Jonathan ve Sebastian'ın işi miydi?" Ben soruyorum.

"Ve biz. O ve ben anlaşılmamış olsaydık hiçbir şey olmazdı."

"Kabul etti." Elim yanıma düşüyor, içimdeki mücadele yok olmaya yüz tutuyor.

Silver, Aiden'in nişanlısı olmayı kabul etti. Bu içimde kırılan şey de ne?

"Tabii ki o yaptı. Benim yüzümden. Ayrıca, onu benim yoluma ittin Nash ve şimdi ne yapacağımı biliyor musun? Daha önce hiç oynamak istemediğin tüm oyunları oynayacağım."

"Ve her seferinde kaybedeceksin." Gitmek için arkamı döndüm.

"Sabırsızlanıyorum," diye sesleniyor arkamdan. "Yarın tekrar tatmak için sabırsızlandığım sıkı bir amcığı var."

Geri savuruyorum ve bu sefer yumruğumu suratına indiriyorum. Yüzünü tutarak ırkılıyor ama yüksek sesle gülüyor, sesi odada yankılanıyor.

"Bu ne içindi, Nash? Havada kıskançlık kokusu mu alıyorum?"

"Bu bir savaş ilanıdır. Yarın ya da gelecek yıl, hatta gelecek on yılda bile olmayabilir ama seni ezmenin bir yolunu bulacağım."

"Bu konuda iyi şanslar. Bu arada lütfen Silver'la nişanımızın tadını çıkarın."

O lanet şeyi pencereden atmadan önce evden hışımla çıktım. Bisikletime atladım ve yağmurda sürdüm.

Saatlerce boş sokaklarda dolaşıyorum, sağanak beni sıırılsıklam ederken göğsüm ağır ağır inip kalkıyor. Tişörtüm sırtıma yapışıyor ve ıslak saçlarım şakaklarıma yapışıyor.

Kafam öyle bir kaosla dolup taşıyor ki, çözmeye başlayamıyorum. Genelde bilmecenin başlangıcına ihtiyacım olur ve her şey ne kadar karışık olursa olsun, onu çözerim. Bir yolunu bulur ve çözerim.

Bu sefer değil.

Bu kez kaos kafamın içinde değil de sanki göğsümde. Ağrıyor ve senkronize bir şekilde atıyor. İçimden bir ses bunun yağmurdan ya da soğuktan kaynaklanmadığını söylüyor.

Her şeyi mahvetti.

Her şeyi mahvetti.

Göğsümdeki küçük canlı parçayı öldürdü ve şimdi ben de karşılığında onu öldüreceğim.

Bugün ya da yarın olmayabilir ama Silver Queens bu acının bedelini ödeyecek. Tıpkı göğsümde ölen şey gibi yavaş ve işkenceli olacak.

Eve sadece sabah beş buçuk gibi dönüyorum çünkü annemin uyanma saatine yakın ve onu endişelendirmek istemiyorum.

William Nash hayattayken bir ömür boyu yetecek kadar endişelenmişti.

Islak giysilerimi silkeleyip duşun altında yarım saat bekledikten sonra dışarı çıkıp üniformamı giyiyorum ve aşağıda anneme katılıyorum.

Mırıltı sesi beni mutfağın girişinde durduruyor. Anne.

Şarkı söylüyor.

Yedi yılını aldı ama annem yeniden şarkı söylüyor, üstelik bunu fırını kontrol ederken yüzünde bir gülümsemeyle yapıyor.

Ben çocukken annem beni uyuturken ya da kahvaltı hazırlarken böyle şarkı söylerdi. Ninniler ve tatlı rüyalar için yaratılmış yumuşak bir sesi vardı. Yıllar geçtikçe William bu sesi öldürdü. Şarkı söylemeyi ve hatta yazmayı bıraktı. Hayatının son üç yılında bir durgunluğa girdi.

Depresyonla mücadele etmesine rağmen, onun ölümünden kısa bir süre sonra tekrar yazmaya başladı. Bu onun çıkış noktasıydı, sığındığı bir şeydi. Ancak bir daha hiç şarkı söylemedi ve William'ın onun sesini de beraberinde götürdüğünü düşündüm.

Şimdi onu buldu. Onu mezardan çıkardı ve dışarı çıkardı.

Elimdeki çantayı sandalyeye bırakıyorum ve ona arkadan sarılıyorum. "Dünyanın en iyi annesi nasıl?"

"Oh, sevgilim." Bir elini yanağıma koyuyor ve parmak uçlarına basarak beni alnımdan öpüyor. Çocukluğumdan beri bunu yapmayı hiç bırakmadı. "Dışarıda mı kaldın?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Bilmemeli. Hapları yüzünden 10'dan 6'ya kadar dışarı çıkamıyor. "Haplarını almıyor musun anne?"

"Hayır, artık uyumak için onlara ihtiyacım yok." Gülümsüyor. "En azından her gün değil. Şimdi, genç adam, nereye gittin?"

"Aiden'in. Oyun oynuyorduk ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadık." "Yağmurda bisiklete binmesen iyi edersin."

"Bu benim en sevdiğim turuncuilli kek mi?" Onu yanağından öpüyorum ve tezgâha yerleşmeden önce tabağı alıyorum.

Ben bir dilim pastamı yerken o başını sallıyor ve önümdeki şeyleri sürüklemeye başlıyor. Kahve, meyve suyu, reçel, yumurta, domuz pastırması, kızarmış ekmek, tereyağı ve bir orduyu doyuracak kadar çok şey var. Annem her zaman kalabalık bir aileyi doyuracak şeyler pişirmiştir.

"Son zamanlarda ışıl ışılsın anne."

"Öyle mi?" Serbest bırakmaya başladığı kestane rengi saçlarına dokunuyor. Gözleri ışıldııyor ve bu en güzel manzara. Yıllarca kendi kabuğu gibi yaşadı. William'ın ölümlünden sonra bile. Bir keresinde Ronan'ın annesine, bazen William'ın geri gelebileceğini düşündüğünü söylediğini duydum.

İşte o zaman ruh sağlığı keskin bir düşüşe geçiyor ve günlerce yataktan çıkmıyor. Yazmıyor ya da koşuya çıkmıyor, sadece odasında saklanıyor.

Son zamanlarda sanki içine hayat üflenmiş gibi ve ben bunun nedenini biliyorum. Son zamanlarda Ronan'ın annesiyle çay içmeye ya da şirketteki insanlarla - annem William'ın işiyle ilgili hiçbir şeyden hoşlanmadığı için

insanlarla - akşam yemeklerine çok sık gidiyor. Kaleyi sadece ben devralacak yaşa gelene kadar elinde tutuyor. Ancak annem çaya ya da yemeklere pek gitmiyor. Birincisi, Ronan'ın annesi kocasıyla sık sık ülke dışına çıkıyor. İkincisi,

Annem her zamankinden daha şık giyiniyor.

Bir erkek olduğunu anladım ama bunu ondan duymak istiyorum. Eğer annemi mutlu ediyorsa, ona bir şans vereceğim. Ama en ufak bir 'William Sendromu' şiddet belirtisi gösterirse, kendini o kan havuzunda bulur.

"Dinle, tatlım." Karşımda duruyor. "Babanın ölümlünden beri sen benim dünyamsın ve hayata tutunmamın sebebisin. Sen benim her şeyimsin Cole. Bunu bilmeni istiyorum."

"İstiyorum." Denedi. Kendi yöntemleriyle. Ama annem ve ben zaten onarılamayacak kadar kırıldık.

Ya da ben öyleyim.

Hazırladığı hiçbir kahvaltı, sahip olabileceğimiz yakın ilişkiyi düzeltemez.

William onu yanında götürdü.

Görünüşe göre annem onu tekrar bir araya getirecek tutkalı bulmuş.

"**Mutluyum**, biliyor musun?" Saçlarına tekrar dokunuyor.

"Tanıştım

ve yaklaşık bir yıldır çıkıyoruz. Ciddi olduğumuzdan emin olana kadar sana ondan bahsetmek istemedim. Öyleyiz, hayatım. Bana ikinci bir şansı hak ettiğimi hissettiriyor ve eğer onu kabul edersen bu benim için çok anlamlı olur."

"Benim yaşımda olmadığı sürece," diye şaka yapıyorum.

"Hayır, tabii ki değil." Garip bir şekilde gülümsüyor. "Ama o senin tanıdığın biri."

"Tanıdığım biri mi?"

Yutkunuyor. "Sebastian."

Neredeyse bitmemiş pasta dilimini tabağa düşürecektim. Pek bir şey beni şaşırtmıyor ama bu kesinlikle şaşırtıyor. "Sebastian Queens?"

Başını sallıyor.

"Silver'ın babası mı?" Gereksiz ve aptal gibi konuşmaya başladığının farkındayım ama sanki beynim bu bilgiyi işleyemiyor.

"İkinizin pek anlaşılamadığını biliyorum ama Seb ve ben zamanla daha da yakınlaşacağınızı umuyoruz."

Seb. Ona Seb diyor. Zaten yakınlar.

Şimdi de Silver'ın babası ve annemle ilgili hoş olmayan görüntüler geliyor.

"Tatlım?" Annemin yüzü buruşuyor. Sürekli saçına, önlüğüne ve eline dokunuyor, bu da keyfinin kaçtığı anlamına geliyor.

Sebastian'ı kabul etmeyeceğim fikri onu sonsuz bir döngüye sokuyor. Ona hayır dersem, beni seçecek - bundan hiç şüphem yok - ama akut depresyona geri dönecek. İlaçlarına tekrar ihtiyacı olacak. Makyaj yapmayacak ya da saçını açmayacak. Şarkı söylemeyi, koşmayı ve yataktan çıkmayı bırakacak.

Annemi asla bu şekilde incitmeyeceğim.

Ben altı yaşındayken William bana bir tava fırlattığında bana sarıldı ve tüm darbeyi sırtına aldı. Sonra yoluna çıktığı için kaburgalarına tekme attı. Haftalarca morlukları kaldı. Her gece duşta ağladı.

Ama yine de William peşimden her geldiğinde beni korudu, benim adıma tüm dayakları üstlendi.

Beni hala seviyordu, en kötü zamanlarında bile.

"Sebastian'la senin muhtemel diğer yarın olarak tanışmayı çok isterim anne." Yüz hatları aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Ayağa kalktım, tezgâhın etrafından dolandım ve ona sarıldım. "Senin adına sevindim."

"Oh, sevgilim." Boynuma doğru ağlıyor. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Sırtını sıvazlıyorum. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Silver benden nefret ediyor ama y a k ı n d a her akşam yemeğini benimle yemek zorunda kalacak.

Ve ödeyecek.

Gümüş Kraliçeleri sevmiyor olabilirim ama onu her zaman kutsal bir şey olarak gördüm.

Ve benimkini.

Bunu mahvetti.
Her şeyi mahvetti.

SILVER

TErtesi gün okula gitmedim.

Derek annemin binasının önünde durur durmaz dışarı fırlıyorum, kalp atışlarım neredeyse beni tamamen yok ediyor.

Annem Londra'nın merkezinde, gürültülü ve trafiğin boğucu olduğu bir yerde yaşıyor. En sinir bozucu tipler olsalar bile insanların arasında kalmanın yolu bu.

Kapıcı, sakallı yaşlı bir adam beni selamlıyor ve boğazımdaki sıkıntıyı bastırarak konuşabilmek için yutkunuyorum. "Annem yukarıda mı? Onu kontrol ettiniz mi?"

"Bayan Davis onu rahatsız etmememizi istedi."

Dizlerimin bağı çözüldü. Neredeyse düşüyordum.

Olamaz.

Hayır, anne. Söz vermiştin.

Başka bir şey söylüyor ama kulaklarımdaki uğultudan onu dinleyemiyorum. Sanki birkaç yıl öncesine itilmiş gibiyim. Aynı sahne, aynı önsezi ve aynı ölümcül korku.

Hepsi orada.

Asansörün düğmesine bastım ama aşağı inmedi.

Merdivenlere doğru fırlıyorum ve ikişer ikişer çıkıyorum. Dizlerim hâlâ titriyor ama onuncu kata kadar çıkmayı başarıyorum. Nefes nefese kalıyorum, üniformamın gömleği tenime yapışıyor ama bu endişelerimin en küçüğü.

Annemin dairesinin önüne geldiğim an, orada öylece duruyorum. Uzuvarım donuyor ve sanki biri bana büyü yapmış gibi hissediyorum. Hareket edemiyorum.

Oh, Tanrım.

Belki de bu sabah işe gitmeden önce babama söylemeliydim.
Belki de Derek'in benimle gelmesini sağlamalıydim.

Oraya yalnız gitmek
istemiyorum. Ben... Ben
korkuyorum.

Kalbim göğsümde gürültüyle çarpıyor ve bir ürperti omurgamdan
yukarı fırlayarak beni tamamen sarıyor.

Hadi, Silver.

Gitmek zorundasın.

Dairesinin şifresini tuşlarken parmaklarım sert ve soğuk. Kilidin açılma
sesi koridorun sessizliğinde kıyamet gibi yankılanıyor. Soğukkanlılığımı
korumaya çalışsam da irkiliyorum.

Parmak uçlarımda içeri girerken elim çantamın askısına
dolanıyor. Gördüğüm ilk şey siyah.

O kadar karanlık ki ellerimi seçemiyorum.

Ardından çürümüş bir şeyin kokusu geliyor. Et ve alkol gibi bir şey.

İçeri koşarken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. "Anne! Anne!"

Bir masaya takılıyorum ve ayağım acıyor. Çantamı yere atıyorum ve
yatak odasına doğru topallayarak yürümeye devam ediyorum. Yolu ezbere
biliyorum ve karanlıkta bile ulaşabiliyorum.

Parmaklarım titriyor, ışık düğmesinin üzerinde geziniyorum. Ya onu
geçen seferki gibi yerde bulursam? Ya çok geç kalırsam? Ya -

Düğmeye bastım ve olduğum yerde donup kaldım.

Annem konsolunun önünde oturuyor, sarı saçları yüzünün iki yanına
dökülüyor ve boynunun biraz altında duruyor, dağınık ve her yerde.

Kobalt mavisi gözleri kan çanağına dönmüş ve aynada kaybolmuş.
Yanaklarında rimel izleri var ve elinde dudaklarındaki renkle uyumlu
kırmızı bir ruj tutuyor.

Diğer eliyle yarısı dolu bir bardak kırmızı şarap tutuyor. Saten geceliği
kırıkmış ve bornozu beline yanlış bağlanmış, ama bu onun model vücudunu
ya da medyadaki herkesin bahsettiği egzotik güzelliğini gizlemiyor.

Örnek politikacı. Güzellik akıllı olabilir.

Onların gözünde annem bu. Parlamentoda günlerce tartışabilecek
başarılı, güzel bir kadın. Ama onlar benim gördüğüm kadını görmüyorlar.
Onu bu şekilde, kimsenin bulamayacağı bir yerde kaybolmuş olarak
görmüyorlar.

"Anne..." Ona yavaşça yaklaşıyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Başını bir robot gibi bana doğru çeviriyor. Saniyeler boyunca bana bir yabancıymışım gibi, sanki beni hayatında ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Sonra yavaşça, çok yavaşça, dudakları sıcak bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Babydoll, burada ne yapıyorsun? Okulda olman gerekmiyor mu?"

"Dün gecedен beri telefonlarıma cevap vermiyorsun." Kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarılırken sesim sonlara doğru kırılıyor. "Neden cevap vermedin?"

"Pilim bitti. Şarj etmeyi unuttum." Sırtımı sıvazladı.

"Çok endişelendim anne." Dün gece gözümü bile kırpmadığımı söylememek için kendimi tutarak boynuna doğru burnumu çekiyorum. Babamın bu sabah önemli bir toplantısı olduğunu bilmeseydim, gecenin bir yarısı beni ona götürmesini isterdim.

"Ben iyiyim." Benden uzaklaşıyor ve kaşlarını çatıyor. "Neden ağlıyorsun, Silver? Bayanlar başkalarının önünde ağlamaz."

"Anne... Babama söyleyeyim de sana yardım etsin -"

"Bunu daha önce konuşmuştuk," diye sözümü kesiyor, sesi bir tartışmadaymış gibi sertleşiyor. "Sebastian'ın artık hayatımla hiçbir ilgisi yok. Eğer ona benim hakkımda bir şey söylersen, bunu ihanet olarak kabul ederim."

"Ama anne..."

"Şimdiden benim partinin yanlış tarafında, kendisinin ise doğru tarafında olduğunu düşünüyor. Artık onun için yeterince iyi olmadığımı karar vermekle kalmadı, aynı zamanda seni de benden aldı, benim güzel kızımı."

"Buradayım anne. Senin yanına taşınmamı istiyor musun?" "Kesinlikle hayır. Bu, benden merhamet istiyormuşum gibi görünecek. kariyerime odaklanmak istediğimi açıkladı."

Keşke annem kararlarını verirken medyayı, basını ve arkadaşlarını düşünmeyi bıraksa. Keşke aynaya baksa - *gerçekten* aynaya baksa - ve bu kararları sadece yansımalarına değil, aynı zamanda içindeki kadına da dayandırsa.

Keşke onu mükemmeliyetçi olmaya iten ölmüş babasına ya da onu her konuda eleştiren baba tarafından ölmüş büyükannem ve büyükbabama kendini kanıtlamaya çalışmayı bıraksa. Savurgan oğullarının bir aristokrat kıızıyla evlenmesini istiyorlardı, bu yüzden annemle evlendiğinde intikam almak için hayatını cehenneme çevirdiler. Onların gözünde hiçbir şey yeterince iyi değildi. O da hıncını babamdan çıkardı. Bu bir kısır döngüydü.

Ama annem söz konusu olduğunda bir şeyler dilemeyi bırakmayı öğrendim. O sadece imajı ve kariyeri için iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktır.

Bu yüzden beni yavaş ama emin adımlarla bu imaja uyacak şekilde değiştiriyor.

"Tamam, mutlu düşünceler." Bana kırmızı rujunu gösteriyor. "Bu harika. Dur sende deneyeyim."

"Anne -"

"Kıpırdamadan dur." Elindeki şarap bardağını tezgâhın üzerine koyup dudaklarımı boyuyor, sonra da bana hayranlıkla bakıyor. "Nasıl da büyüüp harika bir genç hanım olmuşsun. Sen benim gururumsun, Silver. Bu çürümüş, erkeklerin istilasına uğramış dünyada senin sayende hayatta kalıyorum."

"O zaman lütfen bir dahaki sefere aramalarımın cevap ver." Hâlâ adrenalinin etkisindeyim ve onu kaybettiğimi düşündüğüm için hafifçe titriyorum.

"Yapacağım. Şimdi, mutlu düşünceler." Gülümsüyor ve bu ısıltılı bir gülümseme. Züppe arkadaşlarının onu kıskanmasının nedeni bu - çünkü aralarındaki en güzel o. Dikkatleri üzerine çeken, radyo ve talk show'lara davet edilen o.

"Matematikten mükemmel bir puan aldım."

"Seninle çok gurur duyuyorum." Yanağımı okşuyor ve ben de serbest kalmak üzere olan gözyaşlarımla savaşıyor onun dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Yüzündeki o ifadeyi korumak için her şeyi yaparım, bu yüzden "Ben... Ben Aiden King ile nişanlandım." diyorum.

"Gerçekten mi? Jonathan'ın oğlu mu?"

Başımı sallıyorum ve dünden beri ilk kez, verdiğim en korkunç kararmış gibi hissetmiyorum.

"Şu haline bak, Babydoll, bu kadar gençken bu kadar yüksek puan alıyorsun." Hülyalı hülyalı iç geçiriyor. "O piç Sebastian'dan aldığım en iyi şey sensin."

Çekiniyorum. Bazen annemin onun benim babam olduğunu unuttuğunu ve ona duyduğu nefreti bana yansıtmaması gerektiğini düşünüyorum.

Aslında ikisi de yapıyor ama babam bu konuda daha pasif-agresif. Annem çok direkt.

Boşandıklarından beri, her yıl için üç yıl yaşlandığımı hissediyorum. Önemsemiğim tek şey annemi, aklının onu başka yöne sürüklemeyeceği kadar mutlu etmek ve babamın yalnızlığını azaltmak için onunla vakit geçirmek.

Çok fazla olduğunda, *çok* fazla gibi, parka gidip ağlıyorum. O karanlık anlarda, keşke beni hiç doğurmasalardı diyorum ya da Ronan'ın veya Kimberly'ninki gibi bir ailem olsaydı hayatım nasıl olurdu diye hayal ediyorum.

O zamanların her birinde Cole beni o parkta buldu. Sanki beni ağlarken yakalayabilmek için avlıyor.

Yanımda sessizce oturuyor, çoğunlukla bir kitaptan okuyor ve bu ağlamamı durdurmaya yetiyor.

Sonunda kaybolmadan önce gözyaşlarımın hıçkırığa dönüşmesi için yeterli.

Sadece varlığıyla bile beni sakinleştirebilmesinden nefret ediyorum ama bu konuda çenemi kapalı tutuyorum. Bunu kabullendim çünkü sırlarımızı paylaşıyoruz. Benim hakkımda kimsenin bilmediği bir şey biliyor ve bunun tersi de geçerli.

Bu yüzden dünkü ihaneti itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı. Beni yaraladı ve hala bir araya gelmeyi reddediyor.

Onu bildiğim tek yolla incitmiş olabilirim ama düşündüğümün aksine bu beni mutlu etmiyor.

Hiç de değil.

Aksine, göğsüme daha ağır bir yük bindiriyor.

"Hadi anne. Git duş al. Bugün radyo stüdyosunda olmalısın, unuttun mu?" Ve evet, telefonumda her iki ebeveynimin de takvimi var. Hayatlarını zorlaştıran değil, kolaylaştıran bir esinti olmak için o kadar çaresizim.

Titrek ayakları üzerinde ayağa kalkıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Unutma, Babydoll. Erkekler sadece kullanılmak içindir. Duygular ve tüm o aptallıklar başarısız insanlar tarafından icat edildi. Senin değerini dünyaya sunduğun şeydir.

- Güzellığınız, zekanız ve rekabet gücünüz. Hiçbir erkek bunları senden çalmamalı." Elini kalbimin üzerine koydu. "Bunu mühürle." Annem şakağıma dokunuyor. "Ve bunu kullanarak kazanacaksın."

Sonra duş almaya gider. Ayrılmadan önce arabasına binmesini beklerim. İyi olduğundan emin olmak için radyo programını dinleyeceğim.

Yine de başaracağından hiç şüphem yok. Annem evinin duvarları dışında bir tanrıçadır. Kimsenin onun zayıflıklarını görmesine izin vermez. Asla telaşlanmaz, boşanma sırasında gazeteciler bizi rahat bırakmadığında bile. Babam o sırada bitkin ve biraz üzgün görünüyordu ama o en iyi tasarımı kıyafetlerini ve makyajını giydi, tüm soruları aldı ve babamla bağırma seansını bitirdikten hemen sonra kararlarının dostane bir şekilde verildiğini söyledi.

"Nereye, Bayan Queens?" Derek sürücü koltuğundan soruyor. Onun için üzüliyorum. Hem babamın programına uymak zorunda, hem de ben ne zaman istersem beni o götürüyor.

Bugünü atlamayı düşünüyorum. Kafam pelte gibi ve on saat uyusam iyi olacak.

Ama bu kaçmak anlamına gelir ve ben bunu yapmam.

Ben tehlikeden kaçmak yerine doğrudan tehlikenin ortasına koşan bir tipim. Er ya da geç öldürüleceksem, bir çözüm bulurum ya da denerken ölürüm.

Buna değer.

Telefonumda gezinirken Derek'e "Okula," diyorum.

Instagram akışım babamın kampanya arkadaşlarıyla dolu. Dün Jonathan Amca ile birlikte bir çocuk bakım merkezinin açılışına katıldıkları bir fotoğraf var. Geldikleri yer orası olmalı.

LBC'nin resmi Instagram sayfasında bugünkü siyasi konuşmanın konuğu olarak annemin bir fotoğrafı var. O fotoğrafta çok ışıltılı görünüyor, gülüşü için ölünür.

Dışarı çıkmadan önce onunla çektiğim, kameraya gülümsediğimiz selfie'yi yüklüyorum ve altına bir başlık atıyorum: *Seninle gurur duyuyorum, kahramanım. #KadınlarıçinSeçim Kadınlar için #Kadınlar #SuperWoman #CynthiaDavisPoliticalTalk*

Daha sonrası için başka bir gönderi planlıyorum. Dün babamın kravatını takmasına yardım ederken çektiğim bir fotoğraf.

Başlığa şöyle yazdım: *Bendeniz tarafından dünyanın en iyi babası seçildi. #ProudDaughter #SebastianQueensForTheWin #GoTories*

Ne zaman biriyle fotoğraf paylaşısam, diğerinin fotoğrafını koymazsam kendimi suçlu hissediyorum.

İnsanlar zamanla alıştığınızı söylüyor - çifte tatiller, çifte akşam yemekleri, çifte doğum günü kutlamaları - ama alışmıyorsunuz. Pek sayılmaz.

Özellikle de ebeveynlerden biri yalnızken diğeri depresyondaysa.

Biraz daha ilerliyorum ve Aiden'in sabah saat bir civarında yüklediği bir fotoğrafı buluyorum. Satranç tahtasının siyah beyaz bir fotoğrafı.

Başlıkta şöyle yazıyor: *Savaş başladı. Nash mi?*

Cole Instagram ya da herhangi bir sosyal medya kullanmıyor. Onun tüm fotoğraflarını sadece Aiden'in, Xander'ın ve özellikle Ronan'ın Instagram hesaplarında bulabilirsiniz.

Aiden'ın gönderisi Cole'un dün gece onu ziyaret ettiği anlamına mı geliyor? Kalbimin bu düşünceyi içine çekmesine izin vermeden önce bu düşünceyi susturuyorum.

Yapmazdı. Bu umursadığı anlamına gelirdi ama umursamıyor. Ya da daha doğrusu umursuyor ama bu sadece onun hastalıklı oyunlarının bir parçasıysa.

Dünkü mesajını tekrar okudum ve ilk gördüğümde hissettiğim göğüs sıkışması beni tekrar yuttu.

Ondan nefret ediyorum.

Okula vardığımızda Derek'e teşekkür ediyorum ve çıkarken ona yedek bir şişe meyve suyu veriyorum. "Harika bir gün geçir."

Arabadan iner inmez çenemi yukarı kaldırıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve burnum neredeyse gökyüzünde yürüyorum. Bana günaydın diyenleri duymazdan geliyor ve dünya yokmuş gibi davranıyorum.

Eğer onlarla konuşursam, benimle arkadaş olabileceklerini düşünmeye başlayacaklar. Kimse olamaz. Bu, benim içimi okuyacak kadar yakınlaşacakları anlamına gelir ve ben buna izin vermem.

Telefonum bir mesajla titriyor. Piyano odasına girerken onu aldım. Birkaç gün sonra bir yarışmam var ve "Ayışığı Sonatı"nı mükemmelleştirmem gerekiyor. Buna odaklanabilmek için sabah derslerimden izin aldım bile.

Ailem de orada olacak ve bunu iyi yapmalıyım. Hayır. Kazanmam gerek.

Gözlerim metne takıldığı an, olduğum yerde duruyorum.

Bilinmeyen Numara: Dudaklarınız kırmızıya boyanmış çok güzel görünüyordu. Neden çıkardın?

Yutkunuyorum, yavaşça okulun girişini tarıyorum, beni izleyen ya da takip eden biri olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Annemle fotoğraf çektirdikten ve o gittikten sonra binanın salonunda ruju çıkardım. Bu, birilerinin Instagram'daki gönderiyi gördüğü ve şimdi beni okulda gördüğü anlamına geliyor.

Kürek kemiklerim birbirine çarpıyor ve bir önsezi duygusu Ben.

Adımlarımı hızlandırarak, titrek bacaklarla piyano odasına doğru ilerliyorum. I Çantamı sandalyenin üzerine koydum, piyanonun önüne yerleştim, derin bir nefes aldım ve parmaklarımın tuşların üzerinde gezinmesine izin verdim.

Titreme her notada azalıyor.

Neredeyse farklı bir dünyaya fırlatılmış gibiyim ama öyle değil. Notalar piyanodan çıkıp havada kaybolurken, huzurlu bir dünyadayım.

Güneş her gün parlar, tek boynuzlu at gibi değil, hayatta bir kez. Bu dünyada annem ve babam birlikte, annemin karanlık düşünceleri yok, babam o kadar meşgul değil, Helen o kadar üzgün değil ve...

Koyu yeşil gözler görüntüme giriyor ve onu kovmak istiyorum ama gitmiyor.

Zarif bir şey boynuma dolanıyor. Parmaklarım bir notayı kaçırıyor ve sonat gürültülü bir sesle kesiliyor.

Başımı kaldırdığımda hayalimdeki o yeşil gözlerle karşılaşıyorum. Bir şekilde onu hayata döndürmeyi başarabildim mi?

Aptal olma.

Sonra boğazıma taktığı kolyeyi fark ediyorum. Zarif bir kolye ve üzerinde küçük bir kelebek kolyesi var, kanatları sonsuzluk sembolüyle sarılmış.

Vay be. Bu çok güzel.

Annemin bana aldığı ve sadece onunla dışarı çıktığımda taktığım pahalı kolyelere hiç benzemiyor.

Cole'a dönüp baktığımda onu piyanoya yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış ve parmaklarını siyah tuşların üzerinde basmadan gezdirirken buluyorum.

Ama tüm dikkati benim üzerimdeydi. Onu görmek için bir an duruyorum, çocuğu, lanetlenmeyi, Helen'in olmayı hak etmeyen oğlunu.

Saçları karmakarışık. Bazen, duştan sonra taramaya zahmet edip etmediğini merak ediyorum. Fiziği Royal Elite Junior'ın üniformasını doldurmaya başladı. Boynunun çukuru bile kaslanmış. Omuzları genişledi, bacakları uzadı ve kısa sürede benden çok daha uzun boylu oldu.

O gün parkta yanımda oturan çocuktan çok farklı.

Beni ağlarken gören ve ben onu kalmaya zorlayana kadar gitmek üzere olan çocuk.

Yine de bir şey değişmedi. Gözleri.

Hâlâ o zamanki kadar sertler. Başkaları onları büyüleyici bulabilir ama ben onları genellikle biraz tekinsiz, biraz gizemli ve biraz da korkutucu bulmuşumdur.

Cole yüz ifadelerini ve duygularını saklamakta en iyisi olabilir ama o koyu yeşillerde gördüğüm şeyi saklayamıyor. Kendilerine ait bir dilleri var ama şu anda ne dediklerini anlayamıyorum.

Parmaklarım titriyor, sadece biraz, sonra onları kolyeden ayırıyorum ve istediğimden daha kısık bir sesle konuşuyorum, "Bu ne için?"

"Yeni başlangıcımız."

"Yeni başlangıcımız mı?"

"Evet. Sebastian bir şey söylemedi mi?"

Babam bu akşam yemekte bana bir şey söyleyeceğinden bahsetti ama ben bunun yaklaşan seyahat planlarıyla ilgili olduğunu sanıyordum.

"Ne söylemesi gerekiyor?" Ve neden Cole bunu biliyor da ben bilmiyorum?

Sanki sinirlerimi test ediyormuş gibi sessiz kalıyor. Boşver onu. Kesinlikle öyle yapıyor.

Sonra gülümsüyor. Gülümsemesi göz kamaştırıcı. Bunu sık sık yapmıyor ama yaptığında tek yapabildiğim durup bakmak oluyor. "Aiden'la nişanlandığınız için tebrikler."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Beni tebrik mi ediyor? O mesajdan sonra bana bunu yapmamamı söylemesini beklemiyordum ama en azından buna üzüleceğini düşünmüştüm.

Beni tebrik ediyor. Cidden mi?

"Bir günde kızlık bozma ve nişan," diye devam ediyor o sakın, sinir bozucu ses tonuyla. "Tıpkı annen gibi hızlı çalışıyorsun."

"Sakın annemden bahsetmeye kalkma." Sesim yükseliyor. "Onun hakkında konuşmaya hakkın yok."

"Neden, Kelebek? Tıpkı onun gibi olacağından mı korkuyorsun?" Eğiliyor, böylece bizi sadece küçük bir nefes ayırıyor. "İşte sana bir gerçek kontrolü: Aiden gibi biriyle sonun annenden daha kötü olacak; *onun* annesi gibi olacaksın. Hiçliğin ortasında uzun saatler acı çektikten sonra ölü bulunacaksın."

Yumruğumu kaldırıyorum ve göğsüne bir yumruk atıyorum, gözlerim yanıyor. "Canın cehenneme, Cole."

Kolyeyi çıkarıp geri vermek üzereydim ki, "Onu çıkarırsan, hükmen mağlup sayılacağın için alırım" dedi.

Dudaklarımı büküp kolumu indiriyorum. Neden basılacak doğru düğmeleri biliyor? Daha başlamadan kaybetmekten daha çok nefret ettiğim bir şey yok.

"Git buradan," diye kovuyorum onu. "Yüzünü bir daha görmek istemiyorum." "Aile bağlarını falan düşünürsek bu zor olurdu."

"Ne?"

"Annem ve Sebastian çıkıyorlar."

Oh, Tanrım.

Eğer çenem yere düşseydi, şu anda düşerdi.

Bir yıl önceki planım işe yaradı. Bir yanımda Helen ve babamın ikinci bir şansı olduğu için çok heyecanlı, ama diğer yanımda da

o ruhsuz yeşil gözler, beni duraklatıyor.

Cole, Helen'ın oğlu.

Eğer bu daha da ileri giderse.

Hayır. Hayır. Beynimin bu düşünceyi dile getirmesine izin vermeyeceğim. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Kelebek?"

Bunu düşünmek istemediğim için başımı çılgınca sallıyorum.

Dudakları dudaklarımdan bir santim uzaklaşana kadar her iki avucunu da yanaklarıma yerleştiriyor ve sonra, tıpkı bir öpücükle sahiplenmeden önce onları ağzıma bir kez sürüyor.

Bir yıl öncekine hiç benzemiyor. Bu sadece dillerin masajı ve masum okşamalar değil. Bu sefer beni yutuyor, agresif bir şekilde öperken dişlerimiz birbirine çarpıyor.

Başımı yukarı kaldırıp dilini içeri sokarken parmakları tenime gömülüyor ve dilini benimkine karşı döndürüyor. Sanki doyamıyor.

Doyamıyorum.

Kafamın içinde bunu durdurmamı söyleyen bir ses var ama onun tadıyla, beni yakalayıp canlı canlı yemesiyle o sesi dinleyemeyecek kadar sarhoşum.

Uzaklaşırken alt dudağımı ısıyor ve irkilmeme neden oluyor. Sonra çenemin yanına fısıldıyor, "Sana iyi bakacağım, küçük kardeşim."

Sözleri beni sersemliğimden kurtardı ama hâlâ çok uyuşmuş durumdayım. Ona yumruk atmak için ellerimi bile kaldıramıyorum.

"Pratik yaparak zamanını boşa harcama." Aynı anda birkaç tuşa basarak yüksek sesli bir nota çıkarıyor. "Yarışmayı ben kazanacağım."

Sonra döner ve gider.

"Senden nefret ediyorum!" Arkasından bağıriyorum ve o arkasını dönmeden iki parmağını sallıyor.

O gittikten uzun süre sonra nefes alıp verişim çılgınca oluyor. Sakinleşemiyorum. Farkında bile olmadan şişmiş dudaklarımı yalayıp duruyorum.

Onun beni incittiği kadar ben de onu inciteceğim. Onu mahvedeceğim.

Telefonumu çıkardım ve babamı aradım. İki kez çaldıktan sonra açıyor. Meşgul olabilir ama benim için asla çok meşgul değildir. Ayrıca, acil olmadıkça onu aramayacağımı biliyor.

"Her şey yolunda mı, Prenses?"

"Hayır, baba." Annemden öğrendiğim hafif ürkmüş, hafif dehşete düşmüş sesimi uyarladım. "Az önce bir şey gördüm ve söylemem gerektiğinden emin değilim."

"Bu benim, Prenses." Şefkatli ama sert ses tonu ortaya çıkıyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Ama bu birinin başını belaya sokabilir."

"Eğer başlarını belaya sokarlarsa, bunu hak ederler. Hukuk aptalları korumaz."

"Hemşiremiz, Bayan Goldman."

"Ne olmuş ona?"

"Bu sabah oradan geçiyordum ve garip sesler çıkardığını duydum. Yaralı olduğunu düşündüm ama içeri baktığımda onu gördüm..." Dramatik bir duraklama yapıyorum.

"Ne gördün?"

"Söylemeye çok utanıyorum baba."

"Gerçeği söylemekten asla utanmamalısın." "Ağzını bir oğlanın penisine dolamıştı," diye geveledim. "Oh, Prenses. Merak etmeyin. Ben bununla ilgileneceğim."

"Müdüre söyleyeyim mi? Çocuğun yüzünü görmedim."

"Hayır. Onunla ben konuşacağım. Yarın okula gittiğinde, o hemşire tarih olacak."

"Teşekkür ederim, baba. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Prenses. Sonra görüşürüz. Sana haberlerim var." "Sabırsızlanıyorum." Telefonu kapatırken zoraki bir gülümsemeyle idare ediyorum.

Biri yoldan çekilsin.

En başta reşit olmayan bir çocuğa dokunmamalıydı. O pislik bir pedofil ve ben babamın gücünü kullanarak topluma iyilik yapıyorum.

Cole her konuda kazanabileceğini düşünüyor ama benim ona karşı her zaman kazanacağım küçük yolları bilmiyor.

Parmaklarım kolyenin üzerinde geziniyor.

Savaş istiyorsa, alacağı şey savaştır.

COLE

ON ALTI YAŞ

I Edebiyat veya psikoloji kitaplarında normal olmadığınızı ne zaman fark etmeniz gerektiğini belirten bir yer var mı?

Ağlamayı bıraktığım o geceden beri şüphelerim vardı.

Ama son zamanlarda anormalliği normalden daha fazla fark ediyorum. Sapkın davranışlar ve düşünceler hakkında kitaplar okuyorum. Mesele şu ki, bu teoriler benim için pek geçerli değil.

Hiçbir zaman bir yavru kediye ya da köpeğe bakıp ona zarar vermek istemedim ya da böyle bir dürtü hissetmedim. Aksine, bu tür düşüncelere sahip insanların korkak olduğunu düşünüyorum. Daha büyük zararlar vermek istiyorlar, ancak kendilerini durdurmak için hiçbir şey yapamayacak kendilerinden çok daha zayıf yaratıklara tutunuyorlar. Bu insanlar acınacak haldeler ve ben asla onlarla aynı grupta yer almayacağım.

Bu da bana nereye yerleştirileceğim konusunda çok az seçenek bırakıyor ya da hiç seçenek bırakmıyor. Anti-sosyal davranışlarım var mı? İnsanlara zarar vermek istiyor muyum?

İkincisinin cevabı hayır. İnsanları, onları incitmek isteyecek kadar önemsemiyorum.

Ayrıca, annemi seviyorum. Kendimce. Benim için başka bir şey olabileceğine hâlâ inanmamın sebebi o.

Yine de kaos hâlâ gizli eğilimlerimden biri.

Ne zaman bunu dünyaya geri getirme fırsatı bulsam, yapıyorum. Futbol oynadığımız için, bu şansı genellikle burada küçük bir kavga, orada bir rekabet başlatarak elde ediyorum. Bu diğer oyuncuların sıkıcı hayatlarına renk katıyor, bu yüzden bana teşekkür etmeliler.

Eğer kaos mantıklı olan tek şeyse, bu beni ne yapar? Kaotik mi?

Ben öyle düşünmüyorum. Kaosu uzaktan izlemekten hoşlanıyorum ama kaosu ortasında olmaktan hoşlanmıyorum.

Hayatımda istenmeyen bir kaos var - ne kadar denesem de kontrol edemediğim türden.

Önümdeki lanet sahne gibi.

Meet Up'ta Arsenal ve Tottenham arasında oynanan futbol maçını izliyoruz. Buradaki herkes ilkinin alkışlıyor. Ben de yapıyorum, ama sadece herkes gerçekten umursadığımı düşünsün diye. Benim umurumda değil.

Ronan ve Xander sanki kendileri oynuyormuş gibi bağırıp çağırarak ortalığı birbirine katıyor. Kaptan Levi King, yorumcuyu duyabilmek için onları susturuyor.

Kuzenin aksine, Kraliyet Elit Okulu'nun futbol takımı Elites'in şu anki kaptanı daha açık, ancak King ailesindeki herkes gibi hala bir kontrol manyağı. Freud'un kendisinden kişisel psikanaliz alabilirlerdi - eğer hala hayatta olsaydı.

Aiden karşımda oturuyor, yanında Silver var ve elini onun omzuna koyuyor. Birbirlerine bir şeyler fısıldamaya devam ediyorlar, sonra Silver gizlice gülüyor ve o da bir piç gibi muzipçe sırıtıyor.

Futbol umurunda bile değil. Hem de hiç. Ama yine de izlemeyi ve Aiden'la şov yapmayı kendine görev edinmiş.

Ve bunun bir gösteri olduğunu biliyorum, çünkü normal günlerde birbirlerine katlanamıyorlar. Bu saçmalığı sadece benim önümde yapıyorlar. Bunun bir oyun olduğunu biliyorum.

Onun intikam yolu.

Onun hıyarlık yapma şekli.

Tüm bunları bilmeme rağmen, aklımdan çıkaramıyorum. Onları izlemiyorum, beni hissedebildiklerinde değil, ama onları her zaman görüyorum. Televizyonun sesi yüksek olsa bile onları duyuyorum.

Anlamadığım istenmeyen kaos bu. Sahte olduğunu biliyorsam, neden bu kadar takılıyorum?

Neden ayağa kalkıp Aiden'in suratına yumruk atmak ve onun önünde dudaklarını yalayıp yutmak istiyorum ki onun kime ait olduğunu bilsin?

Belki de kaosu kurbanı olmak böyle bir şeydir. Bu kaos Silver.

Aiden değil. Hepsi *onun* suçu.

Ailelerimiz resmi olarak birlikte çıkmaya başladığından ve Aiden denen herifin bekaretini ve nişanlısı unvanını hak ettiğine karar verdiğinden beri hayatını cehenneme çevirdim.

Ona kaybettirmediğim bir alan kalmadı. Eskiden en azından piyanoyu rahat bırakırdım çünkü kazandığında yüzünde gururlu bir ifade olurdu ve anne babasıyla fotoğraf çektirip en mutlu başlığıyla sosyal medyada paylaşırdı.

Ama o parçamı öldürdü, yani şimdi her şeyi ben kazanıyorum. Yani her şeyi. Basit bir kredi ödevine kadar.

Sadece kazanmıyorum, onu eziyorum. Onu sadece Bayan İki Numara olmaya zorlamıyorum, aynı zamanda her şeyden şüphe etmesine neden olan büyük bir farkla kazanıyorum.

Kısa bir süre sonra bana ters ters baktı, benden nefret ettiğini söyledi ve sonra parka gidip küçük bir Snickers bar yedi ve kendi kendine ağladı.

Bunu yaparken genellikle kendi kendine konuşan deli bir kadın gibi yüksek sesle bana küfrediyor. Eve dönene kadar her anını izliyorum, hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyor ve Sebastian'a sarılıyor.

Silver'ın olayı da bu. Mutluluğu sosyal medyası ve hashtag'leri aracılığıyla tüm dünya tarafından görülebiliyor, ancak mutsuzluğu sadece kendisi için.

Ve ben.

Her zaman ben varım.

Daha fazlası için geri döndüğü kişi Aiden değil. Yeniden birlikte olmayı talep edeceği kişi Aiden değil. Benim.

Her zaman *ben*.

Silver asla pes etmez. Asla.

Onu on metre toprağın altına gömseniz bile kazarak çıkar ve rövanş talep eder.

Telefonu çalışıyor ve mesaja bakmak için telefonunu çıkarıyor. Elime yaslanıp televizyonu ya da Ronan ve Xander'ın programını izliyormuş gibi yapıyorum. Gerçekte sadece onu izliyorum. Dudaklarının hafifçe aralanışını, telefonu cebine geri atıp Aiden ona her ne söylüyorsa ilgileniyormuş gibi yapmadan önce omuzlarının biraz gerilmesini.

Tedirgin. Hayır. Sadece tedirgin değil. Korkmuş.

Genellikle annesinin sağlığıyla ilgili bir şey ama son zamanlarda tek kelime etmeden ortadan kayboluyor ve annesiyle daha az zaman geçiriyor.

Silver başlangıçta babasının annesiyle olan ilişkisine direnmek için elinden geleni yaptı, ancak fikrini değiştirmesi için ilk tanışma yemeğinde onlarla konuşması yeterli oldu.

Tuvalete gittim ve geri döndüğümde, onlara ikinci şanslarını elde ettikleri için mutlu olduğunu ve gizlice bunu planladığını söylediğini duydum.

ve her konuda yardımcı olmak için elinden geleni yapacaktır.

Gizlice planlamış. Bu da onun istediği anlamına geliyor.

Ondan sonra, söz verdiği gibi yaptı. Silver onların mükemmel kızı oldu. Onun tek sorunu benim. Her gün benden nefret ettiğini söyleyip dururken benimle iyi geçiniyormuş gibi yapamaz. Bu onun mantrası.

Annem ona kötü davranmamamı söyledi, ama sorun da bu, ben kötü davranmıyorum. En azından onların önünde. Bu yüzden her zaman sorunun Silver'da olduğunu ve benimle geçinememesinin nedeninin ilişkilerine gizlice direnmesi olduğunu düşünüyorlar. İnsanlara benim aslında kötü biri olduğumu söyleyememesi ve buna inanmalarını sağlayamaması onu bana karşı daha da öfkeliyor.

Onun derisinin altına girmeyi sevdiğimi söylemiş miydim? Gerçek duygularını dışa vurduğu ve rol yapmadığı tek zaman bu. Bu sadece öfke ama yine de sayılır.

Son zamanlarda davranışlarındaki değişiklik gözümde kaçmadı. Babasının şoförünün onu erken almasına izin veriyor. Geç saatlere kadar dışarı çıkmıyor ve bazen mesajlarını okurken yüzünde o ifade oluyor.

Tepkilerini gizlemekte ustalaştığı için pek fark edilmiyor.

Aiden'ın bunu fark etmediği ya da fark edecek kadar umursamadığı kesin.

Adını bile hatırlamadığı kızları beceriyor. Kadın bunun farkında. Bir keresinde onları yakalamış ama ceketini ona fırlatmış ve katılmaları gereken bir bağış toplantısı olduğunu söylemiş.

Aiden onun idealinin yakınında bile değil. Biliyorum çünkü bunu günlüğüne yazıyor.

Ve evet, Sebastian bizi ne zaman evine yemeğe davet etse onun günlüğünü okuyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, benim hakkımda pek bir şey yazmıyor. *Ondan nefret ediyorum. Keşke Helen'in oğlu olmasaydı.*

Bu ikimiz için de geçerli.

Aiden'a domuz diyor ve neredeyse her sayfada ona ne kadar katlanamadığını söylüyor ama yine de onunla birlikte.

Geçen sefer ona Silver'la nişanı bozarsa tüm meydan okumalarını kabul edeceğimi söyledim.

"Bu çocuk oyuncağı değil, Nash," dedi. "Jonathan bana izin vermez." "Babandan korktuğuna inanmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, ama onunla nasıl mücadele edeceğimi biliyorum." Sırıttı. "Neden, Nash? Sonunda kara kalbinin başka bir insan için gerçekten bir yeri olduğunu mu itiraf ediyorsun?"

Ben bir şey söylemeyince devam etti: "Yoksa kız kardeşini incitirsem bana baltayla saldıracak kadar şefkatli bir ağabey mi oluyorsun?"

O benim kardeşim *değil*.

Ama bunu ona söylemedim ki, o da bunu öğrenmesin ve belki de ona söylemesin. Onu çıldırtmak için bu sataşmayı kullanıyordum.

Annem ve Sebastian hala çıkıyorlar ve ikincisinin taahhütleri ve annemin yazı programı göz önüne alındığında, yakında ayrılacaklarını söylüyorum.

Kariyerlerini duygusal dengeden daha fazla önemsiyorlar - özellikle de Sebastian'ı.

Yakında önemli genel seçimler olacağından, ikisinin de ayrılacaklarından hiç şüphem yok. Annem kameraların ve dikkatlerin üzerine çevrilmesinden hoşlanmıyor ve kendisine politikacı eşi damgası vurulmasına izin vermeyecek. Maceralarını tamamladıklarına göre, her ikisi de kendi dünyalarına geri döneceklerdir.

İşte o zaman Silver benim olacak.

Bu sefer, onu kaosumun içine öyle bir çekeceğim ki, asla bir çıkış yolu bulamayacak.

Aiden bir şey söylüyor ve o da gülüyor. Siktir et onları. Ayağa kalktım ve Levi'ye "Hemen döneceğim." dedim.

Başını sallıyor ve ben de arka girişten geçip buradan görülebilen ormandaki uzun ağaçlara bakan verandada duruyorum.

Bir sigara alıyorum, yakıyorum ve bir nefes çekiyorum. Tadı bok gibi ama nikotin beynimin biraz gevşemesini ve dağınık kaosunda sıkışıp kalmamasını sağlıyor.

Kendime izin verdiğim tek bağımlılık bu, ancak haftada bir veya iki kez ya da kaos çok karıştığında içiyorum.

Ronan kitap bağımlısı olduğumu ve terapi görmem gerektiğini söylüyor ama siktir et onu. Babası kont olduğu için okuma yazması var. Şaka yapmıyorum, "Bu boku nasıl okuyorsun?" diyecek bir tip. İçinde hiç resim yok.

Okumak, dünyaya kapılmamak için kullandığım savunma mekanizmalarımdan biri. Dünya bana o gece gibi dünyevi şeyleri düşündürüyor ve ben o geceden nefret ediyorum.

Bu yüzden düşüncelerimi o geceyle ilgili nefret etmediğim tek şeye yönlendiriyorum.

Kelebek iğnesi ve oyuncak bebeği olan kız. Silver günlüğüne bunu yazmış.

Cole bugün beni a larken gördü. Xander'ın Kimberly her a ladığında yaptığı gibi bana sarılmadı. Gitmek istedi.

Ama bana boşanmaların olabileceğini ve babamla annemin muhtemelen ayrı daha mutlu olacaklarını söyledi.

Bundan nefret ediyorum.

Cole bana sırrını da söyledi. Benim ilkim olmak istiyor. Ona bunu ancak onun da ilki olursam yapacağımı söyledim. Aksi halde bu adil olmaz.

Babam her zaman adil olması için pazarlık yapmamızı söyler.

Ve şimdi, babam ve annem artık birlikte olamayacaklar. Ağlamadan duramıyorum.

Eğer birlikte olmak istemiyorlarsa neden evlendiler? Neden beni doğurdular?

VE EVET, OKUDUĞUM HER YAZIYI HATIRLIYORUM. GENELDE HER ŞEYİ EZBERLERİM. bir kez okuyarak. Günlüğüne özel bir özen gösterdim. Şimdi tüm sözleri, iç döküşleri, kafa karışıklıkları ve sahte kişiliği kafamda bütünleşti.

Yaşlandığımda ve hafızam başkalarını hatırlayabilmek için dosyaları silmeyi talep etmeye başladığında, onun aptal günlüğünü her gün filozofların ve psikologların kitaplarına tercih ederim.

Kaos.

Tam bir kaos.

Ağaçların arasından geceye doğru adım atıyorum. Dallar botlarımın altında eziliyor ama yoluma devam ederken onları görmezden geliyorum.

Bu gece dondurucu havaya rağmen ay gökyüzünde parlıyor. Ceketimi içeride bıraktım, bu yüzden üzerimde sadece üniformamın pantolonu ve gömleği var.

Ağaçların ötesindeki küçük göle varıyorum ve güvertenin kenarında durup ayın durgun sudaki yansımasına bakıyorum. Orada ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Bu konuda bir şey beni çok rahatsız ediyor.

Kırmızı değil.

Neden kırmızı değil?

Kırmızı olmalı.

"Cole?" Arkamdan yumuşak bir ses sesleniyor. "Ne yapıyorsun?"

Arkamı dönüp ona bakıyorum ama kenardan ayrılmıyorum. Ayın ışığı altında mavi bir gölge gibi görünüyor. Saçları sırtına düşüyor ve kelebek kolyesi parlıyor. Onu insan içinde hiç çıkarmadı. Bir kere bile.

Ama umursadığı için değil, hayır. Çünkü takmazsa yenilgiyi kabul etmiş olacak.

İşte tam da bu yüzden o sözleri söyledim - beni her zaman yanında tutsun diye.

"Beni takip mi ediyorsun?" diye sordum. "Sen öyle san."

"O zaman neden beni buraya kadar takip ettin?"

"Babam aradı ve akşam yemeği için rezervasyon yaptırdığını söyledi. Derek bizi alacak."

"Mesaj alındı. Aiden'a geri dön."

Kaşlarını çatıyor ama gitmek için bir hamle yapmıyor. "Hâlâ o ölüm çubuğunu mu içiyorsun?"

Dumanı yüzüne üfleyerek buruşmasını sağlıyorum. "Belli ki." "Sen bir piçsin."

"Bana bu kadar sık iltifat etmeye devam edersen, bana saplantılı olduğunu düşüneceğim."

"Rüyada görürsün."

"Rüyalarımnda ne olduğunu bilmek istemezsin."

"Bu konuda hemfikiriz." Elini uzatıyor. "Telefonunu ver, Derek'i aramam lazım. Şarjım bitti."

"Karşılığında ne alacağım?"

"Mahcup bir teşekkür."

Telefonumu alıp kilidini açarken sırtıyorum. Silver telefon görüşmesini yapıyor ve tüm bu süre boyunca bana ters ters bakıyor. Bitirdiğinde telefonu geri vermek üzereydi ama sonra tekrar ekrana odaklandı.

Bir düğmeye dokunmuş olmalı. Gözleri genişlerken yanakları ısınır ve o bakış geri döner. Sekiz yıl önceki bakış.

Aynısı.

Bunun ipuçlarını görmüştüm ama hiç bu kadar büyük bir hayranlık duymamıştım.

"Bu *da* ne böyle?" Telefonu yüzüme doğru itti.

Hope'un sandalyeye bağlı, yarı çıplak ve bana baştan çıkarıcı bir bakış attığı bir görüntü. "Hope. Son sınıf öğrencisi."

"Hope olduğunu biliyorum ama neden böyle bağlı?"

"Çünkü hoşuna gidiyor." Ona doğru bir duman bulutu daha üflerken sesim alçalıyor. "Ve benim de hoşuma gidiyor."

Silver'ın yüzü dumandan dolayı buruşmuyor bile. O sonsuz huşu dolu bakışa kapılmış. Ya da belki de korku?

Mavi gözleri kararıyor ve boğazı bir yudumla yukarı aşağı çalışıyor.

"Sen... hastasın," diye nefes alıyor, yanakları ayın altında kızarıırken bile.

Silver elimdeki telefonu fırlatıyor, arkasını dönüyor ve sanki topukları yanıyormuş gibi dışarı çıkıyor.

Hasta.

Belki. Muhtemelen.

Ve hastalığımın bir parçası da o. Kelebeğim.

Benim kaosum.

SILVER

ON YEDİ YAŞ

Timing önemlidir.

Babam zamanlamanın dünyadaki en önemli şey olduğunu söyler.

Bir şeye biraz erken ya da biraz geç başlayamazsınız. Saniyenin bir kısmı sadece önemli olaylara karar vermede değil, aynı zamanda bir kişinin hayatını tanımlamada da fark yaratabilir.

Zamanlamanın önemini hem babamdan hem de annemden öğrendim. Siyasi kariyerleri düşünüldüğünde, zaman onların hayatında büyük bir önem taşıyor. Parlamentoda konuşmaları için kendilerine verilen süreyi asla aşmazlar. Sadece meramlarını anlatmakla kalmaz, aynı zamanda rakiplerini duraksatacak ve olası bir cevap hakkında düşünmelerini sağlayacak kesin bilgiler verirler.

Yine de son zamanlarda, bir şeyin zamanlamasını kaçırdığıma dair içimi kemiren bir his var.

Ne, bilmiyorum.

Piyano provası, annemle geçirdiğim hafta sonları ya da babamın ev brifingleri bile olamazdı.

Son zamanlarda sanki evimizde parlamento varmış gibi. Başta Frederic olmak üzere herkes orada ve neredeyse erken seçim gibi. Babamın arkadaşlarıyla konuşmayı ve tartışmalara katılmayı sevsem de, benden uzaklaştıkça hissettiğim boşluk duygusundan hoşlanmıyorum.

Babam Helen'le çıkmaya başladıktan sonra bile annemin durumu iyiydi. Aslında o kadar iyi ki, tehlike sinyalleri vermeye başladı. Artık üzerine basacak potansiyel bir erkek aramak için randevulara çıkıyor - onun sözleri, benim değil.

Annem mi? Bu yüzden mi zamanlamanın yanlış olduğunu hissediyorum? Onu sevdiğimi ve özlediğimi söylemek için mesaj gönderdim.

Yemeğin ortasında olmasaydık arardım ama babam Helen'in önünde annemle ya da annem hakkında konuşmamdan hoşlanmıyor. Aldırdığından değil, bana kendisi söyledi. Annemin benim bir parçam olduğunu ve kimsenin onu benden alamayacağını söyledi.

Bu sözleri söylediği için Helen'a ölesiye sarıldım.

Babam harika biri ama annemle ilgili sürekli endişelenmemi anlamıyor. Onun yetişkin olduğunu ve benim için endişelenmesi gerektiğini söylüyor, tam tersi değil.

Ama babamın annemin ruhsal durumundan haberi yok. Tek yaptıkları kavga etmek. Dokuz yıllık boşanmadan sonra bile.

Dördümüz mutfaktaki küçük masanın etrafında oturuyoruz. Helen sadece biz varken büyük yemek odasını sevmiyor. Burası daha rahat ve ailevi bir hava verirken, buranın kişiliksiz ve yalnız hissettirdiğini söyledi.

Buradaki herkesi ailemden biri olarak görüyorum - karşımda oturan hariç Ben.

Cole bifteği yer ve annesinin ve babasının yemeklerini över. Kore bifteği seçiyor. Daha sonra Güney Kore ile ekonomik alışveriş ve bunun faydaları hakkında sohbet etmeye başladılar.

Bu Cole'un T'si. Birincisi, her şey hakkında her şeyi biliyor. Sayıları ve istatistikleri bile ortaya atar. Babamın arkadaşları onu seviyor çünkü o da onlarla aynı fikirde. Bir takipçi gibi değil, daha çok ev ödevini yapmış, diğerlerini reddetmiş ve onlarda karar kılmış biri gibi. Onları sevmek zorunda olduğu için değil, istediği için seviyor gibi görünüyor.

Yalancı.

O yaşayan en büyük yalancı. Artık ağzından çıkan hiçbir şeyin doğru olduğuna inanmıyorum.

Cole yalan söyleme sanatında o kadar ustalaşmıştır ki, sizi gerçeğin de yalan olabileceğine ikna etmeyi bile başarabilir.

Akıl oyunlarına ve insanların kendi kendilerine çelme takmalarını görmeye çok meraklı. Karşısına çıkan bir soruyu ya da durumu göremediği için telaşlanan birini izlemek en sevdiği eğlencedir.

Yazın on sekiz yaşına girdi ama neredeyse yirmi beş yaşında gibi. Kabul, hepimiz küçük yaşlardan beri olgunlaşmayı öğrendik; insanların önünde yanlış gülümseyemez, yanlış konuşamaz, hatta yanlış nefes alamazdık ama o bunu bambaşka bir seviyeye taşıyor.

Cole'un dışı mükemmel ama içi çürük.

Bağlı kızın fotoğrafını gördüğümünden beri, aslında ne kadar derine indiğini, ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı gidebileceğini fark ettim. Bildiğimden çok daha kötü olabileceğini.

Ve bu görüntüye verdiğim ilk tepkinin merak olmasından nefret ediyorum.

Bu ahlaksızlık neden ilgimi çeksin ki? Cole ve onun hastalıklı yöntemlerinin canı cehenneme. Ben Sebastian Queens ve Cynthia Davis'in kızıyım. Bulabileceğiniz en düzgün ergenim ve Cole'a bakış açım kesinlikle hayır.

Şimdi, ona dik dik bakmayı kesersem, iyi olacak.

Beni masanın öbür ucuna bakarken yakalıyor ve tam bir centilmen gibi gülümsüyor. "Silver da Asya ülkeleriyle ilişkilere inanıyor, değil mi?"

"Biliyorum ama hükümetin sırf onlara silah satıp kasamızı doldurabilelim diye diktatör rejimlerle iş tutma politikalarını da onaylamıyorum."

Cole kaşlarını kaldırır. "Süper kahraman olmak için cephaneliğimizi kullanıp onları vurmamızı mı öneriyorsun?"

"Hayır. Ben sadece onlara baskı yapmamız gerektiğini söylüyorum, halklarına istediklerini yapmalarına izin vermemeliyiz."

"Bunlar onların insanları. Neden umursayalım ki?" Tanrım. Çileden çıkıyor.

Başka biri olsaydı, sakinliğimi korur ve tartışmaya devam ederdim, ancak o aldaticı sakin ses tonuyla beni kışkırtma şekli sinirlerimi bozuyor. Daha doğrusu, o benim sinirlerimi bozuyor.

Uzayan saçlarından daha delici hale gelen gözlerine ve bir gecede keskinleşen lanet çenesine kadar her şeyi öyle.

"Biliyorsun," diyorum en sakin ses tonumla. "Bu felsefe 'Bu benim sorunum değil. Umurumda değil' felsefesi dünyayı mahvediyor."

"Yine de bazıları bunu çok iyi yapıyor." Sığır etini yavaşça çiğniyor. "Kendilerini ya da eski arkadaşlarını umursamıyormuş gibi bile davranabiliyorlar."

Kim'i uzaktan izlediğim ama yine de ona şirret laflar ettiğim için beni iğneliyor.

Kim'e defolup gitmesini söyledikten sonra Cole'un bakışlarını hep üzerimde buluyorum.

Yine de gözlerinde hayal kırıklığından fazlası var. Saf nefret.

Okulda benden nefret ediyor. Benim yanımda olmaya dayanamıyor ve bunu her fırsatta gizlice saçımı çekerek belli ediyor.

"Bu, umursamadığın halde herkesi u m u r s u y o r m u ş gibi davranmaktan daha iyidir." Duraksıyorum, umursamazmış gibi yapıyorum. "General sen."

"Siz çocuklar hep birbirinizi boğazlıyorsunuz." Helen gülüyor ve bana biraz daha meyve suyu ikram ediyor.

Ben garip biriyim. Yemeğimin yanında meyve suyu içerim ve Helen buna saygı duyar. O en iyisi değil mi?

Masanın karşısından bana kıs kıs gülen Cole oluyor ve elma suyumdan bir yudum alırken ona kaşlarımı çatıyorum.

"Tartışmaları çok eğlenceli." Babam bize gülümsüyor. "Helen ve ben evlendiğimizde yemek masamız gelecekte çok canlı olacak."

Helen sırtımı sıvazlayarak bana yardım ederken meyve suyunda boğuluyorum ve öksürüyorum.

"Sebastian!" diye azarlıyor. "Bunu yemekten sonra konuşmak üzere anlaştığımız. Bak Silver'a ne yaptın."

"Özür dilerim, Prens." Bana bir peçete uzattı. "Muhtemelen bu haber için fazla heyecanlıyım. Helen ve Cole yanımıza taşınacak. Harika değil mi?"

Hayır.

Hayır, değil.

Son zamanlarda Helen çalışma alanının dışına çıkmaktan şikayet ediyordu ve babam da artık onunla buluşmak için zaman bulamadığını söylüyordu, bu yüzden er ya da geç ayrılacaklarını düşündüm. Bunun bir kaçamak olduğunu düşünmüştüm ama bir kaçamak üç yıl boyunca devam edemez, değil mi?

Ne kadar aptal olabilirim ki?

Helen'in bana uzattığı bir bardak suyu içerken masanın karşısındaki Cole'a bakıyorum. Bifteğinin ortasında durakladı ama bunun dışında hiçbir tepki vermedi.

"İyi misin, sevgilim?" Helen bana sordu. "Bir sorun mu var?"

Evet. Bir sorun var.

Zamanlamayla ilgili o önsezi beni yine vurdu. Bir şeyler kesinlikle yanlış. Bunu yapmalarına izin veremem.

Bunu istemiyorum. Nedeninden bile emin değilim. Helen'i ve babamın yalnızlığını kovalamasını seviyorum ama bunu sevmiyorum.

Bir şeyler yapmalıyım. *Şimdi.*

"Baba, ben -"

"Tebrikler anne." Cole ayağa kalkıp ona sarılıyor ve yüzü ışıltılı bir gülümsemeye dönüşüyor. Sonra babamın elini sıkar. "Tebrikler, Sebastian."

"Teşekkür ederim, oğlum."

Tebrikler mi?

Tebrikler mi?

Bunu neden yaptı ki? Neden onları kutsuyor? Hayır.

Böyle bir şey olamaz.

"Prenses?" Babam kırışmış kaşlarıyla bana bakıyor. Cole gibi olmadığım için beni hayal kırıklığına uğrattı.

Helen'ı birazcık bile rahatsız etmemden nefret ediyor. Benim neyim var böyle?

Titrek ayaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum ve çok iyi geliştirdiğim gösteri zamanı gülümsememi gösteriyorum. "Tebrikler baba, Helen. İkiniz adına da çok mutluyum."

Ben değilim.

Eğer cehennemden daha aşağı bir yer varsa, orada olmayı hak ediyorum. Neden onlar adına mutlu değilim?

Annem yüzünden, değil mi? Tüm kavgalara rağmen babamla olan aşkına bir numaralı inanan benim ve bir gün sonunda tekrar bir araya gelmelerini umdum.

Özellikle de Helen'e kadar, boşandıktan sonra başka insanlarla görüşmedikleri için.

Ancak, kalbimi siyah, acımasız pençeleriyle kavrayan şey bu değil.

Düğün hazırlıklarından ve seçimlerden önce bunu bir an önce yapmaları gerektiğinden bahsederken kendimi dinlemeye zorluyorum.

Doğum günümde anlaşıyorlar, 'çifte kutlama' diyor babam.

HAYIR diye bağırarak için ağzımı açtım ama onun yerine "Annemi arayacağıma söz verdim. Gidebilir miyim?"

"Elbette." Helen kolumu okşuyor, yüz hatları kırışıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, mükemmel. Anneme haberi vermek için sabırsızlanıyorum."

"Korkarım onları o kadar kabullenmeyecek." Babam tarafsız bir ifadeyle etini kesiyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Annem senin için her zaman mutlu olacak." Sesim bozulmanın eşiğinde. Buradan gitmem gerek. Hemen.

Ve masanın karşısındaki pisliğe bakmaya çalışmayı bırakmalıyım. O yardımcı olmaz. Her şeyi mahvetti.

"Cynthia? Benim adıma mutlu musun?" Babam başını kaldırıyor. "Şu anda benim için oy toplayan Cynthia Davis'ten mi bahsediyoruz?"

fatura?"

"Zarar vermek istemiyor. Hemen döneceğim."

Olay yerinden olabildiğince hızlı bir şekilde kaçıyorum. Merdivenleri nasıl çıktığımı bilmiyorum ama odama girer girmez yatağa yığılıyorum, kalbim neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi atıyor.

Ağlama ihtiyacı beni bir anda vuruyor ve bunu kontrol edemiyorum.

Bana neler oluyor? Neden en büyük zamanlamayı kaçırmışım gibi hissediyorum? Sanki her şeyi berbat etmişim gibi?

Kapım açıldı. Onu görmeden önce hissediyorum.

Onun varlığında yıllar geçtikçe tanıdık gelen bir şey var. Parkta bile, o ortaya çıkmadan önce onu hissediyorum.

Okulda, sınıfa girmeden önce orada olduğunu biliyorum.

Bu bir lanet.

Beni ilk kez Kelebek diye çağırıp gözyaşlarımı sildiğinden ve her tarafına sim bulaştırdığından beri kurtulamadığım biri.

Cole kapıda durmuş, elini kot pantolonunun cebine sokmuş. Yıllar geçtikçe uzamış ve tüm kızların bayıldığı kaslı atletik bir vücuda sahip olmuştur.

Bunun nedeni sadece futbol takımının bir parçası ve Elites'in dört atlısından biri olması değil.

Lakabı Famine'dir çünkü çoğunlukla sessiz olmasına rağmen saldırıları ölümcüldür. Bir anda sinsice yaklaşır ve sizi yavaş, işkenceli bir ölümle öldürür.

Kızlar onun her şeye sahip olduğunu düşünüyor - zeki, seksi, zengin ve sporcu. Summer ve Veronica'nın onun üvey kardeşi olduğum için çok şanslı olduğumu söylediklerini duyar gibiyim.

Ben değilim.

Onun hiçbir şeyi olmak istemiyorum.

"Yine yalnız ağlamak için mi saklanıyorsun?" Sakin, hatta sıkılmış görünüyor. "Ağlamıyorum."

Bir şeyi kanıtlamak istercesine gözlerimi işaret ediyor. Onları elimin tersiyle sertçe siliyorum. "Onlar gözyaşı değil."

"Tabii, sen öyle diyorsan."

"Burada ne yapıyorsun Cole?"

"Annemi aramam lazım. Oh, bekle, benimki aşağıda."

"Çık dışarı."

"Oda seçmeye başlamalıyım. Sanırım sizinkinin yanındakini seçeceğim."

"Ovalayarak mı söylüyorsun?"

"Neyi ovuşturuyorsun?" Sabit adımlarla bana yaklaşıyor. Tüm soğukkanlılığı kayboluyor ve sesi her geçen saniye daha da ölümcül bir hal alıyor. "Onlara tuzak kurdun. Onları kutsadın. 'İkinizin de ikinci bir şans elde etmesine sevindim' dedin. Bunu hatırlıyor musun, Silver?"

Ayağa kalkıp parmağımla onu işaret ediyorum. "Sen de hayır demedin. Onlara izin verdin. Az önce onları tebrik ettin!"

"Bütün bu karmaşayı sen başlattın." Sesi sakın ama üzerimde yükselirken omuzları kaskatı kesilmiş. "Aiden'ın seni bir arabanın arkasında becermesine izin verdin ve sonra onunla nişanlandın."

"Çünkü sen sözünü tutmadın. Sen bana ilklerini yaşatmadıysan, ben neden sana benimkileri yaşatayım?" Ağlama ihtiyacı yine beni vuruyor ve başımı eğiyorum. "Zaten bir önemi yok. Artık çok geç. Bu -"

İki parmağıyla çenemi kaldırıyor ve dudaklarını ayırdığım dudaklarıma yapıştırıyor. Ona karşı soluk soluğa kalıyorum, başım felaket düşünceleriyle dönüyor ve bedenim kanıyor, titriyor, daha fazlasını arzuluyor.

Çok daha fazlası.

Bir anlığına beni öpmesine izin verdim, kalbim ve göğsüm binlerce duyguyla karıncalanıyordu ama hiçbirisi anlaşılır değildi.

Hayır.

Bu yanlış.

İki elimi omuzlarına koyup onu itiyorum. "Bunu yapamayız."

"Neden?" Etrafımdan ayrılmıyor, göğsü neredeyse benimkiyle çarpışıyor.

"Çünkü biz kardeş olacağız."

"Mesele şu Silver. Sen benim kardeşim değilsin. Hiç olmadın. Asla olmayacak."

Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda itirazlarım boşa çıkıyor. Daha az aceleci ama daha çaresiz, sahipsiz. Sanki sadece dudaklarıma değil, içimdeki daha derin ve güçlü bir şeye de sahip çıkıyor.

Bu sefer, onun ağzına karşı inliyorum. Bu sefer ona karşı koymuyorum. Bunun yerine, kendimi bu hissin içine bıraktım.

Sanki kaybolmuşum da şimdi sığınacak bir yer bulmuşum gibi. Onu ne zaman bir kızla görsem, onu eskiden öptüğü gibi öpüp öpmediğini merak ettim.

beni öpmek için. Beni diğerleriyle birlikte silip silmediğini merak ettim. Ve tek yapmak istediğim onları yumruklamaktı, böylece bir daha asla onun yanına yaklaşamayacaklardı.

"Aiden'in seni öpmesine izin veriyor musun?" diye alçak sesle, neredeyse tehditkâr bir şekilde konuşuyor.

Dokunuşunun gücü karşısında cevap veremeyecek kadar sersemlemiştim. Eli kığımın yanağına gidiyor ve etimi çimdikliyor.

Bacaklarım yabancı bir hisle titrerken gözlerim açılıyor.

"Öyle mi?" diye tekrarlıyor.

Ona hayır dersem, bunun sadece bir oyun olduğunu anlayacak ve ben bunu yapamam. Aiden, Cole'a karşı tek etkili silahım. Onu kaybedemem.

"Demek ki biliyor." Sesindeki aldatıcı sakinlik omurgamın sertleşmesine neden oluyor. Bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

"Ve sen de ona izin verdin." Kığımın serbest bırakıyor, eteğimin altına uzanıyor, sonra iç çamaşırımı avuçluyor.

Kalçalarımı sıkmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Y yapmak istemiyorum. Aksine, hafifçe açılarak ona daha fazla erişim sağlıyorlar.

Parmak ucunu kıvrımlarımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken şiddetli bir ürperti omurgamın dibinde karıncalanıyor ve merkezimde son buluyor. Bezi kenara itiyor ve bir parmağını içime sokuyor.

Bu davetsiz misafir karşısında neredeyse devriliyordum. Vay anasını.

Bu ilk kez içime bir parmak girmesi değil. Bazı geceler kendim de yapıyorum ama hiç bu kadar bunaltıcı hissetmemiştim.

Bu tamamen terk edilmişlik hissi nedir?

"Sen de onun için bu kadar ıslanıyor musun?" diye fısıldıyor karanlık sözcükleri dudaklarıma. "Onun elini de benimkini ıslattığın gibi ıslatıyor musun?"

İkinci bir parmak daha ekliyor ve benden derin bir inilti daha çıkarıyor. Ritmi varlığımın kontrolünü tamamen ele geçirirken kalbim neredeyse yere düşüyor.

Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Bana bu şekilde dokunmasına ve beni çözmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum.

Ama ben de durduramıyorum.

Sanki bunu bekliyordum ve artık burada olduğuna göre buna bir son vermek için lanetleneceğim.

İçimden ani bir adrenalin fişkırıyor ve Cole içime daha sert ve daha hızlı girerken omzunu kavriyorum.

İnlemelerimin sesi yükseliyor, onun sesiyle karışıyor, girip çıkıyor ve havaya nüfuz ediyor.

"Cevap ver bana," diye yavaşça konuşuyor, sesi tahrikten

boğuklaşıyor. Başımı şiddetle sallıyorum.

"Cevap ver bana, Silver."

"Hayır... Cevap vermeyeceğim... ohhh..." Parmaklarının arasında dağılırken sözlerim muhtaç bir iniltiyle sona eriyor.

Dudakları ısırıklar ve sert yalamalarla dolu uzun, yiyip bitiren bir öpücükle dudaklarıma yapışırken homurdanıyor. Sanki beni canlı canlı yiyor ve kalıntıları sonrası için saklıyor.

"Cole, orada mısın, sevgilim?" Helen'ın sesi kapıdan geliyor. "Gitmemiz gerek."

Bir çırpıda ondan uzaklaşıyorum ama parmakları hâlâ içimde olduğu için fazla uzaklaşamıyorum.

Ne yaptığımın farkına varmam yüzüme çarptı. Oh, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Bırak beni," diye tıslayarak göğsünü itiyorum.

"Neden?" Sırtarak bir kolunu belime doladı. "Annemin gelip parmaklarımı sırlıslam amının derinliklerinde görmesinden mi korkuyorsun?"

"C-Cole!" Onunla kapı arasına bakarken yanaklarım ısınıyor. Ben kilitlemedim, Cole'un da kilitlediğinden şüpheliyim. Eğer içeri girerse, göreceği şey tam olarak bu olacak.

"İyi kız ödülünü kaybetmekten mi korkuyorsun, Kelebek?" "Cole, hemen gitmeme izin ver yoksa yemin ederim..."

"Yoksa ne olur? Devam et. Yine de sana bir tavsiye, parmaklarım içindeyken beni tehdit etmen akıllıca değil."

Onları makaslıyor ve ben neredeyse omzuna düşüyorum, az önceki dalga sanki hiç bitmemiş gibi yeniden başlıyor.

"Silver?" Helen sesleniyor. "Cole!"

Fısıldayarak
bağırıyorum.

"Bir şartla gitmene izin veririm."

"Tamam, bırak gideyim." Şu anda benden uzaklaşması için her şeyi yaparım.

Elimden kayıp gidiyor. Aynı anda hem rahatlama hem de boşluk hissine kapılıyorum.

Ne oluyor be?

Ben nefesimi bırakır bırakmaz Cole içimdeki iki parmağı dudaklarına götürüyor ve benimle göz temasını kesmeden tek seferde ağzına alıyor.

İstesem bile başka tarafa bakamazdım. Kukum bu görüntü karşısında sıkıştı. Dudaklarım ayrılıyor.

Kahretsin.

Sonra onları ağzımın önüne yerleştiriyor.

"Sen deli misin?" Alçak sesle

konuşuyorum. "Hayır." "Unutma. Her şeyi söyledin, Kelebek." "Bunun dışında her şeyi."

"O zaman bunu belirtmeliydin. Bir hata yaptın ve şimdi parmaklarımı emmeni istiyorum."

"Cole..." Bu görüntü karşısında kalçalarımı sıkıyorum. "Annem gelmeden önce yap."

Lanet olsun ona.

Kapıya son bir kez bakıp parmaklarını ağzıma alıyorum. Gözlerinde nadir bir parıltıyla beni izliyor. Sanki güneş gözlerindeki yeşilin üzerinde parlıyor.

Bir an için gözlerinde, parmaklarını dilimin üzerinde gezdirirken hissettiklerinde, parmaklarını ağzına götürdüğü andaki kireç ve benden kalan kalıntıların tadını almamda kayboluyorum.

Şimdi yapamayana kadar misket limonunun tadına bakmak istiyorum.

Misket limonu dünyadaki en yasak tat haline gelene kadar. Bu yanlış, değil mi?

Kesinlikle yanlış.

Bir patlamayla ağzımı geri çekiyorum ve kaşları çatılıyor.

"Helen seni bekliyor," diye mırıldanıyorum.

"Bu yemekten sonra son kez ayrılmak zorunda kalışım, Kelebek."

Eğiliyor ve dudaklarını burnuma değdiriyor.

"Senden nefret ediyorum."

Cole saçımı sertçe çekiyor, sonra arkasını dönüp gidiyor.

Bacaklarım artık beni taşıyamıyor ve gözlerimden yaşlar süzülerek yatağa düşüyorum.

İşleri biraz erken ya da biraz geç yapamazsınız. Zamanlama önemlidir.

Ve ben her şeyi berbat ettim.

SILVER

P Apa ve Helen planladıkları gibi on sekizinci doğum günümde evlendiler.
Mutlu yıllar bana.

Arka planda elimden gelen her şeyi yaptım. Helen'e gizlice babamın çok meşgul olduğunu ve aslında eve hiç zaman ayırmadığını ve annemin bu yüzden onu boşadığını söylemeye çalıştım.

Babama Helen'in kariyerinin en üst seviyede olduğunu ve ev hanımı olmak yerine çok satan kitaplarını yazmaya devam edeceğini söyledim.

Hatta o kadar alçaldım ki annemi de işin içine soktum. Babama, seçimler bu kadar yaklaşmışken kızının hayatına başka birini soktuğu için iğrenç biri olduğunu söylemek için geldi.

Onu başından savdı.

Babasının evliliğini sabote etmeye çalışan bir sürtük olduğum için kendimden nefret ediyordum. Ben öyle biri değilim.

Babamla Helen'i mutlu görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Keşke bir oğlu olmasaydı. Ya da başka bir oğlu olsaydı.

Düğünü durdurmak için yapabileceğim ya da yapmam gereken bir şey olmadığını anladıktan sonra Helen'e hazırlıklarda yardım ettim ve bir dakika önce mühürlemelerini izledim.

Dün parkta ağladım. Dün gece yastıkta ağladım.

Bugün karı koca ilan edildiklerinde ağladım. Ancak ağladım demek abartı olur - sadece birkaç damla gözyaşı döktüm ve mutluluk gözyaşlarıymış gibi davranarak onları hızla sildim.

Daha çok yas gözyaşları gibi.

Orada durup babamla Helen'in birleşmesine tanıklık ettiğim an, içimde bir şey öldü ve onu asla geri getiremeyeceğimi biliyordum.

Zamanlamayı kaçırdım ve şimdi bedelini ödüyorum. Umurumda olmamalı ama aklımdan çıkmayan tek şey bu: zamanlamayı kaçırmak.

Beni geçen aya, geçen yıla ya da Cole beni üst katta öperken babamla Helen'i bir araya getirdiğim o lanet geceye geri götürecek bir zaman makinesi yok.

Evimizde sadece arkadaşlarımız ve ailemiz için, yani babamın parti üyeleri için küçük bir resepsiyon veriyoruz. Bahçeyi dolduruyorlar ve kendi aralarında seçimler hakkında sohbet ediyorlar.

Nadir görülen güneşli bir öğleden sonra ve toplantıya ışıltılı bir hava veriyor. Babam siyah smokini ve bizzat benim taktığım papyonuyla çok şık görünüyor. Helen ten rengini tamamlayan bej rengi sade bir elbise giymiş. Saçları zarif bir şekilde toplanmış ve elini babamın koluna koyarken çok mutlu görünüyor.

O da her fırsatta kızın elini okşuyor. Babamın resmi bir gereklilik olmaksızın bu kadar gülümsediğini hiç görmemiştim. Sanki kalıcı gibi.

Onun için mutluyum, gerçekten, ama ne kadar yutkunursam yutkunayım boğazımdaki yumruyu kovamıyorum.

Tanrım. Neden bu kadar korkunç bir kızım? Babamın buna ihtiyacı var.

Helen'in buna ihtiyacı var.

Sadece sineye çekip yoluma devam etmeliyim. Hayatıma devam etmekte iyiyimdir. Rol yapmakta. Herkesin imrendiği ve olmak istediği biri olmakta.

Parmaklarım boynumdaki kolyeye uzanıyor ama dokunmadan önce elimi hızla bırakıyorum.

Kendimi toparlamam lazım.

İkram görevlilerine yardım ediyorum, onları mutfığa yönlendiriyorum. Annem gittiğinden beri bu işlerle hep ben ilgilendim; genç yaşta bir yetişkin oldum. Sanırım Helen artık bu yükü üzerimden alacak.

Ben hiç öyle düşünmedim.

Ronan ve Xander yemek çalmak için bana katıldılar.

Xander, delici mavi gözleri ve büyüleyici gamzeleriyle sarışın egzotik bir görünüme sahiptir. Tüm bu özellikleriyle ilgili en kötü şey ise bunun çok iyi farkında olması ve bunu her fırsatta kullanması.

Ronan da öyle. Etek giyen herkesle yatarak avantaj sağladığı karizmatik bir kişilik geliştirdi.

İkisi de aileleriyle birlikte geldiler. Ronan'ın babası Earl Edric Astor, babamın arkadaşlarından biri ve Jonathan Amca gibi önemli bir sponsor.

Xander'ın babası Lewis Knight, babasının partisinde güçlü bir üyedir ve Frederic'in yanı sıra onun sağ koludur.

Hoşuma gitse de gitmese de küçük yaştan beri bu adamlarla itişip kakışıyorum. Onları sevmediğimden değil - aslında eğlenceliler - ama bunu onlara asla söylemeyeceğim, böylece zaten büyük olan kafalarına girmeyecek.

Ronan'ın elini konteynırdan uzaklaştırdım. "Kes şunu."

"Hey!" Ağzına bir çörek tıktırıyor. "Yemek bedava. Züppelik yapma, *chéri*."

"Dışarıda açık büfe var."

"Hayır, toplum içinde bu kadar çok yediğimde babam bana ters ters bakıyor." Bir tane daha alıyor. "Bunu tam bir centilmen gibi gizlice yapmalıyım."

"Gizlice yaptığınız diğer şeylerin yanı sıra." Xander ona göz kırptırıyor. "*Mais bien sûr*." Ronan sırtlıyor. "O memeleri hatırlıyor musun?"

"Ronan!" Azarladım.

"Ne? Sen bize seninkini göstermedin, biz de dışarıdan almak zorunda kaldık." Ronan göğüs dekolteme bakıyor. "Tabii fikrini değiştirmediyse."

"Olabilir." Tezgâhta daha fazla kap açıyorum.

"Gerçekten mi?" Ronan ve Xander neredeyse bağıracaklardı. "Gerçekten. Ama bir şartım var."

"Ben de varım." Xander sırtlıyor.

"*Moi aussi*." Ronan ağzındaki yemeği yutar. "Üçlü seks isteyen?"

"Durum nedir?" Xander ısrar eder.

"Bir kaktüse otuzbir çek." Onlara kendini beğenmiş bir bakış attım.

Zaten bunu yapmayı hiç planlamadığımı fark ettiklerinde ikisinin de yüz ifadeleri düştü. Bazen çok dramatik olabiliyorlar.

"Pas." Xander iç çeker.

"Silver, *aşkım*, göğüslerin çok güzel ama İkinci Ron Astor'a zarar vermeme neden olacak kadar değil."

"İkinci Ron Astor mu?" Ben soruyorum.

"Bu onun siki." Xander gözlerini devirir.

"Ew, aletine isim verdiğine inanamıyorum."

"Bütün sağlıklı erkekler yapar. Benim sorunum değil, sen sadece psikopatlarla yakınlaşıyorsun." Ronan sırtlıyor ve parmaklarımın arasından bir başka tatlıyı kapıp

sanki açlıktan ölüyormuş gibi yiyip bitiriyor.

"Demek yeni aile, ha?" Xander kaşlarını sallayarak gamzelerini gösteriyor.

"Sadece Helen." Görevime devam ediyorum.

"Ve Cole." Ronan açtığım her kaptan bir şeyler çalmak için beni bir köpek yavrusu gibi takip ediyor.

Ellerini uzaklaştırdım.

"Ne? Senin için tadına bakıyorum, *chéri*. Bana teşekkür etmelisin. Her neyse, nerede kalmıştım? Doğru ya, Cole. Onu nasıl unutabilirsin?"

Denemekten zarar gelmez.

Bugün onunla hiç göz teması kurmadım. Her fırsatta yanından geçip gittim. Helen'in gurur duyduğu ütülü takım elbisesine bakmadım. İnsanlar kardeş olduğumuz için bizi tebrik ederken konuşmadım.

Çenemi kapalı tuttum ve kafamda "Moonlight Sonata "yı çaldım. Buranın dışında bir yerdeymişim gibi davrandım.

Dışarıda tebrikleri kabul etmediği ve sanki bu hayatının en mutlu günüymüş gibi davranmadığı bir yerde.

Bunu neden

yapamıyorum?

Sadece neden?

"Aiden nerede?" Onun yerine ben sordum.

Jonathan Amca'yla birlikte ortaya çıktı ama sonra gözden kayboldu.

"Neden?" Ronan sırtıyor. "Onu özleyor musun?"

Milyon yıl geçse de olmaz. "Fotoğraf çekmeliyiz."

"Muhtemelen kendine karşı satranç oynuyordur." Xander şampanya bardağından bir yudum alır ve yüzünü buruşturur. "Bu bok berbat. Bir yerlerde votkanız var mı?"

"Mafya ile hiçbir ilişkimiz yok, çok teşekkür ederim."

"Bu konuda sürtük gibi davranmana gerek yok." Kaçmadan önce iyi bir önlem için tabaklarımı karıştırıyor.

Neredeyse ona tavayla vuracaktım. Ronan bir çörek daha çalıyor ve ben onu yakalayamadan koşarak uzaklaşıyor. Çıkarken neredeyse anneme çarpıyordu.

"Özür dilerim, Bayan Davis." Elini eline alır ve arkasından öper. "Bana mı öyle geliyor yoksa yıllar geçtikçe daha da mı güzelleştiniz?"

Gülüyor, sesi gırtlaktan geliyor. "Sen çok tatlısın, Ronan."

Asla olamayacağı bir beyefendi gibi onu selamlar ve gider.

Annem tezgâhta bana katılıyor, kendinden emin, hanımefendi gibi yürüyor. Kırmızı bir elbise giyiyor. Şaka yapmıyorum. Altın rengi saçları bir aktrisinki gibi şekillendirilmiş ve mankenler için yapılmış mükemmel bir makyajı var.

Ona gelinden daha iyi görünmemesi gerektiğini söylediğimde, "Saçmalık. Medyanın Cynthia Davis'in kocasının yeniden evlenmesinden dolayı kalbinin kırıldığını söylemesini mi istiyorsun? Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım."

Bu, banyoda ağladıktan sonra oldu ve ben de ona sarıldım, o da ağlıyordu ama farklı nedenlerle.

Evet, artık annemle babamın asla bir araya gelemeyeceğini anlıyorum ama başka bir şey daha kaybettim.

"Sana kaç kere bunu yapmak zorunda olmadığını söyledim, Babydoll?" Konteynırlara tiksintiyle bakıyor. "Baban bunun için insanlara para ödüyor."

"Sadece yardım etmek istiyorum."

"Dışarı çıkın ve fotoğraf çekin. En büyük yardımın bu olacaktır. Ama sakın piyano çalmaya ve onun için çok mutlu görünmeye kalkma."

"Birazdan çıkacağım." Çektirmemiz gereken o korkunç yeni aile fotoğrafı var.

"Helen o elbisenin içinde berbat görünüyor. Daha fazla çaba göstermeliydi." "Anne..."

"Ne? Sadece söylüyorum. Biraz rekabet umuyordum ama onun hiç şansı yok. Okuldan beri hep bir inek oldu."

"Helen hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?"

"İyi. Alçak babanın tüm partiyi davet ettiğine inanamıyorum," diye tıslıyor nefesinin altından. "Sanki beni utandırmak ve onların önünde acınacak halde göstermek istiyor."

Ya da sadece mutluluğunu paylaşmalarını istiyordu. Ama bunu söylemiyorum, yoksa annem çıldırırdı. Zaten sürekli onun tarafını tuttuğumu düşünüyor.

"Gidebilirsin anne. Kalmak zorunda değilsin."

"Cynthia Davis eski kocasının düğününden kaçıyor. Bunu yarınki manşetlerde görmek ister misin? Benim tarafımda olduğunu sanıyordum
Silver."

İkinizin de tarafındayım. Bağırmaq istiyorum ama bağırıyorum çünkü bu onu kelimelerden daha çok korkutacak.

"Peki, öyle misin?" diye ısrar ediyor, kaşları çatılıyor. "Elbette öyleyim."

"O benim Babydoll'um. Şimdi buraya gel. Sana bakmama izin ver." Elimden tutup beni döndürüyor, böylece etek kısmı tülден yumuşak pembe elbisemi tam olarak görebiliyor. Dizlerimin biraz üzerinde duruyor, göğüslerim ve belim dar. Saçlarım düz ve kalın sarı teller halinde sırtımın alt kısmına dökülüyor. Açık pembe ruj sürdüm.

"Büyüdüğün ve iyi bir hanımefendi olduğun için seninle gurur duyuyorum, Babydoll. Mutlu yıllar." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben neredeyse o anda kopuyorum.

Babam ve Helen bu sabah doğum günümü kutladılar ama artık beni tamamen unutmuş görünüyorlar. Onları suçladığımdan değil, ama yine de.

Annem ilk kez herkesten bir adım önde.

"Baban düğününü senin doğum gününe denk getirdiği için bencil bir piç kurusu." Yüzünde tiksinti okunuyordu. "Senin bu özel gününü mahvetmek istiyordu."

"Anne..." Sözümü kesiyorum.

"Ne? Ben sadece gerçekleri söylüyorum." Telefonunu çıkarıp beni yanına çekti. "Hadi bir fotoğraf çekelim."

Kameraya bakarken dudaklarım otomatik bir gülümsemeye kıvrılıyor. Artık bu bana çok doğal geliyor, numara yapmadan önce durmam bile gerekmiyor.

Anne fotoğrafı Twitter'da şu başlıkla paylaşıyor: *Tek kızımın on sekizinci doğum gününde çok eğleniyorum. İşte bu kız geleceğin ta kendisi. #AnneKız #ReplicaofMe*

Hemen ardından, anneme değil de en büyük kız kardeşime benzediği ya da benim de onun gibi çarpıcı olduğum hakkında yorumlar gelmeye başladı.

Bu tür yorumlar annemin hoşuna gider. Ekran görüntüsünü alıp sohbetimizde bana gönderdiği türden. Babama değil ona çekmiş olduğumu söyleyen her bir yorumu kaydedip ikimize de iletiyor.

Bileğine bir göz atmadan edemiyorum. Kalın bir saatle kaplı ama o saatin ne sakladığını asla unutamiyorum. Hayatımın geri kalanında, annemin karanlık düşüncelerinin bir gün beni ele geçireceğinden ve onu kaybedeceğimden sürekli endişe edeceğim.

Cole her zaman annemin kuklası olduğumu ve ona benzediğimi söylerdi ama o piç kurusu ne yaptığımı görmedi. Bir kan gölüne girip neredeyse bayılmışıyordu.

Eğer onun kuklası olmak onu elimde tutmamı sağlayacaksa, umurumda değil. Bu yüzden onu asla ama *asla* kıskırtmıyorum. Boşandığımdan beri tüm duygu ve düşüncelerimi içime atmayı, bir maske takmayı ve yoluma devam etmeyi öğrendim.

Herkes için en güvenli seçim bu oldu.

Sadece benim için değil.

Daha önceki dalğanın aynısı beni tekrar vurmak üzere ve annem yanımdayken kendimi tutabileceğimden hiç emin değilim.

Onu ne kadar korumak istesem de bazen bundan nefret ediyorum. Geceleri ne yapıyor olabileceğini düşünmekten uyuyamamaktan ya da yapışkan bir erkek arkadaş gibi onu sabah ilk iş ve günde beş kez aramak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

On bir yaşımdan beri her gün bu tür anksiyete patlamaları yaşamamam gerekiyordu.

"Babamın ofisinden kamerayı alacağım," diyorum ona.

Gösterişçi babam bir ton fotoğrafçıya para ödediği için buna ihtiyacımız olmadığını söylüyor ama ben yine de konuyu saptırıp sahneyi terk ediyorum.

Evdeki kaosu görmezden gelip babamın arkadaşlarına gülümseyerek tebriklerini kabul ediyorum. Babam ve annem arasında bir seçim yapmam gerekse kime oy vereceğime dair her zamanki sorularından kaçıyorum.

Babamın ofisine girer girmez kapıyı kapatıyorum ve alnımı serin yüzeye yaslıyorum.

Omuzlarım titriyor ve kafam içinde biriken düşüncelerden dolayı patlamak üzere.

"Neden bu gün bir türlü bitmiyor?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Sonra arkamdan gelen ses tüm kartlarımı karıştırıyor, "Şimdiden sıkıldın mı Kelebek?"

SILVER

Y *Kaçabilirsin ama saklanamazsın.*
O ana kadar bu söze inanmıyordum.

Geçtiğimiz haftalar boyunca Cole'dan kaçmak, ondan uzak durmak, ona bakmamak için her şeyi yaptım. Hatta onunla aynı odada kalmamak için yorgunluk numarası yapmaya kadar gittim.

Ama işte buradayım, babamın ofisinde onunla kapana kısıldım.

Elbette, dışarı çıkabilirim. Kapıyı açıp tekrar kaçabilirim ama bu korkakça görünecek ve bunu asla yapmayacağım.

Derin bir nefes alarak yavaşça arkamı dönüyorum ve bugün ilk kez Cole'u görüyorum, bakışlarını kaçıırken rol yapmak yerine onu *gerçekten* görüyorum.

Cole, Papa'nın konferans masasının kenarına oturmuş, Tom Bingham'ın *Hukukun Üstünlüğü* adlı kitabından bir şeyler okuyor.

Koyu mavi takım elbisesinin pantolonu kaslarını sarıyor ve oturuşuyla birlikte güçlü kalçalarını sıkıyor. Üzerinde sadece beyaz bir gömlek ve siyah bir papyon var, ceketini ise yanındaki sandalyenin üzerinde düzgünce duruyor.

Yıllar içinde koyulaşan kestane rengi saçları geriye doğru taranmış, alnını ve yüzünün keskin hatlarını ortaya çıkarıyor. Zayıf parmakları kitabı tutarken yeşil gözleri üzerime düşüyor - birkaç hafta önce içimde olan parmaklar. Beni hiç deneyimlemediğim bir yüksekliğe çıkaran parmaklar. Parmaklar ki -

Hayır.

Bu bir hataydı. Artık kardeşiz. Bir aileyiz. Bu saçmalık bir daha asla olmayacak. Ailemin ve hatta Helen'in kariyerini mahvedecek.

Cole ve ben bittik.

Tamamen, tamamen bitti.

Ve daha başlamamıştık bile.

"İşte buradasın." Gülümsüyor ve bu gülümseme düz, yavan, neredeyse tehditkâr. "Benden kaçıyor muydun yoksa hayal mi görüyordum?"

"Hayal ediyorum." Kollarımı kavuşturup en sert, en etkilenmemiş ses tonumu takınıyorum. "Neden senden kaçayım ki?"

"Bilmiyorum. Son birkaç haftadır benden nasıl kaçtığınla ilgili bir şey olabilir." Okumadığı halde bir sayfayı çeviriyor. Sanki dalgın bir şekilde her zamanki hızına ayak uyduruyor. "Benden sonsuza kadar kaçamayacağının farkındasın değil mi?"

"Dediğim gibi, değildim."

"Tam bir yalancısın, Kelebek." Parmaklarını kitabın kenarında gezdiriyor. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Sanki bana bir büyü yapmış ve şimdi tek düşünebildiğim onun parmakları ve benim kalçalarım ve -

Focus, Gümüş.

"Neden sana yalan söyleme ihtiyacı duyayım ki?" Burnumu kaldırıyorum. "Kendine çok fazla kredi veriyorsun, Cole."

"O zaman burada ne işin var?"

"Aiden'ı aramaya geldim. Çekmemiz gereken fotoğraflar var."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, beni sinir bozucu, sessiz bir şekilde izliyor, bu da beni derimden koparmak ya da halının altına saklanmak istememe neden oluyor.

Cole'un üzerimde hep böyle bir etkisi oldu. İnkar ettim, ondan kaçtım ama yok olmadı.

Yatağın altına bakmamanız, canavarın orada olmadığı anlamına gelmez.

Bekliyor. Bekliyor. Ortaya çıkıp oynayabilmek için doğru zamanı bekliyor.

Kaçmanın tek yolu asla ama *asla* bakmamaktır. O gün odamda kendi kuralımı çiğnemeye çok yaklaşmıştım ama bu bir daha olmayacak.

"Belli ki burada değil." Gitmek için döndüm.

"Yine kaçıyorsun." Sakin sesi beni olduğum yerde durduruyor.

"Hayır, kaçmıyorum."

"Evet, öylesin. Sana bir tavsiye, asla sırtını bana verme." Bir saniye içinde arkamdaydı, sıcak nefesi tenimi gıcıklıyordu. "Bunu saldırmak için bir fırsat olarak kabul edeceğim."

İşaret parmağı omzumun çıplak teninde fermuarın üst kısmının dayandığı yere kadar ilerliyor. Tüylerim diken diken oluyor. Nefesim kesiliyor. Dokunuşu çok şehvetli, ama biliyorum ki bu onun gerçekten yapabilecekleri için sadece bir iştah açıcı.

"On yıl önceki o günkü gibi bir elbise giyiyorsun." Fermuarı tutuyor ve yavaşça sırtımdan aşağı kaydırıyor. "Bilerek yapıyorsun, değil mi Kelebek?"

"Hayır, kendini övme." Sesim zayıf ve kendi kulaklarıma bile ahlaksızca geliyor.

Parmaklarını açıkta kalan sırtımdan aşağı kaydırıyor. Gözlerimi kapatıyorum, alnım kapıya yaslanıyor. Bir inilti çıkmaya çalışıyor ama dudağımı ısırarak karşı koyuyorum.

Neden bu kadar iyi hissettiriyor? Neden bacaklarım kendi istekleriyle açılıyor?

Kulağımın kabuğuna değen nefesleri ve arkamdaki varlığı omurgamdan aşağıya ve bacaklarımın arasına zevk patlamaları gönderiyor.

"C-Cole..." Bunun bir protesto olması gerekiyordu, ama dağınık, şehvetli bir inilti olarak ortaya çıkıyor.

"Tekrar söyle." Zayıf elini çıplak sırtımın üzerinde gezdiriyor ve tam ortasında durup beni yüzeye kolayca sabitliyor. "Adımı inleyerek söyle."

"Hayır."

"Hayır mı?" Diğer eli boğazıma sarılıyor. Hava kaynağımı kesecek kadar sert değil ama beni yerimde tutma niyetiyle sıkıyor.

Yutkunuyorum, vücudum aniden adrenalin yükselişinin ortasına sürüklenmiş gibi dikkat kesiliyor.

Dişleri kulağımın kabuğunu buluyor, hafifçe kemiriyor. Sesi, her kelimeyle daha da keskinleşen o aldatıcı sakinlikte. "Bana o daracık amcığın içindeki parmaklarımı düşünmediğini mi söylüyorsun Silver? Beni her gördüğünde ve benden her kaçtığımda kendine dokunmadığını ya da onları düşünmediğini mi söylüyorsun?"

Her şeyin saldırısı karşısında dudaklarım titriyor. Sözleri. Ağzı. Parmakları boğazımda.

Her şey çok fazla.

"Çünkü ben yaptım." Kalçalarını içime doğru itiyor ve belirgin bir çıkıntı kıkımın yanaklarına yerleşiyor.

Çok sert.

Cole benim için zor.

"Parmaklarımın arasında parçalandığından beri, seni her pozisyona sokmanın hayalini kuruyorum."

Düştüğümü hissedebiliyorum. Duvarlarım yıkılıyor ve inançlarım lime lime etrafıma saçılıyor. Tek istediğim odamda olanlardan bir tat, bir an, bir saniye almak.

Hayır.

Yapamam.

Ona dirsek atınca biraz geri çekildi. Bu fırsatı onun elinden kurtulmak için kullanıyorum, elbisem düşmesin diye göğsümün önünü tutuyorum. Elbisenin içinde sütyen var, bu yüzden altına sadece külot giyiyorum.

Babamın konferans masasının yanında dururken nefes alışım bir hayvanınki gibi tiz ve gürültülü. Babamın ofisi. Burası babamın ofisi. Neyim var benim böyle?

Arkama uzanarak elbisemin fermuarını çekiyorum ve nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Cole hâlâ kapının yanında, avına ne yapacağına karar veremeyen bir avcı gibi bana bakıyor. Gerçi çoktan verdi bile.

Durumu tam olarak anlamadan bir şeye başlayacak biri değildir. Play tuşuna basmadan önce sonunu bilenlerden.

Bir saniyesini alır, iki.

Yavaş ama emin adımlarla bana doğru geliyor.

"Orada dur Cole." Sesimin titrememesine çok sevindim.

"Neden? İnsanların üvey kardeşinden hoşlandığını bilmesini istemediğin için mi?"

"İstemiyorum." Sözlerimin sonunda kırılıyor ve ondan nefret ediyorum. Ondan çok *nefret* ediyorum.

"Aiden bende," diye meydan okuyorum ve gözlerinin yeşili korkutucu bir dipsiz renge dönüştüğünde hemen pişman oluyorum.

"Siktir et

onu." "Senden

nefret

ediyorum."

"Bu seni beceremeyeceğim anlamına

gelmez." "*Benden* nefret ediyorsun."

"Bunun neden engel teşkil etmesi gerektiğini hâlâ anlamış değilim." "Ebeveynlerimiz evli."

"Ne olmuş yani?"

"Biz herkesin kardeşiyiz!" Kendime mi yoksa ona mı olduğunu bilmeden haykırıyorum, çünkü o yaklaştıkça olduğum yerde donup kalıyorum.

Birincisi, bir korkak gibi kaçmak istemiyorum, ama aynı zamanda hareket etmek de istemiyorum.

Hiç.

Biraz uzakta duruyor ve bana bakıyor. "Ne olmuş yani?"

Yapabildiğim son yalvaran bakışla ona bakarken görüşüm bulanıklaşıyor. "Bunu yapamayız."

"Ama yine de istiyorsun." "Ne?"

Sesi dűřer. "Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum Kelebek."

İtiraz edemededen beni ters çeviriyor, böylece yanağım ve önüm masanın pürüzsüz yüzeyine yapışıyor. Eli enseme sararak beni olduğum yere hapsediyor.

"Cole, yapamayız."

"Ama yine de yapacağız." Sözlerinin kesinliği beni vurdu.

Yapacağız.

Onu benden alıyor olması bana bir çeşit huzur veriyor.

Bunu ben seçmedim.

Prensiplerimi mahvetmiyorum.

O mahvediyor.

Sahip olduğum tüm inançları yok eden oydu. Hepsi onun suı, benim değil.

Elbisemin tölünü çekip belime doladığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. İ amaşırımı indirip ayaklarımın dibinde birikmesine izin verirken soğuk hava tenimi yıkıyor.

Kemerinin sesini duyduğumda, "Amcığına bak, sırlısklam ve benim için hazır," diye homurdanıyor.

"yle değil." Tahtaya doğru nefes alıyorum, üzerinde yoğuşma oluşuyor.

"İnkâr edersen, istemekten kurtulacağını mı sanıyorsun? Öyle mi, Kelebek?"

Evet. Ama bunu söylemeyeceğim.

Yapmayacağım.

Kıımın yanağına tokat attı. Sertçe. Tokat ofisin sessizliğinde yankılanıyor ve acısı hissedilince nefesim kesiliyor. Ama acı yüzünden değil. Acıyla birlikte gelen kalçalarımın sıkılması yüzünden.

Bu da ne böyle? Kesinlikle bende bir sorun var.

"Sorularıma cevap vermeme alışkanlığın değişmek zorunda kalacak."
Aleti giriş yerimle buluşuyor ve ellerim masayı kavırıyor.

Bu oluyor.

Bu oluyor.

Gözlerimi kapatıyorum, doğum kontrolü gibi önemli şeyleri düşünmeye çalışıyorum.
Tamam, hap kullanıyorum. Vay be.

Hayır. Doğum kontrol hapi kullandığım için mutlu olmamalıyım.
Bunun neden olamayacağını ve bunu durdurmam gerektiğini düşünmeliyim.

Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Tam bir çöl.

"Herkes bizi basabilir. Bunu biliyor muydun?" diye mırıldanıyor sadist bir tonda.

Bakışlarım kapıya kaydı. Kapı kilitli değil. Babam, Frederic ya da arkadaşlarından biri her an telefonu kullanmak için buraya gelebilir. Bizi böyle görürler.

Neden bu beni gerektiği kadar korkutmuyor?

Cole elini enseme sıkıyor. "Belki bu düğünü mahveder."

"Hayır, bunu istemiyorum."

"Oh, ama sen i s t i y o r s u n . Haftalardır bunu diliyorsun, Kelebek.
Herkesi inandırdığın kadar iyi bir kız değilsin." "Kapa çenenini."

"Sahtesin ama benimle değilsin. Benimle asla."

"Kapa çenenini Cole."

"Uh-oh, Bayan Prim ve Proper küfrediyor."

"Senden nefret ediyorum. Senden çok
nefret ediyorum."

"Biliyor musun, seni benim yapmak için ayrılmalarını bekleyecektim ama onlar bu kararı verdiler." Sırtımı örtecek şekilde eğiliyor, sonra elini saçlarıma doluyor ve sıkıca yumruk yapıyor. "Ve ben de benimkini yaptım."

Tek bir acımasız hamleyle içime girdi.

Haykırıyorum, acı beni bıçakladığında gözlerim
kapanıyor. Oh, Tanrım.

Ne kadar ıslak olduğum önemli değil. O büyük ve ben çok darım. Acıtıyor.

"Siktir." Sıcak nefesini tenimde hissetmeden önce durdu. "Bu senin ilk seferin mi?"

"Açıkçası, sık kafalı," diye zorluyorum, sesim titriyor.

"Aç gözlerini."

"Hayır."

"Silver, aç şu lanet gözlerini."

"Bitir şu işi."

"Gümüş," diye uyarıyor.

Bu ses tonunu çok sık kullanmadığını biliyorum, bu yüzden yavaşça göz kapaklarımı açıyorum. Onu bana bakarken bulduğumda nefesim kesiliyor.

Acımasını beklesem de, hiç acımadı. Onun yerine, bir parça endişe var, ama en önemlisi, gözleri o kadar somut bir sahiplenmeyle parlıyor ki, dilimde tadını alabiliyorum.

"Ben sizin ilkinizim," diyor huşu içinde. Soru sormamış olmasına rağmen başımı sallıyorum.

"Neden ben senin ilkinim?" "Önemli değil."

"Yalancı." İçimde hareket etmeye başlıyor ve kalçalarını hafifçe sallarken masanın kenarını daha sıkı kavıyorum.

Cüssesine ve ritmine alışmama izin veriyor. Oh, vay canına. Cole'un bu yönü olacağını hiç düşünmemiştim.

Çok geçmeden, ilk his kaybolur ve neredeyse... zevkli hale gelir.

Cole saçlarımı serbest bırakıp klitorisime masaj yaptığında dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Acı kayboluyor ve bir dalga beni altına çekiyor.

Parmaklarının her vuruşunda hızı artıyor. Gürültülü bir hıçkırık havayı yırtıyor ve ben parçalanırken bunun benim olduğunu fark ediyorum.

Bir dakika bile dayanamadım.

Orgazmım beni sarıyor, ta ki tek fark edebildiğim arkamda, içimde, her yanımda o olana kadar.

Cole ensemden masaya doğru tutuyor ve beni sert ve vahşi bir şekilde sikiyor. Her acımasız hamlesinde sanki geçmiş yılların acısını çıkarırcasına beni beceriyor.

Tekrar düşünüyorum, ya da belki de ilk düşünüş ikincisine kanıyor. Şu anda bırakın düşünmeyi, doğru düzgün göremiyorum bile.

Tek yapabildiğim onu hissetmek - gücünü, varlığını, benimkini yansıtan daha fazlasına olan ihtiyacını.

Durmuyor.

Ben inlerken, sızlanırken ya da orgazmımı hıçkıra hıçkıra söylerken değil. Ben dayanamayıp neredeyse yere yığılacak hale gelene kadar içimden çıkmıyor. Bacaklarımdan arasından sıcak bir sıvı damlıyor ve gözlerimi kapatıp bu hissi içime çekiyorum.

Beni hala boynumdan tutan Cole, üzerimden damlayan d  lleri topluyor ve neredeyse başka bir orgazm i  in yalvarana kadar   a  ırtıcı derecede nazik iki parmağıyla i  imde beceriyor.

Ağrım var ve kendimi kullanılmış hissediyorum ama aynı zamanda h  l   daha fazlasını istiyorum.   ok daha fazlasını.

Yaptığım   eyin farkına vardığımda başımı babamın konferans masasına yasladım.

Kendi ilkelerime ihanet ettim. İnan  larıma. Aileme.

Ve hepsi onun y  z  nden.

Cole.

Beni kullandı ve onarılamayacak   ekilde mahvetti.

Ve biliyorum, sadece biliyorum,   u andan itibaren hi  bir   ey eskisi gibi olmayacak.

"Mutlu yıllar, Kelebek," diye fısıldıyor kulağıma. "Artık benimsin."

DOLLMASTER

M Küçük bebek bir kadına dönüştü.
Vücudunun kasılması ve kanının dölle karışarak
kalçaların da n aşığı süzülmesi asla unutamayacağım
bir manzaraydı.

Sanatın en gerçek hali.

Bu bir başyapıt.

Ve bunu tekrar tekrar yaşayacağım.

Kan, porselen teninde enfes görünüyor. Sanki etini boğmak, yıkamak, altından değil de üstünden süzölmek için yapılmış gibi.

Barbie bebeğim ne kadar güzel olduğunun farkında değil. Ne kadar zarif. Uğruna ölünecek bir gülümsemesi, yutulacak dudakları ve sonsuza dek bakılacak gözleri var.

Okuldaki insanlar ona kaltak diyor ama sadece onun güzelliğini, zarafetini ve aklını kıskanıyorlar. Zeki, parlak zekasını. Güzelliğinin artmasının sebebi de bu. Bir bakışta bıktığım o sürtük bebeklerden biri değil.

Onlar gibi sığ, onlar gibi aptal, onlar gibi içi boş değil. O bütün bir paket.

Ben kendimi onların unutulmaya yüz tutmuş bedenleriyle meşgul ederken, o benim hayatım boyunca aradığım şeydi.

Yıllarımı sabırlı davranarak geçirdim, yavaş yavaş onun derisinin altına girdim, ama çok açık bir şekilde değil.

Bebeklerle belli edemezsiniz. İnsanlar görmediklerini söylerler ama gözleri vardır. Hissetmediklerini söylerler ama derileri vardır. Vücutlarında bıçak gezdirirseniz kanayabilirler de.

Bebeklere dikkatli davranılmalı, dikkatli giydirilmeli ve dikkatli yıkanmalıdır. Dikkatle *izledim*.

Sizden şüphelenmelerine izin veremezsiniz. Bunun yerine, hayatlarının en önemli parçası olmalısınız. Onların oyuncak ustası.

Onları giydiren, yıkayan, saçlarını yapan kişi.

Sadece tişörtüyle ve iç çamaşırı olmadan yan yatmış uyurken çekilmiş bir fotoğrafına bakıyorum. Serbest bırakılmam dalgalar halinde gelirken inliyorum.

Yedek telefonumu alıyorum, fotoğraflarını serbest bıraktığım parmaklarımla kaplıyorum, sonra aynı parmaklarla yazıyorum.

Bilinmeyen Numara: Bugün çok güzel görünüyorsun, sonunda bekareti bozulmuş bir gül gibi. On sekizinci doğum günün kutlu olsun. Artık bir kadınsın.

Bebeğim.

Başyapıtım.

Artık benden asla kaçamayacak.

BÖLÜM II

SILVER

W Ertesi gün okula gittiğimde odaklanamıyorum. Her şey kontrolden çıkmış gibi görünüyor. *Her şey.* Birincisi, annem resepsiyonun sonunda sarhoş oldu ve Babamın Helen'de ne bulduğunu sorup duruyordu. Ondan daha mı güzel? Daha mı başarılı? Kitaplarının bile bir psikopat tarafından yazılmış gibi görüldüğünü söyledi.

Ona tüm polisiye-gerilim kitaplarının bir şekilde korkutucu olması gerektiğini söyledim. Helen'in kitapları beni her zaman ürpertiyor ve bu yüzden bu kadar başarılılar.

Onu eve götürmek için Derek'ten yardım istemek zorunda kaldım. Onu arabaya daha yeni bindirmiştik ki babamla kavga etti - yine. Neyse ki muhabirlerden ya da diğer parti üyelerinden uzaktaydı.

Birbirlerine bağırıldılar ve sanki boşanma zamanından geriye dönüş gibiydi.

Annemi güvenli bir şekilde yatağına yatırdıktan sonra bana sarıldı, beni öptü ve üzgün olduğunu ve üzölmek istemediğini söyledi. Ben de uykuya dalana kadar yanında kaldım.

Eve döndüğümde resepsiyon bitmişti. Babam ve Helen çoktan odalarına çekilmişlerdi. İkisi de çok meşgul oldukları için balayına çıkmamaya karar vermişlerdi.

İkram personeli ve yanımdan ayrılmayan Ronan ve Xander ile baş başa kalmıştım. Onlara kelimelerin ifade edemeyeceği kadar minnettardım, bu yüzden istedikleri kadar yiyecek ve alkol almalarına izin verdim.

Cole orada öylece oturmuş, hiçbir şey olmamış gibi kitabını okuyordu. Sanki dünyamı paramparça etmemiş ve beni dengesiz bir şekilde yürütmemiş gibi.

Gece. Bileğimi burkmuş gibi yapmak zorunda kaldım - ki o da sırtıttı, piç kurusu.

Bu sabah babamın parti arkadaşları ve siyasi hayatı tüm gücüyle geri döndü. Helen onlara çay hazırladı ve bana okula gitmemi ve hiçbir şey için endişelenmememi söyledi.

Bir de dün bilinmeyen bir numaradan aldığım o lanet mesaj var.

Kızlığı bozulmuş bir gül.

Beni izledi. Cole ile yaptığımı gördü.

Ya Papa'ya ya da daha kötüsü medyaya söylerse? Bu her şeyi mahveder.

Her şeyi.

Mesajı aldığımdan beri, gölgelerden çıkıp bana saldırıyormuş gibi etrafımı izliyorum.

Gençken, onun mesajları zarar verici olmayan mesajlardı, sadece iltifatlardı, sosyal medya paylaşımlarıma yapılan herhangi bir yorum gibi, ama bir yıl kadar önce, sonunda onları rahatsız edici olarak görmeye başladım.

Kimse benim hakkımda bu kadar çok şey bilmemeli. En sevdiğim Chanel parfümünden kullandığım şampuana kadar sabah rutinlerim.

Ama son mesaj sahip olabileceğim tüm sınırları zorladı. Orada, babamın düğününde olması ve muhtemelen beni ofisinden çıkarken görmüş olması rahatsız edici olmaktan da öte.

Boğuluyormuş gibi hissetmemin nedeni bunu artık babama, hatta anneme bile gösterememem. Üvey kardeşimle yattığımı öğrenirse beni öldürür.

Babam da bana, şımarıklık yapan ve medyayı ayağa kaldıran parti üyeleri için sakladığı o hayal kırıklığı dolu bakışını atacak.

Frederic bile dışarıda. Hemen babama söyleyecek. Hepsi

onun yüzünden. Cole. Piç kurusu.

Neden bunu yapmak zorundaydı? Neden bizi dönüşü olmayan bir çukura düşürmek zorundaydı?

Eğer ona anlatırsam, belki - Hayır.

Bu sapık -ya da her neyse- bana ulaşamayacak. Babam bir keresinde bana her politikacının kolunda bulunması gereken bir numara öğretmişti - şüphe.

Birisi kendinizden ve temel ilkelerinizden şüphe duymanıza neden olursa, sizi kolayca yok edebilir. Sizi mahvetmek için sizi kullanıyorlar. Bu tıpkı vücudun

kendini imha eder.

Sapığın yaptığı da bu. Beni panikletmeye çalışıyor ve sonuç olarak ben bir hata yapacağım, o da bunu kendi lehine kullanacak.

Bunun için yanlış kişiyi buldun, g t herif.

Ben Sebastian Queens ve Cynthia Davis'in kızıyım. Beni korkutmak için aptalca mesajlardan fazlası gerekir.

Başımı kaldırarak Royal Elite School'un koridorunda yürüyorum. RES'in geçmişi orta a a kadar uzanıyor. On kulesi buranın görkemli gücünü ve sizi hangi seviyelere  ıkarabilece ini gösteriyor.

Babam, annem ve hatta Helen bile bu okulun koridorlarında yürüdüler. İlk kez burada tanı mı lar. Daha sonra babam ve annem aynı üniversitede okudular ve ni anlandılar. Medyanın onlar hakkında söylediklerinin aksine, bu iki güçlü aile arasında görücü usulü bir evlilik değildi. Birincisi, g r n  e göre annemin uzun bir devlet bakanları zincirine sahip olan ailesi, babamın ailesi için yeterince iyi değildi.

Zaten g  leri vardı, bu yüzden asalet istediler. Babam onu soylu bir ailenin kızına tercih etti ve annem hikayelerinin bu kısmını anlatırken g l msese de ardından kaşlarını çatarak bu sefaleti isteyerek seçtiklerini söylüyor.

Evliliklerine böyle diyor bu arada. Sefalet.

Şimdi doğru kararları verme ve okuldan en iyi şekilde yararlanma sırası bende. Bu son yılımızın başlangıcı ve sonunda nerede olaca ımı çok iyi biliyorum.

Oxford'da siyaset ve uluslararası ilişkiler okuyorum. Bunun için sınıfın en iyisi olacağım. Bunu benden alabileceğini sanıyorsa Cole'un canı cehenneme.

Yedinci kulenin yakınında, Aiden'ı Karlar  lkesi olarak bilinen Elsa'yı köşeye sıkı tırırken görüyorum. Onlara ters ters bakıyorum.

Yılın ba ından beri Aiden ona kafayı takmış durumda. Tamam, belki de takıntısı iki yıl önce RES'e ilk geldiğinde ba lamı tı. Ancak, hiç harekete geçmedi. Sadece bir psikopat gibi uzaktan izledi.

Ama bu yıl bir şey oldu ve bir mıknatısın çeliği çekmesi gibi ona doğru çekilmeye ba ladı.

Bunun olmasına izin veremem.

Aiden, Cole'a karşı kartlarımdan biri. Bo ver onu. Cole'a karşı *tek* kartım o.

Piç kurusu üvey kardeşimi uzaklaştırmak için nişana ihtiyacım var ve o kız planımı mahvediyor.

Zaten sürekli Aiden'ı itip kakıyor, ben de onun psikopat pençelerini ondan uzak tutarak ona iyilik yapıyorum.

Daha sonra bunun için bana teşekkür edecek.

Tamam, belki de yapmayacak, ama hey, duygu orada.

Tam gidip onları ayırmak üzereydim ki yanımda uğursuz bir varlık belirdi. Cole kitaplarına sarılırken bana sırıtıyor. Dünden beri son derece iyi bir ruh hali içindeydi.

"Seni okula bırakabilirdim, Kelebek. Bileğini nasıl burktuğunu falan biliyorsun."

"Siktir. Seni," diye tıslıyorum nefesimin altında.

Gülüyor, sesi etrafımızda bir hale gibi yankılanıyor.

Sadece güldüğünde durup bakabiliyorum. Bunu çok sık yapmıyor ve yaptığında da yakalayıp saklamak istiyorum.

Kendine gel, Silver.

"İltifatlarınız kulaklarıma müzik gibi geliyor, piyano çalışınızdan bile daha iyi." Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor. "Ben de piyano çalışına bayılıyorum."

Kalbim öyle gürültülü atıyor ki, sıkıştığı yerden çıkmak üzere. Bunu ilk kez söylüyor.

"O zaman neden yarışmalarda bana hep kaybettiriyorsun?"

Fısıldıyorum. "Çünkü bir sürtük gibi davranıyorsun."

Keşke şu anda ona yumruk atabilseydim ama etrafımızda sayısız öğrenci vızıldadığı için yapamıyorum.

Cole da bunu fark etmiş olmalı çünkü dudakları sinir bozucu bir sırıtışla kalkıyor. Hayır, bunu sadece fark etmekle kalmadı, başından beri planladı. Tepki veremeyeceğimi bile bile herkesin içinde benimle alay etmeyi seviyor. Varlığıma eziyet etmek için yaşadığına yemin edebilirim.

Dün içimde olduğuna inanamıyorum. Beni masaya itti ve bana dokundu ve beni becerdi ve -

Hayır.

Olanları her hatırladığımda yüzeye çıkan arzuyu yutuyorum. *Bunu düşünmeyi bırak. Sadece dur.*

Oflayarak, görevime devam etmek için Aiden ve Elsa'ya doğru ilerliyorum, ama o koluma bir el koyarak beni yolumda durduruyor.

"Bu beni misilleme yapmaya iten kaltak anlardan biri Silver." Sesi hâlâ sakın ama bana adımla hitap etmesi ya sinirlendiği ya da kızdığı anlamına geliyor. Ya da her ikisi de.

"Seni neyin kızdırdığı umurumda değil Cole." Ondan uzaklaşıyorum çünkü dokunuşu bana hissetmemem gereken şeyleri hissettiriyor - ceketimin ve gömleğimin içinden bile. Kalçamı tutuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Ayrıca, Aiden benim nişanlım."

Gözlerini kısıyor ama kısa süre sonra ifadesini düzeltiyor. "Ne olmuş yani? Onunla evlenecek değilsin ya."

"Yapmayacağımı sana düşündüren ne?"

"Kör müsün sen?" Hafifçe arkama geçiyor, böylece ikimiz de önümüzdeki sahneyi izliyoruz. Nefesleri kulağımı ısıtırken sesi alçalıyor. "Ona nasıl baktığını göremiyor musun? Sana bunu asla vermeyecek Silver. Hiç kimse vermeyecek."

Kalçamı sıkıca kavriyorum ama bunun nedeni Aiden ve Elsa değil - onlar umurumda bile değil.

Söylediklerinin son kısmı.

Kimse yapmayacak.

Neden? Sonum annem gibi yalnız ve üzgün mü olacak? Bir kızım olacak ve yedi gün yirmi dört saat benim için endişelenecek mi?

"Ayrılın." Cole'un sesi beni sersemliğimden çıkardı. "Ne?"

Gözlerimi ona diktim.

"Sahte nişan. Bitir şunu." "Sahte değil."

"Bazen beni en iyi senin tanıdığını düşünüyorum, bazen de sanki beni hiç tanıımıyormuşsun gibi geliyor." Bana dokunmuyor ama yakınlığı ağzından çıkan her kelimenin, tarçın ve misket limonu kokusunun farkına varmam için yeterli. Benimkiyle karışan vücut sıcaklığının.

Bu kadar soğuk birine göre çok sıcak. Bunu hissettim. Hâlâ attığım her adımda hissediyorum.

Hiçbir banyo ya da kişisel bakım ev ilaçları onun içimdeki hissini yok edemeyecek.

"Gerçekten de Aiden'la tüm bunları bana inat olsun diye yaptığınızı anlamadığımı mı sandın?"

"Ne?" Başından beri biliyor muydu?

"En ufak bir şüphem varsa bile, bekaretini benim için sakladığını öğrendiğimde ortadan kalktı."

"Ben...yapmadım."

"Neden bu kadar yalancısın, Silver?"

"Neden?" Başka kimse görmesin diye ona gizlice dirsek atıyorum.

Sırıtişu tekrar yüzeye çıkmadan önce zorlukla yüzünü buruşturuyor.

"Eğer bu işi dostane bir şekilde bitirmezsen, ben devreye gireceğim. İnan bana, adım atmamı istemezsin Kelebek."

"Beni korkutmuyorsun, Cole."

"Ama sana başka şeyler de yapabilirim."

"Rüyanda görürsün," diye kimsenin duymayacağı kadar alçak sesle tıslıyorum.

"Bunu göreceğiz." Aiden'ı işaret ediyor. "Aiden'a ilk seferimizi anlatmayı düşünüyordum - *senin* ilk seferini."

"O aldırmaz. Biz böyle açığız."

"Resimde Elsa varken, o kadar emin olmazdım." Saçımı çekiştiriyor.

"Bitir. Bitir."

Ve sonra arkamdan kayboldu, beni boş bıraktı. Hayır.

Siktir et onu. Ben boş değilim.

Tekrar Aiden ve Elsa'ya odaklanıyorum. Kız ona bir şeyler söylüyor, daha doğrusu bağılıyor ama o sadece piç gibi sırtıyor.

Cole haklı. Aiden'ın beni onun için terk etmesi uzun sürmez.

Cole'un haklı olmasından nefret ediyorum.

Kafamda yeni bir plan şekillendi. Elsa beni kıskanıyor ve nişandan haberi bile yok. Aiden onun kıskanmasını istiyor çünkü bu onu önemsedici anlamına gelir ve egosunun bu onaya her şeyden çok ihtiyacı var.

Onunla bir anlaşma yapacağım; nişanlı kalacağız ve değerli buz prensesine bu konuda tek kelime etmeyeceğim.

Karşılığında Cole uzak duracak.

Mükemmel.

"Hey, Sil." Veronica ve Summer sınıfa giderken bana katıldılar.

Her ikisi de sarışın - doğal olarak değil - ve hayatları en son moda ve makyaj trendleri ve babalarının parasını harcamanın en iyi yolu hakkında.

Sıgılık onları tarif etmeye yetmez ama okuldaki imajım için ihtiyacım olan kamuflaj onlar. Ayrıca, çok yaklaşımları önemli değil. Beni asla okuyamayacaklar.

"Selam kızlar." Onlar benim izlemediğim ama izliyormuş gibi yaptığım son aptal reality şov hakkında konuşmaya başlamadan önce öpüşüyoruz. Bunu yapmak kolay. Her şey

Yapmam gereken, onların söylediklerinden bir şeyler kapmak ve bunun üzerine bir şeyler inşa etmek.

Bir sonraki başbakan babam olacak, çok teşekkür ederim. Benim kelimelerle aram iyi değilse, kimin olacak?

"Ee, Ronan'ın partisine gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" Veronica dramatik bir ses tonuyla sorar.

"Oh, mükemmel bir elbisem var." Summer hoppa bir çocuk gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Geçen gün Chanel'den aldığımız elbise. Hatırladın mı, Silver?"

Başımı salladım. "İçinde çok seksi görüneceksin."

"Biliyorum!"

"Hey, belki de hepimiz Chanel giymeliyiz?" Veronica öyle diyor. Yazın on sekizinci yaş günü hediyesi olarak babasına ödediği estetik ameliyattan sonra bile tombul yanakları var.

Bunun için Güney Kore'ye gitti. Şaka yapmıyorum.

"Tabii..." Üzerimizdeki bulutlar parçalanıp güneşin bir ipucunu ortaya çıkardığında uzaklaşıyorum. İşte o zaman fark ettim.

Bir gölge.

Bu daha büyük bir gölge - çok yakın bir gölge. Sanki benim adımlarımı kopyalıyorlar.

Veronica ve Summer Chanel'in son koleksiyonu hakkında konuşurken benim kalbim yerinden fırlamak üzere.

Yine de arkamı dönmüyorum. Gölgesini gördüğüm kişiyi uyarmıyorum çünkü doğa beni uyarmaya karar verdi.

"Hadi tuvalete gidelim kızlar," diyorum.

"Ah, doğru ya. Makyajımı da kontrol etmem gerekiyor," diye kabul eder Veronica.

Onları biraz daha hızlı yürütüyorum. Gölgeyi uyaracak kadar hızlı değil ama kaçmak için yeterince hızlı.

Köşeyi dönerken çantamda bir şey arıyormuş gibi yapıyorum ve onu bir an için görüyorum.

Kulenin girişinde duruyor.

Gölge Adam Herran. Rugby takımının kaptanı. Babası, babamın parti arkadaşlarından biri.

Ve o da düğündeydi.

COLE

Obsaklama tüm kötülüklerin kaynağıdır.
Eğer başarısız olursanız, mahvolursunuz. Eğer bunun öznesiyseniz, siz de mahvolursunuz.

Sadece çok az insan çevresini gözlemlemek ve çevresinin farkında olmak için zaman ayırır.

Çoğu, kaçırdıkları fırsatları ya da şansları umursamadan ileriye doğru gidiyor. Eğer yana doğru bir bakış atsalar, durup izleseler, hayatları dramatik bir şekilde değişebilir.

Etrafımı, özellikle de insanları gözlemlemek bana çok az kişinin sahip olduğu bir yetenek kazandırdı... zayıflıkları fark etmek.

Birini yeterince uzun süre gözlemlerseniz, alışkanlıklarını ve çok geçmeden de işaretlerini ve hassas düğmelerini öğrenirsiniz. Hepsi oradadır, almak için ortaya konmuştur.

Gözlemlemenin bir sanatı vardır. Çok açık olamazsınız, yoksa sapık, sürüngen ve bir sürü hoş olmayan terimle etiketlenirsiniz.

Kitaplarım her zaman gözlem seanslarım için bir kamuflaj görevi görmüştür. Bu şekilde etrafımı incelerken kelimelere konsantre olabiliyorum. Gözlem yapmak akışımı kesintiye uğratmıyor, aksine güçlendiriyor. Gözlem yaparken, öğrendiğim kelimeleri işlemek için gerekli zamanı ayırıyorum.

Örneğin, şimdi, antrenman sırasında. Xander topu üç kez saha dışına attı. Kötü olduğu için değil - hepimiz arasında muhtemelen en iyi nişan alan o. Bilerek ıskaladı çünkü orada koşuyor ve antrenmanlarımıza gelmeye başlayan Kimberly'yi daha iyi görebiliyor.

Altı yaşımdan beri ona takıktı ama bir gün ondan nefret etmesi gerektiğine karar verdi. Nedenini bir süre önce anladım ve hala aptalca olduğunu düşünüyorum.

Eğer bir şey istiyorsanız, peşinden gidin. Toplumun ve beklentilerin canı cehennemde.

Xander benim felsefemi paylaşmıyor, bu yüzden duygularına göre hareket etmek yerine, onun yakınına gelip, ondan bir bakış ya da onu unutmadığına dair bir kanıt için yalvarmaya devam ediyor. Ama kız ona onay verdiğinde, ayakkabısındaki taşmış gibi davranıyor.

Acınacak halde.

Bir de Aiden var. Ne zaman bir Frozen görse poker suratı çatlıyor. Atletizm takımında ve karşımızda antrenman yapıyorlar. Müdür yardımcısının bize söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemedi. Onun yerine, hesapçı bir tavırla onu izliyor.

Bu konuda Xander'dan daha ketum ama orada ve biliyorum, Elsa'nın onu Silver'dan koparmak için tek yönlü biletim olduğunu biliyorum.

Ve onu koparacaklar.

Perdeler düştü. Artık beni kandıramazlar - zaten başından beri kandırmaları da gerekmiyordu.

Savunmaya koşuyorum ve karşı atağın başlangıcını kesiyorum. Bir şeyleri başlamadan mahvetmekte iyiyimdir. Asistan menajer bağırıyor, "Harika mücadele, Kaptan!" Ama sözleri dikkate alınmadı.

Hiçbir şey yapmaz.

Dünden beri kontrol edemediğim bir yükseliş içindeyim.

Başardım.

Sonunda Kaos'u boğazından yakaladım ve yıllardır gizlice hayal ettiğim gibi onu becerdim.

Doğum günüydü ama en güzel hediye ben aldım - onun ilki olmak.

Aiden ya da başka bir ezik değildi; bendim. Bana verdiği sözü asla tutmadı.

Kafam onun porselen teninin, koyu çiçek kokusunun, adımı inleyişinin görüntüleriyle doldu.

Kahretsin, adımı nasıl da inletti.

Bundan sonra adımı sadece bu şekilde söylemesini istiyorum.

Kolay olmayacağını biliyorum. Silver ben ondan çıkar çıkmaz benden uzaklaşmadı, kaçtı. Sabahtan beri soğuk ve ilgisiz davrandığından bahsetmiyorum bile.

Aiden benim nişanlım.

Siktir et.

Onu sahiplendikten sonra koluna asılmasına izin vereceğimi düşünüyorsa, beni hiç tanımıyor demektir.

Bu eğlenceye izin vermemin tek nedeni, onun resmi olarak benim olacağı bir günün geleceğini bilmemdi. Annem ve Sebastian'ın evliliğinden sonra, bu seçenek masadan kalktı, ama bu etrafta çalışamayacağım anlamına gelmiyor.

İlk adım tamamlandı, ancak daha fazlası da var.

Müdür yardımcısı dizilişi gözden geçirmek için mola verdiğinde, Aiden'in oturduğu sıraya doğru ilerliyor, bir şişe su kapıyor ve onun yanına yerleşiyorum.

Bir havluyla yüzünü siliyor, bakışları Elsa koşarken ona odaklanmış. O zaman anlıyorum - gurur. Ona sadece aşık değil, aynı zamanda onunla gurur duyuyor. İlginç.

"O iyi," diyorum kayıtsızca.

Dikkati yavaşça bana kayıyor. Yanında oturduğumu fark etmiş olmalı, çünkü umursamıyormuş gibi davransa da çevresinin aşırı farkında. Ancak, gözlem seansını izlediğimi fark etmedi.

"Gözler. Kapalı," diye emrediyor.

İşte. İhtiyacım olan tepki. "Sakin ol. Sadece iyi olduğunu söylüyordum." "İyi olduğunu söyleme, hatta iyi olmasını izleme, onunla konuş,

ya da onun hakkında. Anlaştık mı? Anlaştık."

"Senin lanet bir yalancı olduğunu fark etmeseydim muhtemelen bunu yapardım."

"Ben mi? Sana ne hakkında yalan söyledim?"

"Hey, aletimdeki bakire kanını nasıl temizleyebilirim? Sadece yıkamalı mıyım?" O zamanki mesajını ve beni mahveden sözlerini okudum. "Sikimdeki kanı çoktan yıkadım. Bakire kanı sapkınlığın olduğunu bilseydim yıkamazdım."

Kaşlarını kaldırıyor. "İyi bir hafızan olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyorsun? Alkışlamam falan mı gerekiyor?"

"Yalanlarını tekrarlıyorum, Kral. Gerçekten öğrenmeyeceğimi mi sandın?" "Üç yılını aldı." Sırıttıyor. "Onun ilki olduğumu düşünmekle geçen üç yıl. Ne zaman yalnız kalsak onu becerdiğimi hayal ederek içten içe öldüğüm üç yıl. Sürekli şüpheyile geçen üç yıl. O gece beni nasıl yumrukladığından ya da her fırsatta yaptığın küçük hareketlerden bahsetmeyelim.

Bana bir çukur kaz. Ben buna ne derim biliyor musun? Kazanmak."

Yumruğumu kaldırıp ona tekrar yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum ve bu sefer, kimse ona doğru bakmasın diye o yüz hatlarını mahvediyorum. Onu çirkin bir canavar yapardım. Ancak, bunun ona sadece istediği tepkiyi vereceğini biliyorum, bu yüzden boğazımı yatıştırmak için bir yudum su içiyorum.

"Eğlence bitti. Bitir şunu," diyorum hissetmediğim bir sakinlikle.

Kaos planlamanın olayı budur. Hissedersin ama göstermezsin.

- Var olan en ölümcül türdür.

"Neden yapayım ki?" Aiden havluyu omzunun üzerinden atıyor.

"Çünkü o artık benim." Boğazım kelimenin etrafında kapanıyor. *Benim.* Bunu yüksek sesle söylemek için ne kadar bekledim?

Yıllar. Lanet yıllar.

Ve şimdi, bunu dünyaya bile söyleyemiyorum - sadece piç Aiden'a, ama bu bir başlangıç.

"Senin için bakire kalmasına şaşırdım, sen bir pislüksin ve tüm bunlar. Üç yıl boyunca benimle birlikte olmanın standartlarını yükselteceğini düşünürdün."

"Daha çok onları indirdim."

"Ne tür bir sapkın oyun oynadığını bilmiyorum Nash, ama o da aynı fikirde mi?"

"Bu seni ilgilendirmez. Senin tek görevin buna bir son vermek."

"Yapamam. Görüyorsun, Queens ve ben *öyleyiz*. Onu beceriyorsan ne olmuş yani? Yüzüğünü takacağı ve evleneceği kişi benim." Yüzü bomboş ama sırtıyor olsaydı bundan daha korkunç görünemezdi.

Bir anlaşma yaptılar. Havada kokusunu alabiliyorum, emin olmasam bile.

Silver kendini tehdit altında hisseder ve bu nedenle Aiden'ın da rol aldığı zırhını giyer.

Herife bir şekilde işine yarayacak bir şey teklif edilmiş olmalı.

Şişenin kapağını kapattım. "Bu oyunu benimle oynamak istediğine emin misin? Bu sefer seni ezeceğim."

"Bu bir söz mü?"

"Bu sizin tek uyarınız Kral. Adil oynamayacağım."

"Bana bunca zamandır öyle olduğunu mu söylüyorsun?"

"Seçim senin."

"Bana en kötüsünü göster, Nash."

Mola biter ve Aiden sahaya geri döner.

Levi King mezun olduktan sonra kaptan ben oldum. Beni koa tavsiye etti çünkü kuzeninden daha aklı bařında olduėumu dūřunuyordu. Doėru seçim yapmıř. Ben umursuyormuř gibi yapabilirim, Aiden denemiyor bile.

Onu yakından takip ediyorum. Başka biri olsaydı geri çekilirdi, özellikle de nasıl adaletsiz oynadığıma tanık olan biri olsaydı.

Ancak, Aiden meydan okumak için yaratılmıştır. İşler zorlaştıkça, başarıyla bitirmek konusunda daha da ısrarcı oluyor.

Silver'inkine benzeyen iğrenç rekabetçi doğası ve muhtemelen bir seviyede anlaşmalarının tek nedeni.

Aiden'ın fark etmediği şey, benim onun zayıf noktasını bildiğim. Onunla kaçtığında ve o mesajları göndererek benimle oynadığında yoktu. şimdi var.

Ona söz verdim ve ona da söz verdim.

Yıllarımı aldı ama ikisinin de benim kadar dūřmesini sağlayacağım.

O bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında bütün gece bisiklet sürerken hissettiğim kaosun her bir parçasını onlara hissettireceğim.

LE DEN SONRA SEBASTIAN'IN EVINE DöNDüğüMDE

Enerji dolu.

Asistan, halkla ilişkiler ekibi, szci ekibi, reklamcı, sekreter ve hatta şoför. Hepsi oradalar, koşuşturuyorlar, telefon görüşmeleri yapıyorlar ve evi bir seçim salonuna dönüştürüyorlar.

Elveda, benim sessiz evim. Ev annemde kaldı ama orada tek başıma yaşayacak değilim.

Ben olsam yapmazdım zaten. Günlük olarak burada bulunan insan sayısıyla bile, burada olmak buna değer.

Aynı atı altındayız. Kaosum ve ben.

"Oh, Cole." Annem mutfak tezgâhındaki birkaç tabakla uğraşıyor. "Bir sevgili ol ve şu tabağı bana ver."

"Onları senin için taşıyacağım."

"Saçmalık." Kolundaki boş bir yeri işaret ediyor. "Onu oraya koy ve git eğlen."

"Yardım edebilirim, anne."

"Silver'a yaptığım gibi sana da bir şeyi açıklığa kavuşturacağım. Senin yardımına ihtiyacım yok," diyor yarı sert, yarı şakacı bir tonda. "İhtiyacım olduğunda, isteyeceğim."

Tabağı işaret ettiği yere koydum. Sebastian'ın ekip üyelerinin her biri bir tane aldı ve yüzlerinde kocaman gülümsemelerle ona teşekkür etti. Sanki yemek yemeleri gerektiğini unutmuş gibiydiler.

Sebastian koridordan gelip ona yardım ediyor, sonra da şakağına bir öpücük konduruyor. Birbirlerine gülümsüyorlar, sanırım her çekingen yaşlı çiftin yapacağı gibi - kibar ve hayatlarının geri kalanını yalnız geçirmek zorunda olmadıkları için mutlular.

Eğer bir seçim kampanyası onların balayı anlayışıysa, öyle olsun. Annem neye imza attığını biliyordu, pişman olmasa iyi olur.

Yukarı çıkarken Sebastian'ın tüm ekip üyelerini isimleriyle selamlıyor, onlara günlerini, çocuklarını ve istatistikleri soruyorum. Hepsi sohbe dalıyor ve birilerinin onları Sebastian'ın bir uzantısı yerine insan olarak görmesinden mutlu görünüyorlar. Tüm ilgi odağı o olacak ve tarih kitaplarında hatırlanacak. Sanki hiç orada olmamışlar gibi ortadan kaybolacaklar.

Kibar görünmek için yapıyorum. Nazik ve sevecen olursanız, insanlar sizi rahat bırakır.

Sizi gözlemlemezler, izlemezler ya da derinlemesine araştırmazlar.

Bunu gerçekten nazik olduğum için yapmadığıma eminim. Bu Silver. Umursamıyormuş gibi davranıyor ama çocuklarına hediye almak ve en sevdikleri çayı yapmak için elinden geleni yapıyor.

Bu yönden zıtız. Ben umursamıyorum ama umursuyormuş gibi görünüyorum. O önemsiyor ama önemseymiş gibi davranıyor.

Kapımın önünde durdum ve evet, onunkinin hemen yanında bir oda seçtim. İtiraz etmek istedi ama geçerli bir argümanı yoktu, bu yüzden ofladı, pufladı ve ters ters baktı.

Ters ters bakmasına bayılıyorum. Bu onun derisinin altına girdiğim anlamına geliyor ve orada olmayı seviyorum - derisinin altında yani.

Odama girmek yerine koridoru dikkatlice tarıyorum ve etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra onun odasına giriyorum.

Yatağı hazır ama o burada değil. Banyodan akan suyun sesi geliyor. Onu çıplak ve ıslak düşününce sikim sertleşiyor.

Onun gibi sikime bu kadar kan pompalayan başka bir kız olmamıştı. Ve bu ona dokunmadan ya da görmeden bile oluyor.

Sadece bir düşünce bile beni her zaman aptal olduğumu düşündüğüm o hormonlu ergenlerden birine dönüştürmeye yetiyor.

Oraya girip ona tekrar sahip olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama ondan önce ayinimi yapmalıyım.

Yatağının başucundaki masaya doğru ilerleyip kilidin şifresini girerken pantolonumu yeniden ayarlama zahmetine girmiyorum. Bu, ailesinin boşanacaklarını açıkladıkları tarih. Ben anladığımdan beri hiç değiştirmemiş.

İlk başta doğum gününü yazdım ve işe yaramadığında gülümsedim. Bu onun tahmin edilebilir olmadığı anlamına geliyordu. En sevdiği sayı olan yedinin kombinasyonunu denedim ama o da işe yaramadı.

Sonra günlüğüne yazmaya başlamasının nedenini, ilk yazısında söylediği gibi 'sessiz bir dosta' ağlamak için neden bir kağıt parçasına ihtiyaç duyduğunu hatırladım.

Ailesinin boşanması.

Anne ve babasının boşanmalarının kesinleştiği tarihi denedim, ki bunu internette bulmak çok kolay, ama o da işe yaramadı.

Doğru olan, anne ve babasının boşandığını öğrendiği gündür ve ironik bir şekilde bu aynı zamanda William'ın ölüm yıldönümüdür.

Çekmecede on tane günlük var. Her yıl için bir tane. Bazı günler çok konuşuyor, bazı günler ise sadece iki kelime yazıyor.

Bu yılın günlüğünü çıkardım. Dünden beri, dün gece ne hakkında yazmış olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Annesini eve bıraktığında gizlice bir göz attım ama henüz bir şey yazmamıştı. Sonra geri döndü ve odasından çıkmadı.

Son yazıya geçiyorum. Dün.

BUGÜN BABAMIN DÜĞÜNÜ VE BENİM ON SEKİZİNCİ DOĞUM GÜNÜMDÜ.

Annem ağladı ve annem Helen'i açıkça sevmezken ben sevdiğim için kendimi çok suçlu hissettim.

Cole bugün bekaretimi aldı. Öylece aldı ve çok kirliydi.

Cole'dan nefret ettiğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Şey, ondan sadece nefret etmiyorum. Ondandır iğreniyorum.

Keşke hayatımdan çıkıp gitse.

SÖZLERİ KARŞISINDA GÖZLERİMİ KISIYORUM. BENDEN NEFRET EDİYOR, BENİ KÜÇÜMSÜYOR. Onun hayatından kaybolurdum.

Siktir et.

Benim hakkımda yazdığı her yazıyla aynı. Neden lanet günlüğüne bile gerçeği itiraf etmeyi reddediyor? Bunu her şeyde yapıyor.

Ailesinden, okuldaki hayatından, hatta Kim'i ne kadar özlediğinden bahsederken bile doğru söylüyor ama konu ben olduğumda hepsi yalan.

Bunu göreceğiz.

Günlüğünü tam olarak bulduğum şekilde yerleştirdim, çekmeceyi kapattım ve şifreyi sıfıra geri getirdim.

Duşun sesi hâlâ devam ediyor. Kapının tokmağını çeviriyorum ve banyoya girerken kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Giriş geldiğim anda, yumuşak inilti ben durduruyor ve parmaklarım pantolonumun düğmelerinde.

Orada duruyorum ve hayatım boyunca gördüğüm en enfes manzarayı izliyorum.

Silver tüm çıplaklığıyla akarsuyun altında duruyor. Yıllar boyunca ara sıra kışının kaydığını ya da etek giyerken bacaklarını birleştirmeyi unuttuğunda iç çamaşırını görmüş olabilirim ama onu hiç tamamen çıplak görmemişim.

Ve lanet olsun, neden bunu daha önce yapmadım?

Göğüsleri dik ve diri duruyor, sert pembe uçlarına yapışmış su damlacıkları yalanmak için yalvarıyor. Sırtının tamamına yapışan altın sarısı saçlarını su ıslatıyor.

Pürüzsüz beli ve uzun bacakları bir porno fantezisi gibi. Ancak sahnenin en iyi yanı bu değil - bir meme ucunu çekiştiirmek için diğer eline uzanırken eli amına girip çıkıyor.

Gözleri kapalı, başını geriye atmış, buharın onu ıslatmasına izin veriyor. Beyaz düz dişleri, inilti dizginlemek için alt dudağını sıkıştırıyor.

İşe yaramıyor.

Çıkardığı hafif ses, odaya girdiğimde zaten hazır olduğunu düşünürsek, eğer bu mümkünse, sikimi taş gibi sertleştiriyor.

Dün, geri dönmeyeceğime dair bir yemin imzaladım ve bugün bu yemini tutuyorum.

SILVER

I Hızlı bir duş alıp babam ve ekibine katılmam gerekiyor. Strateji tartışacaklar ve ben de orada olmak istiyorum.

Akıntının altına girdiğim an düşünmeye başlıyorum. İşte ben buyum. duştayken yaparım - düşünürüm. Hem de çok.

Bazı insanlar şarkı söyler, ama ben lanet bir düşünce yumağına dönüşürüm. Belki suyun akışından ya da o anın huzurundan, ama bu beni her zaman kararlarım ve seçimlerim hakkında yeniden düşünmeye itiyor.

Parktan sonra en sevdiğim ikinci yer. Huzur, temizlik ve berrak bir kafa. Sadece, net değil.

Aklıma tek bir şey geliyor... o koyu yeşil gözler, sesi ve sesindeki otorite.

Bitti. Bu.

Siktir et onu. Ben bitirmedim. Aiden ve ben aynı taraftayız. Ona fayda sağlamaya devam ettiğim sürece, o da aynısını yapacaktır.

Ona aşk mektupları yazan bir kızı bile ziyaret ettim. Cole, Aiden değil. Artık kim aşk mektubu yazıyor ki? Yüzyıl öncesinden falan mı?

Her neyse, ona bir rahatsızlığı olduğunu söyledim, bilirsin, penis rahatsızlığı gibi. Kaldıramadığını düşünüyor. Sadece sik kafalı olduğunu kastetmişim ama işe yaradığı sürece şikayetçi değilim.

Sonra o uzaklaşırken kendimi sırtırken yakaladım, nasıl olsa kimse onun aletini görmeyecek diye düşündüm. İşte o zaman yine yoldan çıktığımı fark ettim. Diğer cinsle olan ilişkisini sabote ediyorum.

Akıl sağlığımla birlikte sağduyumu da kaybetmeme neden oluyor.

Otuzbirci.

Yine de kafamda dönüp duran tek görüntü düne ait.
Elbisemi yukarı çekerken beni masaya yasladı.

Elim karnımdan aşağıya, kalçalarımın arasına iniyor. İslağım ve bu sadece su yüzünden değil.

Bir parmağımı içeri sokarken sığ bir nefes alıyorum. Hâlâ hassasım ve biraz ağrım var.

Beni ensemden tutarken nasıl şaplak attığını hatırlıyorum. Benim irademi, seçimimi aldı ve ben onun için daha da ıslandım.

Meme uçlarım acıyla büzüşüyor ve gözlerimi kapatıp başımı geriye atıyorum. Sıkı bir tomurcuğu parmaklarımın arasında döndürüyorum ve çekiştiriyorum. Bir inilti kaçmaya çalışıyor ama o bana dokunurken yaptığım gibi onu da hapsediyorum. Elleri, vücudu ve göğsü beni tamamen sarmıştı, ta ki hissettiğim tek şey o olana kadar.

İçime ilk kez girdiği anı, gücünü hatırlıyorum ve bir parmak daha ekliyorum, itişin gücüyle takla atıyorum. O olduğunu hayal ediyorum, içime giriyor, kulağıma müstehcen kelimeler fısıldıyor, bana onun olduğumu söylüyor ve hızım artıyor.

Kilolarım daha da sertleşiyor ve göğüs ucumu acıtıyorum, acı içinde çığlık atana kadar tırnaklarımla sıkıştırıyorum.

Daha önce kendime dokundum ve o her zaman hayal ettiğim görüntü oldu. Havuz kenarında yarı çıplak. Antrenmandan sonra terli, sert ve acayip lezzetli. Sahada koşarken, gol atarken ve bir tanrı gibi davranırken.

Ama asla onunla acı çektirmek istemedim.

Dünden sonra tek istediğim bu. Zevkle birlikte gelen hafif bir acı. Tamamen onun merhametine kalmanın verdiği güç.

Parmaklarımı daha hızlı daldırıyorum, inlemelerim banyonun sessizliğini dolduruyor.

Oh, Tanrım.

İçimde oluşan şeyin gücü beni bile korkutuyor. Bacaklarım titriyor ve zavallı göğüs ucum acısına son verilmesi için yalvarıyor.

Gözlerim geri dönüyor ve kapakçıklarım biraz açılıyor. İşte o zaman birini gördüm.

Hayır. Biri değil.

Onu.

Banyomun ortasında.

Bir an için onun benim hayal gücümün bir tezahürü olduğunu düşündüm. Bir şekilde onun hakkında yeterince düşündüm ve onu 3D formatında hayata geçirmeyi başardım.

Ama sonra sahnenin geri kalanı fark ediliyor.

Adam çıplak. Vücudunu örten tek bir giysi parçası yok.

Her zaman onun çıplak nasıl görüneceğini merak etmişimdir ve her seferinde gözümünden kaçmıştır.

Ve şimdi, işte tüm ihtişamıyla karşımızda. Cole, Xander kadar kaslı değil. Daha zayıf ve sessiz bir güzelliği var. Geniş göğsü ve altılı paketi bile karşı konulmaz bir şekilde ağırbaşlı görünüyor.

Futbol oynadığı için kalçaları ve uzun bacakları güçlü ve gergin. Göğüs kasları, elinin sikini kavramasıyla birlikte kasılıyor.

Dün hissettim - ve bugün de hissetmeye devam ediyorum - ama aletini ilk kez görüyorum. O kadar büyük ki, içime sığması beni hem dehşete düşürdü hem de hayrete düşürdü. İstesem bile ne ona ne de ona bakabilirdim.

Ve istiyorum da. Sadece bakışlarımı kaçıramıyorum. Kendine dokunuyor.

Cole çıplak ve kendine dokunuyor.

Eli sikini yukarı aşağı çekiştiriyor ve aptalca, mantıksız bir nedenden dolayı şu anda elinden nefret ediyorum.

Dünkü bendim. Şimdi ben olmalıyım, onun eli değil.

Parmaklarım içimde daha yavaş bir tempoda hareket ediyor, gözlerim kapanmak üzereymiş gibi düşüyor.

İşte o zaman tüm durum sersemlemiş beynimin içine süzüldü. Cole'un önünde mastürbasyon yaptığım gerçeği. Onun da beni izlerken aynı şeyi yapıyor olması.

O benim banyomda.

Nefes nefese kaldım, bedenimin itirazlarına rağmen ellerimi iki yanıma bıraktım ve hızla arkamı döndüm. "Ne yapıyorsun burada? Çık dışarı."

Ne kadar istesem de sesimin arkasında bir güç yok. Kalbim yüksek sesle ve hızlı atıyor. Bacaklarımın arasındaki hassas deri ağrıyor, az önce yarıda kestiğim serbest bırakılmayı talep ediyor. Meme uçları zonkluyor, ne kadar sert oldukları için bir şeyleri kesmeye yakınlar.

Cole'dan hiçbir hareket gelmiyor. Banyodaki tek şey su sesi. Kesik nefeslerimle yutkunuyorum.

Gitti mi?

Neden bu fikir karşısında göğsüm daralıyor?

Terapiye ihtiyacım var çünkü o her görüldüğünde kendimi bu kadar kötü hissetmemeliyim. Üvey kardeşim olduğu için mi? Böyle davranmamın sebebi ailemizin evliliği yüzünden irademin elimden alınmış olması ve zamanlamayı kaçırmış olmam mı?

Ona sahip olamadığım için mi onu bu kadar arzuluyorum?

Bu yüzden olmalı, çünkü kalbimin neredeyse göğsümden fırlayacak olması hiçbir anlam ifade etmiyor.

Yavaşça omzumun üzerinden bir göz atıyorum.

Islak tenimin her yerinde tüylerim diken diken oluyor, sıcak su bunu hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Cole tam arkamda duruyor. Kokusunu, baharatını ve ıhlamur sakızını alabileceğim kadar yakınımda. Sıcaklığına hapsolacak kadar yakın. Sırılsıklam olacak kadar yakın, ipeksi saçları sıırılsıklam olmuş ve alnına yapışmış. Su damlaları göğüs kaslarından aşağıya, aşağıya, aşağıya damlayacak kadar yakın.

Dikkatimi tekrar gözlerine veriyorum, aletini dikizlerken yakalanmayı reddediyorum.

"Sırtını bana vermen konusunda sana ne demiştim Kelebek?" diye mırıldanıyor kulağımın dibinde.

Tenimde yarattığı ürpertiyle gözlerim kapanmak için savaşıyor.

Kıçımın yanağını tutuyor ve bu sefer ben inliyorum, kalçalarım birbirine kenetleniyor. "Yoksa bununla beni baştan mı çıkarıyorsun? Onu becermemi mi istiyorsun?"

"Hayır." Sesim kendi kulaklarıma bile zayıf geliyor.

Ben de ondan ne yapmasını istediğimi bilmiyorum. Bana dokunduğu, elleri üzerimde olduğu sürece, sanki her şey birdenbire mümkün hale geliyor.

"Hayır, ha? Bir gün fikrini değiştireceğim." Kulağımın memesini yalıyor ve sıcak kelimelerle mırıldanıyor: "Şimdi, başladığın şovu bitirmeme ne dersin?"

"Ben şov falan başlatmadım." Tüm vücudumu saran uyananlarla konuşabildiğime şaşıyorum.

"Oh, ama sen yaptın. Beni gördükten sonra bile amına girip çıkmaya devam ettin. İçindeki aletimi mi hayal ediyordun Kelebek?"

"Hayır!" Sesim savunmacı ve utanç dolu.

"Biliyor musun, bunu söyledikçe senin ne kadar yalancı olduğundan daha da emin oluyorum."

"Yalan söylemiyorum... ohhh..." Kıçımı serbest bırakıp tek seferde iki parmağını içime soktuğunda sözlerim bir iniltiyle son buluyor.

Daha önceki kaşıntı bir intikamla geri dönüyor ve daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyarak sırtımı kamburlaştırıyorum. Sadece daha fazlasına.

"Kukun yalan söylemez, bana sikimi istediğini söylüyor." Parmaklarını kıvırıyor ve ben tekrar inliyorum, başım fayansa çarpıyor. "Beni içinde istiyor musun, Kelebek?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, sesim çaresiz. "Emin misin?"

Tabii ki biliyorum ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Beni bunu söylemeye zorlamasına izin vermeyeceğim.

Sert sikini kığımın çatlağına doğru itiyor ve ben alt dudağımı ısırarak sıkıyorum.

"Daha önce sikimi izlerken ve kendini becerirken bunu istiyor gibiydin."

Gözlerimi kapatıyorum, aynı anda hem sözlerinin hem de dokunuşunun saldırısına dayanamıyorum. Yanmaya, yalvarmaya çok yakınım ama bunu asla yapmayacağım.

Cole bana bunu yapmasına izin vereceğim biri değil.

Onu istiyorum çünkü ona sahip olamam, çünkü kapalı kapılar ardında ne yaptığımızı öğrenen olursa bizi dışlarlar.

Ve bu iğrenç. Tamamen iğrenç.

Eğer tek savunma şeklim ona karşı çıkmaksa, öyle olsun. Alacağı şey bu.

"Gözlerini aç."

Açmadım.

Saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve beni döndürüyor. Parmakları içimden kayıyor ve ben kaybımın yasını tutuyorum, duvarlarım onu içeride tutmaya çalışıyormuş gibi kasılıyor.

Sırtım soğuk fayanslara çarpıyor, nefesim kesiliyor ama gözlerimi açmıyorum.

"Bana bak."

"Hayır."

Saçımı çekiştiriyor. "Bana bakacak mısın, bakmayacak mısın?"

"Hayır."

"O kelimeyi ağzından alacağım Silver."

Bu söz karşısında içim sızılıyor ama kanla kaplı parmaklarımla dış görünüşüme tutunuyorum. "Sadece şu işi bitir ve beni rahat bırak."

"Bu konuda fanteziler kurarken bunu bir yük olarak göremezsin. Sırf geceleri uyuyabilmek için kendine yalanlar söyleyemezsin."

Beni izle.

Bir elini boğazıma doladı ve sıktı. Sertçe.

Nefes almak için çırpınırken gözlerim açılıyor. Tutuşunu gevşetiyor, küçük yudumlarla hava almama izin veriyor.

"İşte buradasın." Bazen arkalarında ruh olmadığını düşündüğüm o gözlerle bana bakıyor.

Yeşiller ama siyah gibi hissediyorlar.

Bana bakıyorlar, ama bazen sanki içlerini görüyorlarmış gibi.

Ben.

Beni saçlarımdan ve boğazımdan kavırıyor.

Çünkü bu, içinde bulunulabilecek en doğru pozisyon gibi geliyor.

"Seni becereceğim ve sen çığlık atacaksın." Titreyen alt dudağımı yalıyor. "Eğer yapmazsan, bunu bütün gece yapabiliriz."

Konuşamıyorum. Konuşamıyorum.

Sanki konuşma ve düşünme yeteneklerimi kaybetmiş gibiyim. Her şeyimi kaybettim.

Tek yapabildiğim onu izlemek. Su, yüzüne egzotik bir görünüm vererek aşağıya doğru akıyor, banyonun buharı bir hale gibi etrafında dönüyor.

Boku yedim. Çok fena sıçtım.

Saçımı bırakıyor ve kalçamı kavırıyor, yukarı kaldırıyor ve sonuç olarak diğer ayağımın parmak ucunda durmasını sağlıyor.

"Bacaklarını belime dola," diye emrediyor ama ben yapmıyorum. Her şeyi onun yapmasını istiyorum.

Eğer katılmazsam, bunu istememiş gibi davranabilirim. Hepsi onun işi, benim değil.

Bunu yüzümde görüyor olmalı çünkü diğer bacağımı tutup kaldırıyor ve her biri acı veren santim santim içime kayıyor. Gözlerimi kapatıyorum ama bu hissi içime çekmek için.

Dengemi kaybetmemek için bacaklarımı onun sıkı beline doluyorum. İtişlerinin gücü sırtımı tekrar tekrar duvara vuruyor.

Her birinden zevk alıyorum.

Cole sert ve kontrolsüz, tam da daha önce onun hakkında hayal kurarken hayal ettiğim gibi.

Boğazımı gözlerimi açmamı sağlayacak kadar sert sıkıyor.

"Saklanamazsın, Kelebek." Bana bakıyor. "Artık değil."

Dün beni arkamdan becerdiğinde, gözlerimde dönen kaotik duyguları göremediği için biraz minnettardım.

Şimdi gösteriyor - tam HD olarak. Her zaman duyguları kimsenin anlamadığı bir şekilde gösterdiğimi düşünmüşümdür, ama Cole anlayabilir.

Anlamasını istemiyorum.

Bu pozisyon, yüz yüze, kalp kalbe, çok samimi. Sanki beni parça parça soyuyor.

Bir parçamın onun çekirdeğe ulaşmasını istemesinden nefret ediyorum.

Bir parçamın bunu yaptığı için ona minnettar olmasından, beni asla kendimi özgürleştirmek için kullanmayacağım yollarla özgürleştirmesinden nefret ediyorum.

Ve ondan nefret ettiğim için, onu incittim.

Ellerimi sırtında gezdiriyor ve uzun tırnaklarımı ona acı vermek niyetiyle ıslak teninde gezdiriyorum.

Tıslıyor, ama durmak yerine hızını artırıyor ve beni boğazımdan duvara yapıştırırken yenilenmiş bir vahşilikle bana vuruyor.

Sonra göğsümün hassas etine doğru eğiliyor ve ısırmadan önce emiyor - sertçe.

Sırtım duvara çarpıyor ve korkunç bir dalga orman yangını gibi üzerime yayılıyor.

"Sen kendi izini bırakırken ben de kendi izimi bırakacağım Kelebek," diye konuşuyor banyoda yankılanan yüksek sesli, erotik emişleriyle. "Kimse seni benim gibi göremeyecek, benim gibi dokunamayacak, benim gibi beceremeyecek."

O zaman ben geliyorum.

Vuruşunun gücü ve sözlerinin ardındaki anlam beni uçurumun kenarına getiriyor.

Çünkü biliyorum, gerçek olduklarını biliyorum.

İstediğim kadar inkâr edebilirim ama bu yok oldukları anlamına gelmez. Tıpkı yatağımın altındaki canavar gibi.

Bakmamalıydım. Şimdi onu görmezden gelemiyorum ya da orada değilmiş gibi davranamıyorum.

"Çılgık at," diye kıcımı tokatlarken ağzımı törpülüyor.

Çılgık atıyorum. Şehvet dolu ses, bir piyano konçertosunun son turundaki rondo gibi etrafımızda yankılanıyor.

İşte o zaman Cole derin bir iniltiyle yükünü içime boşaltıyor.

Başım göğsüne düşüyor, parmaklarım yanlarına gevşekçe yapışıyor ve bacaklarımda küçük titremeler oluyor.

Tam bir dakika gibi görünen bir süre boyunca orada öylece durduk, birbirimize dolanmışken su üzerimize vuruyordu.

Duşların bu kadar yoğun olabileceğini kim bilebilirdi?

"Gördün mü? Emirleri dinlemek zor değil," diye kulağıma doğru konuşuyor, kabuğu yalıyor ve kemiriyor.

Gerçeklik geri dönüyor.

Bana da ona da lanet olsun. Onu itiyorum ve içimden çıkıp boğazımı serbest bırakırken kıkırdamasına neden oluyorum.

Dünden farklı olarak, dölünün hissi suyla yıkanıp gitmeden önce sadece biraz kalıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

Saçımı çekiyor ve burnumu öpüyor. "Elbette, Kelebek. Yeter ki geceleri uyuyabilesin."

Sonra ayrılır. Ayakları yere basarken saçlarına ve sert vücuduna su damlıyor.

Kapı arkasından tıklandığı anda, banyonun sessizliğinde boğuk, sinirli bir çığlık atıyorum.

COLE

W Akşamın erken saatlerinin tamamını Sebastian ve kampanya üyeleriyle geçirdik.

Annemin hazırladığı bir orduya layık bir yemek yiyoruz. Sebastian ekibini de bir aile olarak görüyor. Kampanyası için çok çalıştıklarından, aile üyeleri gibi yemek yiyorlar.

Sebastian'ın kampanyasının bir bölümü, net bir ayrılık olsa bile sınıfları bir araya getirmeye odaklanıyor. Bu, olaya akıllıca bakmanın bir yolu. Sınıfları ortadan kaldırmanın bir yolu olmadığına farkında - en azından hemen değil - bu yüzden ilk adımın onları bir araya getirmek olması gerektiğini düşünüyor.

Yeterince ortak noktaları olduğunu düşündüklerinde, belki o zaman sınıflar kaldırılabilir. Partisinin bu konuda hemfikir olacağını sanmıyorum ama şimdilik sadece tohum ekiyor.

Akıllı bir politikacı ve çok ileriye gideceğine inanıyorum. Bir sonraki başbakan olacağından hiç şüphem yok.

Yani ben başbakanın oğlu, Silver ise kızı olacak. Halkın önünde bir ilişki yaşamamızın imkanı yok.

Kendimi kaybedip onu düğüne götürmemin nedenlerinden biri de buydu. İçimde kaynayan çok fazla öfkeli enerji vardı ve gülümsemek, fotoğraf çekmek ve olmasını hiç istemediğim bir şey için tebrikleri kabul etmek zorundaydım. Ama Silver gibi ben de annemi mutluluk şansını yok edemeyecek kadar çok önemsiyorum. Katı babası tarafından dışa kapalı bir ortamda yetiştirilmiş, daha sonra da yıllarını geçirdiği istismarcı bir kocaya gönderilmişti.

aşağılanmasının kalıntılarından kurtulmaya çalışıyor.

Sebastian hayatına girdiğinden beri uyumak ya da yemek için haplara ihtiyaç duymuyor. Evde bir hayalet gibi dolaşmıyor ya da beni bir hayalet gibi öpmüyor.

Antidepresanlar yüzünden hiçbir şey hissetmeyen bir robot.

Annem bunu hak ediyor.

Ama bu Silver'ın istediğini yapacağım ve ondan uzaklaşacağım anlamına gelmiyor. Bu onun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine ve ben bir korkak gibi izlerken başka bir sikiciye gitmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor.

Şu anda Sebastian'ın ofisindeki konferans masasında karşımda oturuyor ve halkla ilişkiler müdürü Frederic kampanyanın aile kısmını gözden geçiriyor.

Benden en uzak koltuğu seçti, babasının yanına sokuldu ve her fırsatta bana ters ters baktı.

Ben de gülümseyerek onu daha da kızdırıyorum. Duştan sonra kot şortunu ve kıvrımlarına oturan siyah atletini giydi. Saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, bu da bana defalarca içine girerken onu nasıl tuttuğumu hatırlatıyordu.

Annem ve Sebastian'ın önünde sertleşmemek için kendimi kampanyanın lideri Frederic'e odaklanmaya zorluyorum.

Frederic bira göbeği ve delici kahverengi gözleri olan kısa boylu bir adamdır. Her şeyi gören bir bakışa ve bir politikacının sağ koluna yakışan kıvrak bir zekâya sahiptir.

Önerilerini sorduğunda Silver, daha önce akşam yemeğinde hepimize çektiirdiği gibi sosyal medyada fotoğraf paylaşmayı öneriyor.

Başlık şöyleydi: *Aile yemeği #SebastianQueensForTheWin #GoTories*

Özçekim spontane görünüyor. Frederic ve yanındakiler yarı dağınık kıyafetlerini giyiyorlar - çoğunlukla ceket ya da kravat yok. Annem, Silver, Sebastian ve ben ev kıyafetleri içindeyiz. Bu rahatlık sosyal medyada büyük ilgi gördü. Anında pek çok online dergi bu haberi aşağıdaki gibi başlıklarla verdi:

"Sebastian Queens'in Kızı Babasının Ekibini Aile Olarak Görüyor.

Silver spontane gibi görünebilir ama ailesine çok benziyor.

Yetiştirilme tarzı, en sıradan anları bile planlamasını sağlamıştır.

Bu yüzden işler planlandığı gibi gitmediğinde sinirleniyor - Aiden'ın Elsa'ya olan son takıntısı gibi.

Ya da ben.

Beni planlayamaması onu çok kızdırıyor. Yüzündeki o ifadeyi görmek için yaşıyorum.

"Sosyal medyada çok fazla paylaşım yapmak ilgi çekmek olarak yorumlanabilir," diyorum.

Gözlerinin açık mavisi bana doğru kayıyor. "İnsanlar oylarını emanet ettikleri kişilerin hayatları hakkında bilgi sahibi olmak istiyor. Babamın da onlar gibi normal yaşadığını gösterirsek, bu ona iyi bir itici güç sağlayacaktır."

"Ama o onlar gibi değil." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onlara hükmedecek ve bu bilinçli zihinlerinde değilse bile bilinçaltılarında gömülü."

"Peki ne öneriyorsun?" Elini yanında yumruk yapıyor. "Uzak durmasını mı?"

"Yakın olmalı ama hayatının her ayrıntısını bilecek kadar yakın olmamalı."

"Ama..."

"Cole haklı," diye araya giriyor Frederic. "Gizem duygusu insanların daha fazlası için geri gelmesini sağlayan şeydir - bilinçaltında bile olsa. Her zamanki gibi paylaşım yapabilirsin Silver. Instagram istatistiklerin çok iyi gidiyor."

Annem ona Instagram hesabını sevdiğini söylerken dudaklarını büzüyor ve bana ters ters bakıyor.

Durum böyle olabilir, ama bana karşı kazanamadığı gerçeği, fikirlerde bile, yanaklarını hafif bir kırmızıya çeviriyor.

İşte bu yüzden bunu yapmaya devam ediyorum. Ondan bu tepkiyi alabilen tek kişi benim.

Bir mesajı kontrol ediyor gibi görünerek telefonunu geri alıyor. Dudakları aralanıyor. Tepki o kadar küçük ki, farklı şekillerde yorumlanabilir.

Silver'ın dudakları şaşırdığında, tahrik olduğunda ya da korktuğunda aralanır. Yumruğu hala sıkılı olduğu için ilk ikisi aradan çıkıyor.

Korkuyor mu? Neyden korkuyor? Ya da kimden?

Onun telefonunu ele geçirmem lazım. Bir kere girdim ama parmak izi korumalı ve biri kilidi açmaya çalıştığında fotoğrafını çekip doğrudan buluta gönderiyor. PIN seçeneği yok, bu yüzden bunu aşamadım.

Uyduğunda kontrol ederim.

Frederic suçla mücadeleden bahsediyor. Tenha park alanlarında koşu yapan kadınlara saldıran bir deli var. Onları öldürmüyor ama genellikle kalemle taciz ediyor ya da derilerini kesiyor. Şikayette bulunan kurbanların hiçbiri onu görmemiş. Bir iğne ile uyuşturulmuşlar ve hatırladıkları bir sonraki şey ya yalnız uyandıkları ya da başka birinin onları bulduğu.

Buralarda bir seri saldırganın olması nadirdir, bu yüzden Frederic Sebastian'a kadınlara nasıl destek olması gerektiğini anlatır. Cynthia'nın zaten kadın dernekleri komitesinde çok aktif olduğunu, bu yüzden onunla arkadaş olması gerektiğini, Sebastian'ın bunu reddettiğini ve Silver'ın bunu duyunca yüzünün hafifçe düştüğünü söylüyor.

Sonra Frederic, annem ve Sebastian'ın evliliğini toplumun başka bir kesimine terfi etmek için kullanmaktan bahsetmeye devam ediyor. Herkes ona odaklanmışken, telefonumu alıp konferans masasının altına saklıyorum ki yanımda oturan şoför Derek görmesin.

Ve evet, sürücü bile kampanyada bir rol oynuyor. Burası neredeyse atların bile stratejik olarak yerleştirilmesi gereken bir savaş alanı gibi. Hataya izin yok.

Frederic'in ne dediğini duydun mu? Ben her zaman haklıyım.

Gönder tuşuna basar basmaz yüz hatlarını gözlemliyorum. Konsantre bir ifadeden, masaya tırmanıp boğazıma atlamaya hazır olduğu ateşli bir ifadeye dönüşüyorlar. Ya da yumruklamaya. Dürüst olmak gerekirse, ikisini de yapsa şaşırmazdım.

Beni görmezden gelmeye karar verdi, kendisinin daha iyi bir insan olduğunu düşünüyordu ya da dürüst, namuslu beyninden başka ne geçiyorsa.

Benim gözetimim altında değil.

Israrla onun masumiyetini yok etmeye çalışıyorum ve bunun bir sebebi var.

Cole: Buna benim hakkımda fantezi kurduğun gerçeği de dahil. Kabul edersen bunu sana karşı kullanmayabilirim.

Dudaklarını büzüyor, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor.

Gümüş: Yok. Hayal kurmaya devam et, otuzbirci.

Cole: Buraya geldiğimizden beri beni anmak için kalçalarını birbirine sürtmediğini mi söylemek istiyorsun?

Yanakları pembe bir renk alıyor ve telefonu daha sıkı kavlıyor.

Gümüş: Görmedim.

Yine de seni gördüm. Aslında, bahse girerim şu anda kalçalarını sıkıyordundur. Eminim ıslanmışsındır, Kelebek.

Dudakları bu kez tahrikle aralanıyor ama cevap vermeyi reddederek tekrar Frederic'e odaklanıyor.

Oraya gidip onu elinden tutup buradan kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu seçenek söz konusu olmadığından, yazıyorum.

Cole: Belki de kontrol etmeliyim. Eminim şu an parmaklarımı içine soksam, sikime yaptığın gibi beni de ıslatırsın.

Metni okurken dudakları titriyor.

Gümüş: Kes şunu.

Neden? Üvey kardeşin tarafından becerilmekten hoşlandığını öğrenmelerinden mi korkuyorsun? Herkes içeri girip bekaretini kaybettiğine şahit olabilecekken aynı masaya karşı becerildiğini mi?

Yutkunuyor ve oturduğu yerde kıpırdanıyor. Biri ona en ufak bir dikkat gösterse ve üzerinde açık renkli bir atlet olsa, herkes sertleşmiş ve tahrik olmuş meme uçlarını görecekti.

Onu sinirlendirebildiğim gerçeği beni gülümsetiyor. Sonra annemle bir tür hafta sonu yemeği konusunda anlaşıyormuş gibi yapıyorum.

Silver'la aramızdaki fark bu. O çoklu görev yapamaz, özellikle de tahrik olduğuanda, ama ben etrafımdakileri asla silmem, içlerinde önemli olan tek şey o olsa bile.

Silver: Kapa çeneni.

Cole: Bir şartla yaparım.

Gümüş: Ne?

Aiden ile bitir.

Masanın karşıısından sırtıma sırası onda.

Gümüş: Yapmayacağım. Bu konuda ne yapacaksın? Beni becerecek misin? *yawn emoji*

Gözlerimi hafıfçe kısıyorum, sonra en nefret ettiği düğmeye basmaya karar veriyorum.

Telefonumda gördüğün fotoğrafı hatırlıyor musun?

Mesajı okurken kaşları çatılıyor ve farkına vardığında yumruğu daha da sıkılıyor ve manikürlü tırnakları telefonu tutuş şeklinden neredeyse kırılacak.

Cole: Eğer sana söyleneni yapmazsan, pişman olursun.

Gümüş: Siktir. Sen.

Frederic bölümü bitirir bitirmez ayağa kalkıyorum. "Ben çocuklarla buluşacağım."

Annem gülümsüyor. "Yine

Ronan'ın mı?" "Evet."

"İyi eğlenceler," diyor Sebastian bana.

Silver'ın gözleri büyür ama tepkisini hemen gizler. Çok fena çuvalladığını zaten biliyor.

Dışarı çıkarken ona son bir mesaj yazıyorum.

Birini beceriyor olacağım. Sadece sen olmayacaksın.

SILVER

I Yalan söyledim.
Babama ve Helen'a Veronica ve Summer ile çıkacağımı söyledim.
Onun yerine Ronan'ın evindeyim.

Tamam, Veronica ve Summer da burada, yani tamamen
Yalan.

Babam parti yapmamdan hoşlanmıyor. Yüksek sesle söylemiyor ama benim altımda olduğunu düşünüyor.

Ben de sevdiğimden değil. Herkesin inandığının aksine, ilgiden hoşlanmıyorum. Ya da en azından kendi şartlarımda severim, yirmi dört-yedi değil.

Üçümüz girişe doğru yürüdük. Ronan'ın favori uşağı Lars bizi ismimizle selamlıyor. Ve evet, Ronan'ın kont babası ortalıkta olmadığına, onun için partileri uşaklarına düzenletiyor ve mümkün olan her fırsatta bu partileri veriyor.

Her olayı bir kutlama nedeni haline getirir.

Summer ve Veronica saçlarını geriye atıyorlar. Ben de öyle yapıyorum, geldiğimi duyurmak için değil ama kendime güvenimi artırmak için - var olan her damlaya ihtiyacım var.

Tam da bu nedenle, şeftali rengindeki kısa Louis Vuitton elbisemi giydim. Dizlerimin üzerinde duruyor, ön ve arkadaki yırtmaçlar kışkırtıcı bir görüntü verirken yine de 'Bunun altındakine paran yetmez' diyor.

Annemin sözlerini düşünerek saçlarımı at kuyruğu yaptım ve kırmızı ruj sürdüm.

Kırmızı onları öldürür, Babydoll.

Görünümü kırmızı tırnaklar ve bacaklarımı daha uzun ve kıcımlı mükemmel gösterecek kadar yüksek topuklu ayakkabılarla tamamladım.

Silver Queens fethetmek için burada.

Aiden ve Cole satrançta her zaman yenilmez olmuşlardır, ama unuttukları şey benim de oynadığımdır. Ben de plan yaparım.

Cole'un vücudumu acımasızca ve özür dilemeden işgal etmesine izin vermem, onun beni ezebileceği anlamına gelmiyor.

Son moda pop müziğin gümbürtüsü havada yankılanıyor. RES'in öğrencileri ritim eşliğinde dans ediyor, alkol alıyor ve birbirlerine sürtünüyorlar.

Bazıları açıkça öpüşüyor, sanki yarın kıyamet kopacakmış gibi birbirlerine sarılıyorlar.

Yanlarından geçerken Veronica yüksek sesle "İğrenç," diye cıvıldıyor. "Bir oda bulun ezikler," diye devam ediyor Summer.

Yanlarından geçtikten sonra bile çiftin arkasından bakıyorum. Manzara karşısında göğsüm ağrıyor ve nedenini düşünmek istemeyerek başımı sallıyorum.

"Görev mi?" Onlara soruyorum.

"Aptalca bir şey yapmadan önce Cole'u bul." Veronica cömert göğüs dekoltesini yeniden ayarlar.

"Tamamdır, Sil." Ayrılırken Summer bana 'seni arayacağım' işareti yapıyor.

Onlara Cole'un babamın imajını zedeleyecek bir şey yapmasına izin veremeyeceğimi söyledim. Bu doğru ama sadece kısmen.

Birincisi, Cole bunu asla yapmaz. O çok dikkatlidir.

İki, burada olmamın sebebi bu değil.

Evin içinde avlanmaya başladım. Sorun şu ki, Ronan'ın malikanesi çok büyük. Bırakın insanlarla dolu olmasını, normal günlerde bile içinde kayboluyorum.

Telefonumu çıkarıp yazıyorum. **Silver:** Cole'u gördün mü? Cevap hemen geliyor.

Aiden: Ne zamandan beri onu aradığını bu kadar belli ediyorsun?

Gümüş: Soruya cevap ver.

Bu bir hayır olurdu. Bana emir verilmesinden hoşlanmam. On yıl sonra tekrar dene.

Ortadan kaybolmayı seçtiğinde onu bulmada iyi şanslar.

Yemin ederim bir gün Aiden'i yumruklayacağım ama bu bugün ya da benimle nişanlanmayı kabul ettiği sürece olmayacak. Ben aptal değilim.

Beni terk edeceğini biliyorum.

ve eğer böyle bir şey olursa, tamamen Cole'un merhametine kalacağım - ya da merhametsizliğine.

En azından şimdi, kendini tehdit altında hissediyor. Şimdi, kimsenin izlemediğini düşündüğünde, Aiden'a onu öldürmek istiyormuş gibi bakıyor.

Cole her zaman Aiden'a Ronan ya da Xander'dan daha çok ilgi duymuştur. Bu bir çeşit anlayış gibi. Ya sadece Aiden bana sahip olduğu için bana takılıyorsa ve Aiden yanımdan kaybolduğunda kendini kazanan olarak görüp yoluna devam edecekse?

Düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

Ne zamandan beri annemin zihniyetine sahip olmaya başladım? Telefonum bir mesajla titriyor.

Yaz: On beş dakika önce doğu kanadında görülmüş. Bunun bir faydası yok. Orada on beş oda falan var. Şimdiye kadarki en hızlı şekilde yazıyorum.

Gümüş: Yalnız mı?

Yazın: Atletizm takımından Jennifer ile.

Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor ve gözlerime nem doluyor. Hayır.

Bunun için ağlamama izin vermeyeceğim.

Başımı kaldırdığım anda bakışlarım Adam'ınkilerle çarpışıyor. Rugby takımının geri kalanıyla birlikte küçük bir salonda oturuyor. O çocuklar da popüler. Futbol takımı kadar olmasa da kızlardan ve şöhretten paylarını alıyorlar. Takım arkadaşları şakalaşıyor, gülüyor ve içki içerken, o içmiyor.

Bana bakarken parmaklarının arasında bir şişe bira duruyor. Gözlerini kırpmadan. Kıpırdamadan. Sanki içeri girdiğimden beri beni öyle izliyormuş gibi.

Kürek kemiklerim birbirine çarpıyor ve göz temasını hızla keserken yutkunuyorum. Onu görmemiş gibi davranmak daha iyi.

Onun çevresinden uzaklaşmalıyım. Şimdi.

Xander'ı votka şişesine meyve suyu doldururken gördüm. Kızlardan biri ona saldırmaya başlamadan önce, Adam'ın görüş alanından çıkıp ona doğru koşuyorum ve kolundan tutuyorum.

Bana gamzelerini göstererek sırtıyor. "Queen B, etrafta bu kadar aptallık varken bu sahnenin sana göre olmadığını sanıyordum. Bilirsin, alkol ve seks. Bekle, bu hâlâ tabu bir kelime mi? Seks yani."

"Kapa çeneni."

Xander gülüyor ve bu büyüleyici. Büyüleyici. Neden kafayı taktığım kişi o değil? Neden o otuzbirci olmak zorundaydı?

"Bana hala göğüslerini göstermeyecek misin?" "Hayır."

"Bak ne diyeceğim, sana bir yüzlük vereceğim, böylece Ronan'ı onları bana gösterdiğine inandıracaksın."

"Ronan bu taktiği senden önce denedi ve cevap hâlâ hayır."

"Şerefsiz herif." Gerçekten kırılmış görünüyor.

"Oyununu hızlandırmalısın, Xan."

"Biliyorum..." Kim yüzünde utangaç bir gülümsemeyle girişte belirince sözünü yarıda kesiyor.

Benimle Xander'ın arasına bakıyor, çenesi hafifçe titriyor, bu çocukken ağlamadan önceki alışkanlığıydı, sonra arkasını dönüp gidiyor.

Alt dudağımı ısıyorum, ayaklarım ona gitmek ve bir partide yalnız olmanın garipliğini hafifletmek için kaşınıyor. Ama yapamıyorum. Yaklaşamaz yoksa beni okur. Kimsenin beni okumasına izin yok.

"Neden peşinden gitmiyorsun?" Hâlâ onun durduğu yeri izleyen, parmakları şişeyi boğan Xander'a soruyorum.

"Neden yapmıyorsun?"

"Ben...yapamam."

"Belki ben de yapamam."

"Sen onun en iyi arkadaşıydın, Xan. Sana bana olduğundan daha fazla ihtiyacı var."

"Yani şimdi umursuyor musun? Ona karşı bir sürtük gibi davranırken umursamıyordun."

"Sen de bir aziz değilsin. Onu asla terk etmeyeceğine söz verdiğin ve onun şövalyesi olduğun konusunda hep böbürlenirdi."

Yutkunuyor, adem elması hareketle birlikte hareket ediyor. "Evet, her neyse."

"O zamanlar ne oldu, Xan?"

"Hiçbir şey. Ya da belki her şey." Küçümseyen bir el atıyor ve votka suyunun tamamını boğazından aşağı yuvarlıyor. "Senin burada ne işin var?"

Buraya gelme sebebim aklımın bir köşesine çarpıyor. "Cole'u arıyorum. Helen'in ona ihtiyacı var ve ona ulaşamıyorum."

Yalan, yalan ve daha fazla yalan.

"Oh." Yavaşça göz kırpmıyor. "Sözünü kesmek istediğine emin misin?"

"Evet."

"Hoş olmayacak."

"Bırak onu ben düşüneyim."

"Her neyse. Batı kanadında, sondan ikinci odada."

Yanağından öperim. "Sen en iyisisin."

"Emin olabilirsin." Göz kırpmıyor.

Koşmamamın tek nedeni koşmamam gerektiği için.

Muhabirlerin nerede saklandığını asla bilemezsin, Silver. Toplum içinde her zaman en iyi şekilde davran, Babydoll.

Annemin sözleri bir mantra gibi aklıma kazındı.

Merdivenlerden çıkıp herkesin görüş alanından çıkar çıkmaz, hem topuklarımdaki hem de göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek koridor boyunca koşuyorum.

Cole'un telefonunda gördüğüm o bağlı kızın görüntüleri bir korku filmi gibi kafamda yanıp sönüyor.

Kapının önünde durduğumda kalbimin acıdığını fark ediyorum. O kadar ki, bana yanlış bir şekilde dokunulursa her şeyi kusacakmışım gibi hissediyorum.

İçinde ne olduğunu gerçekten görmek istiyor muyum? Buna kendi gözlerimle tanık olmak istiyor muyum?

Belki de geri dönüp günlüğümü çıkarmalı ve onu lanetlemeliyim.

Sonra ne olacak? Acınası bir aptal gibi ağlayarak mı uyuyayım?

Bunu yapmayacağım. Ben korkak değilim. Cole Nash beni asla kıramaz. Derin bir nefes alıp kolu tuttum ve ittim. Kilitli.

Kahretsin. Tabii ki kilitli. Neden Cole'un bunu düşünmeyeceğini sanmıştım ki?

Yine de gitmiyorum. Kapıyı çalıyorum.

Saldırmaya karar verdiğinizde yapacağınız şey budur - geri çekilemezsiniz. Devam etmek zorundasınız. Bitirmelisin. Onu *fethet*.

Kaybedersen, öyle olsun. En azından denemiş olursun.

Kapıyı ikinci kez çalmak için elimi kaldırıyorum ama kapı açılıyor ve yumruğum neredeyse Cole'un göğsüne çarpıyor. Tam bunu yapacakken içeriden bakan gölge beni durduruyor.

Üzerinde hâlâ daha önce giydiği tişört ve kot pantolon var. Dudaklarının kenarındaki küçük seğirme dışında yüzü nötr. "Neden Silver, burada ne işin var?"

Onu kenara itip içeri daldım. Kız, Jennifer, üzerinde sadece dantelli sütyeni ve iç çamaşırıyla yatakta oturuyor. Çıplaklığını saklamaya bile çalışmıyordu.

Onu görünce kanım kaynıyor. Bana benziyor, daha doğrusu, uzatmalarla doldurulmuş sahte sarı saçları, sahte mavi gözleri ve sahte her şeyi olan sahte bir ben.

"Silver?" Hâlâ kapıda duran Cole ile benim aramda bakışıp duruyor. "Oyun oynayacağımızı sanıyordum. Kız kardeşinin burada ne işi var?"

Kardeşim.

Lanet olası kız kardeş mi?

"Kıçını tekmeleyerek dışarı atıyorum." Aptal eteğini ve tişörtünü yerden toplayıp ona uzattım. "*Dışarı.*"

"Ah, özür dilerim." Sessiz tuşuna basmak istediğim sinir bozucu bir sesi var. "Seni benim patronum yapan nedir?"

Onu kolundan tutuyorum, tırnaklarım etine batıyor.

Sızlanıyor. "Durdur onu, Cole."

O yapmaz.

Girişte, içinde şeytan ve yordakçılarını barındırdığına emin olduğum o boş ifadeyle öylece duruyor.

Onu görmezden gelerek Jennifer'ı dışarı sürükledim ve kıyafetlerini arkasına attım.

Başını sallayarak onları alı y o r . "Kimse deli bir kız kardeşten bahsetmedi."

"Ben onun kız kardeşi değilim!" Sesini kısmak için kapıyı çarparak kapattım. Kapıya dönük dururken nefesim sık ve sert.

İşte. Biri daha yoldan çekildi. Annem

haklı. Kadınlar fethedebilir.

"Benim kız kardeşim değil, ha?" Arkadan uğursuz bir ses fısıldıyor Ben.

O zaman ne yaptığımı ve Cole'la yapayalnız kaldığımı fark ediyorum.

Planladığı şeyi durdurduğuma göre artık gidebilirim. Elimi koyuyorum

"Git ve başladığımız işi bitirmesi için Jennifer'ı arayacağım."

Dönüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"İtiraf etmekten hoşlanmasan bile beni istediğini kanıtlamak."

"İkimiz de bunun doğru *olmadığını* biliyoruz."

Kulağımın arkasındaki bir tutam saç ı okşuyor ve mırıldanıyor: "İkimiz de senin bir yalancı olduğunu biliyoruz."

Eli yüzümün yanında dururken nefes alışım düzenli ritmini kaybediyor. "Benim için giyindin, kırmızı rujunu sürdün, topuklu ayakkabılarını giydin ve en sevdiğin Chanel parfümün." Burnumu çekiyor ve ben de eğilip onu koklama isteğimle savaşıyorum. "Ama saçlarının açık olmasını tercih ederim."

Sarı saç tellerimi tutan iğneyi çekiştiriyor ve saç tellerimin sırtımdan aşağıya çağlayanlar halinde düşmesine izin veriyor. "Jennifer'ı kıskanmamalısın."

"Şunu söylemeyi kes. Söylemiyorum."

"Bu yüzden mi onu kovdun?"

"Onu kovdum çünkü o sahte. O ben değilim, tamam mı?"

"Bana uyar."

"Ne?"

"Benzerlik olduğu sürece umurumda değil." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Ne olacak Kelebek? Onun yerini mi alayım yoksa onu geri mi çağırayım?"

"Eğer bunu yaparsan, gidip Aiden'ı sikerim."

Gülüyor ama saçımı çekiştirirken arkasında mizah yok. "İkimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz."

"Bu sefer video ister misin?"

Beni kapıdan çekip yatağa fırlatıyor. Sırtım yumuşak yatağa çarptığında soluğum havayı işgal ediyor. Karanlık gözlerine yakalandığımda yutkunuyorum.

Bu Cole'un kimsenin görmesine izin vermediği tarafı. Gülümserken hayatları bitirmeye hazır olduğu tarafı.

Yatağın yanındaki çekmeceye uzanıyor ve birkaç ip çıkarıyor. Gözlerim açıldı. Ronan evinde böyle şeyler bulundurmasına izin veriyor mu?

"O mu sen mi?"

Çenemi kaldırıyorum. "Çoktan gitmiş olmalı."

"Basit bir mesajla geri dönecek. Ne olacak Silver?" "Onları bağladıktan sonra beceriyor musun?" Sesim titriyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Telefonunda o fotoğrafı gördüğüm günden beri merak ettiğim soruyu sordüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Seni bağladıktan sonra öğrenebilirsin." "Hayır."

"Hayır mı?"

"Beni beceremezsin. Bana bakıp sahip olmayı dileyebilirsin ama beni beceremezsin." Onun diğerlerinden biri olmayacağım. *Ben* olacağım. Ne kadar isterse istesin sahip olamayacağı kişi.

"Bunu kabul etmiyorum." Cole bana yaklaştı. "Ya anlaşıyoruz ya da anlaşılmıyoruz."

"Buna pişman olacaksın, Kelebek." "Bunu göreceğiz."

"Elbiseni çıkar," diye emrediyor.

"Beni becermeyeceksin, yani hayır."

Gözlerini kısar, ama hemen maskeler. "Pekâlâ Silver. Senin yönteminle yapalım."

Evet, benim yöntemimle.

Güç, içimde bir kafa gibi vızıldıyor. Yatağa uzanıyorum ve bir kontrol hissi duysam da bunun sahte olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

Hayır. Kontrol *bende*. Benim yöntemimle yapacağız.

Cole bacaklarımı ayırıyor ve yatağın direklerine sabitliyor. Parmaklarının tenimde bıraktığı his lav gibi. İpler derime batıyor, ben de ayak parmaklarımı oynatarak onları test ediyorum; etimin etrafında sıklaşıyorlar. Ellerime doğru ilerliyor ve iki yana açıldığında yaptığım hatanın farkına varıyorum.

Kendimi onun kontrolüne bıraktım, bana attığı kazıkları geri alabileceği bir yere. Beni asla çözmemeye karar verebileceği bir yere.

Çıldırılmamaya çalışarak en sakin ses tonumla konuşuyorum: "Şimdi ne olacak?"

"Daha bitirmedim."

Çekmeceyi karıştırıyor ve bir ağız tıkacı ile bir göz bağı çıkarıyor. Yutkunuyorum, sonra tüm duyularımı kaybetme fikri beni korkutmuyormuş gibi davranıyorum.

"Burada durmamı, sırtını sıvazlamamı ve gitmene izin vermemi mi istiyorsun?" Genellikle korkak olup olmadığını sormak için kullandığı alaycı tonda soruyor. Kelimeler olmadan söylüyor.

"Ben pes eden biri değilim," diyorum.

Ağızma tıkacı sarıp yastığa bıraktığı başımın arkasından geçirirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Neredeyse anında, ne kadar yutmaya çalışsam da lastiğin üzerinde salya oluşuyor.

Cole'un sadist gülümsemesi, gözlerimi bağlayıp dünyamı karanlığa gömmeden önce gördüğüm son şey oluyor.

Gözlerimi kaybetmek diğer her şeyin çok daha fazla farkında olmamı sağlıyor. Altımdaki yumuşak çarşafların hissi, Cole'un tarçın ve ıhlamur kokusu, parmağını yanağımdan aşağı kaydırırken arkasında bıraktığı tüylerim diken diken oluyor.

"Sıçtın batırdın Silver." Uğursuz sesi havadaki sessizliği bir kıyamet gibi dolduruyor. "Bana senin üzerinde bu gücü vermemeliydin."

"Mmmm," diye mırıldanıyorum ama tıkaç herhangi bir kelime oluşturmamı engelliyor.

Üst dudağımda iz bırakıyor. "Seni tamamen merhametime bırakmayı ne kadar hayal ettiğimi biliyor musun?"

Cole benim hakkımda fantezi mi kurdu?

Oh, Tanrım. Bu neden şu anki durumdan daha yanlış geliyor? Ve neden bunu söylerken yüzüne bakmak istiyorum?

Parmakları boğazımı sarıyor ve sıkıyor. Boğucu değil ve beni duvarına karşı becerdiği zamanki kadar sert değil ama tüm vücudumu saran bir ürperti beni kavıyor ve bacaklarımdan arasına doğru zaplıyor. Çaresizlikten ya da çok sıkarsa onu durduramayacağım gerçeğinden olabilir.

"Seni beceremem ama seninle oynayabilirim." Eli boynumdan ayrılıyor ve tüm varlığı yok oluyor.

Kayıp, tepkimi kontrol edemediğim göğsüme saplanıyor. Nerede o? Gitti mi?

Salyalarımı kontrol etmeye çalışırken ve kulaklarımdaki nabız atışlarını sayarken saatler gibi görünen - ama sadece dakikalar olabilir - zaman geçiyor.

Tanrım, neden her şeyin bu kadar farkında hissediyorum?

"Cole..." Top tıkaçının etrafında adını mırıldanıyorum. Anlaşılmaz bir şekilde çıkıyor.

Nerede o? Beni bu duruma soktu, en azından yoğunluğu hafifletebilir.

Patlayacakmışım gibi hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz olmamıştım ve Cole'un buna şahit olması içimde küçük adrenal patlamalarına neden oluyor.

Sonra aniden parmakları kalçalarımı kavıyor ve onları sıkmaya çalışıyorum ama pozisyonum ve ipler pek bir şey yapmamı engelliyor.

Cole elbisemi belime kadar kaldırıyor ve kalçalarımı serin havaya doğru açıyor. "Kıpırdama, Kelebek. Sadece o güzel, porselen teni morartacaksın."

Çok güzel.

Cildimin güzel olduğunu düşünüyor.

Beyin, ciddi mi? Eli kalçamda geziniyor ve tek düşünebildiğim bu mu?

İç çamaşırımı avuçluyor ve ben inliyorum. Sanki yanıyordum ve sonunda onu söndürüyordu.

"Siktir, sırılsıklam olmuşsun." İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağıya doğru kaydırıyor ve ben parmaklarının kalçalarımın iç kısmına sürtünmesine odaklanamadan elleri gitmiş oluyor.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" Yalın parmaklarıyla klitorisimin üzerinde daireler çizerek sırtımı yataktan kaldırıyor. "Benim kontrolüm altında olman, beynin karışmadan seninle istediğim her şeyi yapabilmem gerçeği?"

Başımı sallamak istiyorum ama vücudumda uyandırdığı his beni hareketsiz bırakıyor. Sadece daha fazlasını istiyorum.

Daha fazla.

"Seni tadacağım. Bu sefer gerçekten." Ve sonra parmaklarının yerini ağzı alıyor, klitorisimi emiyor. Hemen yataktan fırlıyorum, orgazm bir şelale gibi üzerime yıkılıyor.

Oh, Tanrım.

O kadar tahrik oldum ki, sadece dudaklarını bana değdirerek boşalıyorum.

"Siktir, bebeğim," diye klitorisime karşı konuşuyor. "Sana ziyafet çekeceğim." Ve yapıyor.

Kıvrımlarımı yalamaya başladığında daha ilk orgazmdan çıkmamıştım bile.

Ellerinden biri kalçalarımı kavrarken diğeri elbisemin altından kayıyor ve gömme sütyenin altından göğüs ucumu çimdikliyor.

Yatakta sabit duramıyorum, bağlı uzuvlarım ipler yüzünden sarsılıyor. Bağlı olduğum ve göremediğim ya da çığlık atamadığım gerçeği, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir zevk katıyor. Sanki tüm duyularımı, tüm düşüncelerimi çalıyor, sonra da bu ana odaklanmaları için onları geri itiyor.

Dili çıldırtıcı bir vahşilikle içime girip çıkıyor, sanki beni sikiyle beceriyormuş gibi.

Çığlık atıyorum ama tekrar boşalırken sesim boğuk çıkıyor, başım yana düşüyor ve yanaklarım alev alev yanıyor.

"Bağımlılık yapıyorsun, Kelebek." Sesinin gürültüsü ve hafif kirli sakalı en mahrem yerlerime karşı farklı bir sürtünme yaratıyor. "Bana ait olduğunu kabul edene kadar durmayacağım. Sadece bana."

Oh, Tanrım.

"Eğer durmamı istiyorsan, dururum. Tek bir şartla." Üstümde sürünüyor. "Ağızındaki tıkacı çıkaracağım ve sen de benim adımı inleyeceksin."

Ağızındaki bağı çözdüğü an, istediğini yapacakmışım gibi davranıyorum. Ona istediğini vereceğim, böylece bu işi bitirecek, ama bunun yerine salyalarını yutup "Senden nefret ediyorum" diyeceğim.

"Seçim senin, Silver." Sesi sakın ama altındaki karanlığı hissedebiliyorum.

Onu kızdırdım ve intikamını alacaktır.

Ve belki de, sadece belki de, istediğim şey tam olarak budur.

Ağızını tekrar kapattıktan sonra beni bir hayvan gibi yemeye devam ediyor, duramayan bir deli gibi.

Tekrar tekrar geliyorum.

Dördüncü orgazmda susuzluktan bayılacağımı düşünüyorum.

Cole tekrar üstüme çıkıp ağızındaki tıkacı çıkarırken dizleri iki yanımda duruyor. "Şimdi söyle."

"Hayır."

"İnadını sikeyim Silver. Gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Tüm enerjimi harcadım ama "Bana en kötüsünü göster Cole" demeyi başardım.

Esprî yapmadan kıkırdıyor. "Bunu sen istedin."

Ağızını tekrar yerine bağlarken, kendimi daha fazlası için hazırlıyorum. Bayılırsam ne olacak? Beni kırmasına asla izin vermeyeceğim.

Sonra kapı açılıyor ve ben donup kalıyorum, kalbim neredeyse boğazımdan fırlayacak.

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Eğer biri bizi görürse ve -

"Eğlenceli görünüyor. Nişanlısı olduğumu düşünürsek davet edilmeliydim."

Aiden'in sesiyle uzun bir nefes alıyorum. Vücudum sarkıyor ve gözlerimi gözbağının arkasında açık tutmak için savaşıyorum. Nefesim kulaklarımda uğuldamaya başlıyor ve bulanık çevremi zar zor algılayabiliyorum.

Cole elbisemi düzeltirken sakince "Siktir git," diyor ve iç çamaşırımı bacaklarımdan yukarı çektiğini hissediyorum.

Çıplaklığımı Aiden'dan sakladığı gerçeği beni minnettar kılmalı, ama şu anda herhangi bir teşekkür hissetmek için ondan çok nefret ediyorum.

"O neydi, kayınbirader?"

"Bunu bir daha söylersen seni öldürürüm." Cole'un bu kadar doğrudan bir tehdit savurduğunu ilk kez duyuyorum.

Sanki tehdidini hemen şimdi, burada gerçekleştirmeye hazır gibi.

"Ne yaptığını göremiyor musun?" Aiden'in sesi. "Bayılıyor." "Bu seni ilgilendirmez," diyor Cole.

Eller göz bağını çekip çıkarıyor ve Aiden'in yüz ifadesini seçmeden önce gözümü kısarak ışığa bakıyorum. Bana küçümseyerek gülümsüyor. "Bana borçlusun."

"Yo," Ronan'ın taş kesilmiş sesi kapıdan geliyor. "Ne oluyor lan? Üçlü yapıyorsunuz ve ben davetli değil miyim?"

Cole onu kovuyor ve geri döndüğünde Aiden çoktan beni çözmüş oluyor.

Göz kapaklarım, onları açık tutma çabalarımın rağmen titreyerek kapanıyor. Kendimi pek iyi hissetmiyorum.

"Silver." Cole yanağıma tokat attı. "Siktir, Silver?"

"Sana bayıldığını söylemiştim," diyor Aiden. "Başının döndüğünü biliyorum ama Durdur düğmesini mi kaybettin?"

"Sen kapa çenenin." Cole bana odaklandı. "Silver, beni duyabiliyor musun?" "Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum ve sonra karanlığa teslim oluyorum.

SILVER

Ieve nasıl geldiğimi bilmiyorum. Aiden ve Cole'un sesleri vardı ve arabayı kimin kullanacağı ve beni arabanın arkasında kimin tutacağı konusunda tartışıyorlardı. Gözlerimi açmak istediğimi hatırlıyorum. savaşırılar.

"Ben nişanlısıyım. Onu kucağıma almam gerektiğini söylemeye gerek yok. Ne de olsa sen sadece şefkatli bir ağabey olacaksın, değil mi?"

"Eğer çeneni kapatıp arabayı sürmezsen, Elsa'yı arayıp seni *müşfik* bir *nişanlı* gibi görmesini isteyeceğim."

"Siktir git, Nash."

İçlerinden biri kazanmış olmalı, çünkü güçlü kollar beni taşıdı ve sonra o tarçın kokusuna ve sıcaklığına gömüldüm.

Yarı sersemlemiş, süzülüyorum ve hâlâ onun kokusunu alıyorum, onu hissediyorum, gizliden gizliye onu arzuluyorum.

Neyim var benim?

Parmakları saçlarımı okşuyor, sonra dudakları burnumda, şakağımda. Beni yatıştırıyor, ne olduğunu anlayamadığım sözler fısıldıyor.

Ve muhtemelen bu şekilde karanlığa yeniden teslim oluyorum. Sanki bir yerde çok uzun süre kalamıyormuşum gibi girip çıkıyorum.

Tekrar kendime geldiğimde farklı sesler duyuyorum: Babam ve Helen. Yatağımdayım; çiçekli kokusundan ve dokusundan tanıyorum.

Cole fazla yemediğim için bayıldığımı söyledi. Dick.

İstediği şekilde her şeyden sıyrılmayı başarıyor. Olanları kimsenin bilmesini istediğimden değil. Zaten yeterince kötüydük.

Aiden ve Ronan tarafından keşfedildi.

"Bunların hepsi Cynthia'nın etkisi ve tüm o diyetler yüzünden." Babamın sesi öfkeli geliyor, sanki onun dairesine girip durup dururken bir kavga başlatacaktı gibi.

"Sakin ol, Sebastian." Helen'in sessiz tonu onu - ve beni - biraz rahatlatıyor. Bana içecek bir şeyler getireceğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Hepsinin sakinleşmesi gerektiğini söyledi.

Enerjimin bir kısmı geri gelse bile gözlerimi açmıyorum. Babamla ve yaptıklarıyla yüzleşmek yapmak istediğim son şey.

Ayrıca Cole'un yüzünü görmek istemiyorum. Babama kendimi aç bırakmak istemediğimi ve stresli olabileceğimi söylerken sesinin o alçak tonunu duymak zaten başa çıkmak için çok fazla.

Bu sefer bilinçsiz olmak için dua ediyorum. Bu dünyadan kaybolmak ve bir şekilde birkaç yavru köpek öldürmüş gibi hissetmediğim bir dünyada uyanmak istiyorum.

Helen yasemin kokan ıslak bir bezle ellerimi siliyor. Bu sükûnet hissi beni dinginleştiriyor, neredeyse huzura erdiriyor. Babam ve Cole'u bir şekilde dışarı çıkarıyor ve işte o zaman göz kapaklarımın ardındaki karanlığa teslim oluyorum.

Rüyamda sesler görüyorum. İlk başta annemin sesi bana bir hayal kırıklığı olduğumu ve beni böyle yetiştirmediğini söylüyor.

İçten içe suçluluk duygusuyla konuştuğumu biliyorum ama yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyorum. Yine o kelebek kurdeleli prenses elbisesini giymiş, sokakta koşup ağlayan sekiz yaşındaki çocuğum.

"Baba! Anneciğim! Çok özür dilerim. Lütfen geri gel."

Yürümüyorlar. Farklı yönlerde doğru yürümeye devam ediyorlar. Sokağın ortasında duruyorum, hangisini takip edeceğimi bilemiyorum. Ayaklarım donuyor. Kalbim her geçen saniye daha hızlı çarpıyor.

"Anneciğim! Baba!"

Ne arkalarını dönüyorlar ne de beni fark ediyorlar. Sadece devam ediyorlar, her nefeste daha da uzaklaşıyorlar.

"Yardım mı istiyorsun güzelim?"

Kibar sesle kafamı kaldırıyorum. Adam. Gerçek hayattaki gibi iri yarı ve üzerinde rugby forması var. Dişlerinden ve çenesinden kan sızarken gülümsüyor.

"Benden uzak dur." Geri çekiliyorum. O da içeri girdi.

Kan Şimdi mavi formasından ve beyaz Őortundan aşağı damlıyor.
Gölümsemesi kırmızıya dönmüş ve gözleri gölgeler içinde kamufle olmuş.

"Çok güzelsin, bir başyapıt." Sesi korku filmlerindeki iblisler gibi monotonlaşıyor. "Benimle gel."

"Hayır!" Babamın geçtiği yola bakarken geri geri yürümeye devam ediyorum. "Baba!"

Duruyor ve göğsümde umut alevleniyor, ama arkasını döndüğünde yüzünü bir kaÇ çatma kaplıyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Silver. Artık benim kızım değilsin."

Sonra duman olup uçuyor.

"Hayır! Baba!"

Adam ve gölgesi yaklaşıyor. Daha büyük adımlarla geri çekiliyorum, kalbim neredeyse yerinden fırlayacak.

Diğer yola bakıyorum. "Anne! Geri dön, lütfen."

Ağlıyor, ama ağlıyor. Gözyaşları kıpkırmızı ve eli bileğine dolanmış. Kan sıcıyor ve ayaklarının dibinde birikiyor.

"Bunu neden yaptın, Babydoll?" diye fısıldıyor ve sonra havuza düşüp boğuluyor.

"Muum!"

"Artık sadece ben varım." Adam siyah kaplı elini bana doğru uzattı.

Çığlık atıyorum.

Başka bir el arkamdan sarılıp boynumu kıldığında ses boğuklaşıyor.

İRKİLEREK UYANDIĞIMDA ODAMDAKİ KARANLIKLA KARŞILAŞIYORUM.

Sert nefes alışım sessizlikte yankılanıyor ve kıyafetlerim terden sırtıma yapışıyor.

Benim için geliyor.

Beni yakalayacak.

O - "Gümüş?"

Cole'un sesi beni anında sakinleştiriyor. Nasıl oluyor bilmiyorum ama oluyor.

Işığın düğmesine basıp yatağımda oturduğunu gösterdi. Elimi tutarak sert parmaklarımı kolyemin etrafından yavaşça çözüyor. Ben

sanki bu beni gördüğüm kâbustan kurtarabilirmiş gibi onu ve göğsümü ölümçül bir şekilde tutuyordum.

Hayır. O kabusu sadece görmedim. Yaşadım ve iliklerime kadar hissettim. Babam ve annem beni terk etti.

Adam benim için geliyordu ve sonra o ya da başka bir şey beni öldürdü. Kimse benim için orada değildi.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve sanki içimde gizlenen her şeyi ifade etmek için sonsuza kadar dayanmış gibiyim.

"Buraya gel, Kelebek." Cole kollarını açar.

İçlerine dalarken tereddüt etmiyorum, ellerim beline dolanıyor ve yüzüm göğsünün sert kaslarında kayboluyor.

Ne zaman içime çeksem, tarçınla karışık temiz kokusunu içime çekiyorum ve bu benim kendi terapim gibi oluyor.

Uzun saniyeler boyunca, saçlarımı alnımdan uzaklaştırıp sırtıma küçük daireler çizerek okşarken öylece kalıyoruz.

Nefes alışverişim düzeliyor ve tam uykuya geri döneceğimi düşündüğüm anda, onun sessiz sesi beni sarıyor, "Ne oldu?"

Sanki bir büyü bozulmuş gibi. Varmış gibi davranmaya çalıştığım her ne haleyse etrafımda paramparça oluyor.

O kabusu görmemin sebebi oydu. Nasıl olur da ona sığınabilirim?

İtmeye başlıyorum ama Cole sırtımdaki eliyle beni yerimde sabit tutuyor. Kelimenin tam anlamıyla sırtımda. Büyük boy tişörtümün altına uzandı ve avucunu çıplak tenime koydu.

Vay anasını.

Birden tişörtün altında tamamen çıplak olduğumun farkına vardım.

"Kıyafetlerimi mi değiştirdin?" Dehşetle ona bakıyorum.

"Annem yaptı." Dudakları sırıtıyor. "Seni çıplak görsem yeni bir şey olacak değil ya. Seni şu anda bile hayal edebiliyorum."

Ona kaşlarımı çatıyorum, sonra elimi yumruk yapıp göğsüne vuruyorum. Kıkırdıyor, sesi odanın içinde sessiz ve rahat.

"İşte buradasın." Alnımdaki saçlarımı okşuyor. "Bir an için seni kaybettiğimi sandım."

"Sadece bir kabustu." Hem de çok gerçek bir kabus.

Hayatımın kâbusu gibi hissediyorum. Annemle babam boşandığından beri, onların gidişiyle ilgili benzer kabuslar görüyorum. Annemin intihar girişiminden sonra aylarca rüyamda kan gördüm.

Ancak, ilk kez her şey aynı anda ortaya dökülüyor. "Kabuslar genellikle bilinçaltınızın bir tezahürüdür." Cole'un

Parmaklarım hala saçlarımın arasında kaybolmuş durumda ve şu anda onu bıçaklamak istemesem bir kedi yavrusu gibi mırıldanırdım.

"Evet ve tıpkı bilincim gibi bilinçaltım da senden nefret ediyor." O kabus, seninle yaşamama izin verdiğim şey yüzünden duyduğum suçluluk duygusunun bir belirtisiydi.

Cole. Ondan aldığım sapkın zevk. Ne zaman damarıma bassa ya da bana meydan okusa hissettiğim kalp çarpıntısı.

Hep onun ve onun lanet varlığı yüzünden kontrolden çıkıyorum.

"Bayıldığını bilmiyordum," diyor sakince.

"Sanki umurundaymış gibi?" Bu sefer ondan uzaklaşıyorum, aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koyuyorum. "Senin tek amacın istediğini elde etmek. Ya bayılırsam, ölürsem ya da lanet bir otobüs bana çarparsa? Bunların hepsi senin hastalıklı oyunlarının bir parçası olacak."

"Bu doğru *değil*."

"Doğru değil mi? Beni rahat bırak Cole. Bunu bana sadece yapabileceğini kanıtlamak, her zamanki gibi kazanan olmak, paramparça olduğumu ve kaybettiğimi görmek için yapıyorsun."

Parmaklarımızı birbirine geçirip karnının üzerine koyuyor ve okunamayan bir ifadeyle beni izliyor. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"İşte bu." "Öyle değil."

"Aiden tarafından tehdit edildiğini hissetmeseydin tüm bu saçmalıkları yapacağını mı söylüyorsun?" Sesim sonuna doğru gücünü kaybediyor ve bu düşünceden bu kadar etkilendiğim için kendime lanet ediyorum.

"Sen ve ben konuşurken ondan bahsetmeyi bırak." Sesi alçalıyor. "Eğer sadece ikimiz konuşacaksak, o zaman sadece ikimiz hakkında konuşacağız."

"İkimiz hakkında mı olsun istiyorsun? İyi. Al sana ikimiz hakkında bir konuşma... Beni rahat bırakmanı istiyorum."

"Gördün mü, bir sorunun var Silver." "Bir sorun mu?"

"Sen bir yalancısın ve inkâr ediyorsun. Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama bana söyleyemezsin. Ben futbol oynarken ya da yüzerken beni gözetleyemezsin ve sonra da beni umursamıyormuş gibi davranamazsın. Tüm kızları kovalayarak bana karşı bölgeci davranamazsın, sonra da bunu sadece aile imajı için yaptığını karar veremezsin. Her yere gelip

parmaklarım, dilim ve aletim, sonra da beni istemiyormuş gibi davran."

Oh, Tanrım.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, sanki iki kafası birden büyümüş gibi ona bakıyorum.

"Ama kendine söylediğin tek yalan bunlar değil," diye devam ediyor o sinir bozucu sakin ses tonuyla. "Babanın yeni evliliğinden içten içe nefret ettiğin halde onun adına mutluymuş gibi davranıyorsun çünkü annenle babanın tekrar bir araya gelmesiyle ilgili hep bir peri masalı hayalin vardı. Annemi seviyorsun ama bu yüzden annene karşı suçluluk hissediyorsun. Bazen hiç anne-babanın çocuğu olarak doğmamış olmayı diliyorsun, çünkü belki bu sayede anne-babası ayrılmamış diğer çocuklar gibi sağlıklı hissedebilirdin. Kimberly ile arkadaşlığınızı kestiğiniz için kendinizi suçlu hissediyorsunuz ama ona karşı bir sürtük gibi davranıyorsunuz çünkü onu uzak tutmak için tek savunma mekanizmanız bu. Onun senin çirkin yanlarını ya da aslında ne kadar boş hissettiğini görmesini istemiyorsun. Kusurlusunuz ve bu kusurlardan nefret ediyorsunuz, bu yüzden tavırlarınızı ve görünüşünüzü kullanarak herkesi dönüşmek isteyecekleri mükemmel bir insan olduğunuza inandırıyorunuz.

"Summer ve Veronica'yı arkadaş olarak tutuyorsun, çünkü onlar tek kullanımlık ve böylece Kimberly'ye doğru baktığında ve onun da seni geride bırakıp senin yerine Elsa'yı seçtiğini fark ettiğinde hala hissettiğin acıyı hissetmeyeceksin. Gerçek şu ki, Elsa'yı kıskanıyorsun ve bunun nedeni Aiden değil. Sadece Kim'i seçtiği için değil, aynı zamanda Ronan ve Xander'ın da ona yönelmesini ve züppeliğinizi geride bırakmasını kıskanıyorsunuz. Ama onlara seninle zaman geçirmelerini söyleyemiyorsun çünkü bu seni zayıf gösterir ve bundan gerçekten önemli olan tüm arkadaşlarını kaybetmekten daha çok nefret edersin. Erkeklerin size yaklaşmasına izin veriyorsunuz ama asla kim olduğunuzu, *ne* olduğunuzu görece kadar yaklaşmıyorlar. Kimsenin makyajsız yüzünüzü görmesine izin vermiyorsunuz, çünkü burnunuzdaki çiller konusunda kendinize güveniyorsunuz. Rock müzik dinleme konusunda da bilinçlisiniz ve bunu gizlice yapıyorsunuz çünkü Cynthia ya da herhangi biri dinlediğinizi öğrenirse piyano çalmayı hak etmediğinizi düşüneceklerinden endişe ediyorsunuz. Sen -"

"Kapa çeneni!" Sesim titriyor, sonra kırılıyor, hissettiğim kadar perişan bir şekilde çıkıyor.

Sanki hayatımın çarpıtılmış bir anlatımını dinlemiş gibiyim. Sanki biri parmaklarını içime daldırmış ve her zaman kilit altında tuttuğum bir parçamı çekip çıkarmış gibi.

Hayır. Biri değil.

Cole.

Bir kez daha benim seçimimi kullandı ve öğrenmemesi gereken şeyleri öğrendi.

Ne kadar gözlemci olduğunu düşünürsek, benim hakkımda birkaç şey bildiğini tahmin ettim, ama en çılgın hayallerimde bile bu kadar derine indiğini düşünmezdim.

"Neden?" diye soruyor, sanki dünyamı alt üst etmemiş gibi rahatça. "Yüzüne vurulan gerçekleri dinlemek hoşuna gitmiyor mu? Sana anlatabilirim -"

"Kes şunu." Bunu bir emir olarak söyledim ama bir yalvarış gibi çıktı. "Sadece dur, Cole."

Bir elini enseme doluyor ve alnımız birleşsin diye beni kendine çekiyor. Sert nefesler alıyorum, her nefes alışımında onu içime çekiyorum.

"Mesele şu, Kelebek, duramıyorum."

"Neden duramıyorsun?"

"Çünkü sen benim kaosumsun ve ben kaos olmadan hayatta kalamam." "Ben kaos muyum?"

"En kötüsü. En güzeli. Ve ne var biliyor musun? Sen de en ölümcül olabilirsin."

Nefesim kesiliyor. "Gitmeme izin verecek misin?"

"Bırakacak mısın?"

Hayır.

Bu kelime kafama o kabus kadar gerçek ve iç burkucu bir şekilde saplanıyor. Bunu düşünmeye gerek yok. Bir daha onun yakınında herhangi bir kız görürsem, onun düşüşünü planlayacağımı ve onu tanınmaz parçalara ayıracağımı biliyorum.

Ama bunu söylemiyorum çünkü gerçek şu ki Cole'un kaos için yaşadığını biliyordum. Sakin dış görünüşünün altında, planladığı tek şey bu. Her gün yaşadığı tek şey.

Şüphesiz, kaos sıkıcı bir hal aldığında her zaman ilgisini kaybeder.

Aynı durum benim için de geçerli. Hayatına kaos getirmeyi ve akışını bir şekilde bozmayı bırakırsam, sanki hiç var olmamışım gibi beni bırakacaktır.

Bu düşünce kalbimi, bilinçaltımın o kabustaki tezahüründen daha fazla deliyor.

Eğer ona sahip olmak istiyorsam, onun kaosu olmalıyım. Onun tek kaosu.

Ve bu yüzden babamı, annemi ve hatta Helen'ı hayal kırıklığına uğrattıyorum. Özgürce günaha düşüyorum ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yok.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sırıttıyor, burnuma bir öpücük konduruyor ve beni tekrar kendine çekiyor.

Sırt üstü yatıyor ve beni vücudunun kıvrımlarına sarıyor, böylece yarı uzanmış bir şekilde onun üzerinde duruyorum.

"Cole? Ne yapıyorsun?"

Gözleri çoktan kapanmış. "Ne yapıyor gibi görünüyorum? Uyuyorum."

"Burada uyuyamazsın," diye fısıldıyorum, ama kalkmaya çalıştığım da beni yanına mıhlıyor.

"Elbette yapabilirim, Kelebek. Aslında, yatağımı sevmiyorum. Her gece seninkini kullanacağım."

"Bunu yapamazsın."

"İzle ve gör."

"Babam ya da Helen içeri girebilir." "Kapı kilitli; giremezler."

"Hala -"

"Sadece bir saniyeliğine o meşgul beynini kapat," diye sözümü kesti, iç geçirdi. "Gözlerini kapat ve uyu."

"Bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Öyle. Daha iyi uyuman için sana ipuçları vereceğim." "Püf noktaları mı?"

"Aslında bir tane. Beni hayal et."

Elimi göğsüne koyarken inliyorum. Şimdi bu fikri aklıma o soktuğuna göre, yapacağımdan çok eminim.

"Senden nefret ediyorum," diyorum ona.

Dudakları şakağıma değip orada kalırken gülümsüyor. "Senin beni istediğin kadar değil, Kelebek."

COLE

A Silver her ne kadar bir sürtük gibi davransa ya da tüm kötü niyetini bana yöneltmiş olsa da, bir melek gibi uyuyor. Tam anlamıyla bir tane gibi.

Yanıma sokuluyor, tırnakları tişrtm kazıyor. Tırnaklarını sırtımda gezdirdiğini hatırlayınca içten içe inliyorum. Bana zarar verdiğini sanıyor, oysa aslında benimle ne kadar ilgili olduğunu kanıtlıyordu.

Tüm dişiler görsün diye o izleri bıraktığını fark etmeyeceğimi mi sanıyordu? Aslında kendi bölgesini işaretliyordu.

Silver sahipleniciliğı konusunda daha gösterişsiz olabilir, ancak arka planda gizlenmekte ve dünyaya salınmayı beklemektedir.

Uzun kirpikleri yanaklarında dalgalanıyor ve dudakları hafifçe aralanıyor, parmaklarımı içlerinde istiyor.

Bol tişört göğüs dekoltesinden aşağı kayıyor, memelerinin soluk etini ortaya çıkartıyor ve pembe meme ucunun bir ipucu var, ağızıma almak için yalvarıyor.

Saklamak için gmleğı yavaşça yukarı çekiyor. Aletim itiraz ediyor ama beklemesi gerekiyor. Silver bir melek gibi uyuyor olabilir ama uykusu hafiftir. Ona dokunursam uyanır ve ona dokunmaya başlarsam durmayacağımı biliyorum. nce başka bir şeyle ilgilenmeliyim.

Tabii ki uyuyamadım. Bir, bu şekilde yanımda durması çok dikkat dağıtıcı. İki, bu yarım kalmış bir işi halletmek için elime geçen nadir firsatlardan biri.

Ben onu arka koltukta tutarken Aiden'ın bizi götürmesini sağladıktan sonra bunu arabada da yapabilirdim ama başka bir şey düşünemeyecek kadar onun iyiliğine odaklanmışım.

Aiden haklıydı. Çok ileri gittim. Ama Silver'la ilgili olan şey de bu, söz konusu o olduğunda hiç frenim olmadığı çok açık.

Bu hiç iyi değil.

Kontrol sahip olduğum her şeydir. Daha aksiyon başlamadan önce durumlara ve insanlara hükmediyorum. Ben bir yönetmenim ama setlerim gerçek ve oyuncularım da gerçek insanlar.

Ancak Silver bir fantezi gibi giyinip Ronan'ın evindeki odama geldiğinde ve Jennifer'ı kovmakla kalmayıp onun yerini aldığı anda tüm sağduyumu kaybettim.

Ona gönderdiğim son mesajdan sonra, beni takip edeceğinden şüphelenmişim; bu konuda bu kadar açık sözlü olacağını hiç düşünmemişim. Onu bağlamama, ağzını tıkamama ve gözlerini bağlamama gerçekten izin vereceğini hiç düşünmemişim. Ya da bundan bu kadar zevk alacağını.

Sonra istediğini kabul etmeyerek beni kızdırdı ve ben de izimi kaybettim.

Bunu yapamam.

Onunlayken uzaktan kumandaya ihtiyacım var. Ya da ben kendime öyle dedim. Sonra kendimi yine onun odasına gizlice girerken buldum.

Ona sahip değilken biraz daha kolaydı. Artık benim olduğu için uzak duramıyorum. Ona dokunmamak fiziksel işkenceye eşdeğer hale geldi.

Ve şimdi, onu neyin rahatsız ettiğini bilmem gerekiyor. Kimse onunla uğraşamaz. Ya da en azından benden başka kimse.

Yavaşça hareket ederek komodinden telefonunu alıyorum ve kilidini açmak için işaret parmağının izini kullanıyorum.

Bir şeyler mırıldanıyor ama sonra nefes alış verişini tekrar düzeliyor.

Duvar kâğıdında dördümüzün düğünde çekilmiş bir fotoğrafı var. Sebastian'ın beline sarılmış, ben de annemin yanında duruyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Ne yaptığını biliyorum. Günün her saniyesinde kendine dünyanın bizi kardeş olarak gördüğünü hatırlatıyor - kendisi görmese bile.

Bunu göreceğiz, Kelebeğim.

Galerisini açıyorum ve son fotoğraflarına göz gezdiriyorum. Çoğunlukla Summer ve Veronica ile Ronan'ın partisine giderken çektiği birkaç selfie.

Sonra beni durduran bir resim buluyorum ve tıklıyorum.

Duştan ıkmiş, üzerinde bir havlu, ıslak sarı saçları iki yanına dökülürken çekilmiş bir fotoğraf. Bu bir selfie, ancak yüzünün tamamı görünmüyor - sadece burnundan aşağısı.

Alt dudağını dişlerinin altına sıkıştırıyor. Havlusunu, duşta onu becerirken sağ memesinin üzerinde bıraktığım morluğu göstermek için memelerinin etrafında hafifçe gevmiş.

Silver bu fotoğrafı ben ayrıldıktan hemen sonra çekmiş. Aklında tutmak, saklamak istedi.

Ona gülümsüyorum. Eğer istediği şey morluklarsa, tüm dünya onun alındığını öğrenene kadar vücudunu morluklarla yıkayacağım. Benim olduğumu asla bilmeyebilirler ama onun birine ait olduğunu bilecekler.

Fotoğrafı telefonuma gönderdikten sonra, mesajı kendime siliyorum ve sığ arkadaşlarıyla yaptığı grup sohbetini görmezden gelerek mesajlarına gidiyorum. Aradığım şeyi bulmak için uzun süre aramam gerekmiyor. *Bilinmeyen Numara.*

Metinleri okudukça kaslarım geriliyor. Yıllar önce başladılar - tam olarak üç. Telefonuna yapışıp kaldığı, bazen gülümsediği, bazen de kaşlarını attığı zamanlardı.

Numara neredeyse her gün mesaj gönderiyor. oğunda ona güzel olduğunu söylüyor, diğerlerinde ise onu yakından izlemediği sürece bilemeyeceği günlük hayatıyla ilgili ayrıntılardan bahsediyor.

Kralielerin malikanesi yüksek güvenlikli. Aile yeleri ve Sebastian'ın ekibi dışında kimsenin gözetim olmadan içeri girmesine izin verilmiyor. Ve Cynthia. Sebastian her nasılsa onun eve serbestçe girmesine izin veriyor.

Ev kıyafetleri hakkında mesaj göndermemiş. Çoğunlukla dışarı çıkarken ne giydiğiyle ilgili. Yani yakın ama çok yakın değil.

Gönderdiği son mesaj düğün günüydü.

Bilinmeyen Numara: Bugün çok güzel görünüyorsun, sonunda kızlığı bozulmuş bir gl gibi. On sekizinci doğum günün kutlu olsun. Artık bir kadınsın.

Duyularım yüksek alarm seviyesine çıkarken telefonu sıkıca kavrıyorum.

Silver'ın uyuyan haline, parmaklarının beni nasıl sıkıca kavradığına bakıyorum, sanki daha önce gördüğü kabusun tekrarlanmasından korkuyor gibi.

Diğer eliyle de ona verdiğim ve hiç çıkarmadığı kelebek kolyesini tutuyor.

Silver'ın ona takıntılı biri var, onu izliyor, muhtemelen odasının karanlığında onun resimlerine bakarak mastürbasyon yapıyor.

Yavaş ama emin adımlarla tehditkâr olmaya başlayan biri. Ve bunu dünyadan saklıyor.

Silver'ın kaosunu isteyen biri var. Tıpkı benim gibi.

DOLLMASTER

DHiç çok yakın olduğunuzu hissettiğiniz oldu mu? Bunu başarmanız için tek bir adımın yeterli olduğunu? Birkaç adım attınız ama sonuncusu en zoru mu?

Yapıyorum. Her zaman.

Ancak son zamanlarda pek iyi gitmiyor. Çok fazla göz. Çok fazla insan. Çok fazla güvenlik.

Çok geç olmadan bebeğimi çıkarmalıyım.

Onu koruyacağım. Onu yıkayacağım ve yıkayacağım. Onu besleyeceğim.

Ve sonunda, kaderinin her zaman benimle olduğunu anlayacak.

Hayatını onu hak etmeyen insanlarla yeterince harcadı. Ben hak ediyorum. Aslında, hep hak ettim.

Ben onu, onun hayatı hak ettiğinden daha çok hak ediyorum.

Hızlı hareket etmeliyim çünkü diğeri ne yapmaya çalıştığımı anlıyor.

Plan çoktan harekete geçti. Sadece insan denen can sıkıcı şeyleri yolumdan çekmem gerekiyor.

Kimse benimle bebeğim arasına giremez. Benim sanatım.

Başyapıtım.

SILVER

A Bir hafta geçti ve Cole beni yalnız bıraktı.
En azından kısmen. Hala sinirlerimi bozmak ve her şeyde kaybetmemi sağlamak için her fırsatı kullanıyor, bu bir tartışma başladı. olsa bile

Asla geri adım atmaz. Yemin ederim acı çektiğimi görmek için yaşıyor. Ancak, duştaki o zamandan beri benimle seks yapmaya çalışmadı. Ronan'ın evindeki gibi beni bağlamaya bile çalışmadı.

Her gece odamın kapısını kilitledim ama kapının çevrildiğini duymadım, bu da denemediği anlamına geliyor. Yani, kendi yatağını sevmediğini ve benimkini kullanmayı tercih ettiğini söyleyen oydu.

Hayal kırıklığına uğradığımdan falan değil.

O sabah onun kollarında uyuyakaldıktan sonra uyandığımda ve kendimi yatağımda yalnız bulduğumda hayal kırıklığına uğramadım bile.

Ben *değildim*.

Mesele şu ki, o yatağımda uyuyana kadar yatağımın boş olduğunu hiç hissetmedim, beni kucağında cüceleştirdi, sanki hiç olmamış gibi ortadan kayboldu.

Gitmeyi planladıysa neden bana sarılıp uyuttu? Ayrıca, nasıl oldu da gittiğini hissetmedim? Onun etrafına dolanmıştım. Kendini benden çözdüğünde bunu hissetmeliydim.

Öyle olsaydı ne yapardım? Ona "kal" gibi aptalca bir şey söyleyecek değildim ya.

Her neyse, huzur içindeydim. Tam bir huzur. Annemi ziyaret ettim ve öğle yemeği yedik. Hâlâ keyifsiz görünüyor ama çalışıyor ve parti için kampanya yürütüyor. Annem kafası işle meşgul olduğunda daha iyi oluyor. Ayrıca, başarılı bir Fransız iş adamı olan Lucien ile görüşüyor,

Beni onunla tanıştırdı. Eğlenceli birine benziyor ve babamınkine rakip olabilecek bir yaşlı adam karizmasına sahip.

Benim gözümde değil tabii ki ama onun gözünde. Eğer onu benimle tanıştırdıysa, bir kez çıkıp sonra hayalet gibi dolaşan adamlardan biri olmayacaktır.

Bu, annemle babamın bir daha asla bir araya gelemeyeceği anlamına geliyor. İkisi de bekarken hiç şansları yoktu zaten.

Babamın kampanyası harika gidiyor. Sosyal medya hesaplarımızdaki yorumları ve insanların çoğunun onunla aynı fikirde olmasalar bile ona nasıl saygı duyduklarını okumayı seviyorum.

Sık sık Cole'un ne kadar yakışıklı olduğuna dair yorumlar yapılıyor ve babasının mı yoksa üvey babasının mı izinden gideceği soruluyor. İş ya da politika. Elimi uzatıp gözlerini oymak istiyorum. Sosyal medyada bana iltifat eden yorumlar alıyorum ama konu Cole olduğunda neden öfkelandiğime dair hiçbir fikrim yok.

Tamam, Cole'la ilgili her şeyi kafama takıyorum. İnanın bana, bunu kontrol etmek, bir şekilde üstesinden gelmek istiyorum, ama yatağa her uzandığımda parmaklarım amımı buluyor ve kendimi orgazma ulaştırırken onu yanımda yatarken hayal ediyorum. Hiçbir zaman onun bana yaşattığı kadar yoğun hissetmiyorum ve sonrasında kendimi hep kirli hissediyorum ama yine de her gece bunu tekrarlıyorum.

Yardıma ihtiyacım var.

Ama bunu yüksek sesle itiraf etmeyi reddediyorum, bu yüzden çabalarımı Elsa ve Aiden'ı ayırmaya odaklıyorum.

Benden uzaklaşmaya başladı ve bu hoşuma gitmiyor. Sürekli bir yedek plana ihtiyacım var ve Aiden benim için o plan.

Ve tamam, belki de Cole'a göz kulak oluyordum. Geçen geceki 'her şeyi biliyorum' konuşmasından beri nasıl davrandığım konusunda ihtiyatlı davranıyorum. Aleti hakkında yalan söylediğim kızları ya da ne kadar soğuk olduğunu bildiğinden şüpheliyim.

- İkincisini sevmiş gibi görünüyorlar, bu yüzden daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorlar ve o zaman onları tehdit etmem gerekiyor.

Bazen bu konuda kendimi suçlu hissediyorum, bazen de dünyaya bir iyilik yaptığımı ve o kızları Cole'un çılgınlığından koruduğumu düşünüyorum.

Ve hayır, kıskanmıyorum.

Bir de Aiden var. Elsa'yla görüştüğünü ve bir anlaşmamız olduğunu söylediğimde beni başından savdı.

"Ve dilediğim zaman anlaşmayı sonlandırabilirim," dedi. "Ben eğlendim ve bunu bitirmekte özgürüm. Ayrıca, sen bir hilekârsın, Queens."

Yanımdan geçerken güldü. Otuzbirci.

Aldatan *ben miyim*? Peki ya Elsa ile olan seks maceraları?

Önemli olduğundan değil. Sallantılı bir ipliğe tutunduğumu biliyorum ama öylece bırakamıyorum.

Okulun otoparkına doğru ilerlerken görünürde kimse yoktu. Arabama doğru adımlarımı hızlandırıyorum çünkü Cole az önce çıktı ve Helen'e bugün eve geç geleceğini söyledi. Antrenmanı yok ve Ronan bu akşam parti vermiyor, bu yüzden nereye gittiğini bulmam gerekiyor.

Arkamdan küçük bir *tık-tık* sesi geliyor ve donup kalıyorum. Kürek kemiklerim birbirine çarpıyor ve sanki biri beni karnımdan yakalıyor.

Hızımı artırıyorum ve *tık tık*lar da artırıyor. Kahretsin.

Bir el omzumu kavradı. "Hey, Silver."

O kadar hızlı dönüyorum ki, neredeyse düşüyorum. İşte o zaman Adam'la yüz yüze geliyorum. Bir eli üniforma pantolonunun cebinde, bana bir şey uzatırken duruyor.

Kabus yine yüzüme çarptı. Kan. Siyah bir el. A - "Bunu düşürdün."

Düşürdüğümü hatırlamadığım kalemimi bana veriyor. Aslında birkaç gün önce kaybettiğimi hatırlıyorum. Ben çok detaycıyım-Yönlendirilmiş, bu yüzden bir şeyler kaybettiğimde fark ediyorum.

"Teşekkür ederim, Adam." Ona seslenmek yerine kalemi alarak gülümsedim.

Ondan ve pençelerinden kaçmak istiyorsam, ondan hiç şüphelenmiyormuş gibi davranmalıyım.

"Adımı biliyorsun." Hoş bir şekilde sırtıyor.

Adam'ın anne tarafından büyükbabası bir baron unvanına sahip ve babası da babasının partisinde etkili bir figür. Görünüşü fena değil. Rugby oynamaya uygun, güçlü bir fiziği var. Yüzü de yakışıklı. Ancak gözleri genellikle kan çanağı ve her zaman birinin hayatını mahvetmek istiyormuş gibi görünüyor.

Geçen yıl Kim'e sahte bir itirafta bulundu ve Kim geldiğinde kafasına bir kova boya döktü, ardından "Gerçekten birinin senin gibi şişman bir domuzu seveceğini mi sanıyorsun?" diyerek onunla alay etti.

Kim'den uzak durmayı kendime görev edinmiş olmama rağmen, bu konuda müdüre gittim. Adam affedilemez bir çizgiyi aştı.

Ondan sonra ondan şüphelenmeliydim.

"Tabii ki biliyorum." Ona gazeteciler için sakladığım kişisel olmayan gülümsememi sunuyorum. "Royal Elite Junior'dan beri birlikte çalışıyoruz."

"Evet, ama beni fark ettiğini bilmiyordum."

"Herkesi fark ediyorum, Adam. Dinle, gitmem gerek. Oyunda iyi şanslar."

Tam gitmek üzereydim ki elini koluma koydu. Donup kalıyorum, kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor. "Bir sorun mu var?"

Yüzü kararıyor ve kan çanağına dönmüş gözleriyle topraktan yükselen bir şeytan gibi görünüyor. "O seni hak etmiyor."

Gülümsüyor ve ben de otomatik olarak gülümsüyorum, kafamın içinde kırmızı alarmlar bangır bangır çalıyor olsa da.

Buradan çıkmam gerek.

Şimdi.

Soğukkanlı ifademi korumaya çalışarak kolumu çekmeye başlıyorum. Beni bırakmadan önce bir kez sıkıyor. "Görüşürüz Silver."

O dönüp giderken ben de koşmadan arabama doğru olabildiğince hızlı koşuyorum.

İçimden bir ses Pandora'nın kutusunu açtığımı ve bir daha asla kapatamayacağımı söylüyor.

Bu his, otoparktan çıkar çıkmaz kalemi camdan dışarı fırlattıktan sonra bile geçmiyor.

NEYSE Kİ COLE'A YETİŞTİM. OTOYOLA ÇIKTI.

Onun Jeep'i ile benim Audi'm arasında iki araba bulundurmaya dikkat ettiğim için kendimi sapık gibi hissediyorum.

Bir şeyler saklıyor. Bunu biliyorum.

Ya aile imajımızı mahvetmek istiyorsa? Ya bir kızla buluşmaya gidiyorsa ve sonra onu bağlayıp geçen sefer bana yaptığını yapacaksa?

Başımı sallıyorum ve süper sessiz, süper profesyonel takibime devam ediyorum.

Sadece otoyoldan ayrılıp tali yollardan gitmeye başladığında sorun oluyor. Fark edilmeden ona yetişemiyorum ve arkasına saklanabileceğim çok fazla araba yok.

Ben de onu takip etmeden önce dönüş yapmasını bekliyorum. Kendimi Sherlock gibi hissetmeye başlıyorum - ya da daha doğrusu, gözetleme yapan ezik bir polis gibi.

Dönüşü yaparken arabayı mümkün olduğunca yavaşlatıyorum. Frene basıp geri geri gidiyorum. Cole arka sokak gibi görünen bir yerde durdu. Bir kulübün -ya da morgun- arka girişi gibi görünen bir yerde birkaç Alman ve pahalı araba sıralanmıştı.

Burada ne olup bittiğine dair bir isim ya da işaret bile yok.

Bir yeraltı kumar çetesi olabilir mi? Xander'ın yeraltında çetelerle falan dövüştüğünü biliyorum. Geçen sefer Ronan'la bu konu hakkında konuştuğunu duydum ama ikisi de Cole'dan bahsetmedi.

Ayrıca, şiddet ve kumar ona her zaman aşağılık gelmiştir.

Arabamı bitişikteki sokağa park ediyorum ve birkaç saniye orada kalıp bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Ya içerideki insanlar tehlikeliyse? Yedek bir planım olmalı mı?

Evet, tabii ki yapmalıyım.

Telefonumu çıkardım ve Derek'e mesaj attım.

Silver: Yarım saat içinde sana mesaj atmazsam, telefonumun GPS'ine kadar beni takip et. Cevabı hemen geldi.

Evet, bayan.

Silver: Ve lütfen babama ya da Frederic'e söyleme.

Evet, bayan.

Derek'in en sevdiğim yanı da bu. Soru sormaz. Sadece bir şeylerin olmasını sağlıyor.

Bir mucize gibi.

Derin bir nefes alarak Audi'mden çıkıyorum ve bip sesiyle kilitliyorum. Kolu çekmek için arkamı döndüm. Annem bana her zaman arabanın gerçekten kilitli olduğundan emin olmamı ve bip sesine güvenmememi öğretmişti.

Arkamdan bir el ağzımı sarıyor ve çığlık atıyorum ama güçlü bir beden beni arabama çarpınca sesim boğuluyor.

SILVER

M Kavga ruh hali öne çıkıyor ve onu tekmelemek, ısırarak, ayağına basmak ve kasıklarına yumruk atmak üzereyim. Ama sonra bir şey olur.

Onun sıcaklığı.

Onun lanet sıcaklığı tarçın ve misket limonuyla karışmış.

"Sırtını bana vermen konusunda ne demiştin?" Cole kulağımın kabuğuna doğru fısıldıyor.

Uzun bir nefes alıyorum ve sonra bunu onun eline karşı yaptığımı fark ediyorum. Onu ittim ve yüzleşmek için arkamı döndüm.

Bu pozisyonda daha kötü. Şimdi göğsü bana yakın ve göğüslerim gömleğinden bir santim uzakta.

Ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrarak güçlü, damarlı ön kollarını ortaya çıkarmış.

Focus, Gümüş.

"Ödümü kopardın." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "İnsanın ödünü k o p a r a n yerlerde dolaşmamalısın."

"Ve sen de yapmamalısın."

"Burası beni korkutmuyor, Kelebek." Duraksıyor, sanki bir vaka çalışmasıymışım gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani?"

"Okuldan ayrıldığımdan beri neden beni takip ediyorsun? Beni özlüyor olabilir misin?"

"Hayır."

"Eğer o kelimeyi bir kez daha söylersen, seni hemen şimdi burada beceririm." Eğilir ve sesini alçaltır. "Bu sokaklarda kameralar var."

Gözlerim açılıyor ama bu sadece yakalanma ihtimali yüzünden değil. Aynı zamanda beni becermekten bahsettiği için.

Bir hafta boyunca beni bundan mahrum bıraktıktan sonra neden kafamda bu resmi çizmek zorundaydı? Bu bir oyun mu?

"Ya da benimle gelebilirsin," diye teklif ediyor kayıtsızca. "Beni buraya kadar takip ettin, ne yaptığımı da görebilirsin."

"N..." Yeşil bakışlarındaki karanlık ifadeye takılıp kalıyorum. "Neydi o, Kelebek?"

"Hiçbir şey." Boğazımı temizliyorum. "Burası da neresi?"

"Benimle gelersen öğrenirsin." Sesi yumuşak ve zarif, tıpkı şeytanın Havva'yı ayartırken çıkardığı sese benziyor.

Ama o haklı - bunu asla kabul etmeyeceğimden değil. Zaten buradayım, Cole'un diğer tarafıyla da tanışabilirim.

Önünden yürüyorum ve o beni takip etmeyince omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. "Gelmiyor musun, korkak?"

Kahkahalarla başını geriye atıyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. Mutlu yüzünü görünce kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Cole'un durumunda bu kahkaha sesi, geçen bir tek boynuzlu at kadar nadirdir.

Keşke onu bir şekilde çalıp saklayabilseydim.

Kısa süre sonra bana katıldığında ve arabasını yakınına park ettiği girişten geçerken o an sona eriyor.

Fedai gibi görünen biri çenesini ona doğru uzatıyor ve işte o zaman bir tür kulüpte olduğumuzdan emin oluyorum.

"O benimle." Cole bana işaret ediyor ve fedai yine başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum, buradaki protokolden emin değilim.

Cole tanınacak ve hatta serbest geçiş hakkı verilecek kadar biliniyorsa, bu onun bir şekilde düzenli olduğu anlamına gelmelidir.

Saten bir elbise ve siyah bir kedi maskesi takmış minyon bir kadın bize gülümsüyor. "*La Débauche*'a hoş geldiniz."

Bu bir çeşit kostüm partisi mi? Eğer öyleyse, bu durum için giyinmedim. Aslında bunun için mükemmel bir Chanel elbisem var. Ayrıca...

"Zamparalık mı?" Cole'a fısıldıyorum.

Beni görmezden geliyor ve başıyla kıza işaret ederek bizi siyah duvar kâğıdı olan ve bir kanepenin bir raf dışında hiçbir eşyanın bulunmadığı bir odaya götürüyor

askıları siyah giysilerle doluydu. "Hanımefendi için ayrı bir oda ayarlayayım mı?"

"Hayır, biz iyiyiz, teşekkürler." Cole ona buzları eritebilen nazik gülümsemesini gösteriyor.

"Gösteri on dakika içinde başlıyor, efendim." "Özel bir izleme seansı ayarlayın."

"Evet, efendim." Kız eğilir ve kapıyı arkasından kapatır.

Evet, efendim? Bu da neydi böyle?

Plastik torbalar içindeki siyah önlükleri ve pantolonları hızlıca gözden geçiriyorum. Kızın taktığına benzer maskeler de var.

Olayların gerçekliği yavaşça süzülür. Gizlilik, kulübün adı, kızın kıyafetleri ve sözleri. Cole'a doğru döndüm. "Beni bir seks kulübüne mi getirdin?"

"Kendi başına geldin. İstedğin zaman gidebilirsin." Gömleğinin düğmelerini açıyor. "Ama sen bir korkak değilsin, değil mi?"

Lanet olsun. Bu argümanla beni hep kandırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kemerine geçmeden önce gergin kaslarını ortaya çıkaran tişörtünü silkelerken mırıldanıyorum.

"Burası için bir kıyafet kuralı var." Dudaklarında bir sırıtma belirir. "Beni zaten çıplak görmüşken neden utanıyorsun Kelebek?"

"Ben-ben değilim."

"Beni çıplak görmeyeli uzun zaman olduğu için mi bu kadar heveslisiniz?"

"Sen bilirsin."

Pantolonunu ve boxer'ını tek seferde indiriyor ve önümde tamamen çıplak bir şekilde duruyor. Aletine ve bana doğru bakmasına engel olmak için kendimi onun yüzüne bakmaya zorluyorum.

Cole siyah pantolonunu almak için acele etmiyor ve bacaklarından yukarı çekiyor. Orada durup kollarımı kavuşturuyorum ve sinirlenmiş gibi yapıyorum, oysa aslında içim dışıma çıkıyor.

Böyle bir yerde olmamalıydım ve en önemlisi, onun çıplaklığına göz atmamalıydım.

"Eğer gitmeyeceksen, üstünü değiştirmelisin."

"Korkak değilim, ama bir grup yabancıнын önünde seks yapmayacağım - maskeler takılı olsa bile."

"Tam tersi olacak." "Ne?"

"Buraya seks yapmak için gelmiyorum. Buraya izlemeye geliyorum." Oh.

Alt dudağımı ısıyorum. "Ve... um... geçmişte başka birini getirdin mi?"

Yavaş, yırtıcı adımlarla bana yaklaşıyor. Önüme geldiğinde iki parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve yukarı kaldırıyor. "Sen benim ilkimsin."

"Ve son olarak," diye konuşuyorum daha farkına bile varmadan. Artık çıktı; geri almayacağım.

"Son mu?"

"Buraya getireceğin tek kişinin ben olacağıma söz verirsен kalırım." "Anlaştık, ama her zaman benimle gelmek zorundasın."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum. Bu çok sert bir adım ama buraya başka bir kız getirme düşüncesi beni delirtiyor. Buna asla izin vermeyeceğim.

"Ve seni giydirmeme izin vereceksin." "Cole!"

"Benim durumum bu."

"Tamam, ama sen beni giydirirken seks olmayacak." Durdum, sonra hızlıca "Oral dahil." dedim.

Ceketimi çıkarırken sırtıyor. "Öğreniyorsun."

Seçme şansım olduğundan değil. Onun sinsi zihnine ayak uydurmalıyım. Cole bir sözleşmede görmediğiniz küçük maddeler gibidir. Sanki insanların kararlarını aleyhlerine çevirmek için fırsat arıyor.

Boynumdaki kurdeleyi gevşetip üniformamın gömleğinin düğmelerini açarken etkilenmemiş gibi yapıyorum. Acele etmiyor. Tüm bu süre boyunca yüzümü izliyor, muhtemelen kıpırdamamı falan umuyor.

Rüyalarında.

"Burayı nereden biliyorsun ki?" Tenimde gezinen parmaklarından başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Gömleğim açıldığında, kollarımdan düşmesine izin veriyorum ve askıdaki cekete katılıyorum.

"Babamındı."

Oh. "Helen bunu biliyor mu?"

"Sadece William Nash'in sahip olduğu milyonlarca işletmeden biri olduğunu biliyor. Çok fazla karışmıyor."

"Ve... sen biliyor musun?" Eteğimin fermuarını açıp titreyen bacaklarımdan aşağı düşerken sesim nefes nefese çıkıyor.

Dışarı çıkıyorum ve onu alıp asmasına izin veriyorum.

"Biliyorum. Bu yüzden içeri girmene izin verildi. Burada başvuranlar için acımasız bir eleme süreci var. On sekiz yaş ve üzerinde olmanız gerekiyor, ancak yasal yaştaki herhangi bir kişi bu kapıdan içeri giremez. Araştırılmalı ve kabul edilmek için hem mali desteğe hem de güce sahip oldukları kanıtlanmalıdır. Bu, babamın yönetim kurulunun çoğunun karanlık ve ahlaksız zihinleri hakkında bilgi edinme yoluydu. Bu yüzden, onlar hakkında da bilgi toplayamadığı sürece, etrafta başka yabancıların olmasını istemiyordu. Ben varis olduğum için serbestim. Beni tanıdığına memnun değil misin?"

Sözlerine konsantre olamıyorum çünkü parmakları karnımın üzerinde geziniyor. Tekrar ayağa kalkıyor, böylece önü neredeyse benimkine yapıyor ve sütyenimi çıkarmak için arkama uzanıyor.

Yere düşerken inliyor. "Göğüslerini seviyorum. On dört yaşındayken onları bana göstermeyi reddettiğinden beri seviyorum. Ama daha çok neyi seviyorum biliyor musun?"

Denesem bile konuşamazdım, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum. Göğüslerimi avuçlarının arasına alıyor ve nefesim kanlı parçalara ayrılana kadar başparmaklarını sert uçlarda defalarca gezdiriyor.

"Onları işaretliyorum." Dudakları geçen gün morluk bıraktığı sol göğsümün etine yapıyor. Sanki aynı yeri işaretlemek istiyor.

Emiyor, kemiriyor ve sanki beni parmaklıyor ya da beceriyor. Kalçalarım sıkıştı ve kalp atışlarım hızlandı.

Böyle giderse, beni hemen şimdi alması için ona yalvaracağım. Ama bunu asla yapmayacağım.

Ellerimi omuzlarına koydum. "Seks yok dedim."

"Seks, sen çılgılık atana kadar sana vurduğum zamandır, Kelebek." İşkence gören göğsümden çekilirken gözleri parlıyor. "Ben sana sadece çok nazikçe dokunuyorum."

Otuzbirci.

Parmakları iç çamaşırlarımın iki yanına asılıyor ve onları bacaklarımdan aşağı kaydırarak tüylerimi diken diken ediyor. Akılsızca onlardan çıkıyorum.

"Tahrik olduğunu anlamak için sana dokunmama gerek yok. Kokunu alabiliyorum." İç çamaşırlarını elinde toplar ve koklar.

Dudaklarım ayrılıyor ve sanki biri beni ateşe atmış gibi hissediyorum. Bu kadar sıcak olmamalıydı, değil mi?

"Kes şunu," diye mırıldanıyorum.

"Bu konuda bir kural koymadınız. Şimdi de koyamazsın." Beni izliyor ve ben kollarımı kavuşturma dürtüsüne direnirken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Beni kaç kere çıplak gördüğünün bir önemi yok. Her zaman bir gözdağı hissederim.

Yapmamalıyım, başkası olsa muhtemelen yapmazdım ama Cole bu.

Seksle ilgili her şey onunla oldu. İlk öpücüğüm, ikincisi, üçüncüsü ve hepsi aslında. İlk fantezim, ilk seks rüyam, ilk mastürbasyonum, ilk oralım ve bekaretimi kaybetmem.

Hepsini.

O benim zihnimde seksin tanımı gibi ve bu imajdan kurtulmak neredeyse imkansız.

Siyah elbiseyi askıdan çekip alıyor ve başımın üzerine atıyor. Ona yardım ediyorum, kolsuz kıyafetin dizlerime kadar düşmesine izin veriyorum, tepkisi karşısında kafam karışıyor. Sanki beni çıplak görmek istemiymiş gibi. Ama neden? Beni soymak isteyen oydu.

İç çamaşırını diğer kıyafetlerimin yanına koymak yerine pantolonunun cebine sokuyor.

"Hey!" diye itiraz ettim. "O

benim." "Artık değil."

"Sen sapık mısın?"

Burnuma bir öpücük konduruyor, sesi alaycı. "Senin için her zaman bir sapık oldum, Kelebek. Bunu daha yeni anlayan benim suçum değil."

Onu itiyorum ve kıkırdayarak maskeyi takıp diğerini gözlerimin etrafına geçiriyor.

Cole durup beni izliyor, sonra elimi kendi eliyle birleştirmeden önce başıyla onaylıyor.

Geri çekilmeye başlıyorum ama beni yerimde tutuyor. "Kimse kim olduğumuzu bilmeyecek. Burası sadece benim kullandığım özel bir oda. Ayrıca, maskeler."

O haklı. Şimdi onu yakından incelediğimde, biraz tanınmaz halde ve maskenin yardımıyla ben de öyle olmalıyım.

Odadan çıktıktan sonra Cole beni loş kırmızı ışıklı ve siyah çiçekli duvar kâğıtlı uzun bir koridora götürüyor. Tavandan birkaç siyah avize sarkıyor.

Cole'a bunu asla söylemem ama elimi tuttuğu için mutluyum. İblisler duvarlardan atlayıp bizi yiyip bitirecekmiş gibi hissediyorum.

Ya da ben, daha spesifik olmak gerekirse. Cole muhtemelen onlarla arkadaş olurdu.

Bir kapının önünde duruyoruz. "Burası bir izleme odası."

"Bu ne anlama geliyor?" Fısıldıyorum, neden öyle hissettiğimden emin değilim. "Bu, bir çiftin seks yapmasını tek yönlü bir kameradan izleyebileceğimiz anlamına geliyor.

Pencere. İzlediklerini biliyorlar ama kimin izlediğini bilmiyorlar ve bizi göremiyorlar."

"Böyle insanlar mı?"

"Şaşıracaksın, Kelebek." Kolu tutuyor.

"Bekle." Yutkunuyorum. "Başkalarıyla izlemek istemiyorum."

"Neden? Utangaç mısın?"

"Sadece istemiyorum. Bu porno izlemek gibi."

"Porno sahtedir. Bu değil. Ayrıca, genelde yalnız izlerim zaten. Varis olmanın avantajları."

Bir nefes bırakıyorum ve beni içeri götürmesine izin veriyorum. "Ah, çoktan başladılar."

Cole'un söylediklerine odaklanamıyorum çünkü bu odadaki karanlığa alışmaya çalışıyorum. Neredeyse bir sinema salonu gibi, ama koltuklar kanepe.

- boyut olarak daha büyük ve sayı olarak daha az.

Ekran yerine, başka bir odayı gören büyük bir pencere var. Aynı siyah duvar kağıdı var. Ortada bir masa var, üzerinde minyon bir esmer bağlanmış, iki yana açılmış ve daha iri yarı bir zenci onu beceriyor.

İnleme ve sızlanmalarının sesi bir senfoni gibi etrafımızda yankılanıyor. Oh. Tanrım.

İtişlerinin gücü karşısında kalçalarım sıkıştı. Cüssesiyle canını yakıyormuş gibi görünüyor ama yine de "Daha... daha hızlı... daha sert!" diye bağıyor.

Bir kere porno izlemiştim. Ronan ve Xander'ın övgüleri ilgimi çektikten sonra sadece bir kez. Hiç etkilenmemiştim. Sahnelenmiş ve sahte görünüyordu ve çıkardıkları tüm sesler beni soğuttu.

Bu porno değil. Bu... en gerçek, en ham, en gerçek haliyle insanlar.

Cole beni elimden tutup pelüş sandalyelerden birine oturtana kadar yürümeyi bıraktığımı fark etmiyorum.

"Çok güzel değil mi?" Kulağıma fısıldarken sıcak nefesleri tenimin karıncalanmasına neden oluyor.

Böyle röntgencilik eğilimleri olduğu için ona hasta demek istiyorum ama sahneden o kadar büyülenmişim ki savunmamı kuramıyorum.

İkisinin de yüzündeki coşku beni içimden yakalıyor ve istesem de başka tarafa bakamıyorum.

Meme uçlarım elbiseye doğru geriliyor ve kumaş sert bir malzeme olmamasına rağmen, sanki onu keseceklermiş gibi hissediyorum.

Güçlü bir el kalçamı kavıyor ve içimde bir uyarılma zıplamasıyla sarsılıyorum. Yavaşça Cole'a, gölgeli yüzüne ve kesilmiş ölümcül ama yakışıklı yüz hatlarına odaklanıyorum. Gözlerim o kadar kısık ki, onları görebildiğinden emin değilim.

"Bu ağrıyı dindirmemi ister misin, Kelebek?" Eli elbisemin altından uyluğuma doğru süzülüyor ve yol boyunca tenimi elektriklendiriyor.

Bacaklarımı ayırıyorum. Neden bilmiyorum ama öyle yapıyorum. Farklı bir ortamdan ya da çiftin inlemelerinden, adamın kadına nasıl vurduğundan ve ona nasıl sahip olduğundan olabilir.

Bunu istiyorum.

Ama herhangi biriyle değil. Sadece Cole'la.

"Biliyor musun, buralarda iç çamaşırını çıkarmak zorunlu değil," diye düşünüyor.

"O zaman neden yaptın?" O kadar tahrik oldum ki, sesim nefes nefese kaldı.

"Çünkü bu bana doğrudan erişim sağlıyor." İki parmağını kıvrımlarıma daldırıyor ve ben inliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Seni parmaklamamı mı istiyorsun?"

Cevap olarak bacaklarımı daha da açıyorum.

"Bundan daha iyi bir şey yapman gerekecek."

Önce çifte, sonra Cole'un elbisemin altında kaybolan koluna bakıyorum ve elimi pantolonunun içine sokup kalın, sert sikini kavrarken düşünüyorum.

Ben onu yukarı aşağı hareket ettirirken Cole'un boğazından bir inilti çıkıyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Saf içgüdülerim ve daha fazlasına duyduğum ihtiyaç tarafından yönlendiriliyorum. Hızlı ve güçlü yapıyorum çünkü Cole'un her şeyi yoğun istediğinden şüpheleniyorum.

"Ah, siktir." Klitorisimin etrafında dönerken sesi şehvetle doluyor. "Elini üzerimde tutmanı seviyorum, ama benim için söylemelisin ki seni parmaklayayım, Kelebek."

"Daha sert... daha sert... daha sert!" diye bağırırken kadının inlemeleri daha yüksek sesle yankılanıyor.

"C-Cole, lütfen..." Hızımı artırıyorum ve sonunda parmaklarını içime sokuyor.

Üçü bir arada.

Sırf bu hissin etkisiyle neredeyse bayılıyordum. Adamınkiyle eşleşen bir ritimle içime girerken onu yukarı aşağı hareket ettirmeyi bırakmıyorum.

Maskeler yüzünden yüzlerini göremiyorum ama tutkuyu, ham iddiayı hissedebiliyorum ve onunla birlikte inliyorum. Ben de onun gibi sırtımı eğiyorum.

Sadece kendi zevkime değil, Cole'unquine de odaklandığım için inlemelerim boşluğu dolduruyor. Onu orgazma ulaştıracağım, bunun sebebi ben olacağım...

Parmaklarını içime sokuyor ve klitorisimi okşuyor. Etrafında dağılıyorum, kalçalarım titriyor ve iniltiğim onun iniltilerine karışıyor.

İlk başta onun da boşaldığını düşündüm ama boşalmadı. Elim hâlâ sikinin üzerindeyken ayağa kalktı. "Beni ağzına al."

Dudaklarımı ayırıp onu içeri doğru yönlendirirken kalçalarım bu görüntü karşısında titriyor. Ona, göğüs kaslarının dalgalanışına ve Tanrı gibi varlığına bakmaktan kendimi alamıyorum. Dilimin üzerine boşalmadan önce dilimi sadece birkaç kez üzerinde kaydırıyorum. Dölleri dudaklarımdan ve çenemden aşağı damlıyor.

Başparmağıyla topluyor, dudaklarıma sürerken gözleri ham bir sahiplenmeyle parlıyor.

"Hmm. İşaretli ve benim gibi görünüyorsun."

Cole parmaklarını ağzımın içine sokuyor ve her damlasını yutmamı sağlıyor. Aynı anda içimde olan parmaklarını yalıyor.

Ona bakarken iki şeyin farkına vardım.

Birincisi, beni başkaları için mahvetti.

İki, mahvoldum.

SILVER

W

Hemen eve gitme.

Onun yerine Cole yemek yememiz gerektiğini söyledi.

Derek ona mesaj atmayı unutmuş olabileceğim için geldiğinde,
Cole ona

onunla giderken arabamı geri götürmenin bir yolunu buldum.

Yol boyunca eteğimin altından beni parmaklamaya çalışıyordu çünkü üstümü değiştirirken pantolonundan iç çamaşırımı çalmıştım. Elini tokatlayarak uzaklaştırmaya çalıştım ama nafile.

Ama Cole'un olayı bu. Asla pes etmez. Eğer bir şey istiyorsa, durmaz.

Yakın bile değil.

Kendimizi ana cadde üzerinde olmayan تنها bir restoranda buluyoruz. Sanki tüm gizli bölgeleri biliyor gibi, ki bu kulüp aracılığıyla sürdürdüğü gizli hayatı göz önüne alındığında sürpriz olmamalı.

O çifti, onların coşkusu - ve benimkini - anımsarken içim hâlâ karıncalanıyor.

Bu asla unutamayacağım bir deneyim. Cole'un parmakları arasında çözülene kadar röntgencilikten hoşlandığımı bilmiyordum. Yavaş ama emin adımlarla beni mahvediyor.

İtalyan restoranı, ağaç şeklinde masa ve sandalyeleri olan ahşap bir dekora sahip. Karşılıklı oturup odun ateşinde pişmiş pizza sipariş ediyoruz. Ben fazladan mayonezli patates kızartması siparişi verdim.

Madem kalori alıyorum, hepsini alayım bari. Kulüpteki o deneyimden sonra çok açım ve midemi salatayı kabul etmesi için kandıramam.

"Evde de yiyebilirdik." Cole'a bakmamak için Fransız manikürlü tırnaklarımı inceliyorum.

Bir kitaptan okuyor olsa da, aynı zamanda beni bilinçli bir aptala dönüştüren yoğun bir şekilde beni izliyor. Ben utanacak bir tip değilim. Asla.

Bu serserinin dahil olduğu durumlar hariç.

"Ben açım." Sesi açık bir baştan çıkarıcılıkla alçalıyor. "Evde de yiyebilirdin."

"Eve kadar bekleyemem."

"Kes şunu," diye tıslayarak etrafımızı izliyorum. Neyse ki mekân şu anda dolu değil.

"Neyi durduracaksın? Sadece aç olduğumu söylüyorum." "Ne düşündüğünü biliyorum, tamam mı?"

"Bundan şüpheliyim."

"Az önce kulüpte olanları hatırlıyorsun." Sesimi alçaltıyorum. "Sakın bu konuyu kimseye açayım deme."

"Evet, Bayan İlkel ve Düzgün," diye alay ediyor. "Ama benim düşündüğüm bu değildi."

"Hayır mı?"

"Aslında sipariş ettiğimiz yemek yerine seni yemeyi hayal ediyordum."

Dudaklarım aralanıyor ve yutkunuyorum, görüntü izinsiz bir şekilde zihnime saplanıyor. Tıpkı Cole gibi. Beynimle birden fazla şekilde oynuyor.

Konuyu değiştirmeyi tercih ederek boğazımı temizliyorum. "Bu kitap da o yazarın diğer kitabı kadar iç karartıcı mı?"

Haruki Murakami'nin *Kıyıdaki Kafka*'sını okuyor. On dört yaşındayken, bu alıntıdan sonra aynı yazarın *Norwegian Wood* kitabını okumuştum. Hikâyenin gidişatından dolayı geceyi ağlayarak geçirdim. Kahramanı çok sevmiştim ve kaderin onun duygularını ele alış biçiminden nefret etmiştim.

"Haruki Murakami'nin kitapları iç karartıcı değil. Onlar eşsizdir."

Cole çok fazla kurgu kitap okumaz. Genellikle kafasını felsefe ve psikoloji kitaplarına gömüyor. Helen'in kitaplarını sevdiğini biliyorum ama onlar çoğunlukla psikolojik polisiyeler. Psikolojik türde yazmayan belli bir kurgu yazarını sevdiğini söylediğinde duraksıyorum.

"Onları bu kadar eşsiz kılan ne?" Ben soruyorum.

"Bu onun imgelemi. Sizi dünyadan koparıyor ve çözümü olmayan bilmeceleler sunarak okuyucuların bunları kendilerinin çözmesine izin veriyor.

Herkesin yorumu diğferinden farklıdır. Bu sanattır."

O zaman görüyorum. Söz konusu kitapları her okuduğunda gözlerindeki parıltıyı. Cole meydan okumayı seviyor ve o kadar derin bir şeye dalıyor ki etrafını unutuyor. Bu onun kendi kaos biçimi.

"Elbette çoğı bunu sinir bozucu buluyor ve yayıncıyı sonu gelmeyen sorularla bombardımana tutuyor."

"Bence çok güzel."

Başını kaldırıp kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Evet, bence pek çok insanın gerçeküstücülüğfe ve kendi çözümlerini bulabilmeye ihtiyacı var." *Cole gibi.*

Haruki'yi Cole'un ilgisini çeken ve heyecanlandıran kitaplar ürettiğı için seviyorum. *Norwegian Wood*'da kalbimi kırdığı için onu affediyorum bile.

Garson kız bize pizzalarımızı getirdi ve kirpiklerini ona doğru salladı. Kaltak.

"Affedersiniz?" Sahte bir gülümsemeye zorladım. "Patates kızartmamın yanında mayonez istemiştım."

"Hemen geliyor." Son bir kez gülümsüyor. Giderken ve hatta bana getirdiğinde bile ona ters ters bakıyorum.

"Burada servis berbat," diye

homurdanıyorum. Cole gülümsüyor.

"Neye gülüyorsun?"

"Kıskançlığın çok sevimli olabiliyor, Kelebek."

"Kıskanmıyorum." Pizzadan ilk ısırığımı aldım ve dilimi yaktım. *Ow!* Cole kola bardağını bana uzatıyor, hâlâ o kan kaynatıcı gülümsemesiyle.

"Kıskanmıyorum," diye ısrar ediyorum, içecekten bir yudum alıyorum.

"Ben sadece

mayonez."

"Kim pizza yerken patates kızartmasının yanında mayonez yer ki?"

"Ben yerim." Ağzıma bir tane tıktırıyorum.

Masanın üzerine eğiliyor, böylece yüzü sadece birkaç santim uzağımda ve elini bana uzatıyor. Donup kaldım. Ne yapıyor bu? Beni herkesin içinde öpecek falan mı?

Oh, Tanrım.

Cole burnumu siliyor ve sonra tekrar oturuyor. "Orada bir şey vardı."

Rahatlamış mı yoksa hayal kırıklığına uğramış mı hissetmem gerektiğini bilmeden uzun bir nefes alıyorum. Neyim var benim böyle?

Yemeğın geri kalanını Cole'un okuduğı diğfer kurgu yazarları hakkında rahat bir sohbetle geçiriyoruz, ki bunlar çok fazla değil. Haruki Murakami dışında,

Helen, John Le Carré, Honoré de Balzac, Kahlil Gibran ve Lee Child var.

Lafı açılmışken, Cole Lee Child'ın yeni çıkan bir kitabını alması gerektiğini söylüyor, biz de restorandan çıktıktan sonra kitapçıya uğruyoruz. Yol boyunca mayonez yeme alışkanlığımla dalga geçti. Sinirlerimi bozmaktan gerçekten zevk alıyor.

Kitapçıda zarları ona karşı attım. "Hey, inek. Hayatını yaşamalısın, kitaplara gömülüp kalmamalısın."

"Bende ikisi de var." Yeni çıkan kitaplar rafından birkaç kopya alıyor. "Eğleniyorum ve kitap okuyorum."

"Hayır, yok."

"Az önce kulüpte bunu kanıtlamadım mı, Kelebek?"

Touché.

"Sen hala bir ineksin, Cole."

"Hâlâ seksi buluyorsun. Okurken beni izlediğini biliyorum." Göz kırıyor. "Ben de okurken seni izliyorum. Özellikle de havuzda."

"Sapık."

"Sanırım bunu zaten tespit ettik. Ama sen de öylesin."

"Değilim."

"Sen benim için
varsın." *"Değilim*
dedim."

Peki, belki onu biraz izlerim. Tamam, ne zaman fırsat bulsam. Artık aynı çatı altında yaşadığımıza göre, denesem bile gözlerimi ondan alamıyorum.

Bir sıradan diğerine geçerken parmaklarını kitapların üzerinde gezdiriyor ve çok uzun zaman önce içimde olan aynı zayıf parmakları hatırlayarak yutkunuyorum.

Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum, eliyle göz temasını kesemiyorum. "Bir şey mi hatırlıyorsun?" Bana sırtıyor.

"Hayır." Karşı rafa bakıyorum.

"O kelime hakkında ne
demiştin?"

"Bu konuda ne yapacaksın?" Bir elimi kalçama koyuyorum. "Beni kitapçının ortasında mı becereceksin?"

Bana doğru yaklaşıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan eliyle enseme kavriyor. Sırtım rafa çarpana kadar beni itiyor, sonra boştaki elini başıma vuruyor. Dudakları sanki beni öpecekmiş gibi bir nefes uzağıma kadar ilerliyor.

"Bunu yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

"C-Cole, dur." Kalbim hızla atarken çevremizi araştırıyorum.

"Beni test etme Silver. Toplum içinde ellerimi senden zor uzak tutuyorum."

"Silver ve Cole bir ağaçta oturuyorlar, K-I-S-S-I-N-G!" Ronan kocaman bir sırıtışla önümüzde beliriyor ve Xan'ı omzundan yakalıyor.

Cole'dan uzaklaşıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor.

"Elbette." Xander aramızda dolaşıyor. "Devam edin. Patlamış mısıra bile ihtiyacımız yok."

"Devam edecek bir şey yok," diyorum soğuk bir ses tonuyla. Annem, yakalansan bile yanlış bir şey yapmamış gibi davranmanı söylüyor.

"Evet, doğru, Kraliçe B," diye homurdanır Xander.

"*Merde!*" Ronan'ın yüzü düşer. "Bu artık göğüslerini göremeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Bir daha onlardan bahsetme yoksa bildiğin hayat sona erer Astor." Cole'un yüzü ve sesi sakın ama gözlerindeki tehdit çok açık. "Sen de, Şövalye."

"Kıskanç bir tip olduğumu biliyordum," diye sırıtıyor Xan, gamzelerini göstererek. "Biliyor muydun?" Ronan onun omzuna vurur.

"Geçen gece senin evinde bebek yaptıklarından şüpheleniyordum."

Yüzüm ısındı. "Yapmıyorduk!"

"Evet, öyleydin." Xander kaşlarını sallıyor. "Cole'un seanslarından birinden sonra Aiden seni eve bırakmaya yardım etmek zorunda kaldı."

"Benim lanet çatımın altında ve yine de en son ben mi öğreniyorum? *Yine* mi?" Ronan dramatik bir sesle konuşur. "Kendimi yine dışlanmış hissediyorum. Şimdi terapistimi görmek zorundayım. Faturasını ödeyecek misin yoksa duygusal hasarın sorumluluğunu üstlenecek misin? Alacak mısın? Ben de öyle düşünmüştüm. Neden ben hep havalı şeylerin dışında kalıyorum, *merde?*"

"Görüldüğü gibi değil." Sakinliğimi korumaya çalışıyorum ama çıkış yolu olmayan bir kapana kısılmış durumdayım.

Cole elindeki kâğıtları kayıtsızca yanında tutuyor. "Öyle."

"Cole!" Ona ters ters bakıyorum.

"Biliyordum." Xan elini Ronan'a uzattı. "Bana yüzlüğü ver."

"Bekle." Ronan aramıza bakıyor. "Sevişiyor musunuz? Çünkü üzerine bahse girdiğim tek şey bu."

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

"Evet. Her gece," diyor Cole soğuk bir ses tonuyla.

"Sık *beni*." Xan gamzelerini gösterir. "Şunu iki yüz yap, Ron."

"Beş alırsın, *dostum*. Bu bok çok ilginç." Ronan sırtıyor. "Yani geceleri ailenin çatısı altında mı yapıyorsun? Ya da duşta? Üçlü sekse açık mısın?"

Bir çığlık serbest kalmak için savaşıyor ama ben onu içime atıyorum ve hışım la yanlarından geçip gidiyorum. Ronan arkamdan annesine yeni bir kitap almak için burada olduğunu ve bizi rahatsız etmeyeceğini söylüyor ama onu duymuyorum.

Cole'un cipinin önüne geldiğimde arabamın olmadığını fark ediyorum çünkü o şerefsiz onu göndermiş.

Hemen arkamdan geliyor ve kapıyı açar açmaz kollarımı kavuşturup burun deliklerimi açarak içeri giriyorum.

Direksiyona geçtikten sonra kayıtsızca, "Seni bu kadar heyecanlandıran ne?" diye soruyor.

"Bilmiyormuş gibi mi davranıyorsun? Neden Xander ve Ronan'a... hakkında... Biliyorsun!"

"Biz. Ona *biz* deniyor." Sesi tedirginleşiyor. "Ve en azından senin bana ait olduğunu bilmeleri gerekiyor. Kimseye söyleyecek değiller ya."

"Biz diye bir şey yok Cole. Kendini kandırmayı bırak."

Vücudunu bana doğru çeviriyor ve ben de bir şey yapmasını bekleyerek koltuğa doğru geri itiyorum - ne yapacağından emin değilim ama herkesin bizi görebileceği bir yerde beni öpemez.

Bana dokunmak yerine emniyet kemerini çekti ve beni bağladı. "Bir biz varız. Aslında, var olan tek şey bu. Bununla savaşmayı ne kadar çabuk bırakırsan, senin için o kadar iyi olur."

Yerine yerleşmeden önce saçlarımı sertçe çekiştiriyor. Eve dönerken orada değilmiş gibi davranıyorum. Ya da öyle yapmaya çalışıyorum. Bunu hiç başaramadım.

İçeri girer girmez babam ve Helen bizi akşam yemeği için karşılıyor. "İyi anlaştığınıza sevindim," diyor Helen.

"Yemeğiniz iyi karşılandı," diye ekliyor

Papa. "Yemek mi?" Aralarına bakarak soruyorum.

Helen bana bir makale

gösteriyor. 'Sebastian'ın Ailesi:

Gelecek'

Cole ve benim yemek yerken ve gülümserken çekilmiş sinsi bir fotoğrafımız var. Burnuma mayonez bulaştığı zamandı.

İçimden biraz ölsem de babamın hoşnut ifadesine karşılık veriyorum.

Gecenin geri kalanında Cole'dan uzak durmaya özen gösterdim. Yanına ya da karşısına oturmak yok. Frederic'in konuşması sırasında ona bakmak yok.

brifing. Yatma vakti geldiğinde kapımı kilitliyor ve gözyaşlarımı zorlukla tutarak çarşaflarımın altına saklanıyorum.

Annemi arıyorum ve ikinci çalıştan sonra telefonu açıyor. "Anne..."

"Ne oldu tatlım?" Sesi zayıf ama endişeli. "Sadece seni özledim."

"Oh, Babydoll. Ben de seni özledim." Burnunu çekiyor. "Anne, ağlıyor musun?"

"Seni özledim. Evi özledim. Sebastian'ı bile özledim. Neyim var benim?"

Kalbim hızla çarparak doğruldum. "Anne, içiyor musun?" "Hayır. *The Notebook*'u izliyorum ve hayatımdan nefret ediyorum."

"Bunu kaç kere izledin? Romantik filmlerden nefret ettiğini sanıyordum."

"İstiyorum." Duraksıyor. "Onunla mutlu mu?"

Yutkunuyorum ama darbeyi hafifletmeyi seçiyorum. "Emin değilim."

"Öyle. Sadece beni incitmek istemiyorsun." Bir nefes bırakır. "Daha iyi olacağım, Babydoll. Söz veriyorum."

"Anne, eğer babamı hala önemsiyorsan, neden boşandınız?"

"O umurumda *değil*. Baban Helen'le yaptığı hatayı anlayacak ve onunla birlikte olmam için bana yalvaracak ve ben ona ne diyeceğim biliyor musun? Hayır. Ayrıca, Lucien var."

"Sen tanıdığım en güzel kadınsın anne. Her erkek sana sahip olduğu için şanslı."

"Benim için tek olana sahip olamayacaksam ne anlamı var ki?" İçini çekti. "Her neyse, bana gününü anlat."

Birkaç dakika daha okul ve piyano hakkında konuşuyoruz. Telefonu kapattıktan sonra, söylediklerini düşünmeye devam ediyorum.

Benim için tek olana sahip olamayacaksam ne anlamı var?

Gerçekten, ne anlamı var ki?

Tam başucu lambasını kapatmak üzereydim ki balkonda bir gölge belirdi. Biri içeri dalmadan önce perdeler hışırıyor.

Ağzım ıçıklık atmak için açılıyor ama sonra Cole'u fark ediyorum.

Üzerinde sade gri pamuklu bir pantolon ve beyaz bir tişört var ama ev çekimlerinde bir model gibi görünüyor.

"Neyin var senin?" Nefes nefese kaldım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Uyuyorum."

"Çık dışarı. Kapıyı kilitlememin bir sebebi var."

"Kilitli kapı beni uzak tutamaz. Ayrıca, neden sizinkinin yanındaki odayı seçtiğimi sanıyorsunuz? Ben hep balkondan gelirim. Annem beni kontrol etmeye gelirse diye kapımı da kilitli tutmak zorundayım."

"Düşünmediğiniz bir şey var mı?"

"Sen." Yorganın altında yanıma dalıyor ve beni kendine yakın tutuyor. Kestane rengi saçları gelişigüzel bir şekilde başına dökülüyor. "Ben mi?"

"Asla düşünemediğim tek şey sensin." Nefesim daralıyor ama fısıldıyorum, "Senin kaosun olduğum için mi?"

"Çünkü yeni günleri iple çekmemin sebebi sensin." Eli büyük beden gömleğimin altından kayıyor. "Mmm. Hiçbir şey. Bu yıl yaramazlar listesindesin."

"Ben değilim."

"Evet, öylesin. Benim yaramaz kızım." Pantolonunu indiriyor ve sikinin ucunu girişime hizalarken dudağımı ısııyorum. "Seni bugün o adamın o kadına yaptığı gibi becereceğim. Sert ve acımasız olacak ve adımı inleteceksin."

Uzuvlarım sıvılaşıyor ve sadece onun sözlerinin saldırısı yüzünden inlemek üzereyim.

Cole acımasızca içime girerken cevap veremiyorum. Ve sonra sözünü tuttu.

COLE

T Burada doğru günler ve yanlış günler vardır.
Bugün ikincisi.
Doğru günleri biliyorum - daha doğrusu son birkaç hafta içinde keşfettim.

Doğru günler Silver'ın yüzünün benimkinin karşısında olmasıyla başlar, ben onu uyandırmadan önce dilimi amına sokarım ve o çığlıklarını kimse duymasın diye yastığa boğar.

Doğru günler arasında göğüslerinin, karnının ve hatta boynunun her yerine morluklar bırakmak, sonra da aynada gizlice onlara gülümseyerek bakarken onu gözetlemek vardır.

O günler, akşam yemeği yediğimizde herkesin arkasından gizlice yaklaşmayı ve orgazm yüzü aynada görünen tek şey olana kadar onu banyo tezgahına karşı becermeyi içeriyor.

O günler kulüpte de geçebilir, o çok ateşli ve rahatsız olup bana dokunmaya başlayana kadar insanların seks yapmasını izleriz. Benim adım onun ağzından boğuk bir inilti olarak çıkana kadar onu orada ve orada becerdiğim yer.

Doğru günler, odasına girip onu kucaklayıp uyutmadan önce sikmemle ve gecenin bir yarısı onu uyandırıp tekrar sikmemle sona eriyor.

Silver'ın sorunu da bu... Ona doymak imkansız. Söz konusu o olduğunda duraklatma ya da durdurma düğmem yok. Bitirdiğimi düşündüğüm anda uykusunda inliyor ya da dalgın bir şekilde göğsümü okşuyor ve tek yapmak istediğim ona tekrar sahip olmak.

Direncini asla kaybetmiyor. Benim yanımda çözülmesi ya da hala arkamdan iş çevirip bana yaklaşan her kızı tehdit etmesi önemli değil. Onu her alışımından, her orgazmımdan ve her öpüşümden sonra benden nefret ettiğini mırıldanmayı ihmal etmiyor.

Bedeni bana isteyerek ve direnmeden açılabilir ama kalbi ve zihni hâlâ kilit altında.

Doğru günlerde, bu sikimde bile değil. Önemli olan tek şey onun benim olması. Kimse bilmiyorsa ne olmuş yani? Yine de uğruna geldiği, yalvardığı ve adını inlediği tek kişi benim.

O morlukları gören ve onları oraya koyan tek kişi benim. Orgazm olduğunda gözlerinin yuvarlanmasına ve dudaklarındaki 'O' sesine tanık olan tek kişi benim. Bacaklarının etrafımda titrediğini hisseden ve bittiğinde çıkardığı o küçük tatmin edici sesi duyan tek kişi benim.

Ama bugün olduğu gibi kötü günlerde onu boğazından tutup buradan kaçırmak istiyorum.

Bu şehrin dışına. Bu ülkeden. Bu dünyadan.

Okulda olduğumuz ve çok sayıda şahidimiz olduğu için bunu yapamıyorum. Ben de her zamanki gibi onu izliyorum.

Buradayken Silver gününe devam ederken ben yokmuşum gibi davranıyor. Ona binlerce kez söyledim, bana ya da bir başkasına karşı ne kadar kaltak gibi davranırsa - hayatını ne kadar taklit ederse - o gece onu o kadar sert becereceğim.

Sanırım bunu bilerek yapıyor. Onu ne zaman köşeye sıkıştırırsam gözleri hem heyecan hem de korkuyla parlıyor, sonra saçlarını savurup benden korkmadığını söylüyor.

Bazen öyle. Ya da muhtemelen bana olan arzusunun derinliğinden korkuyor.

Ne zaman geceleri odasına gizlice girsem ve onu o büyük boy tişörtlerden biriyle bulsam, yatağa atlıyor ve ne kadar sikildiğini fark ediyor.

Çoğu zaman onu bağılıyorum ve diğer tüm seks türlerinden daha sert boşalıyor.

Antrenman biter bitmez Silver sahanın yakınında Aiden'la bire bir görüşmeye karar veriyor.

Son zamanlarda, Elsa havuzda neredeyse boğulduktan sonra Aiden'dan ayrıldı. Silver bu şansı tekrar iddiasını ortaya koymak için kullanıyor ve Aiden bunu Elsa'yı kışkırtmak ve ona geri dönmek için yapıyor.

Silver'ın gülümsemesi en iyi ihtimalle sahte. Onun gerçek gülümsemelerini biliyorum ve bunlar genellikle ailesi ve evi için saklı. Annesinin yemeğine iltifat ettiğinde ya da babasına günaydın öpücüğü verip onu sevdiğini söylediğinde gülümser.

Ayrıca bana sarılıp uyduğunda da ortaya çıkıyor. Ama bunu asla kabul etmez.

Kardeş olduğumuzu her hatırlattığımda, fiziksel olarak benden uzaklaşıyor. Eğer karşımda oturuyorsa, kıvranıyor. Eğer bir şekilde yanımdaysa - ki bu çok nadirdir - benden uzaklaşır.

Onunla toplum içinde birlikte olamayacağım gerçeği başlangıçta iyiydi. Dışarıda bir sürtük olduğunu ama ona her dokunduğumda istekli bir itaatkâra dönüştüğünü bilmek hoşuma gidiyordu. Onun bu yönünü gören tek kişinin ben olduğumu.

Kötü günlerde, bugün olduğu gibi, iyi değil.

Aiden onunla birlikte olabilir, ona dokunabilir, hatta onunla evlenebilir ve herkesin onayını alabilir. Yapamayacağım gerçeği, biz on beş yaşındayken nişanlandıklarından beri kafamdaki kaosu daha da kötüleştiriyor.

Anneme 'Hey, Sebastian'la eğleniyorsun, şimdi onu bırak' diyemem.

Bu sadece bencillik değil, aynı zamanda annemin iyiliğini de ona bunu yapamayacak kadar çok önemsiyorum.

Bu, düşünmediğim anlamına gelmiyor.

"Vay be. Şunların gidişine bak." Ben bankın yanında durup su şişesinden su içiyormuş gibi yaparken Ronan omzumu tutuyor.

Ona ters ters bakma dürtüsüne direnerek, umursamazmış gibi davranıyorum. "Kime bakıyorsun?" "Neye?" Xander nefes nefese bize doğru koşuyor. "Kim? Drama mı?"

"Kaptan, King ve Silver'ı umursamıyormuş gibi davranıyor."

Neden yapayım ki? İkisi de oyun oynuyor. Ama bunu bu iki puştun önünde söylemem yoksa bunu umursadığımı düşünmek için bir fırsat olarak kullanırlar.

"Silver'ın King'i sevdiğini sanmıyorum." Xander omuz silkti. Sonunda biri gerçeği görüyordu. "Aslında kimseyi sevdiğini ya da umursadığını sanmıyorum. Herkes Elsa'ya Frozen diyor ama Silver saf metal."

Umursamıyor. Gerçekten önemsiyor. Silver annesini günde beş kez arıyor ve babasının susuz kalmamasını, annesinin de teslim tarihi geldiğinde odaklanmasını sağlıyor. Kim'in parçalanışını uzaktan üzgün bir ifadeyle izliyor ve kimse görmeden yüzündeki ifadeyi siliyor.

Silver'ın umursamaz, benmerkezci bir sürtük gibi görünmesinin nedeni ilgisini göstermemesidir. Bunu bir zayıflık olarak görüyor ve bastırmak için her şeyi yapıyor.

"Saçmalık." Ronan kendini işaret ediyor. "O benden hoşlanıyor." Xander, "O kimseden hoşlanmıyor," diyor.

"Ben hariç." Ronan sırtıyor. "Herkes beni sever."

"Ben değil," diye alay ediyorum.

"Çoğu zaman ben de öyle," diye katılıyor Xan.

"İkinizin de canı cehenneme, *şerefsizler*. Gerçekten ihmalkârlık için bir rapor dolduruyorum." Ronan dramatik bir ses tonuna geçer. "Terk edilme sorunlarım bana geri dönüyor. Terapiye ihtiyacım var."

Xan kaşlarını kaldırıyor. "Bu gece parti mi var?"

"Sikeyim evet." Sonra Ronan ona uygun olacak kadınlardan ve onlarla ihanetimizi nasıl unutacağından bahsediyor.

Sözlerinin özünü hâlâ anlıyor olsam da onu duymazdan geliyorum.

Tek odaklanabildiğim Silver'ın parlak mavi gözlerindeki bakış. Güneşin ışıklarıyla aydınlanışları. Babası bir anket kazandığında ya da Derek ona hala rahatlatıcı yiyecek olarak kullandığı mini Snickers çikolatalarını verdiğinde heyecanla parıldamaları.

Ya da her gece odasına girdiğimde.

Bana bak, onunla kafamın içinde konuşuyorum. *Onunla değil. Bana bak lan.*

Birkaç saniye orada durup sayıyorum, Aiden'la konuşmaması gerektiğini fark edeceği anı bekliyorum.

Onu Ronan'ın partisinde bulacağımı, onu ilk bağladığım odaya sürükleyeceğimi ve tekrar yapacağımı.

Bu gösteriyi tam da bu yüzden yaptığını biliyorum. Heyecanı, hafif korkuyu ve hatta bunun yasak yönünü seviyor. Birinin içeri girmesinden korkup korkmadığını sorduğumda ıslanıyor.

Ama bana bakmıyor olması, bir bakış bile atmaması kafamı karıştırıyor.

Bugünün en yanlış gün olması da yardımcı olmuyor. Bunu herkesten çok onun bilmesi gerekirdi.

Ronan ve Xander'ı her zamanki didişmelerinin ortasında bırakıp hızlı bir duş alıyorum ve cipime gidiyorum.

Sebastian'ın evine gitmek yerine eve dönüyorum.

Annemin hala sakladığı orijinal evime.

Doğruca zihnimin son on yıldır yaşadığı yere gidiyorum. Postacı çantamı şezlonga bırakıyorum ve iki elimi pantolonumun ceplerine sokarak havuzun kenarında duruyorum.

Su mavi; bunu biliyorum. Ama tek gördüğüm kırmızı. Derin, koyu kırmızı ve boş gözler ve bir el.

O gecedен beri bu havuzda yüzemiyorum. Başka havuzlarda da yüzüyorum ve renklerinin değiştiğini hiç düşünmüyorum.

Bu seferki farklı.

Şu anda bile su bulanık bir kırmızıya dönüyor. Oradan bir el çıkacak. Bir şeyler mırıldanacak.

Söylediği son sözleri hala hatırlamıyorum. Mükemmel bir hafızası olan biri için ironik bir durum.

Bunlar kelime miydi?

Yine de ilk bölümü hatırlıyorum. Asla unutmayacağım. Belki de bu yüzden gerisini hatırlayamıyorum.

Sen bir canavarsın.

Canavar babam *bana* canavar dedi. Ne kadar ironik değil mi?

Görünüşe göre yeterince ironik değil, çünkü aklımdan çıkaramıyorum. Kafamın içinde tekrar tekrar çalan eski, bozuk bir disk gibi.

Kanı, elini ya da konuşmayı tamamen bırakmadan önce söylediği o gürültülü sözleri unutamıyorum.

Bugün William Nash'in ölüm yıldönümü. On yıl sonra, hala havuzun kenarında o küçük çocukmuşum gibi duruyorum.

Onu dışarı çıkarmak için neden elimi uzattığımı hâlâ merak ediyorum.

Hak etmesine rağmen neden boğulmasını istemediğimi.

Ona ulaşamadığımda neden çığlık atmadığımı, bağırmadığımı ve ağlamadığımı hala merak ediyorum. O kanlı suda yüzerken. Neden arkamı dönüp gittim? Benim yaşımdaki çocuklar babalarının kendi kanında boğulduğunu gördüklerinde böyle tepki vermemeliler.

Anneme gitmeliydim. En azından bir tepki vermeliydim.

Ama vermedim.

Hiçlikti. Orada ama hissetmiyor, görmüyor ya da koklamıyorsunuz.

İnce kolları belimi arkadan sarıyor. Solgun, manikürlü elleri karnımda birbirini kavrarken çiçekli parfümü beni sarıyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve kanlı suyla bağlantımı kesiyorum.

Silver benim kaosum. O kadar kandan sonra gördüğüm ilk kişi o ve sırf bu yüzden bile kaosla ilişkilendiriliyor.

Onun benim sakinliğim olmaması gerekiyordu. Yine de, başı sırtıma düştüğünde ve sıcaklığı benimkine karıştığında, hayatımda sahip olduğum tek sakinliğin o olduğunu fark ediyorum. Kitaplar bile onunla kıyaslanamaz - ve bu da bir şey söylüyor.

Gümüş güzellik ve çirkinliktir.

Sakinlik ve kaostur.

"İçeri nasıl girdin?" Onunla yüzleşmeye çalışmıyorum.

"Helen'dan şifreyi istedim. Yıldönümü için eve döneceğini düşündüm." Sesi kesildi. "Bunu sana cenazede söylemek istedim ama sen çok kaba davrandın, ben de söylemedim."

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Kaybın için çok üzgünüm Cole. Ebeveynini kaybetmek için çok gençtin." "Ya da belki o ebeveyni kaybetmemin daha iyi olduğunu anlayacak yaşıydım."

Başını sırtımdan kaldırıyor ama beni bırakmıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam kötü davranırdı. Ne zaman sarhoş olsa bana ve anneme, özellikle de anneme vururdu."

"Oh. Bunu bilmiyordum."

"Kimse yapmadı. Annem ve ben harika aktörleriz." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum - onca insan arasından ona. Yanlış bir gün olduğu için olmalı. Yanlış günlerde garipleşirim.

"Yine de onun ölmesini istediğini sanmıyorum." Sesi yumuşar.

"Belki de istedim."

"Öyle olsaydı, her yıldönümünde buraya gelmezdin." "Bunu nereden biliyorsun?"

Sessizlik. Elleri etrafımda sıkılaşıyor ama cevap vermiyor.

Onları çözüyorum ve dönüp onunla yüzleşiyorum. "Beni mi izliyordun?"

Gözlerini yere dikmiş, hayali çakıl taşlarını tekmeliyor. "Belki."

İki parmağımla çenesini kaldırıyorum, ta ki kocaman mavi gözleri benimkilerle buluşana kadar. "Buraya haraç ödemeye geldiğimi nereden çıkardın? Belki de kendimi suçlu hissettiğim içindir."

"Suçluluk gibi görünmüyor." Sesi nazik ve duygusal. "Yas tutmak istiyorsun ama tutamıyorsun gibi görünüyor. Cenazede de aynıydı, değil mi?"

Söyleyecek sözüm yok, bu yüzden sessiz kalıp yorumunun içime işlemesine izin veriyorum. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabilir?

"Bugün benim için de kara bir gün Cole. Annemle babam on yıl önce bugün ayrılmaya karar verdiler. İnsanlar daha iyi olacağını söylüyor ama hiç olmadı. Hâlâ o kaybı hissediyorum ve canım yanıyor ama yas tuttum. Neden sen de denemiyorsun?"

Hiç hissetmediğin bir şeyi nasıl deneyebilirsin? Kederin ne demek olduğunu bile bilmiyorum.

Aklıma çılgınca bir fikir geliyor ve düşünmeden seslendiriyorum. "Benimle atla, Kelebek."

"Seninle nereye atlayacağım?" "Havuzda."

"Şimdi mi?" Benimle suyun arasına bakıyor. "Ama hava buz gibi."

"Korkak mısın sen?"

"Hayır."

"O zaman yap."

"İyi -"

Cevabını bitiremeden onu kolundan tuttum ve ikimiz de sıçradık. Suyun şırıltısı Silver'ın suya dalmadan önce çıkardığı nefese karışıyor.

Aşağı...

Kan

içinde.

Su kandır.

Kırmızı beni pençelerine alıyor. Siyah bir el bileğimden tutup beni dibe çekiyor. Karşı koyamıyorum. Karşı koyamam. Karşı koyarsam, gitmeme izin vermez. Bırakırsam, beni daha sıkı tutacak. Bana bir canavar olduğumu ve -

İki el yanaklarıma dokunuyor - yumuşak, şefkatli eller - ve beni yüzeye doğru yönlendiriyor.

Gümüş.

Altın sarısı saçları ıslak, şakaklarına yapışmış ve çılgın, parlak gözleri benimkileri arıyor. Vücudu suyun altında benimkiyle birleşirken avuç içleri hâlâ yanaklarımda. Sadece başlarımız yüzey seviyesinde.

Su hâlâ kanlı ama yavaş yavaş o mavi renge dönüyor. Beni hiçbir yere doğru çeken bir el yok.

"Neyin var senin? Ödümü kopardın Cole." Pantolonunu indirdi. "Sen iyi misin?"

Elimi ensesine doladım ve dudaklarına sahip çıktım. Onu minnettarlıkla öpüyorum. Teşekkürümün bir şekli olarak onu tüketiyorum.

Gümüş beni sadece şimdi değil, on yıl önce de sudan kopardı.

Benim kaosum.

Benim lanetlenmem.

SILVER

"**G**idiyorum!" Çantamla ve kaplarla hokkabazlık yaparak merdivenlerden aşağı koşuyorum.

"Sevgilim," diye sesleniyor Helen arkamdan, termosumu taşıırken. "Sen yaptığın çayı unuttum."

"Oh, doğru. Teşekkürler, Helen. Sen en iyisisin." Ona sarılıyorum ve yanağına gürültülü bir öpücük konduruyorum.

Ne zaman Helen'la ya da annemle olsam kendimi aldatan biri gibi hissediyorum. Neden iki annem de olamıyor?

Evden çıkarken bana el sallıyor. "Dikkatli ol, sevgilim." "Ve sen git yaz." Onu içeri götürüyorum. "Son teslim tarihleri, Helen. Son teslim tarihleri."

Gülümsüyor, gözlerinde neşe parlıyor. "Gidiyorum, gidiyorum. Sen benim ajanımdan daha kötüsün."

Gece çantamı, termosumu ve bütün sabah hazırladığım -daha doğrusu Helen'in hazırlamasına yardım ettiğim- yiyecekleri arabamın yolcu koltuğuna yerleştirirken sırtarak ona tekrar el sallıyorum.

Ben sürücü tarafına yönelmek üzereyken, babamın arabası benimkinin yanında yavaşça durdu. Derek arka kapıyı açmak için iniyor ama babam ondan önce davranıyor.

Ona doğru koşarak kollarımı beline doluyorum. "Baba, parti toplantın başarılı geçti mi?"

"Cynthia'nın önerdiğim her noktaya meydan okuması dışında mı?"
Saçımı okşuyor. "Elbette."

"Özür dilerim."

"Bu sadece o ve asla değişmeyecek. İşçi Partisi'ni kullanarak bize kazık attığını düşünmeye başladım."

"Bunu asla yapmayacağını biliyorsun. Prensipleriniz onun damarlarında dolaşıyor."

"Sadece ben dile getirmedığım zaman." Beni izliyor. "Onun yanına mı gidiyorsun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hafta sonunu geçireceğim."

"Mecbur musun? Her zaman kalabilirsin. Artık bir yetişkin olduğuna göre uymamız gereken bir velayet yasası yok."

"Sonunda buraya gelecek."

"Bırakın onu," diyor soğukkanlı bir ses tonuyla. "Tartışmaya devam edebiliriz." "Baba." Ceketini okşuyorum. "Onunla vakit geçirmek istiyorum. O benim

Anne."

Geçmişte onun seçimlerinden, kararlarından ve beni dönüştürdüğü şeyden hoşlanmadığım zamanlar olmuş olabilir ama büyüdükçe ve onu o küvette gördükten sonra annemin aslında ne kadar kırılgan olduğunu anladım. İçten içe bana karşı bu kadar katı davranmasının nedeni, ona benzediğim için ne kadar gurur duysa da, sonunda onun gibi bir kabuk olmamı istememesi.

"Anlıyorum." Babam şakağımı öpüyor. "Son zamanlarda neden her zamankinden daha huysuz olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Ona özel hayatıyla ilgili bir şey söylersem annem beni öldürür.

O gün bileğini kesti, bana onu küçük düşürmemem için yemin ettirdi ve yeminimizi bozarsam bunu tekrar yapacağını söyledi. Hastaneye gitmesi için ona yalvarırken ağladım. Gitmedi, çünkü bu onu küçük düşürecek ve adını manşetlere taşıyacaktı.

İnternetteki eğitimleri takip ederek kendi dikişini atmasını izledim. Bir enfeksiyon geçirdiğinden oldukça eminim ama antibiyotik ve sakinleştiricilerle kendi kendini tedavi etti. Her şeyi kendisi yaptı ve herhangi bir sağlık personelinin ona bakmasını reddetti.

O zamandan beri yara izini gizlemek için kalın saatler takıyor.

"Görüştüğü şu Fransız işadamı yüzünden mi?" Babam bir kaşını kaldırıyor. "Zavallı piç. Belki de onu, kızın her adımında ona meydan okuyacağı ve sonunda hayatını emeyeceği konusunda uyarmalıyım."

"Baba, hayır. Lucien harika biri. Aslında iyi anlaşıyorlar." "Öyle mi?"

"Evet." 'Onlar sizin gibi kavga etmezler' demeden önce kendimi durduruyorum ve bunun yerine ona, "Sen Helen'e göz kulak ol, tamam mı? Onun bir teslim tarihi var."

"Tamam." Şakağımı tekrar öpüyor. "İyi eğlenceler. Gerçi Cynthia'nın her konuda dırdır ederken sana izin vereceğinden şüpheliyim."

Başımı sallayarak onu yanağından öpüyorum ve arabama binmeden önce Derek'e el sallıyorum.

Dışarı çıkarken evin girişini izliyor, o tanıdık siyah arabayı arıyorum. Cole eve bu kadar erken gelmez.

Bu akşamki maçtan önce geç saatlere kadar antrenmanı var.

Birkaç hafta önce babasının yıldönümü gününden beri aramızda bir şeyler değişti.

Parmağımı koyamıyorum, ama beni izleme biçiminde, beni gözden uzak bir yere kaçırmak, eteğimi yukarı çekmek ve beni becermek için her fırsatı değerlendirmesinde hissediyorum.

Sanki bana doyamıyormuş gibi. Ve o bunu yaptıkça, ben de ona doyamıyorum. Sanki çıkış yolu olmayan bir labirentte sıkışmış gibiyim.

Hala her gece odama gizlice giriyor, istisnasız. Beni hâlâ o kulübe götürüyor. En sevdiğim yanı izlemek değil - gerçi bunu seviyorum - kimsenin kim olduğumuzu anlayamayacağı maskeler takıyor olmamız.

İlk başta, birinin bizi tanımasını bekleyerek omzumun üzerinden baktım, ancak bu endişe zamanla kayboldu.

La Débauche'da Cole'a dokunabiliyorum ve hatta ertesi gün manşetlere çıkacağımızdan endişe etmeden başkalarının önünde beni öpmesine izin verebiliyorum.

Cole izlediğimiz insanların çoğunu tanıyor. Maske taksalar bile, bazen benimle o politikacının/etkili kişinin/CEO'nun adını tahmin etmek için bir test oynuyor.

Oyun basit - her yanlış tahminde benden bir şey alıyor. Her zaman kaybettiğim için, genellikle beni yerken ya da sesim kısılana kadar beni becerirken kanepelerden birine yaslanıyorum.

Söylemeye gerek yok, Cole'un tüm oyunları sekse çıkıyor. Ciddiyim. Beni çıplak, yayılmış ya da bağlanmış halde bulduğu her türlü planı yapıyor.

Eğer o hastaysa ve ben içten içe onun beni aldatma yöntemlerini seviyorsam, bu beni ne yapar?

Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz, çünkü bana yaptıklarından hoşlandığımı ona asla söylemem. Bu onunla ve benimle ilgili değil; babamla, annemle, Helen'la ilgili,

Frederic - ki babam yapmazsa beni öldürür - ve dünya, temel olarak.

Cole ve ben belli bir kategorideyiz ve başka bir kategoriye geçemiyoruz.

Toplum içinde ilişkimizi kimsenin fark etmemesi için ne kadar dikkatli olsam da, her zaman birileri fark edecekmiş gibi hissediyorum. Belki birileri o antrenman yaparken ya da okulun bahçesinde tek başına kitap okurken dalgın dalgın onu izlediğimi fark eder.

Belki birileri tüm o kızları aile imajı yüzünden değil, onun bir başkasına dokunma fikri beni kırmızı boğa yaptığı için uzaklaştırdığını bilir.

İçten içe tırmaladığım, koparıp atmak ve özgür kalmak istediğim bir yönümü göstermek benim için çok zor. Bu parçam Cole'un beni herkesin içinde öpmesine izin vermek, dünyanın önünde ona benim demek ve onlara orta parmağımı göstermek istiyor.

Ama o kısım aptalca.

Dünya böyle işlemiyor - özellikle de içinde yaşadığımız dünya.

Bu sadece bizim geleceğimizi değil, ailelerimizi de mahvedecek' ve sırf bu nedenle Cole ile aramızdaki ilişkinin asla uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Bu bir

kaçamak.

Bir macera.

Ve her macera gibi bunun da sonunda biteceği bir gün gelecek. Bu düşünceyle göğsümde bir şeyler daralıyor ama başımı sallıyorum, itiyor.

Bugün pasif agresif olacak. Ne zaman geceleri annemle kalsam hep öyle olur.

Son zamanlarda pek iyi değil, bu yüzden hafta sonu olmasa bile ziyarete geliyorum.

Gerçek şu ki, o kadar da özverili değilim. Bunu onun iyi olduğundan emin olmak için yapsam da Cole'a zaman ayırmak için de yapıyorum.

Bazen çok çığ ve çok fazla oluyor. Bazen uyandığımda onu yanımda bulamayınca gözyaşlarım birdenbire akmaya başlıyor.

Ve bu iyi değil. Kaçamaklar böyle olmamalı. Bu yüzden annemde detoks yaptım.

Ama faydasız. Geri döndüğüm ve vücudumdaki tüm kayıp geceleri çıkardığı an, sanki hiç uzak kalmamışım gibi oluyor.

Telefonum çalıyor. Annemin sabırsızlığına gülümsüyorum. Henüz orada olup olmadığını soruyor olmalı. Son yarım saat içinde üçüncü kez.

Metni okuduğumda gülümsemem düştü.

Bilinmeyen Numara: O kısa pembe elbisenin içinde çok çekici görünüyorsun.

Yutkunuyorum, yeraltı otoparkının sessizliği - ve boşluğu - fark edildikçe kalp atışlarım hızlanıyor.

Bu onun burada olduğu anlamına mı geliyor? Yoksa beni evden mi takip etti?

Adam olduğundan neredeyse emin olduğum için numarayı engelledim.

Birkaç gün sonra, başka bir bilinmeyen numaradan ondan kaçamayacağımı söyleyen bir mesaj aldım.

Bu yüzden Frederic'ten bir hafta önce numaramı değiştirmesini istedim, sanki bazı muhabirlerin elindeymiş ve beni rahatsız ediyormuş gibi.

Bunu kendim de yapabilirdim ama bu yeni numarayı kişisel bilgilerimle kaydettirmem gerektiği anlamına gelirdi. Papa'nın kampanya ekibinin tüm kişisel bilgilerimizi gizli tutmak için özel güvenlik önlemleri var.

Frederic hemen benim için aldı ve Adam'ın takip alışkanlıklarıyla işimin biteceğini düşündüm.

Önümdeki metin her şeyin bitmediğinin kanıtı.

Numaramı nereden bulmuş? Elbette, babası partinin bir üyesi, ama bunu babamdan istemesi mümkün değil, değil mi?

Derin nefes al. Bunu yapabilirsin, Silver.

Babam seçimleri kazanana kadar bunu kendime saklayabilirim. O zaman Frederic'e Adam hakkında her şeyi anlatırım.

Sadece ürpertici, takipçi mesajlar değil, aynı zamanda okulda beni izlemeye devam etmesi. Beni nasıl takip ettiğini ya da yoluma çıkan herkese nasıl ters ters baktığını fark etmemiş gibi davranıyorum.

O bana günaydın dediğinde ben de ona günaydın diyorum çünkü onun tipi kıskırtılamaz ve kıskırtılmamalıdır.

Çantamı kaptığım gibi arabanın kapısını açıyorum ama bir şeye, daha doğrusu *birine* çarpıyor. Adam tam önümde belirince nefesim kesiliyor. Kot pantolon ve sade siyah bir tişört giymiş, dudaklarında bir gülümseme var.

İlk düşüncem koşmam gerektiği. Şu anda.

Kapının kolunu çekiyorum ama hızım ve gücüm onunkine karşı yetersiz kalıyor.

Kapıyı tutuyor ve eğilerek çıkışımı engelliyor ve beni kendi arabamın sınırları içine hapsediyor.

"Hey, Silver." Bana dişlerini göstererek gülümsüyor.

Kendi sahte gülümsememi yapııştırıyorum. "Hey, Adam. Burada ne işin var?"

"Amcam burada yaşıyor. Dünya ne kadar küçük, değil mi?" "Evet." Eşyalarımı topluyormuş gibi yapıyorum.

"Kimi ziyaret ediyorsun?"

Ona annem için geldiğimi söyleyemem. Bu psikopatın annemin nerede yaşadığını bilmesini istemiyorum ama aynı zamanda şüphe çekmeden kendimi bu durumdan kurtarmam gerekiyor. "Arkadaşlarımla buluşacağım."

"Tanıdığım biri mi?"

"Sadece Aiden ve çocuklar." "Anlıyorum."

Hâlâ gülümseyerek beni engellemesini işaret ediyorum.

"Affedersiniz?" Hareket etmiyor. Bir santim bile.

Kalbim durmak üzere. Ya gitmeme izin vermek yerine başka planları varsa?

Belki de yardım çağırmalıyım ya da Cole?

"Elbette." Adam uzaklaşır, hâlâ kapıyı açık tutmaktadır.

Çantamı ve yiyecek kaplarını taşıyarak dışarı çıkarken nefesimi bırakıyorum. "Teşekkür ederim."

Kapıyı benim için kapatıyor, gülümsemesi en iyi ihtimalle uğursuz.

"Hayır, teşekkürler Silver."

Ona başımı sallayarak selam veriyorum ve otoparkta koşmadan yürüyebildiğim kadar hızlı yürüyorum. Adam'ın beni takip etmesini bekleyerek omzumun üzerinden bakmaya devam ediyorum.

Tek tesellim annemin komşularından birinin arabasından inip benimle birlikte asansörü kullanması.

Yukarı çıkarken Adam'ın yüzündeki rahatsız edici ifadeyi beynimden silemiyorum. Ya da yardım almak söz konusu olduğunda aklıma gelen ilk kişinin Cole olduğu gerçeğini.

Ellerim dolu olmasaydı kafamı vurabilirdim.

Sonra Adam'ın burada olma sebebini hatırladım. Amcasını ziyaret edeceğini söylemişti ama gelmedi.

Annemin binasında, katın şifresini almadan yukarı çıkamazsın.

Ayrıca, bu binadaki tüm sakinleri, babamın kampanyasından önce Frederic'in onları taradığı zamanlardan tanıyorum. Kiracı listesinde soyadı Herran olan kimse yok.

Elbette, Adam anne tarafından bir amcayı kastetmiş olabilir, ama bu çok düşük bir ihtimal.

Asansörden çıkıp annemin dairesine girerken onu ve bu düşünceyi aklımın bir köşesine atıyorum.

İçeri girer girmez beni kucaklıyor ve ben de gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum.

Güvenli.

Burada olmak güvenli hissettiriyor.

Uzaklaşıyor, getirdiklerime bakıyor. "Bunlar ne?" "Yiyecek ve özel çayım."

Annem kaşlarını çatıyor, kollarını kavuşturuyor. Üzerinde mavi saten bir elbise ve bornoz var. Saçları ıslak, bu da duştan yeni çıktığı anlamına geliyor. "Helen mı yaptı bunları?"

"Bana sadece ipuçları verdi."

"Evet, doğru. Yemek yapma konusunda sen de benim kadar umutsuzsun." Alay ediyor. "Sebastian yemek yapabilen bir karısı olduğu için çok *mutlu* olmalı. Aferin ona."

"Hadi ama anne. Sadece yemek."

"Helen benim yemek yapabileceği bir hayır kurumu olduğumu düşünüyor olmalı." "Bu doğru değil. O sadece beni zor durumda gördüğünde yardım etti."

"Aziz Helen." Gözlerini deviriyor. "Sana söylüyorum, o her şeyin altında bir yılan."

"Anne!"

"Her neyse." Bana tekrar sarıldı. "Seni de benden almasına izin verme, Babydoll."

"Sen benim annemsin. Kimse beni senden alamaz." "İşte benim kızım."

"Bu yiyeceğin anlamına mı geliyor?" Umutla soruyorum.

"Ben sadece senin yaptığın çayı içiyorum." Oturma odasına doğru yürüyor. "Zaten diyeteyim."

Acıktığında kullanması için kapları buzdolabına koyuyorum. Annemin çok fazla gururu var, bu delilik.

Sanırım babam da öyle. Bu yüzden sürekli birbirlerini boğazlıyorlar.

İkimize de birer fincan çay koyuyorum ve kanepede ona katılıyorum.

The Notebook'u izliyor. Tekrar izliyor.

"Anne, ciddi mi?"

"Ne?" Kupayı benden aldı. "Filmlerdeki ve kurgulardaki romantizm gerçek hayattan çok daha iyidir."

"Bana her şeyin yalan olduğunu söyleyen sendin." Yanına yerleştim.

"İşte bu yüzden gerçek hayattan daha iyi."
Parmağımı bardağın kenarında gezdiriyorum. "Lucien'le işler nasıl gidiyor?" "İyi," diyor ilgisiz bir ses tonuyla.
"Anne, deniyor musun ki?"
"Elbette öyleyim. Lucien diğerleri gibi ezik biri değil. Çok konuşuyoruz ve benim zekamdan korkmuyor."
"Bu harika, değil mi?"
"Uh-huh. Beni Fransa'ya götürmek istiyor."
"Neden gitmiyorsun? Çok romantik olur."
"Az önce ne diyordum ben? Romantizm gerçek hayatta yoktur, Babydoll. Her neyse, bunu düşüneneğim." Yüzünü bana döndü. "Şimdi bana kendinden bahset." "B-ben mi?"
Sinsi bir şekilde gülümsüyor. "Son zamanlarda yüz hatlarınızın nasıl parladığını fark etmediğimi sanmayın."
"Yapmadılar!" Yanaklarım öyle ısındı ki patlamak üzereler. "Evet, öyle." Gözlerini kısıyor. "Jonathan'ın bile değil Oğlun, değil mi? Benim kızım bir erkek avcısı." "Anne!"
"Ne? Aynı anda iki erkekle birliktesin ve hangisinin en iyisi olduğunu sen seçiyorsun. Sonunda Aiden'la evlendiğin sürece her şey yolunda."
Yutkundum. Aiden kendini Elsa'ya o kadar kaptırmış ki fiziksel olarak ondan başkasını göremiyor, ayrıca onunla evlenmeme de imkân yok.
Nişanı hâlâ takip ediyor olmamın tek nedeni kamufraj ve babamın kampanyası.
"Bunun seni tüketmesine izin verme." Annem alnımdaki saçlarımı okşuyor. "Acı çekecek tek kişi sensin."
Fincanı masanın üzerine bırakıyorum, kollarımı beline doluyorum ve yüzümü göğsüne saklıyorum. "Ya çok geçse anne?"
"Oh, Babydoll." Kupayı masaya bırakıyor ve bana sarılıyor. "Neden benim hatalarımı tekrarlamak zorundaydın?"
Onun hatalarını
tekrarlamayacağım. Bir adım
daha ileri gidiyorum.
Durumu daha da kötüleştiriyorum.

ANNEM İKİ KADEH ŞARAP İÇTİKTEN SONRA KANEPEDİ UYUYAKALİYOR. İ
üzerini bir battaniye ile örtün ve babamın kampanya planını parmaklarının
arasından alın.

Bugün partiye sunduğu ve kendisinin sert bir şekilde eleştirdiği taslağı
aynısı. Daha iyi olabileceğini söyledi.

Onu şakağından öpüyorum ve annemin dairesindeki odama çekilmeden
önce bulaşıkları temizliyorum.

Evimdeki gibi olması için her şeyi o dekore etti.
Sadece, bunun 'birinin' gizlice girebileceği bir balkonu yok.

Büyük boy tişörtlerimden birini çıkarıp giyiyorum ve komando gibi
giyiniyorum. Eskiden külot giyerdim ama Cole gecelerimin değişmez bir
parçası haline geldiğinden beri altıma bir şey giymeme alışkanlığı edindim.

Bu... özgürleştirici.

Telefonumu alıp Instagram'da geziniyorum. Elitler bugün kaybetti
çünkü Xander ve Aiden'in dikkati çok dağınıktı.

Ronan birkaç saat önce, oyun başlamadan hemen önce diğer üç atlıyla
birlikte bir selfie paylaştı. Xander onu ve Aiden'i omuzlarından tutarken
Cole arkada duruyor.

Gülümsemiyor ya da kaşlarını çatmıyor. Bu onun varsayılan yüzü. Ona
yakınlaşıyorum ve kalbim ona her baktığımda olan o küçük çarpıntıyı
yapıyor.

Parmaklarım kolyeme gidiyor ve kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum,
onun var olmayan balkondan gelip beni yatağı atladığını hayal
ediyorum.

Onu daha bu sabah görmüşken özlemem sağlıklı mı?

Telefonum çalışıyor ve irkiliyorum, gözlerim fal taşı gibi
açılıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak olsa, şu anda fırlardı.

Cole'dan bir mesaj. Sanki telepatik ve tam olarak ne zaman onu
düşündüğümü biliyor.

Ben senin odadayım. Sen değilsin.

Yazarken nefesim kesiliyor.

Silver: Odamda ne yapıyorsun?

Her gece yaptığım şey, Kelebek. Senin dozunu alıyorum.

İstemsiz bir gülümseme dudaklarımı sıyrıyor.

Silver: Ama ben orada değilim.

Çarşafın öyle. Kokun öyle. İç çamaşırı çekmecen bile.

Gümü: Sakın oraya bakayım deme!

Çoktan baktım. Gerçekten sende benim daha önce bakmadığım bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?

Silver: Sen tam bir sapıksın.

Cole: İtiraf et, ben sana mastürbasyon yaparken yatağında çıplak yattığımı düşünerek tahrik oluyorsun.

Değildim ama artık öyleyim.

Cole'un yatağında kendine dokunduğu görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Meme uçlarım tişörtüme yapışıyor ve yeniden ayarlıyorum, sadece daha fazla acımaları için.

Yine de yalanı yazıyorum.

Silver: Ben değilim.

Nasıl oluyor da sana inanmıyorum?

Silver: Neye inandığınız umurumda değil.

Diğer elim bacaklarımın arasında kaybolurken titreyen parmaklarımla yazıyorum ve başımın yastığa yaslanmasına izin veriyorum.

Parmaklarım klitorisimin etrafında dönüyor ve iki parmağımı içime sokarken iniltimi dişlerimle bastırıyorum, o yine odama gizlice giriyormuş gibi davranıyorum.

Ne düşünüyorum biliyor musun Kelebek? Bence ıslanmışsın ve kendine dokunmak için can atıyorsun. Tabii henüz dokunmadıysan. Duşta yaptığın gibi benim olduğumu hayal edeceksin. Parmaklarını benim sikim olarak düşüneceksin ve benim olmamı dileyerek sert ve derin bir şekilde iteceksin.

Telefonu kenara bırakıp tişörtümün altındaki meme uçlarımı çimdiklerken inlemelerim havada yankılanıyor. Parmaklarımı orada bıraktığı morlukların üzerinde gezdirdiğim anda boşalıyorum.

"C-Cole..." İçimden bir ah çekerken odanın sessizliğinde onun adını inliyorum.

Telefonumu tekrar tutarken hâlâ nefes nefeseyim.

Cole: İstedğin kadar dokun kendine, ama ikimiz de biliyoruz ki ben oradayken olduğu kadar tatmin edici olmayacak.

Kibirli piç. Yine de haklı. Yoğunluk açısından önemli değil. Haklı olmasından nefret ediyorum.

Cole: Yarın erken gel. Seni özledim, Kelebek.

Ben de seni özledim.

Telefonu göğsüme bastırarak uykuya dalarken beynimin bu düşünceye kapılmasına izin veriyorum.

SILVER

Nausea.

Bir hafta içinde bunu hissederek uyandığım ikinci gün.

Birkaç gün önce anneme gitmeden önce Helen'le birlikte yemek hazırlarken bunu hissettim. Sonra dün Summer annesinin ona aldığı yeni parfümü bana koklattığında.

Bugün de.

İşte o zaman takvimime baktım. Reglim iki gün gecikmişti. Her zaman düzenli olmayan bir regl dönemim olduğu için bu büyük bir sorun olmamalıydı.

Ayrıca, babamın kampanyası, annemin ruhsal durumu ve Cole'la yaşadığım her şeyi bir sır olarak saklamak konusunda stresliyim. Stres yüzünden her gün hayatımın birkaç ayını kaybediyorum ve hatta sakinleştirici alıyorum.

Ben de kendime böyle diyorum.

Piyano çalışırken ya da Adam'ın kızlar tuvaletinden çıktıktan hemen sonra tuvalete çok yaklaştığını fark ettiğimde bile kafamda sürekli bunu söylüyorum.

Kendime hap kullandığımı söylüyorum. Onları ilk olarak döngümü düzenlemek için almaya başladım. Cinsel olarak aktif hale geldikten sonra ve Cole'un lanet olası bir prezervatif kullanmamasıyla, onları dini olarak aldım.

Bir kez bile hap kaçırmadım.

"Unutmayın, haplar yüzde doksan dokuz etkilidir ve sadece hiç almazsanız etkili olur." Doktorumun sözleri günlerdir kafamın içinde dönüp duruyor.

Dün çıldırmaya başladığım gündü.

Dün, doğum kontrol haplarına güvenen ve hamile kalan kadınların korku hikayelerini okuduğum gündü.

Dün gece Cole odama gizlice girdiğinde uyuyor numarası yaptım. Bu onun beni arkamdan kucaklamasını, etrafımı sarmasını engellemedi.

Uyuyamadım.

Uyurken tek odaklanabildiğim şey karnımdaki eliydi.

Karnım.

Ben aptal değilim. Her gece uyuyormuş gibi yapamayacağımı biliyorum. Cole sadece içimi görmekle kalmayacak, aynı zamanda benimle yüzleşecek. Ruh halimdeki değişiklikleri fark edecektir.

Sonra ne olacak?

Ya bu mide bulantısı ve kusma ihtiyacı normal değilse? Ya hap beni yüzüstü bıraktıysa ve ben de kendimi, ailemi ve diğer herkesi yüzüstü bıraktıysam?

Bu konu kapanmıştır.

Eczanenin karşısındaki arabamda duruyorum, kocaman güneş gözlüklerimi takıyorum ve sanki bir muhabirin üzerime atlamasını bekliyormuş gibi etrafımı izliyorum.

Manşetleri hayal edebiliyorum:

'Sebastian Queens ve Cynthia Davis'in Kızı Eczanede Hamilelik Testi Alırken Görüntülendi.

'Skandal: Sebastian Queens ve Cynthia Davis'in Kızı Evlenmeden Önce Hamile Kaldı. Babası üvey kardeşi.'

Bunu düşününce neredeyse kusacaktım.

Hayır.

Eczanenin önünden çıkıp okula doğru yola koyuluyorum, sesi sonuna kadar açıp çalma listemi dinliyorum.

İlk dersimi bitirdiğimde sinirlerim yere dökülmenin eşiğindeydi. Cole beni izlemeye devam ediyor ve bunu fark edeceğini biliyorum.

Bir şeyler yapmalıyım.

Günün geri kalanında, planımı oluştururken mümkün olan en dikkat dağınıcı şekilde piyano çalışarak zamanımı bekledim.

İlk hamlemi yapmak için futbol antrenmanının bitmesini bekledim. Elsa hayatında ilk kez Aiden'in yanında değildi. Ronan, maçı birlikte izleyebilmek için Aiden'in evinde onlarla buluşacağından bahsetmişti.

Mükemmel.

Otoparktayım, Aiden'in Ferrari'sinin yanında duruyorum. Beklediğim gibi, ilk o çıktı, saçları hala nemli ve postacı çantası dikkatsizce

Omuz. Ceket giyme zahmetine bile girmedi.

Elsa söz konusu olduğunda da böyle. Onunla evinde buluşacağından, ona daha hızlı ulaşabilmek için önemsiz adımları atlıyor.

Sabırsız bir el hareketiyle beni başından savdı. "Yolumdan çekilin, Queens." "Sanırım hamileyim."

İşten çıkarma oyununa ara veriyor ve poker suratına geri dönmeden önce gözlerini bana diyor. "Tebrik ederim. Hediyeler göndereceğim. Ama bebek bakıcılığı hizmeti sunmayacağım."

"Şaka yapmıyorum."

"Ve gerçekten umurumda bile değil. Bu pisliği sen yaptın. Temizleyin."

"Ne pisliği?" Cole'un sesi beni o andan kıyamet gibi koparıyor.

"Yaklaşırken ses çıkar, lanet olsun." Ona ters ters baktım.

"Neden?" Başını yana eğiyor. Tanrım, duştan yeni çıkmış gibi görünmesinden nefret ediyorum, ıslak kestane rengi saçları alnına dökülüyor ve dudakları biraz daha kızarıyor. "King'le bir sırrın mı var?"

Çenemi kaldırıyorum. "Belki de öyle."

Aiden beni omuzlarımdan tutup Cole'un kucağına itiyor. "Al, senin pisliğin. Bir şey değil."

Motoru çalıştırmadan önce arabasına biniyor. Peşinden gitmeye çalışıyorum ama belimdeki güçlü bir el beni yerimde sabitliyor.

Cole arkamda duruyor, önü sırtıma yapışmış ve eli ortama sarılmış. Kulağıma doğru alçak sesle, korkutucu kelimelerle fısıldıyor: "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Yutkunuyorum ama ağzım kuru olduğu için boğazıma takılan şeyi yatıştırmıyor. "Okuldayız. Bırak beni gideyim."

"Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz. Önce uyuyormuş gibi yapıyorsun. Sonra bizimle kahvaltı yapmadın. Şimdi de Aiden'ın peşinden mi koşuyorsun?"

Bunların hepsini anladı.

Tabii ki biliyordu. Cole'un sezgileri çok güçlüdür. Bu yüzden o gerisini anlamadan bu işten kurtulmalıyım.

Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok ama her ne olursa olsun, bundan hoşlanmayacağımı biliyorum. Bu yüzden işleri kendi ellerime almalıyım.

Sesimi en nötr tonuna zorluyorum. "Reklam için Aiden'la nişanlandığımı duyurmaya karar verdim. Jonathan Amca bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor."

O istiyor. Nişanlılık başladığından beri ısrar ettiği şeylerden biri hep bu oldu.

Cole'un tepkisini bekliyorum, kendimi onun gazabına hazırlıyorum ama onun sakin tepkisi beni tamamen şaşırtıyor. "Neden?"

"Ne demek istiyorsun, *neden*?"

Hâlâ kulağıma karşı konuşuyor ve ağzından çıkan her kelime tüylerimi diken diken ediyor. "Bunu sadece reklam için yapmıyorsun, o yüzden neden saçmalamayı kesip bana bunun arkasındaki gerçek nedeni söylemiyorsun?"

"Sen." Onunla yüzleşmek için döndüm. "Senden kurtulabilmek için."

İçimde sıcak, kavurucu duygular dönüyor ve ağlamak, çığlık atmak istiyorum.

Cole gülüyor. Güçlü ve içi boş bir ses, kaskatı kesilmeme neden oluyor.

"Benden kurtulabileceğini düşündüğün için çok tatlısın." Beni çenemden sertçe kavırıyor. "Ne kadar zorlarsan o kadar acımasızlaştığımı biliyor olmalısın. Benden nefret ettiğini ne kadar yüksek sesle söylersen, bu nefreti sahiplenme konusunda o kadar acımasız olurum. Hangi oyunu oynadığınız önemli değil. Yeni bir oyun bile icat edebilirsin, ama ben onu öğrenirim ve yine de seni önümde diz çöktürürüm. Söyle bana Silver, gerçekten bana karşı kazanabileceğini düşünüyor musun?"

Hayır.

Cevap kafamda açık ve net, ama bunu kazanmam gerektiğini de biliyorum.

Cole'u uzaklaştırmalıyım.

"Bu sefer yapacağım." Çenemi onun ellerine bırakıyorum. "Şimdi izin verirseniz nişanlıma yetişmem gerekiyor."

Ben irkilinceye kadar tutuşu sıkılaşıyor ama ne geri çekiliyorum ne de göz temasını kesiyorum.

Bir saniyeliğine zamanda asılı kaldık, sanki yeryüzündeki tek insanlar bizmişiz gibi. Tenim karıncalanıyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. İçimden bir ses bunun soğuktan olmadığını söylüyor.

Cole beni bıraktığında aniden sona eriyor. Bekle. Beni bırakıyor mu?

"Aiden'ı takip edip bu oyunu oynarsan, vereceğim tepkiden hoşlanmayacaksın."

Etkilenmemeye çalışmama rağmen, yumuşak bir sesle söylediği sözler karşısında tenimde titremeler meydana geliyor.

Verdiği sözü yerine getireceğinden hiç şüphem yok ve kürek kemiklerim uğursuz duygularla birbirine kenetlenirken, pes etmeyeceğim. Arkamı dönüp arabama gidiyorum.

AIDEN'IN EVINE VARMAM UZUN SÜRMEDİ.

O arabadan çıktıktan hemen sonra Ferrari'sinin yanına park ettiğimde şiddetli bir yağmur yağıyordu. Girişe giden yolu kapattığım için şemsiyeyle uğraşmıyorum.

King malikanesi her zaman biraz gotik hissettirmiştir. Çeşmeye su döken hüzünlü melek heykelleri yüzünden olabilir. Çocukken bana garip hisler verirlerdi.

Ronan, Xander ve Cole içeri girerken yanımızdan geçiyorlar.

İkincisi bana bir bakış bile atmadı. Tehdidini çoktan savurdu.

Şimdi tepki vermeden önce nasıl davranacağımı görmek için bekleyecek.

O kadar hesapçı ki beni deli ediyor.

Aiden beni tekrar ona doğru itmeye çalışıyor ama Cole ona kendi pisliğini temizlemesini söylüyor, ardından Ronan ve Xander'ı eve kadar takip ediyor.

"Fark etmediysen diye söylüyorum, buna sapıklık deniyor." Aiden bir elini ıslak pantolonunun cebine sokar.

"Sanki sen sapıklık hakkında bir şey biliyorsun da." "Bu da ne demek şimdi?"

Bunu Aiden'in önünde ağzımdan kaçırduğım için kendime lanet ediyorum. Cole'a bir şey söylememesini umuyorum çünkü şu anda tüm bu saçmalıklarla uğraşacak durumda değilim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona dik dik bakıyorum. "Otoparkta konuşmam bitmemişti."

"Şey, öyleydin." Gitmek için döner. "Elsa'ya bebeğin senden olduğunu söyleyeceğim."

Aiden duruyor ve dönüyor, sol gözü seğiriyor. Onu yakaladım.

Aiden'in yıllar boyunca okulda veremediği tek tepki bu.

Bu, onun kızgın olduğu ve hayatları mahvetmek için dışarı çıkacağı anlamına gelir.

Almak istediğim bir risk.

"Değil," diyor.

"O bunu bilmiyor."

"DNA testi öyle olmadığını kanıtlayacak."

"Ciddi misin?"

"*Ciddiyim.*"

"Elsa gibi birinin DNA testi sonuçlanana kadar bekleyeceğine gerçekten inanıyor musun? Zaten sana güvenmiyor ve bebeğimin babası olduğun fikrini kafasına yerleştirdiğim anda seni anında terk edecektir."

Sessizlik.

Onu tekrar yakaladım. Aiden gibi kendine asla zayıflık tanımayan birinin artık bir zayıflığı var.

Ona herhangi bir şekilde zarar verecek değilim. Bana yardım etme yeteneğine sahip, ama psikopat olduğu için, ona fayda sağlayacak bir şey yapmadığım sürece bunu yapmayacaktır. Ya da, bu durumda, onu mahvetmez.

"Ne istiyorsun lan?" diye soruyor.

"Benimle ilişkini kesme ve eğer bunlardan biri ortaya çıkarsa, baba olduğunu açıklayacaksın."

"Bu hayır demek olur. Nash'in piçinin sorumluluğunu almayacağım."

"Hey! Bunu bir daha söylersen seni öldürürüm."

"Üzgünüm, Anne Ayı," diye alay ediyor. "Ama bu anlaşmanın tüm amacının boşa çıkarıyor. Elsa'yı hatırlıyor musun?"

"*Ne olur ne olmaz diye* söylüyorum. Bir çözüm bulacağım."

Başını öne eğiyor. "Yeraltı kliniklerini arayabilirim ve *puf*. Gitmiş olurum. Geleceğin başbakanının kızının kürtaj olduğunu kimse bilmeyecek." Koruyucu bir elimi karnımın üzerine koyuyorum, dudaklarım titriyor. Bu... bu beni bir katil yapar.

"Benim planımla gideceğiz." Yerimde duruyorum.

"Ben sadece katılıyorum için değil kırılma ve nişanlılık
Kapalı. İçin Şimdi.

Geri kalan her şeye

hayır." "Aiden!"

"Gümüş."

Gülümsüyor. "Elsa'ya söyleyeceğim."

"Ve kendine hiçbir seçenek bırakmayacak mısın?"

"Eğer batacaksam, seni de yanımda götüreceğim."

"Eğer sen Elsa ile konuşursan, ben de Nash ile konuşurum. İnan bana, bu konuda bana karşı kazanamazsın. Beni mahvedersen ben de seni mahvederim."

"O zamanki anlaşmamızı hatırlıyor

musun?" "Ne anlaşması?"

"Düzelteceğini söylemiştin." Ayağımı yere vuruyorum.

"Söz vermiştin, Kral." "Sana söz verdim."

"Ama sen dedin ki -"

"Ben hiçbir şey söylemedim. Her şeyi kendin varsaydın. Oyun sürdüğü sürece eğlenceliydi ama artık oynamıyorum."

"Oynamayacak mısın?" Öfkelendim. "Yani işine geldiğinde varsın, işine gelmediğinde yoksun öyle mi?"

"Aynen öyle. Aklınızı başınıza alın, Queens. Yaptığınız her şey geçici bir çözüm."

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "O küçük sürtük yüzünden fikrini değiştireceğini biliyordum."

Beni itiyor ve ben de geri çekilerek arabama yapışıyorum. "Dikkat et. Eğer ona bir kez daha öyle dersen, seni rahat bırakmam, Queens."

"Bana bir şey yapamazsın, Kral. Neden biliyor musun? Çünkü Jonathan Amca benim tarafımda."

Sol gözü yine seğiriyor.

Aiden bana yardım edecek. Bunu benim için örtbas etmesi için ne yapmam gerektiği umurumda değil ama edecek.

Ailemin kariyerini mahvedemem. Ama kendi kanımdan olanları öldürme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Peki ya Nash?" Aiden tarafsız bir sesle soruyor. "Sence o kimin tarafında? Küçük oyunlarınızı öğrenirse, sence kime saldırır? Spoiler uyarısı. Ben olmayacağım."

Cole'un bunu öğrenip beni bebekten vazgeçireceği düşüncesiyle kalp atışlarım hızlanıyor. "Sakın buna cüret etme, King."

"O zaman ortadan kaybolun, Queens. Bu size son uyarım. Eğer benim olanı tehdit ederseniz, Nash'in toplayacağı hiçbir şey kalmayana kadar sizi yok ederim."

Gözyaşlarım, onları uzak tutmaya çalışmama rağmen gözlerime hücum ediyor. Hayatım boyunca hiç şu an hissettiğim kadar yalnız hissetmemiştim.

Annemle babamın boşandıklarını açıkladıkları gün vardı ama o zamanlar Cole vardı - ya da ben öyle olduğunu düşünmek istiyorum.

Şimdi, sadece ona sahip olmamakla kalmıyor, aynı zamanda eline geçen ilk fırsatta beni bir kenara atıyor.

Aiden'ı biraz daha tehdit etmek üzereydim ki bir el onu itti. Elsa.

Bize yaklaştığında onun varlığını hissetmedim. Geçen sefer de beni saçımından yakaladığında bunu yapmıştı.

Onu kovmak üzereydim ki yumruğunu suratıma çarptı. Sertçe.

Yanağında bir yanma hissi patlıyor ve az önce ne olduğundan emin olamadığım için titreyen elimi kaldırıp yanağımı tutuyorum. Elsa'nın Aiden'ı sahiplendiği için benden nefret ettiğini biliyorum ama bana vurmak?

Kimse bana vuramaz. Ben Silver Queens'im.

Tam ben de ona vuracakken, karnıma yumruk attı.

İçimde bir şey hareket ediyor. Belki de hayal gücümdür ama hissediyorum.

İki kolumu da karnımın etrafına sararak çığlık atıyorum. Bebeğimi.

Hayır.

Bebeğim benim.

Bu düşünce dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bebeğime bir şey mi oldu?

Elsa beni gömleğimin yakasından tuttu. "Sana benim olan şeyden uzak durmanı söylemişim!"

Ve sonra bana tekrar yumruk attı. Bir elimi göbeğime koyarak onu itiyorum. Ama Elsa sadece bana vurmak için değil, aynı zamanda beni öldürmek için de gelen bir boğa gibi.

Oh,

Tanrım.

Bebeğim

benim.

O ölecek.

Elsa'yı körü körüne iterken karnımı korumaya çalışarak eğildim. Hayır, hayır, hayır.

Aiden, Elsa'yı kolundan tutup göğsüne doğru çekiyor.

Tekrar bana ulaşmaya çalışarak onunla savaştı. Yere düştüm, titriyordum ve hala karnımı tutuyordum.

Eğer bebeğime bir şey olursa, bunun tek sebebi onu koruyamamış olmamdır. Aiden Elsa'nın boynunu sıkıyor ve sonunda bana uzanmaya çalışmayı bırakıyor. Birkaç kez göz kırptı ve Aiden'a bakarak fısıldadı:

"Gitme.

yine orada."

Kadın başını sallıyor ve Elsa başını göğsüne gömerken adam ona sarılıyor. "Gitmesini sağla," diye mırıldanıyor Elsa. "Onu uzaklaştır."

Bana ters ters bakıyor. "Git buradan."

Dengesiz ayaklarımın üzerinde duruyorum, onun kafasına cehennemi getirmeye hazırım. Yüzüm yanıyor ve o kaltağın morluklar bıraktığına eminim, ama tek odaklandığım şey onun verdiği hasar.

yapmış olabilir.

Benim canımı yakmış olabileceği gerçeği -

Bakışlarım onların arkasına kayıyor ve söylemek istediğim tüm kelimeler kayboluyor.

Cole, King malikânesinin girişinde, ürkütücü bir melek heykeli tarafından kamufle edilmiş bir şekilde durmaktadır. İki eli de pantolonunun ceplerinde ve dudaklarını bir sırtıma kaplıyor.

Aiden'ı takip edip bu oyunu oynarsan, vereceğim tepkiden hoşlanmayacaksın.

Benim için gelecek. Beni bulacak. Ve ben ödeyeceğim.

Körü körüne arkama uzanarak titreyen parmaklarımla arabamın kapısını açtım, içeri daldım ve hızla binadan çıktım.

Beni bulmasının an meselesi olduğunu biliyorum, o yüzden tek yapabileceğim kaçmak.

SILVER

I benzinimin yettiği yere kadar sürmeyi planlıyorum.
Belki giderim ve bir daha dönmem.
Bir Doğu Avrupa ülkesine gidebilir ve orada yalnız yaşayabilirim
Sonsuza dek. Finlandiya'ya gidebilirim. Gördüğüm en güzel manzaraya
sahipler.

Onun yerine kendimi parkta buldum.
Sekiz yaşındayken koştuğum park. Ne zaman dünyanın üzerime
kapandığını hissetsem k o ş t u ğ u m park.
Yağmuru görmezden gelip arabamı park ediyorum, arabadan inip içeri
giriyorum. Yağmur beni bir anda ıslattı.

Saçlarım yüzüme yapışıyor ve kıyafetlerim sırtıma tekrar tekrar
yapışıyor.

Boş parkın ortasında duruyorum, nefesim kesiliyor. Yüzüm yanıyor
ama içimde pençeleşen ve çarpan şeyin yanında bu hiçbir şey.

Dışarıda olması gerekiyor.

Başımı arkaya atıp koyu gri gökyüzüne bakıyorum ve çığlık
atıyorum. O kadar yüksek sesle çığlık atıyorum ki, sanırım biri
999'u arayacak.

Biriken tüm duygular ve acı için çığlık atıyorum, bunların hiçbirinin
Elsa'nın yüzümde bıraktığı yakıcı morluklarla ilgisi yok.

Çığlık atıyorum çünkü başka bir ülkeye gitme seçeneği imkânsız.
Bu konuda ne kadar teori üretirsem üreteyim.

Annem, babam, Helen ve tüm hayatım burada. Piç Cole bile.

Bir elimi karnıma koyuyorum ve gözyaşlarımı serbest bırakıyorum.
Bebekten kurtulma düşüncesi içimden sert bir hıçkırık koparıyor.

Bir sınava bile girmemiş olmama rağmen bir şekilde bunu hissetmem çok garip. Bu benim hayal gücüm olabilir, değil mi? Aklımı kaçırdığım için hamilelik uyduruyor olabilirim.

Ya da gerçek olabilir ve bununla başa çıkmak zorunda kalabilirim.

Bir yanda ailem, *geleceğim*, *geleceğimiz* var. Cole ve ben 18 yaşındayız. Hâlâ hayata düzgün bir başlangıç yapamadık. Hala önümüzde koca bir gelecek var. Genç bir anne olursam asla siyasete giremem - ya da daha kötüsü, evlenmeden önce doğum yaparım.

Aiden dışarıda. Onun sınırının benimle nişanlı kalmak olduğunu biliyorum. Bebeğin sorumluluğunu alarak Elsa'yı asla ama *asla* incitmeyecek.

Daha da kötüsü, Cole ve ben üvey kardeşiz. İstese bile sorumluluk alamaz. Bizim dünyamız bu şekilde işlemiyor.

Öte yandan, içimde büyüyen bir hayat var. Küçük eller ve ayaklar. Bir insan. Onu öldürürsem kendimle nasıl yaşayacağım? Nasıl bir geleceğim olacak? Her gün uyanıp bir katil değilmişim gibi nasıl davranacağım?

Tekrar çılgılık atıyorum, şiddeti kulaklarımı patlatıyor. İçimde bastırılmış çok fazla hayal kırıklığı, kırık parçalar ve alternatif bir gerçeklik için dilekler var.

Çevresel görüşümde bir gölge belirliyor ve geri sığıyorum, kalbim göğsümde kekeliyor. Eğer bu Adam'sa, yemin ederim -

"Biraz tahmin edilebilirsin, Kelebek. Park, gerçekten mi?"

Cole görüş alanına giriyor ve gözlerimdeki yaşları, ellerimin yumruk haline gelişini, titreyen dudaklarımı ve içinde bulunduğum genel karmaşayı fark edince duraksıyor.

Kaşları çatılır. "Neden ağlıyorsun?"

"Neden ağlıyorum?" Göğsüne vurdum. "Neden ağlıyorum amına koyayım? Siktir git Cole, tamam mı? Hepsi senin yüzünden."

Ona vurmama, küfretmeme izin veriyor ve beni durdurmaya çalışmıyor. "Düzeltiyorum, Silver. *Senin* yüzünden oldu. Elsa'yı kışkırtmamalıydın. Bir gün patlayacağını biliyordun."

Elsa yüzünden olduğunu mu düşünüyor? Ona defalarca vurdum. *Vurdum. Vurdum. Vurdum.* "Aptal. Otuzbirci. Piç. Senden nefret ediyorum. Sen olmasaydın bunların hiçbirisi olmazdı. Hayatıma girdin ve alanımı işgal ettin ve şimdi... şimdi şu karmaşaya bak!"

"İçeri *daldım* mı?" İki elimi de tutarak beni durmaya zorluyor ama göğsünden çekmiyor. "*Ben* mi yaptım? Peki ya sen? O gün neden burada olmak zorundaydın ki? Neden üzerime atladın, beni

ve parıltılı gözyaşlarını üzerimde ağlattın? Neden gitmeme izin vermedin ve bana ilklerin için söz verdin? Eğer birini suçlamak istiyorsan, kendini suçla. Seni görene kadar nefes alamayacak kadar sana takıntılı hale getirdin beni."

Oh, Tanrım.

Oh. Benim. Korkunç. Tanrım.

Bana ilk defa böyle bir şey söyledi.

Hıçkırıyorum, parmaklarım ıslak gömleğinin üzerinde g e z i n i y o r , sert göğsünün kaslarını hissediyorum. "Cole..."

Söyleyecek kelime bulamadığımda sesim kesiliyor. Şu anda kızmalı mıyım yoksa dokunmalı mıyım? Onu öpmeli miyim yoksa dudağını ısırıp koparmalı mıyım?

Cole her zaman çözemediğim bir muamma olmuştur, denesem bile.

"Ne?" Sesi yumuşar.

"Neden sen olmak zorundaydın?" "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Sorularına sorularla cevap vermeyi bırak, otuzbirci."

Islak saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor ve ben ürperiyorum, sonra morarmış yanağıma dokunduğunda irkiliyorum. "Gel de yağmurdan korun."

Cole beni yakınlarda park etmiş olan arabasına götürüyor. İçeri girdikten sonra market poşetinden bir havlu çıkardı.

"Bunu almak için mi durdun?" Yeni görünüyor.

"Kapa çenenin." Havluyu başıma atıp saçımı ve yüzümü kuruluyor. Bir tüp merhem çıkarıyor ve Elsa'nın bana vurduğu bölgeye sürüyor.

Bakımları nazik ve kendimi onun şefkatli dokunuşuna kapılmış buluyorum. Cole bu yönünü göstermiyor. Asla. En azından samimi bir şekilde, bu yüzden bunu hafife almamam gerektiğini biliyorum.

"Kıyafetlerini çıkar."

Bir elimi göğsümün üzerinde çapraz yapıyorum. "Hayır. Halkın içindeyiz."

"Camlar renkli. Üşütmeden çıkar onları." "Hayır."

Çenesi geriliyor ama o sinir bozucu sakın ses tonuyla konuşmaya devam ediyor. "O lanet kelime hakkında ne dedim ben?"

"Onları çıkarmayacağım."

"Şu anda sana kızgınlım, bu yüzden onları senden koparmak zorunda bırakma beni." "Yapmayacaksın." *Değil mi?*

Tam bu seçeneği düşünürken Cole bana doğru uzanıyor. Son saniyede onun acımasız pençesinden kurtuluyorum.

"Tamam, yapacağım!" Ceketimi çıkardım ve gömleğimin düğmelerini açtım, nefesimin altında "Brute" diye mırıldandım.

"Bunu duydum."

Yüzümü buruşturuyorum, sonra morluklarım yanınca yüzümü buruşturuyorum.

İç çamaşırlarıma kadar indiğimde Cole sutyeni çekip alıyor ve ısıtıcıyı çoktan açmış olmasına rağmen titriyorum.

Büyük havluyu kapıp vücudumu sarıyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Gömleği de ıslak ve tamamen şeffaf, kaslı göğsünü ve sert meme uçlarını gösteriyor. "Sen de üşüteceksin."

"Ben soğuk algınlığına yakalanmam." Market poşetine uzanıp bir termos aldı.

"Ne oldu?"

"Aiden'in mutfağından aldığım sıcak çikolata."

Sadece peşimden gelmekle kalmayıp aynı zamanda her şeyi enine boyuna düşünmüş olmasından etkilenmemeye çalışıyorum.

Termostan bir yudum alarak sıcaklığın içime sızmasına izin verdim. "O çantada başka ne var?"

Bir Snickers çikolatası alıyor ve gözlerim iki kat büyüyor. Onu kaptım ve neredeyse yarısını tek seferde yedim.

Büyük barda ne kadar kalori olduğunu düşünmüyorum bile. Genellikle küçük olanları yerim ve sadece ara sıra ya da kendimi gerçekten kötü hissettiğimde.

"Kimse onu alamaz, Silver. Yavaş ye."

Bitirmek için yüzümü ondan çeviriyorum. Ya fikrini değiştirirse?

"Vay be. Açken gerçekten kendinde değilsin."

Ona omzumun üzerinden pis bir bakış fırlatıyorum, hâlâ çubuğumu çiğniyorum.

Kıkırdıyor, sesi arabanın sessizliğinde müzik gibi. Çiğnemeye ara verip dinliyorum ve sanki bir piyano sonatıymış gibi ezberliyorum. O güldüğünde durup bakmayacağım bir gün olacak mı?

"Şimdi ne yapacağız?" Beynimin dikkatini dağıtmak için soruyorum. "Sen ısınana kadar bekleyeceğiz, sonra eve döneceğiz." "Tamam."

Kaşlarını kaldırıyor. "Tabii geceyi burada geçirmek istemiyorsan?"

Babam ve Helen'in beni bu halde görmelerini istemiyorum ve onlara bakıp onları hayal kırıklığına uğrattığımı fark ettiğimde hissettiğim suçluluk duygusunu hissetmek istemiyorum. Ayrıca, ıslak kıyafetlerimi ve morluklarımı açıklayacak durumda değilim.

"Geceyi burada geçirmek istiyorum," diye fısıldadım.

Gözleri biraz açıldı. "Sadece ortaya atıyordum ama vay be, işe yaradı."

"Yine de kıyafetlerini çıkar. Üşüteceksin."

"Sadece beni çıplak görmek istediğini itiraf et." Önce gömleğinin, sonra da pantolonunun düğmelerini açıp arka koltuktaki ıslak giysilerin arasına atıyor.

Karın ve kalçalarının pürüzsüz çıkıntılarında su parlaklık oluşturuyor. Koyu mavi boxer külotu yarı sertleşmiş sikinin etrafında sıkılaşıyor.

"Bu doğru değil." Boğazımı temizliyorum, yarı çıplaklığına bakmıyormuş gibi yapıyorum. "Peki ne yapacağız?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

Bunu düşündüm ve aklıma bir fikir geldi. "Bana oku."

"Sana okumak mı?"

"Çocukken bile hep sessizce okurdun. Yüksek sesle okusaydın nasıl olurdu diye merak ettim."

Daha doğrusu, bana yüksek sesle okumasını hayal ettim.

"Ne okumamı istiyorsun?" Torpido gözüne uzandı. "Burada birkaç kitabım var."

"Hayır. Senin sıkıcı felsefe kitaplarından biri değil." Kaşlarını kaldırdı. "Sıkıcı, ha?"

"Evet, uyumak istediğimde bana bunları okuyabilirsin." Çantama uzanıp telefonumu alıyorum ve Kindle uygulamasını açıyorum. "Bana bu romanı oku." "Ben e-kitaplardan okumam." Telefonuma tiksintiyle bakıyor, sanki ona uzun bir sopayla bile dokunmazdım.

"Ciltsiz kitap züppesi olmayı bırak. Ayrıca Kindle uygulaması tüm kitaplarınızı tek bir yerde topluyor. Bir yere gitmek istediğinizde yanınızda birkaç ton taşımak zorunda değilsiniz."

"Yanımda tonlarca kitap taşımıyorum. Sadece okumak istediklerimi yanıma alırım." "Hadi, dene."

"Yaptım ve cevabım hayır."

"Sadece bu seferlik."

"Hala hayır."

Sırıtarak, kendi taktiklerini ona karşı kullanıyorum. "Sen korkak mısın, Cole?"

Gözlerini bana dikeyiyor ama telefonu parmaklarımın arasından kapıyor. Mesajı görür görmez züppe ifadesi kayboluyor ve yerini sırıtmaya bırakıyor.

"Burada neyimiz var? Erotika mı?"

"Hayır, erotik romantizm. Arada fark var." Tamam, belki biraz abartmış olabilirim ama yüz ifadesini görmek istedim.

"Bu bir seks sahnesi, Kelebek."

"Yani?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Sana seks okumamı mı istiyorsun?" Başımı sallıyorum, havluyu etrafıma daha sıkı sarıyorum.

"Ben yapabilecekken neden okuyayım? Burada yazandan çok daha iyisini bile yapabilirim."

"Kibirli bir piç olmayı bırak ve oku."

Kalçasına vuruyor. "Başını buraya koy."

"Neden?"

"Yap yoksa okumam."

Başımı onun sert kalçasına yaslarırken homurdanıyormuş gibi yapıyorum. Aşağıdan görünen manzara ruhani. Her kitap okuduğunda yüzünün dinginleşmesi her zaman en sevdiğim manzaralardan biri olmuştur. Bir seks sahnesi okuduğunda biraz rahatsız görüneceğini düşünmüştüm, ama aynı kaldı.

"Giysileri altlarında yerde bir yığın halinde duruyordu. Adam onu belinden çekip sırtını kapıya yasladı, sonra bacakları kalçalarına dolanacak şekilde yukarı kaldırdı. Adam kadının sıcaklığına doğru itmeye başladı ve adam kadının rahmine ulaştığında kadın zevkle inledi." Duraklıyor. "Bunu yapabilir mi? Yani rahmine vurabilir mi?"

"Cole."

"Masum bir soru soruyorum. Gerçekten merak ediyorum."

"Öyle olmak zorunda değilsin. Yorum yapmadan okuyun."

Soğukkanlı anlatım sesine geri dönüyor. "Ona karşı kıvrandı ve tek düşünebildiği, nefes alamayana kadar tekrar tekrar içine giren sikiydi. Onu mümkün olduğunu bilmediği uzunluklara götürüyordu. O anda her şey daha netleşti ve bir sonraki adımı atacağını biliyordu. Kararını vermişti."

Tekrar duraklıyor.

"Neden durdun?" Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bütün kadınlar seks sırasında çok fazla şey mi düşünür?"

"Yorum yapmamanın hangi kısmını anlamıyorsun?"

"Tamam." Tekrar telefona odaklanır. "Elleri kızın belini kavradı ve homurtularını ve inlemelerini tüm bina duyana kadar hızını artırdı. İşte o zaman orgasm olacağını anladı."

Bir kez daha durdu.

"Şimdi ne olacak?"

Koyu yeşil gözlerinde parlayan bir ışıltıyla bana bakıyor. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

"Neden soruyorsun?" Okumaya başladığından beri içim karıncalanmıyormuş gibi davranıyorum. Ama bunun sahneden çok onun sesiyle ilgisi var.

"Bu senin porno şeklin, değil mi?"

"Kapa çenenin ve oku."

"Seks daha yoğun olabilirdi, mesela ipler gibi?" "Herkes senin gibi sapkınlığa düşkün değil."

"Olmalılar. Çok şey kaçırıyorlar. Ne de olsa *seni*, Bayan Prim ve Proper'ı karanlık tarafa çevirdim. İtiraf et, telefonumda o resmi gördüğünden beri bunu düşünüyorsun."

"Yapmadım!" Sesim çok savunmacı.

Kıkırdıyor ama okumaya devam ediyor. Yarın tüm bu karmaşaya bir çözüm bulacağımı umarak onun yatıştırıcı sesini dinleyerek uykuya dalıyorum.

COLE

A Gözlemci olmanın avantajı sürpriz unsuruna sahip olmaktır. Eğer herkesin hamlesini onlar yapmadan önce tahmin edebilirsiniz, bu size onları kendi taraflarında saf dışı bırakma şansı verir.

savaş alanı.

Dezavantajı ise birisi sizin gözlemci olduğunuzu bilir ve sizden saklanırsa.

Silver'ın son birkaç gündür yaptığı gibi.

Benden kaçmıyor ama yanımda temkinli davranıyor, eline geçen her fırsatta hemen uzaklaşıyor. Odasına gizlice girmeyeyim diye geceleri annesinde kalıyor.

Sonra dün Frederic'e fısıldayarak babasının ekibi dışında birinin telefon numarasına sahip olma ihtimali olup olmadığını sorduğunu duydum.

Takipçi yüzünden değiştirdiğini biliyordum. Yıllarca aldıktan sonra şimdi bunu yapıyor olması, adamın yöntemlerini geliştirdiği anlamına geliyor.

Temas etmiş olması mümkün değil, değil mi?

Benim teorim, değişiminin onunla ilgili olduğu ve onu geri kazanmak için bununla ilgilenmem gerektiği yönünde.

Ama önce...

Herkes soyunma odasından çıktıktan sonra bir elimi duvara dayayarak Aiden'in çıkışını engelliyorum.

Antrenmana gelmedi ve sadece bir sağlık sorunundan sonra arkadaşla ihtiyacı olduğu için Buluşma'da Elsa'yı ziyaret edeceğimizden emin olmak için geldi. Ya da daha doğrusu Xander, Ronan ve Kim'in. Özellikle söyledi

gitmememi söyledi. Nedenini biliyorum. Elsa'nın yanında bana artık güvenmiyor, onunla olan ilişkisine verebileceğim zarardan dolayı.

"Şimdi ne olacak?" Kaşlarını kaldırıyor. "Çok eşli bir kaçamak mı başlatmak istiyorsun?"

Queens'in bunu kaldırabileceğini sanmıyorum."

Nefesimi içime çekiyorum ve yakasından tuttuğum gibi gülümsüyorum. "Ondan bir daha bu şekilde bahsedersen yüz hatlarını yeniden düzenlerim."

"Onun benim nişanlım olduğu kısmı unuttun mu?" Ceketimdeki bir şeyi düzeltiyor. "Sen benim kayınbiraderimsin. Bu tek boynuzlu atlarla dolu değil de ne?"

Kafasının eski evimdeki kan gölünün ortasında olmasını istesem de gülümsememi koruyorum. "Bu benim son uyarım, Kral. Onunla ilişkini bitir. Resmen."

"Bir düşüneyim...hmmm. Ben hayır diyeceğim."

"Bu senin seçimin. Sonra beni suçlama." Onu bırakıp dışarı çıkıyorum.

Silver Sebastian'a birkaç günlüğüne annesinde kalacağını söyledi. Onu sadece okulda görebiliyorum, orada da arkadaşlarının hep yanında olduğundan emin oluyor.

Arabamda ona kitap okuyarak geçirdiğimiz o geceden sonra, yola geldiğini düşünmüştüm. Sonunda inatçılığından ve direncinden vazgeçtiğini ama Silver'ın pes edecek bir tip olmadığını. Boğazına bıçak dayasanız bile.

Ona meydan okuyup kaybetmesini sağlamalısın.

Kaçabiliyorken kaç, Silver.

Arabama doğru gidiyorum ve kapıyı açtığımda girişin yanında birinin durduğunu fark ediyorum.

Adam Herran.

Ragbi takımının kaptanı ve Muhafazakar Parti üyelerinden birinin oğlu. Normalde onu umursamazdım ama durduğu yer Silver'ın arabasını park ettiği yerin tam karşısında.

Çoktan gitti; onu kısa bir süre önce gördüm.

Kadının bulunduğu yere bu kadar yakın durması bir tesadüf olabilir, ama şu var ki, ben tesadüflere inanmam.

Her şeyin bir nedeni vardır. Tesadüf, yalnızca açıklaması yokmuş gibi görünen şeyleri yorumlamak için kullanılan bir terimdir.

Var. Sadece daha derine bakmanız gerekiyor.

Adam telefonunu çıkarıp ona bakarken sırtıttığında başımı yana eğiyorum. İşaret parmağında hafif bir seğirme var, sanırım bu

Heyecan, heyecan... Haz.

Tüm bu tepkileri zihnimin gerisine itiyorum. Adam Herran şu anda radarımın altında ve eğer gerçekten düşündüğüm şeyi yaptıysa hiçbir şey - kesinlikle hiçbir şey - onu benden kurtaramaz.

Ama önce Aiden'a verdiğim sözü tutmam ve buluşma yerine kadar arabayla gitmem gerekiyor.

Oraya vardığımda Ronan ve Xander'ın burada olmamam gerektiğine dair itirazlarını duymazdan geliyorum. Elsa darmadağınık görünüyor, sanki hiç uyumamış gibi. Aiden ile olan ilişkisinde görüldüğü gibi olmayan bir şeyler var. Herkes ona Karlar Ülkesi diyor ama bence buzun arkasında her zaman bir neden vardır.

Aiden'ın buzu kaçırılma yüzünden var.

Silver'ın buzları, annesini ne kadar sevse de hala atlatamadığı ebeveynlerinin boşanması yüzünden var.

Benimki de o kan havuzu ve kaos ihtiyacı yüzünden.

Aiden'dan intikam almak için Elsa'nın buzlarını eritmeliyim. Bunu yapmanın tek yolu da ona Aiden'ın asla söylemeyeceği bir gerçeği söylemek.

Xander ve Ronan tartışırken ve Kimberly onları hülyalı gözlerle izlerken - daha doğrusu Xan'ı izlerken - Elsa'yı dışarı çıkarıyorum ve ona kaçırılma olayını anlatıyorum.

Ona olan her şeyi kendi bakış açımdan anlattım. Tabii ki ona kaosla tanıştığımı ya da bulunmak istemediğimi söylemiyorum. Bu beni psikopat gibi gösterirdi ve bu yükün Elsa'nın üzerine atılmasına ihtiyacım yok.

Bana güvenmesi gerek, benden çekinmesi değil.

Ona Aiden'ın Silver'la olan nişanını anlatmak üzereydim ki Xander küçük bir sürtük gibi sözümüzü kesti.

Güzel. Bu sefer şansımı kaybetmiş olabilirim ama bir dahaki sefere değil.

Elsa nişanı öğrenecek ve Aiden'ın Silver'la ilişkisini kesmekten başka çaresi kalmayacak.

Ve sonra o benim
olacak. Tamamen benim
olacak.

EVE GELDİĞİMDE, EV ÜRKÜTÜCÜ BİR ŞEKİLDE SESSİZDİ. SEBASTIAN BİR ÇEŞİT
Bu yüzden tüm ekibi onunla birlikte.

Annemin bir teslim tarihi var, o yüzden yazıyor olmalı. Son zamanlarda buralarda sakin ve huzurlu bir hava var.

Ve boş.

Silver'ın yokluğu burayı lanet bir mezarlık gibi hissettiriyor.

Neyim var benim böyle? Onu kaosum olarak görmem gerekirken, şimdi sakinliğimin sebebi o mu oldu?

Yine de geri dönecek. Aiden'dan ve onu benden uzak tutan her şeyden kurtulacağım, ta ki kollarıma koşmaktan başka çaresi kalmayana kadar.

Avrupa tarihi üzerine okurken, Hispania'ya - günümüz İspanya ve Portekiz'ine - küçük bir hayranlık duymuştum. Bir hikâye hep aklımda kaldı. Sekizinci yüzyılda Müslüman halifeliğinin Hispania'yı fethi sırasında, küçük bir orduyla Afrika'nın kuzeyinden bugün kendi adıyla anılan Cebelitarık'a yelken açan bir Berberi lider vardı. Adamları sayıca çok az oldukları için korkmuşlardı.

O ne yaptı?

Tüm gemilerini yaktı ve onlara şu ünlü sözü söyledi: 'Düşman önünüzde. Deniz arkanızda.

Onlara savaşmaktan başka seçenek bırakmadı. Sadece savaşmakla kalmadılar, aynı zamanda kazandılar ve yedi yüzyıldan fazla bir süre boyunca Hispania'yı yönettiler.

Silver'a yapacağım şey bu. Gemilerini yakacağım, böylece bana geri dönmekten başka çaresi kalmayacak.

Yedi lanet yüzyıl boyunca benim olmak - ya da insan yılıyla buna yakın olan her neyse.

Annemin en sevdiği yasemin çayını hazırlıyorum ve buraya taşınır taşınmaz hazırladığı ofisine götürüyorum. Annem yazmak için her zaman kendi alanına ihtiyaç duymuştur. Eğer biri sözünü keserse, düşünce akışını kaybeder ve bir daha asla o 'alana' geri dönemeyebilir.

Kapıyı çalmak yerine yavaşça açıyorum, içkiyi masaya koyup gitmeyi planlıyorum.

Annem tahtasının önünde duruyor, fikir gibi görünen şeyler karalıyor. Bana her zaman başka bir kaos gibi görünürler. Görünürde hiçbir amacı ya da anlamı olmayan, etrafa saçılmış kelimeler. Daha sonra bunları tutarlı bir hale getirmeyi nasıl başardığını hala anlayamıyorum.

Ancak annem bir sanatçı ve kimsenin onları anlaması gerekmiyor. Sanatçıların bile bazen kendilerini anlamakta zorlandıklarını söylüyor.

Fincanı masaya koyup onu rahatsız etmeden gitmeyi planlıyorum ama o arkasını dönüp gülümsüyor. "Sevgilim, eve gelmişsin."

"Sana biraz çay getirdim." Tahtayı gösteriyorum. "Ne zaman okuyabilirim anne?"

"Henüz değil."

"Oğul olmanın ve erken okumanın avantajlarına sahip olduğumu sanıyordum." Annemin yakında çıkacak kitabı hakkında çok Şey konuşuluyor ve diğer hayranları gibi ben de bu başyapıtı elime almak için sabırsızlanıyorum. Annem insan zihnini romantikleştirmeden i gıcıklayıcı bir üsluba sahip. İlk kitabını alıp Aiden'ın evinde okuduğumdan beri onun yazılarına aşık oldum.

Gülüyor. "Tamam. Ajansıma gönderdiğim zaman sana da bir kopyasını veririm. Mutlu oldun mu?"

"Evet. şimdi, yemek yedin mi?" Annem çok yoğun olduğu zamanlarda ilaçlarını ve yemeklerini unutuyor ve ben de ona sürekli hatırlatmak zorunda kalıyorum. Silver da bu rolü üstleniyor.

Annem son zamanlarda uykusuzluk çekiyor ama bunun tek nedeni yazıyor olması. Teslim tarihi geldiğinde her zaman biraz geri adım atıyor gibi görünüyor. Terapisti bana bunun endişelenecek bir Şey olmadığını, çünkü stresli olduğunu ve teslim tarihine ulaştığından emin olduktan sonra normale döneceğini söyledi.

"Yaptım." Yaklaştı ve yanağımı okşadı. "Bak benim küçük oğlum bir erkeğe dönüştü. Bugün seninle gurur duyduğumu söylemiş miydim?"

"Az önce yaptın."

"Silver nerede?" Arkamdan bakıyor. "Akşam yemeği için lazanya yapmayı planlıyordum."

"Sebastian'a annesiyle kalacağını söyledi." Sırıtıyorum. "Bunu iki kişilik bir randevu yapalım mı?"

Aile toplantılarını çok sevdiği için yüz ifadesi düşüyor ama sonra tekrar gülümsüyor. "Kesinlikle."

Onu kendi haline bırakmak üzereydim ama kapıda durdum ve arkamı döndüm. "Anne?"

"yle mi?" Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Mutlu musun? Sebastian'la yani." Evet diyebilirim. Sebastian çok ilgili ve ona ihtiyacı olan boşluğu veriyor, ama içimdeki şeytan cevabının 'hayır' olmasını o kadar çok istiyor ki, iğrenç.

"Elbette." Yüzünde yine sıcak, içten bir gülümseme beliriyor. "Sonunda hayalini kurduğum aileye sahip oldum."

"Senin adına mutluyum anne." *Ben sevinmedim.*

Evet, annemin daha fazla gülümsemesini istiyorum ve buraya taşındığımızdan beri gülümsüyor ama şimdi pişmanlık duymaya başlıyorum.

Düşünmeye başladım, ya bana Sebastian'dan ilk bahsettiğinde kabul etmeseydim? Ya sonunda birbirlerinden sıkılıp ayrılacaklarını ummak yerine ona hayır deseysen?

İşin komik tarafı, ben keşkeleri düşünmem. Ben geçmiş olaylara dönüp bakmayan, bunun yerine ileriye bakmayı tercih eden biriyim.

Ancak benim kurallarımın her zaman bir istisnası olmuştur.

Onunla.

Kelebeğim.

Benim kaosum.

Bir an için onun odasının dışında duruyorum ama kendi odama girmeyi tercih ediyorum.

Chanel kokusu geceleri uyumama yardımcı olsa da, o yokken onu orada hayal etmek de bir tür işkence.

Bir ev pantolonu ve bir tişört giyiyorum, sonra yatağıma oturuyorum, bir elime yaslanıyorum ve seçtiğim kitabı tekrar açıyorum.

Mide bulantısı.

Kendimde bir bulantı hissettiğim için ya da farklı bir bulantı türüne girmek üzere olduğum için olabilir.

Bir başkasının varoluşsal krizine odaklanmak yerine tarih okusam iyi olacak. Tam bu fikirle yola çıkmak üzereyken kapım gürültüyle açıldı. Annem olmasını bekliyordum ama o kapıları zorla açmaz.

Yavaşça başımı kaldırıp o mavi gözleri buluyorum - fırtına gibi öfkeli, koyu mavi.

Silver odamın eşiğinde duruyor. Kot elbisesinin askıları solgun omuzlarından düşüyor. Altın sarısı saçları sırtına ve yüzüne dökülmüş.

Kapıyı çarparak kapatıyor ve sanki cehennem başının üzerindeymiş gibi bana doğru adım atıyor.

Geri geldi ve benim odamda. Annem ya da Sebastian beni çağırmasını istemedikçe Silver asla odama gelmez. Ve genellikle çok kısa sürede ortadan kaybolur.

"Beni özledin mi?" Hâlâ kitabımı tutarak gülümsüyorum.

"Seni özledim mi?" Sesi yükseliyor. "Daha çok, seni boğarak öldürmek için buradayım."

"Boğulmayı seven bir tek ben varım sanıyordum."

Telefonunu yüzüme doğru itti. Kısa bir süre önce Aiden ile aralarında geçen bir konuşma.

Nash, atletizm takımından Johansson'ı becerdi.

Gümüş: Ne oluyor lan?

Bilmen gerektiğini düşündüm.

Şerefsiz herif.

Elsa'ya ne söylediğimi biliyor olmalı, ki Xander'ın orada olduğunu ve Elsa'nın sinir krizinin eşiğinde gibi görüldüğünü düşünürsek bunu bekliyordum.

Beklemediğim şey onun çocukça misilleme yöntemi.

Ama şaka onun üzerinde. Mesajı Silver'ı doğruca odama getirdi.

Gemileri yakan bendim. Düşman onun önünde ve deniz onun arkasında.

"Bu ne zaman oldu?" diye ağzından geçiriyor. "Onu becermeye nasıl cüret edersin?"

"Neden yapmamam gerektiğini anlamıyorum." Sıkılmış gibi yapıyorum. "Senin bir nişanlın var.

Neden bir seks arkadaşım olamıyor?"

Dudakları ayrılıyor. Onları bir çizgi halinde mühürlemeden önce titriyorlar ve biliyorum, sadece biliyorum ki bir sonraki söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağım.

"Ben de bir seks arkadaşı bulacağım."

"Komik." Gülümsemeye zorluyorum. "İkimiz de bunun için fazla muhafazakâr olduğumu biliyoruz."

"Babamın lanet düğün gününde beni daha az muhafazakâr yaptın, sanırım artık hiçbir prensibim yok." Saçını savuruyor. "Fotoğrafları göndereceğim."

Öne doğru zıplıyorum ve onu kolundan öyle sert sürüklüyorum ki, yatağa düşerken ciyaklıyor.

Dizlerim belinin her iki yanındayken, her iki bileğini de yatağa sabitleyerek üzerine çıkıyorum.

Kabarık, kocaman gözleriyle bana bakıyor. Kimse -annesini bile- acısını görmesin diye karanlık köşelerde tek başına ağlıyordu.

Silver ve onun lanet imaj fobisi sinirlerimi bozmaya başladı.

"Bırak beni," diye net ve sert bir tonda konuşur. "Senin oyunlarını oynamaktan bıktım Cole."

"Oyunlar." Onu itiyorum, sert aletim karnına girerken dudaklarının ayrılmasına neden oluyorum. Her ayrıntıyı hissedebilsin diye iç çamaşırını giyme zahmetine girmedim. "Bu sana lanet bir oyun gibi mi görünüyor?"

"Görünüre göre öyle," diyor aynı tonda, kalçalarını sıkarsa da. "Senin garnitürün ya da oyuncağın olmayacağım."

"Bana kıskançlık gibi geliyor."

"Siktir git Cole. Tamam mı? Bakalım kendime başka bir sik bulduğumda kim kıskanacak."

"Başka bir sik mi?" Çenem gerildi. "Sence bu hayatta hiç böyle bir şey olacak mı?"

"Beni yirmi dört-yedi saat izleyemezsin."

"Hayır ama seni öyle bir sikerim ki, başka kimseye bir şey kalmaz." Bir elimle iki elini tuttum ve elbisesini yukarı çektim. Kasıklarına tekme atmaya çalıştı.

Bacaklarını tokatlayarak ayırdım ve durdu, dudaklarından bir nefes döküldü. Onun şaşkın tepkisinden yararlanarak iç çamaşırını ve pantolonumu indiriyorum.

Girişine geldiğimde başını sallıyor.

"Amcığın benim için damlarken bana direnmeyi bırak," diye konuşuyorum boynuna karşı, derisine yapışmadan önce, dünyanın görmesi için bir morluk bırakıyorum. "Seni becermemi söyle."

"Hayır."

"Eğer yapmazsan, bütün gece burada olacağız." Aletimin tepesini kıvrımlarının üzerinde yavaşça ve telaşsızca kaydırıyorum, ta ki o inleyene, gözleri geriye kayana kadar.

"Cole, dur..."

"Seni becermemi söyle, Silver. Bu sefer sen isteyeceksin."

"Hayır!" Vücudu altımda titrerken bile homurdanıyor. "Ben garnitür değilim. Aletini başkasına batırdıktan sonra beni beceremezsin."

"Sikimi başkasına batırdım, ha?" Boğazındaki hassas noktayı ısıriyorum ve o da inliyor.

Sesi titriyor ve gözlerine yaşlar hücum ediyor ama sözünü sakınmıyor. "Seni ne kadar istediğim umurumda değil Cole. Senin için aptal olabilirim, lanet prensiplerimi ezmene izin verebilirim ama beni aşağılamana izin vermeyeceğim. Ben Silver Queens'im. Başkalarının yarım yamalak saniyelerini kabul etmem."

"Hiç yapmadın."

Gözlerinde oluşan hüsrana dolu yaşların arasından bana göz kırptıyor. "Ne?"

"Düğündeki o an benim de ilkimdi."

Dudakları aralanıyor ve o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki sesini kaybettiğinden şüphelenmeye başlıyorum. "Ama... ama... ama... Buluşma'da hepiniz bekaretlerinizi tartıştıyordunuz ve Ronan dedi ki -"

"Beni rahat bıraksınlar diye yalan söyledim. Yani Bayan Goldman'ı sebpsiz yere kovdurdun. Gerçi o beni baştan çıkardı."

Dudağını ısıırıyor, bir gülümsemeyi bastırıyor. Silver sert olabilir ama gördüğüm en gerçek şey o. "Bunu biliyor muydun?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum." Burnumu boynuna dayayıp çiçekli Chanel kokusunu içime çekiyorum. "Bekâretini Aiden'a verdiğini düşündükten sonra başkalarıyla deneyecek ve sonra bunu yüzüne vuracaktım ama son anda vazgeçtim. Sonunda tek yaptığım onları bağlamak oldu."

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden başkalarıyla yapamadın?" Sesi alçak, duygusal. "Onlar sen değildi, Kelebek. Kimse sen değil."

Tüm vücudunu bir ürperti kaplıyor ve bacakları isteyerek açılıyor. Ama ben bir şey yapamadan başını kaldırıyor. "Johansson'a ne dersin?"

"Aiden işine geldiğinde yalan söyler. Ayrıca -" Dudaklarımı boğazının hassas derisinin çukurunda gezdiriyorum "- senden başka birine odaklanacak enerjim var mı sanıyorsun? Beni delirtiyorsun."

"Senin bana yaptığından daha fazla değil." "Öyle mi?"

"Sen bir piçsin ve çoğu zaman senden nefret ediyorum."

"Çoğu zaman mı? Bu benden nefret etmediğin zamanlar olduğu anlamına mı geliyor?" "Belki."

"Belki yeterince iyi." Yumuşak yüz hatlarını inceliyorum, makyaj yapmadan buraya geldiği için burnunda belli belirsiz çiller görünüyor. Benim için yaptığı kutsal makyajı unutmuştu. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var Silver?"

Eğer içini dökerse, bu konuda konuşursa ya da en azından onu rahatsız eden şey konusunda bana yeterince güvenirse, reddiyle başa çıkabilirim.

"Evet." Yutkunuyor. "Becer beni, Cole."

Yumuşakça söylediği sözlerle tüm vücudum keskinleşiyor. İlk defa benden onu becermemi istiyor.

İlk defa beni istediğini itiraf etti, hem de benim onu bedeninden çıkarmam gerekmeden.

Dudaklarına yapışıyorum ve parmaklarımı boğazının etrafına yerleştirerek uzun bir hamleyle içine giriyorum. Taşaklarım solgun tenine çarpıyor ve onun tamamen benimle olduğu hissinin tadını çıkarmak için bir saniye ayırıyorum.

Onu itişlerimin gücüyle eşleşen bir şiddetle öperken ağzımın içinde inliyor.

"Bacaklarını etrafıma dola," diye emrediyorum ve o da beni kendine hapsederek uyuyor. Onu yatağın içinde beceriyorum, bilekleri tutturulmuş ve vücudu şiltenin üzerinde ileri geri kayarken saçları çarşafın üzerine yayılmış.

Silver sadece kaos değil, aynı zamanda bir tanrıça. Herkesin uzaktan izleyebileceği türden, ama onun sunağında ibadet edebilecek tek kişi benim.

Onun her santimetresine sahip olan kişi.

"C-Cole," diye inliyor, alt dudağımı kemiriyor. "Daha yavaş ol." "Ne zamandan beri yavaş seviyorsun?"

"Sadece yap."

Dinlemeyip gözlerimi ona diktiğimde, ağzıma, çeneme ve hatta burnuma birkaç öpücük konduruyor. "Lütfen."

Hay sikeyim.

Bunu yaparsa her şeyi yaparım. Adımı inlerse ve beni sanki isteyeceği tek kişi benmişim gibi öperse.

Kalçalarımı yavaşça döndürerek, onu ilk kez telaşsızca alıyorum. Yavaş sikişlerden hoşlanmıyorum, okşama gibi geliyor ve tüm yoğun deneyimi yaşayamıyorum.

Silver'ın sırtı yataktan kalkıyor ve etrafımda kenetlenerek beni içinde boğuyor.

Havada bir şeyler değişiyor. Bir kitapta yeni bir sayfa çevirirken duyduğunuz heyecan gibi.

İnlemeleri odayı doldururken benim inlemelerime karışıyor. Yavaş, ölçülü itişlerle kaygan sığağına vurmak için zaman ayırıyorum, tüm vücudunu benimkine göre şekillendiriyorum.

"Oh, oh, Cole... Sanırım... Ben... oh..." Etrafımdaki her şey paramparça olurken ağzı açık kalıyor.

Aynı anda onun içine boşalıyorum ve serbest kalışım şimdiye kadar yaşadığım en zor şey.

Silver Queens resmen sıçtı.

Artık benden kaçmasına imkan yok.

D O L L M A S T E R

Csanılanın aksine, gözlem yapmak ve bunu yaparken fark edilmemek zor değildir.

Bebeğimin Chanel parfümünü koklayacak ve yumuşak tenine dokunacak kadar yaklaşmak zor değil.

Bunu kafamda yapmak ve sonra bir şekilde gerçeğe dönüştürmek zor değil.

Tek yapmam gereken ne onun ne de başkasının fark edemeyeceği şekilde hareket etmek.

Beni fark etmeye başladı, benden korkmaya başladı. Mesajlarımı okuduğunda o yumuşak gülümsemelerle cevap vermeyi bıraktı ve şimdi benden kaçmak için numarasını değiştiriyor.

Bunun imkansız olduğunu bilmiyor mu?

Doğru. Korkmuyor. O sadece korkmuş küçük bir kız. Yasak aşkını kimsenin bilmediğini düşünerek bir fahişe gibi sikişiyor.

Yine de sorun değil, çünkü bebek sonunda efendisinin ayaklarının dibine düşecek.

Çoktan yaptı bile.

Sadece henüz bilmiyor.

Sanırım bu, bebeğe biraz nefes aldırmanın kısmı. Benden kurtulduğuna inanmasına izin ver.

Ne de olsa av bu şekilde daha heyecanlı oluyor.

Tam güvende olduğuna inandığı anda dışarı çıkacağım, onu yıkayacağım, koklayacağım, ona dokunacağım.

Onunla ol.

O zamana kadar kendimi meşgul tutmalıyım. Başka bir bebek önümde, ormanın karanlığında bilinçsizce yatıyor.

Bu bebek gizliden gizliye kafayı bulmayı, sürpriz unsurunu arzuluyordu, yoksa sabahın bu erken saatinde ıssız bir yerde koşmazdı.

Sarı saçları Silver'inkine benziyor ama tam olarak değil. Beyaz teni Silver'inkiyle aynı tonda ama onunki kadar yumuşak değil.

şimdilik, tek istediğim birincisiyken ikinci seğeneğe razı olmak zorundayım.

Yakında,

bebeğim.

Çok yakında.

Sizin için yaptığım fedakârlıkları görüyor musunuz?

SILVER

T Bugün kapalı.
Başladı.

Annemle kahvaltı edecektik ama partide işi olduğunu ve bir araya gelemeyeceğini söyledi.

Sonra Helen bana sipariş ettiğim paketi getirdi. İnternette sipariş vermeyi sevmiyorum, çünkü satın almadan önce bir şeyleri görmeyi, denemeyi ve onlara dokunmayı tercih ediyorum. Ama umutsuz zamanlar, değil mi?

Hamilelik testi için eczaneye gitme riskini göze alamazdım, bu yüzden bir tane sipariş ettim, bir sürü makyaj malzemesi ve muhtemelen hiç giymeyeceğim kıyafetlerle birlikte sadece ilk alışverişi karşılamak için.

Kendi banka hesabım var ve on sekiz yaşına girdiğimden beri ne babam ne de annem benim onayım olmadan hesap özetlerimi görme hakkına sahip, bu yüzden bu sadece bir önlem.

"Sağ ol Helen," diyorum ona, paketi taşımaya yardım ederken.

"Burada ne buldun, sevgilim?" Kutuyu yatağın üzerine bırakıyor. "Çok ağır."

"Sadece eşyalar."

"Uzun sürmesin. Kahvaltı hazır."

"Tamam." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı arkasından kilitliyorum. İyi bir önlem için balkonun kapısını da kapatıyorum.

Kutuyu açar açmaz, testi bulana kadar aldığım çöpleri karıştırıyorum.

Onu tutarken parmaklarım titriyor.

Bunu yapabilirsin. Sende bu var.

Tuvalete gitmeden önce talimatları dikkatlice okuyorum ve uyguluyorum. Ellerimi yıkarken teste bakmaya devam ediyorum.

İki çizgi hamile demektir.

Tek çizgi değil demek.

Talimatlar beş dakika beklemem gerektiğini söylüyor. Daha on saniye oldu ve şimdiden korkmaya başladım.

Bu testi satın almam biraz zaman aldı. Yani, birkaç haftadan fazla. Emin olmazsam hiçbir şey olmayacağını düşünüp durdum. Tipik bir sorumluluktan kaçış gibi. Adet görmediğim her gün daha da korkuyorum.

Tüm bu süre boyunca Cole'un beni yavaşça ve derinlemesine becermesine izin verdim, ta ki sahip olduğu yumuşaklıktan bayılacağımı düşünene kadar.

Bunun dışında, etrafımızda garip şeyler oluyor.

Jonathan Amca'nın Elsa'ya Aiden ile nişanlandığını duyurmak için beni Buluşma Toplantısı'na götürmesi gibi. Babasının ve başka bir sürü şeyin dahil olduğu bir şamata vardı.

Oradan kaçmak istedim ve elimden geldiğince çabuk kaçtım. Aiden, babasının sürpriz ziyareti konusunda onu uyarmadığım için hâlâ peşimde, ama siktir et onu. Benden başka kimseyle seks yapmadığı halde Cole'un Johansson'ı becerdiğine beni inandırdı.

Bu düşünceyle dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi ve alt tarafımı hafifçe ısırdım.

dudak.

Cole bana kadar bakireydi. Hiç seks yapmadığına inanmak çok zor. ailemizin düğün gününe kadar.

Ben Cole'un ilk ve

sonuncusuyum.

Kaşlarımı çattım.

Sonuncu mu?

Bu mümkün olamaz. İçinde bulunduğumuz durumla olmaz. Bu yüzden test yaptırdım. İçimde büyüyen şey hakkında ne yapacağımı bulmam gerekiyor.

Zamanlayıcıya baktım, sonra da teste. Üç dakika kaldı.

Başımı ellerimin arasına alıp beynimde "Moonlight Sonata" çalıyormuş gibi yapıyorum.

Burada değilim. Hiçbir kısıtlama olmadan istediğim kişiyle birlikte olabileceğim başka bir evrendeyim.

O zaman bu bebeği doğurabilirim. Anne olabilirim ve duygusal yüklerimi ona yüklemeyeceğime söz verebilirim.

Tanrım. Kafamda ailem hakkında bir sürtük gibi konuşuyorum.

Zamanlayıcı kapanıyor ve parmaklarımın arasından bakarken bir nefes bırakıyorum.

İki satır.

Hamile.

Cole'un çocuğuna hamileyim.

Vay be. Lanet olsun.

HELEN'DAN ÖZÜR DILERİM, SUMMER'LA TOPLANTIM VARMIŞ GIBİ DAVRANIYORUM. Veronica, bu yüzden evde kahvaltı yapamıyorum.

Cole ya da babamla aynı masada oturursam, sonunda parçalanırım ve bunu yapamam.

Tüm gün boyunca kafam tam bir kaos içinde. Odaklanamıyorum. Piyano çalamıyorum. Sersemlemeden iki adım bile atamıyorum.

Sanki kendi derimin dışına itilmiş gibiyim.

Sonunda bir karar vermek zorunda kalacağımı biliyorum. Doktora gidip ya bebeğin sağlığını sormam ya da onu öldürmesini söylemem gerekiyor.

Bu ikinci seçenek karşısında gözlerim yaşardı.

Kendi çocuğumu öldürmek istemiyorum. On sekiz yaşında olmam ve babasının üvey kardeşim olması umurumda değil. Neden masum bir ruh bunun bedelini ödemek zorunda?

Cole ne zaman görüş alanıma girse, sakın davranıp kaçıyorum.

Ondan kaçtığımı anlayacaktır. Hep öyle yapar, otuzbirci.

Ayrıca, artık bana sıkıcı kitaplarından birini okumadan uykuya dalmam mümkün değil. Kâğıt kitaplar konusunda o kadar züppe ki, Kindle'ımdan bana okumasını sağlamaya çalışmaktan vazgeçtim.

Taşıdığım gerçek ortaya çıktığında tüm bunları kaybedeceğim düşüncesi midemi bulandırıyor.

Belki ne halt edeceğime karar verene kadar birkaç gün annemlerde kalabilirim.

Tabii öğrenip beni öldürmezse. Ve babam.

O çok eski kafalı ve tutucu. Onun çatısı altında üvey kardeşimi becermekle kalmayıp hamile kaldığımı da öğrenirse beni çok hayal kırıklığına uğratır.

Son ders biter bitmez günü bitiriyorum. Genellikle futbol takımının antrenmanında oyalanır ve Cole'u gizlice süzerken beni sıkıyorlarmış gibi yaparım.

Ne? Futbol forması ve kalın pazusunun etrafındaki kaptanlık bandıyla çok seksi görünüyor.

Tüm kızlar Aiden ve Xander için yanıp tutuşuyor çünkü onlar golleri atan forvetler. Ya da Ronan, çünkü yaptığı her şeyi şova dönüştürüyor. Ama Cole gizli silah.

Bence sadece koç ve oyuncular onun takımdaki pozisyonunun ne kadar önemli olduğunu anlıyor. Golle sonuçlanan asistlerin yüzde doksanı onun tarafından yapılıyor. Orta sahadaki tüm top hakimiyeti de onun tarafından sağlanıyor. Atakların çoğu onun tarafından düzenleniyor. Defans tam anlamıyla onun kaltağı.

Hem savunmada hem de hücumda yüzde yüzünü veren tek kişi o. Ronan da orta sahada oynayabilir ama o daha çok ileriye çıkıyor. Cole hem ileri hem geri gidiyor.

Cole o takımdaki en güçlü oyuncu ve insanlar diğer üçünü idol olarak gördükleri için aptallar.

Sessiz olması ve böbürlenmemesi çok çalışmadığı anlamına gelmez.

Ama yine de, herkesin onu idol olarak görmesini istemiyorum. Her birini ezip geçeceğim.

Ve evet, Cole oyuna ilgi duymaya başladığından beri tüm bu futbol saçmalıklarını öğrendim. Her zaman umurumda değilmiş gibi davrandım, aslında umurumda değil ama *onun* nasıl oynadığını önemsiyorum.

Onlar fark etmeden sahaya ve içindeki herkese nasıl sahip olduğunu. Oyunun arkasındaki usta o çünkü her şeyi T'ye göre planlıyor.

Ama bugün kalıp izlemeyeceğim. O dönmeden önce evden birkaç şey alıp anneme gitmem gerekiyor.

Tam arabama binmek üzereydim ki arkamdan bir gölge yaklaştı. İrkildim, arkamı döndüm.

"Hey, Silver." Adam bana gülümsüyor. Gözleri kan çanağına dönmüş ve üniformasının altında omuzları gergin görünüyor. Ondan bir alkol kokusu geliyor.

Onun burada ne işi var?

Bir haftadan uzun bir süredir ondan mesaj almadım ve okulda mesafesini koruyordu, bu yüzden sonunda kendini toparladığını düşündüm.

Yüzündeki ifadeyi sevmedim. Hem de hiç.

"Hey, Adam." Panik atağın eşiğinde olmama rağmen dikkatim dağılmış gibi görünmeye çalışıyorum. "Acelem var, o yüzden -"

Kolumu öyle sert kavıyor ki bir çığlığı bastırıyorum. "Neden hep böyle yapıyorsun?"

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama eli çelik gibi, parmakları etime batıyor. "Adam, bırak beni. Canımı yakıyorsun."

"Canını yakıyorum." Bir kahkaha attı. "Nasıl incineceğini biliyor musun Silver? Çünkü kalbimin üzerinde defalarca tepinip durdun." Kahretsin.

Lanet olsun.

Yutkunarak etrafıma bakıyorum, yardım arıyorum. Burada kimse yok - tabii ki.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Adam."

"Yani bilmiyormuş gibi davranıyorsun." Diğer eliyle çenemi okşuyor. "Biliyor musun, sana çok uzun zamandır aşığım, ama sen elde edilmesi zoru oynamaya devam ediyorsun. Senin için her şeyi yaptım. O sürtük Kimberly seni rahatsız ettiğinde, onunla alay ettim ve kafasına boya döktüm. Seni korumak için her şeyi yaptım."

Ağzım açık kaldı.

O bir psikopat. Benim yüzümden Kim'e bunu yaptığına inanamıyorum. O kadar kötü incindi ki, bu onu Nazi tarzı bir diyetle itti ve bu da onun hayatını emdi.

Bana ne yapacağını kimse bilemez. Tanrım, o mesajları ilk aldığımdan beri babama söylemeliydim. Neden duygusal boşluğumu onlarla doldurmak zorundaydım ki? Ne kadar aptal olabilirim ki?

"Benimle çık Silver." Manyak gibi gülümsüyor. "Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız."

Ondan uzaklaşıyorum, arabaya yaslanıyorum ve bir elimi bebeğime sarıyorum.

"Geri çekil. Sessizliğimi zayıflıkla karıştırma."

"Bunu ne zamandır hayal ettiğimi biliyor musun?"

İçim dehşetten sivilaşmak üzere ama annemden öğrendiğim sert ses tonunu koruyorum. "Geri çekil yoksa yemin ederim -"

"Şşş, kapa çeneni. Kapa şu lanet çeneni." Yumruğunu başımın yanındaki arabanın tavanına vuruyor.

Sakinliğimi korumaya çalışırken gözlerim açılıyor. Ben Sebastian Queens ve Cynthia Davis'in kızıyım. Kırılmayacağım.

Derin bir nefes alarak, nötr tutmaya çalışmama rağmen hafif çatlak bir sesle konuşuyorum, "Adam. Eğer durmazsan, sana söyleyeceğim -"

"Kapa çeneni, Silver." Arabayı tekrar yumrukluyor.

"Neler oluyor burada?"

Biri bize yaklaşırken nefesimi bırakıyorum. Elsa. Hayatım boyunca onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Siktir git, kaltak. Bu seni ilgilendirmez," diye hırlıyor Adam ona.

"Silver?" diye soruyor bana dikkatlice.

Başımı hafifçe sallıyorum ve "Cole" diyorum.

Bazı nedenlerden dolayı, şu anda görmek istediğim tek kişi o. Ayrıca, Adam'ın pençelerini benden uzak tutabileceğini biliyorum.

Ve Adam'ın lanet pençelerini üzerimden çekmesini istiyorum.

Elsa omuzlarını geriye doğru iterek telefonunu aldı. "Hemen geri çekil yoksa müdürü arayacağım, Adam. Belki bu *onun* işidir."

Ona doğru bir adım atıyor.

Elini sırt çantasına sokuyor. "Biraz daha yaklaşırsan gözlerini biber gazıyla kör ederim."

Adam'ın bakışları bir saniye daha üzerimde geziniyor ve nefesimi tutuyorum, ancak dikkati benden ayrılıp Elsa'ya "Aptal orospu" diye hırladığında nefesimi bırakıyorum.

Elsa, aracına binip gidene kadar o sert duruşu ve kararlı bakışıyla onu izlemeye devam ediyor.

Karnımı kucaklayarak arabama yaslandım.

Her şey yoluna girecek, bebeğim.

Her şey

bitti. Her

şey bitti.

"Sen... iyi misin?" Elsa önümde durdu.

O kadar insan arasından bana yardım ettiğine inanamıyorum. Aiden'la ilişkisine getirdiğim onca dramadan sonra, beni tekrar dövmesini falan beklerdim.

En azından geçen gün beni banyoda kusarken yakaladığında böyle düşünmüştüm.

Onun yerine bana yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu.

Aiden'ın tam zıttı ve belki de bu yüzden bu kadar iyi uyuyorlar.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye fısıldıyorum. "Ben... Benim gitmem gerek. Daha önce söylediklerimi unut. Cole'a bundan tek kelime bile etme."

Eğer öğrenirse, beni suçlar, Adam'ı değil. Bunu ondan sakladığım için peşime düşecektir.

Bu konuyu Frederic'le konuşmam gerek. O bir halkla ilişkiler dehası, bana bu konuyu babamı incitmeyecek en iyi şekilde nasıl halledebileceğimi söyleyebilir.

Ayrıca beni öldürmek isteyecek, ama bunu da kabul ediyorum.

Keşke Frederic'e de hamilelikten bahsedebilseydim, ama o bana bundan kurtulmamı söylerdi. Herkes böyle derdi.

Cole da dahil.

Ve bu itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yakıyor. "Aiden'a söylemelisin," diyor Elsa.

"Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var? King sana söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi?"

"Her neyse. Burası benim yerim değil." Arabamın kapısını açtım ve içeri girdim. "Sen onunla konuşana kadar hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Ne hakkında?" "Ne düşünüyorsun?"

Bugün benim için yaptıklarından sonra, Aiden'ın emrini dikkate alabilir ve her şeyi itiraf edebilirim.

Çocuğun sorumluluğunu üstlenmeyecekse bu nişanı sürdürmenin ne anlamı var?

Arabayı sürerken bir elimi karnımın üzerine koyuyorum ve bu hayatı kaybetmek zorunda kalabileceğim düşüncesiyle yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

SILVER

E Geçen her gün saatli bir bomba gibi.
Ne zaman babam ya da annem benimle bir şey konuşmak istediklerini söyleseler, yerimden sıçıyorum.
Helen bana her yemek getirdiğinde, sabah bulantısı yaşayacağımı düşünerek irkiliyorum.
Frederic ve Derek bana her 'Günaydın, Bayan' ya da 'İyi akşamlar, Bayan' dediklerinde içimden çığlık atıyorum, *biliyorlar!*
Cole'dan kaçabilmek için bütün haftayı annemle geçiriyorum.
İlk başta beni köşeye sıkıştırıyor, ona ne sakladığımı söylememi istiyor ve kendisi öğrenmek zorunda kalırsa ödeyeceğimle tehdit ediyor.
Onun ödeme şekli benim istediğim gibi vücudumla oynamak değil. Onun yerine, beni tamamen susturuyor.
Aramızdaki ilişkiye başladığımızdan beri ilk kez Cole benimle konuşmuyor.
Ona neler olduğunu anlatmazsam yapmayacağını söylüyor.
Ne zaman yanından geçsem ve o ben yokmuşum gibi davransa, içimden biraz ölüyorum. Cole'un mükemmel bir boş yüzü var, bu yüzden sizi ayakkabısının üzerindeki tozdan farksızmışsınız gibi hissettirebilir.
Acıtıyor.
Her gece gözlerim yaşararak uyumama neden oluyor.
Ama en çok canımı yakan şey, bebeğini taşıdığımı öğrendiğinde ne yapacağını düşünmek.
Bugün, annem ve Lucien ile bir akşam yemeği randevusunu geri çevirdim. Genelde Fransız'ın arkadaşlığını severim. Havalı ve karizmatiktir ve bana

Jonathan Amca'nın korkutucu acımasızlığı olmadan. Annemi güldürdüğü ve şeytanlarını unutturduğu sürece, onaylıyorum.

Lucien'in hoş arkadaşlığına rağmen, Cole'un gerçekten odama gizlice gireceğini umarak, *dua ederek* babamın evine dönmeye karar veriyorum.

O yapmaz.

Yemekte bana pek ilgi göstermiyor, sanki tam karşısında oturmuyormuşum gibi. Helen bile bana Cole'la birbirimize katlanamadığımız zamanlara geri dönüp dönmeyeceğimizi soruyor.

Sanırım öyleyiz.

Neden bana tüm o anları, onları benden almak için verdi? Düğünden önce birbirimizin gırtlığına sarılmışken iyiydik.

Kimi kandırıyorum ki? Önceki zamanlardan nefret ederdim. O hep uzaktaydı. Çok uzak.

Ronan'ın ve Aiden'in Instagram hesaplarında gezinerek Cole'un fotoğrafını bir an olsun görebilmeyi umuyorum.

Aiden, Cole'un benimle konuşmamasıyla dalga geçti. O pislik, ona yaptığım bu büyük iyiliği hak etmiyor.

Birkaç gün önce Elsa'ya nişanın ve aradaki her şeyin sahte olduğunu söyledim. Henüz onu tamamen affetmeyecek olsa da, özgürce sunduğum itirafım bir başlangıç.

Günler geçtikçe çok yumuşadım.

Telefonum titriyor ve içimdeki heyecanla doğruluyorum. Cole mu arıyor?

Bilinmeyen Numara: Benimle buluş.

Yutkundum. Bunu ilk kez soruyor. Birkaç gün önce otoparkta olanlar yüzünden mi? Bu yeni bir numara. Babamın ekibinin güvenlik önlemleriyle saklambaç oynar gibi sürekli değiştiriyor.

Bilinmeyen Numara: Evinizin çitlerinin arkasındayım.

Bilinmeyen Numara: Eğer ortaya çıkmazsan, tüm dünyanın görmesi için çıplak bir resmini yayınlayacağım.

Blöfünü görüp böyle bir resmi olmadığını söyleyebilirim ama ya varsa? Babamın kampanyasını ya da annemin itibarını riske atamam.

Göğsüm kendi içine kapanırken gözlerim yaşıyor.

Neyim var benim böyle? Neden kendimi berbat üstüne berbat içinde buluyorum? Önce Cole, sonra hamilelik ve şimdi de lanet bir takipçi.

Ailem için daha fazla utanç kaynağı olabilir miyim?

Ben hep iyi bir kızdım. Ne zaman kendimi kaybetmeye başladım? Ne zaman her sabah aynada bir başarısızlık gören bu lanet eziğe dönüştüm?

Gözyaşlarımı yutarak, kararsız parmaklarımla yazıyorum.

Silver: Bunu neden yapıyorsun, Adam?

Bilinmeyen Numara: Çünkü seni seviyorum. O sürük Elsa'nın seni rahatsız ettiği zamanı hatırlıyor musun? Onu havuza iten bendim. Senin için, aşkım. Güzel mavi gözlerin için.

Benim için Aiden'dan ayrıldığını biliyorum.

Çünkü sen de beni hep sevdin.

Oh. Tanrım.

Elsa'yı benim için itti. Boğulup ölebilirdi. Onu görmeli ve buna bir son vermeliyim.

Yataktan tökezleyerek kalkıp odamdan dışarı koşuyorum, ancak geniş bir çerçeve tarafından durduruluyorum.

Cole.

Kapımın önünde duruyoruz. Kapüşonlu bir tişört ve pamuklu bir pantolon giyiyor. Kestane rengi saçları alnına dökülüyor.

"Bu kıyafetle nereye gidiyorsun?"

Kendime bakıyorum ve sadece transparan, büyük boy bir tişört giydiğimi ve altımda hiçbir şey olmadığını fark ediyorum çünkü bu piçi baştan çıkarmak istiyordum.

"Hiçbir yerde."

Gözlerini önce yüzüme, sonra elime dikeyor ve ben bilinçaltımda telefonu arkama saklıyorum. Elimden kapıyor ve ona karşı koymaya çalıştığım da kilidi açmak için parmağımı kullanıyor.

Sohbetten bile çıkmadım.

Onu ulaşamayacağı bir yerde tutuyor ve gözleri her geçen saniye kararıyor. Lanet olsun.

"Demek Adam'dı," diyor soğukkanlılıkla, neredeyse hiç duygu göstermeden. Cole'un bu yönü beni her zaman çok korkutmuştur.

Bir sonraki adımda ne yapacağını asla bilemiyorum - öfkelenecek mi yoksa gidecek mi?

Gerçi onu hiç öfkeli görmedim, gerçekten.

"Benden sakladığın şey bu muydu Silver?" Bana adımla hitap etmesinden nefret ediyorum.

"Onunla tanışmalıyım," diye mırıldandım. "Bir resim yayınlayacak ve bir skandal olacak."

"Yapmayacak."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Eğer elinde olsaydı, bunu metne ekler ve sizi bununla tehdit ederdi. Blöf yapıyor."

"Ya değilse?"

Kolumdan tutup beni odama itiyor, sonra da kapıya çarparak beni olduğum yerde sabitliyor. "Yapmayacak. Yapsa bile, onunla karşılaşırsan durumu daha da kötüleştirirsin."

"Ama -"

"Kapa çeneni."

"Cole..." Yalvarıyorum.

"Kapa çeneni Silver. Kendi başıma öğrenirsem hoşgörölü olmayacağımı söylemiştim." Telefonunu aldı ve kulağına götürdü. "Frederic. Nasılsın? Sanırım arka bahçenin yakınlarında davetsiz bir misafir olabilir. Güvenlik görevlilerinden birine kontrol ettirebilir misin?"

Sırtım kapıya yapışık bir şekilde kıpırdanıyorum, ayak parmaklarım onları bırakmadan önce yere sürtünüyor.

"Onu kışkırtırsak kızmaz mı?" Fısıldıyorum.

Cole parmağını ağzıma dayayıp beni susturuyor. Yine de beynimin başka düşünceleri var, o parmağı öpmek ve içimde şişelediğim her şeyi ona söylemek gibi.

"Anlıyorum," der Fredric'e. "Teşekkür ederim. İyi geceler."

"Ee?" Telefonu kapatır kapatmaz soruyorum.

"Kimse yoktu. Gitmiş olmalı." "Ya gitmediyse?"

"Bu konuda ne yapacaksın? Öylece dışarı çıkıp onunla buluşacak mısın?" "Hayır. Acelem vardı. Hiç düşünmedim."

"Son zamanlarda bunu pek yapmıyor gibisin."

Daha çok çok fazla düşünüyormuşum gibi.

"Telefonuna el koyuyorum. Git uyu."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Benimle yatmayacak mısın?"

"Benden nefret ettiğini sanıyordum. Neden seninle yatmamı istiyorsun?" Ugh. Göt herif.

Yorganın altına girip çeneme kadar çekerken ofluyorum. Sandalyemi ve edebiyat için okuduğumuz kitabı çıkarıp karşıma oturuyor.

"Gidebilirsin. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok." Sandalyeyi bana tercih ettiği için sinirlenmiş gibi görünmemeye çalışıyorum.

Başını kitaptan kaldırmadan, "Sapığınla buluşmaya beni sikecek kıyafetlerle gittiğini düşünürsek, belli ki biliyorsun," diyor.

Wuthering Heights. Uygun.

"Neden umursuyorsun ki? Benimle konuşmayacağını sanıyordum."

"Konuşmayacağım."

"Belli ki şu anda öylesin."

"Git uyu. Yarın itiraf edeceksin." "İtiraf mı?

Kime?"

"Senin yüzünden neredeyse boğulacak olan Elsa'ya. Çünkü kendini merkeze koymuştun ve bir sapığın sana güzel olduğunu söylemesinden hoşlanıyordun."

Gözyaşlarım gözlerime batıyor ve çarşafın altına daha da saklanıyorum.

"Durumun böyle olmadığını biliyorsun."

"Uh-huh."

"Diğer insanları incitmek istediğimi mi sanıyorsun? Neyin var senin? Deli misin sen?"

"Tavrına dikkat et, Silver." "Peki ya

yapmazsam?"

"Uyumaya git," diye tekrarlıyor sessizce.

Gözlerimde yaşlar ve göğsümde boşlukla yapıyorum.

Buraya taşındığından beri ilk defa Cole bana sarılıp uyumuyor. İlk defa benden o kadar iğreniyor ki, bana dokunmak istemiyor.

Ben.

Bundan nefret ettiğim için

kendimden nefret ediyorum.

Ben de ondan nefret ediyorum.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki, rüyamda bana sarıldığını görüyorum.

SABAH COLE BENİ BULUŞMA YERINE GÖTÜRDÜ.

Daha çok, beni sürüklüyor.

Hâlâ benimle konuşmuyor ve kendimi acınacak halde hissetmeye başladım.

Acınacak halde olmaktan nefret ediyorum. Çocukluğumdan ve ailemin her bir arkadaşının bana bu bakışı attığı zamanlardan anılar canlanıyor.

Zavallı Silver.

O zamandan beri duvarlar ve yepyeni bir kişilik inşa ettim ki kimse bana bir daha öyle bakmasın.

Cole ve ben küçük kulübede oturuyoruz ve onun bekaretini Bayan Goldman'a kaptırdığını düşündüğümde hissettiğim acıyı hatırlıyorum.

Olmadıysa ne olmuş? Beni buna inandırdı.

Bekaretimi Aiden'la kaybettığıme onu inandırdım, bu da var. Ugh. Bu gerginlikten nefret ediyorum.

Sandalyeye oturup Aiden ve Elsa'yı bekliyorum. Cole Azrail gibi tam a r k a m d a duruyor.

Azrail imajına sadık kalarak, o da konuşmuyor.

Arkama bakmaya korkuyorum, bu yüzden mırıldanıyorum: "Sessiz davranışını uzun süre devam ettirecek misin?"

"Tek kelime etme Silver. Sesini duymak istemiyorum."

Bununla kalbimi yarmamış gibi davranıyorum ve "Canın cehenneme Cole" diye mırıldanıyorum.

Kapı açılır ve Aiden ile Elsa içeri girer.

Aiden çoğunlukla sinirli görünürken o beni bir ucubeymişim gibi izliyor. "Burada ne yapıyorsunuz, Queens?"

"Cole'a sor," diye alçak sesle konuşuyorum.

Elsa içeri giriyor, Cole ve beni dikkatle izliyor, sanki üzerine atlayacakmışız gibi. "Hey."

Cole ona herkese sunduğu kibar gülümsemesini sunuyor. İyi çocuk imajı. İyi evlat, iyi üvey evlat, iyi bir vatandaş.

Ama Cole'u en iyi ben tanıyorum. Ortaya koyduğu imajı ve pratik katmanlarının altında sakladığı imajı biliyorum.

Toplum içinde bir beyefendi. Özel hayatında bir canavar. Benimleyken.

Şu anda bana karşı bir canavar gibi davranıyor ve bunun canımı ne kadar acıttığından nefret ediyorum. "Elsa," diyor. "Otur. Bilmen gereken bir şey var."

Aiden ağırlığını kanepeye veriyor ve o da onun yanına yerleşiyor, sanki durumu anlamaya çalışıyormuş gibi hâlâ bizi yakından izliyor.

Acaba gözlerimdeki acıyı görüyor mu?

Kimse senin acını görmemeli, Babydoll. Acın senin, insanlar için değil. Onlar bunu sadece sana karşı kullanırlar.

Annemin sözlerini hatırlayarak derin bir nefes alıyorum.

Cole alçak ve sakın bir ses tonuyla, "Söyle onlara," diye emrediyor. "Sen anlatmazsan ben anlatırım. Benim versiyonumu duymalarını ister misin?"

Onlara Elsa'nın zarar görmesini istediğimi söyleyecek. Kim'in zarar görmesini istediğimi. Pislik olduğumu.

Ondan iğrendiğimi.

Aiden sabırsızca, "Bitirin ş u iş i Queens," diyor. "Bütün gün bekleyemem."

Başımı kaldırıyorum ve Elsa'ya odaklanıyorum. "Sen ve ben neden bu iş e bulaş ıp duruyoruz bilmiyorum."

Bana *aynı* şeyi söyleyen bir bakış attı.

"Bu benim son uyarım." Cole'un acımasız sesi kafamı bir bıçak gibi kesiyor. "Konuş yoksa ben konuşurum."

Derin bir nefes daha alarak, sahip olduğum en sakin ses tonuyla konuşuyorum: "Adam'ı hatırlıyor musun?"

"Seni yine mi incitti?" diye ağzından kaçırıyor. Kahretsin. Neden bundan bahsetmek zorundaydı ki?

"*Yine.*" Cole'un sesi alçalır. "Yani daha önce de oldu, öyle mi?" Bunu yaşamama izin vermeyecek, değil mi?

Aiden, Elsa'yı omzundan sertçe kavırıyor. Ona bakacak kadar cesur olsaydım Cole'un çenesinde göreceğim gerginliği neredeyse hayal edebiliyorum. "Bunu nereden biliyorsun, tatlım? Hmm?"

"Otoparkta onu rahatsız ediyordu; onu durdurdum," diyor.

"Onu durdurdun," diye tekrarlıyor Aiden. "Onu tam olarak nasıl durdurdun?"

"Onu müdürü aramakla ve biber gazı kullanmakla tehdit ettim."

"Biber gazın yok."

"Benim yaptığ ıma inanıyordu. Neden bu kadar telaşlıs ın?"

"Neden bu kadar telaşlıy ım?" Sözleri kesik kesik. "Neden böyle düşünüyorsun? O haliyle ikinizi de kim bilir nereye götürebilirdi. Kendini koruma duygun yok mu senin?"

"Ben sadece doğru olduğ unu düşündüğ üm şeyi yaptım. Tamam mı?"

"İyi değil. Kendini bu şekilde tehlikeye atman hiç iyi değil." Adam ona ters ters bakıyor, o da ona ters ters bakıyor, boyun eğmiyor.

Elsa'nın bu yönüne saygı duyuyorum. Aiden psikopatın teki ama Onu.

Tüm konuşmaları boyunca, içimdeki kasvetli enerjiyi görmezden gelmeye çalıştım. ama başarısız.

"Çok iyi, Silver. Çok iyi." Cole'un sesi binlerce bıçak darbesi almış gibi. "Onlara neden burada olduğ umuzu söyle."

"Daha dün öğrendim." Tırnaklarıma bakıyorum. "Adam geldi ve... şey, bir sürü şey söyledi."

"Söyle," Cole emrini çıkardı.

"Adam dedi ki..." Dudaklarımı yalıyorum. Lanet olsun. Neden bu konuda kendimi bu kadar suçlu hissediyorum? "Elsa'yı havuza iten oydu."

Elsa'nın mavi gözleri iki kat büyüyor ama sessiz kalıyor. "Yaptı, ha?" Aiden çekiştiriyor.

"Devam et," diye ısrar eder Cole. "Onlara bunu neden yaptığını anlat."

"Bunu benim gözüme girmek için yaptığını söyledi, tamam mı?" Bakışlarımı Elsa'nın kılere kaydırıyorum. "Yemin ederim bununla hiçbir ilgim yok. Ben de yeni öğrendim. Bilseydim sana söylerdim."

"Ama Adam'ın niyetini biliyordun." Cole bıçağı daha derine saplar. "Ve görünüşe göre, onları uzun zamandır biliyordun."

Yutkunuyorum. "Cole

- "Tek kelime etme."

"Cole -"

"Git arabada bekle."

Ugh. Cidden. Neden bunu yapmaya devam ediyor? Ne var biliyor musun? Yeter artık.

Ellerimi havaya kaldırarak sarsılıyorum. "Buraya gel, Silver. Oraya git, Silver. Beni ne sanıyorsun? Senin lanet oynucağın mı?"

"Git arabada bekle" diye tekrarlarlarken hareketsiz kalıyor.

Sonra daha önce toplum içinde hiç yapmadığım bir şey yaptım. Onu tersledim. Cole Nash'i tersledim.

Ve biraz korkak olduğum için girişe doğru fırladım.

Ona ulaşmadan önce önemli bir şeyi hatırlayarak duruyorum. Elsa'ya dönüp fısıldıyorum, "Özür dilerim."

Kapıyı arkamdan kapattım ama gitmedim. Mesele şu ki, bu kapı ses geçirmez değil - büyük olasılıkla eski olduğu için. Bunu bir keresinde buraya gelip Aiden'in kuzeni Levi'nin kız arkadaşı Astrid'le sevişmesini dinlediğimde keşfetmiştim. Ama onlar benim sapık eğilimlerimi keşfedemedi kaçtım.

Bu benim ilk röntgencilik deneyimimdi. Sadece duyuluyordu ama sayılır. O zaman belki de sınırdaki şeylerden hoşlandığımı düşünmeye başladım.

Belki de bu yüzden Cole'a çok çabuk bağlandım. Beni yargılamamakla kalmıyor, aynı zamanda bu eğilimleri benimle paylaşıyor ve bu konuda hiç özür dilemiyor.

"Sonra buluşalım," diyor Cole - sanırım Aiden'a.

"Seni ararım," diye yanıtlıyor diğer sık kafalı.

"Ve Elsa?" Cole arıyor.

"Öyle mi?" Dikkati dağılmış gibi.

"Bu bilgiyi daha dün öğrendi. Onu tekrar dövmeyin."

Cole'un sözleri karşısında kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Bana kızgınken bunu söylediğine inanamıyorum.

"Bunu, kız öldüresiye dövülürken onu izleyen adam söylüyor."
Aiden alay ediyor.

"Bu sefer kendi kendine yaptı." Ve

onu mahvetmek zorunda kaldı.

Yine de fark etmez. Benim için ayağa kalktı.

O dışarı çıkmadan önce ana caddeye koşuyorum ve bir taksi yakalamadan önce bir süre yürüyorum.

Evet, ben bir korkağım ve şu anda onun gazabıyla uğraşmak istemiyorum.

Kaçınılmaz olanı ertelediğimi biliyorum ama eninde sonunda sakinleşecektir. Değil mi?

COLE

Silver annesinin evine kaçtı.
Tekrar.

Bunu alışkanlık haline getirmeye başladı ve ben de onu sikeceğim.
- diğer şeylerin yanı sıra - ondan.

Ama önce işimi halletmeliyim.

Tıpkı bir barda içki içtikten sonra evine giden zavallı gibi.

Aiden, Xander ve ben karanlık otoparkta onu bekliyoruz. Adam bu fakir mahalleyi seçiyor çünkü burası ona çok ihtiyaç duyduğu kamuflajı sağlıyor. Kimse onu rahatsız etmeden ya da babasına söylemekle tehdit etmeden istediği kadar içebiliyor.

Bu bilgiyi bize veren Xander'dır çünkü o da babasının gazabından kaçmak istediğinde aynı şeyi yapmaktadır. Yine de içki sorunu yaşadığını kabul etmek istemiyor.

Ancak, şu anda bu önemli değil. Önemli olan ortaya çıkacak olan şerefsiz.

"Ronan nerede?" Xander sorar.

"Kafası güzel," diyor Aiden. "Onu dışarıda tuttuğumuz için şikayet ederse suratını dağıtacağım."

"Dışarıda tutulmak istiyor." Yumruk haline gelmesini önlemek için bir elimi cebime sokuyorum. Dün gecedен beri bu anı planlıyordum. Silver'ın transparan kıyafetlerle dışarı fırlarken gözlerindeki korkuyu gördüğümünden beri. Dışarıya hazırlıksız çıkan tiplerden değildir, bu da ailesinin kariyerinden gösterdiğinden daha fazla korktuğu anlamına gelir. Gerçek şu ki

Piç Adam'ın onu bu şekilde etkilemesi, onu bu dünyadan silip atmamak istememe neden oluyor.

Benim gözetimim altında kimse onunla oynayamaz.

Bu oyun sadece bana ve Silver'a ait. Yabancılar izin yok.

"Astor dışarıda mı kalmak istiyor?" Aiden kaşlarını kaldırıyor. "Aynı kişiden mi bahsediyoruz?"

"Dış görünüşüne önem veriyor." Aiden'a küçümseyici bir bakış attım. "Eğer bu kadar benmerkezci olmasaydın, bunu fark ederdin."

"Hashtag yanığı." Xander sırtıyor. Aiden ve ben asla birbirimizin gırtlığına sarılmayız - en azından diğerlerinin önünde. Bu yüzden ne zaman böyle bir şey olsa, Xander ve Ronan muz bulmuş maymunlar gibi davranırlar.

"Sana Queens'le ilişkimin bittiğini söylemiştim. Jonathan'ın önünde resmen bitirdim." Aiden bana kendi küçümsemesiyle yaklaşıyor. "Küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak."

Burada buluşmadan önce, Aiden bana telefonda her şeyin bittiğini söyledi. Artık Silver'la nişanlı değil.

Yakında babasıyla da bu konuyu konuşacak.

Hissettiğim rahatlamaya rağmen, bu yeterli değil. Sanki onun başka biriyle nişanlandığı düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum. Başından beri sahte olduğunu bilmeme rağmen, o hala başkasının nişanlısıydı.

Benim değil. *Onun*.

En çok kızdığım kısım, onun asla benim nişanlım olamayacağı gerçeği. Ona ne kadar sahip olursam olayım asla tamamen benim olmayacak.

Sonra da o şerefsiz Adam hakkında ketum davranmak zorunda kaldı. Beni yavaş ama emin adımlarla hayatından çıkarıyor ve çok yakında geçmişinde sadece bir kaçamak olacağım.

Silver eninde sonunda ailesinin ve kendisinin imajını seçecek. Ben hiçbir zaman o mükemmel resim çerçevesine ait olmadım.

Belki de bu yüzden tüm bu karmaşaya olması gerekenden daha fazla sinirleniyorum.

"Whoa, Kaptan." Xander omzumdan tuttu. "Şimdi Silver'ı tamamen kendine aldın, ha?"

"Ki bu senin davan için söylenemez." Aiden ona sırtıyor.

Xander'ın sırtışı düştü ve onu tersledi. İkisi de benden sır saklayabileceklerini sanıyorlar ama ben çoktan anladım. Xander'ın bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyorum.

Adam bardan tökezleyerek çıkarken "İşte geliyor," diye fısıldıyorum. Arabasına ulaşmak için epey sallanması gerekti.

Duvarın yanındaki kör noktada saklandığımız için bizi görmüyor. Adam anahtarlarını bulamadığında nefesinin altından küfrediyor.

Aiden'in omuzları geriliyor ve ifadesi kararıyor. Elsa'yı havuza itenin Adam olduğunu doğruladığından beri kan istiyor. Neredeyse benim gibi.

Xander son zamanlarda bir şeyleri yumruklamayı sevdiği için katıldı.

Burada kimse o göt deliğini sikmeyi benim kadar isteyemez. Sadece Silver'ı korkutmakla kalmadı, aynı zamanda ona sahip olabileceğini de düşündü.

Benim olana sahip olabileceğini sandı.

Aiden önce davranır ama kar maskesiyle uğraşmaz. Adam'ın suratının ortasına yumruk atıyor.

Adam burnunu tutarak bir kız öğrenci gibi feryat ediyor. "İntikam zamanı, pislik." Aiden yumruğunu tekrar kaldırır.

Xander ve ben de katılınca Adam'ın gözleri açılıyor. Kendini nasıl bir karmaşanın içine soktuğunu fark ettiği an, yüzü orgazm taklidi yapan bir fahişe gibi buruşuyor.

Başına geleceklerden haberi yok. Onu kanlı parçalara ayırırken eğleneceğim ama Xander ve Aiden gibi şiddete ihtiyacım olmayacak.

Zihinsel acı fiziksel acıdan daha yıkıcıdır.

Aiden ona ikinci kez yumruk attıktan sonra Adam feryat figan saçmıyor.

"Hey...hey..." İki elini de havaya kaldırıyor, gözleri kıpkırmızı ve kan çanağı. "Bunu konuşalım. Ailelerimiz arkadaş. Bir çözüm bulabiliriz."

"Evet, konuşalım." Bir elimi Aiden'in koluna koyup aşağı indiriyorum. İçimdeki kaos düşünüldüğünde sesim şaşırtıcı derecede sakindi. Ama ben her zaman kriz anlarında ürkütücü derecede sessiz ve sakin olan bir tip olmuşumdur.

İlk başta bunun kaçırılma gecesinin sakin olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm ama belki de daha çok William'ın içinde boğulduğu kan gölünden kaynaklanıyordur. O yüzdükten sonra çok sakindi.

Çok

sessiz.

Çok ölü.

Onunla işim bittiğinde bu serserinin olacağı gibi.

"Doğru, Cole." Adam doğrulurken gülümsüyor. "Daha makul olacağını biliyordum."

"Öyleyim. Şiddetin hiçbir şeyi düzelteceğini sanmıyorum. Kesikler ve çürükler eninde sonunda iyileşir. İçinizde yaşayıp size her gün yaptıklarınızı hatırlatmıyorlar, değil mi? Seni en az on yıl boyunca -ilaçsız- dördüncü evre kanser durumuna sokamazsak, bunu fiziksel olarak nasıl ödeyebileceğimizi anlamıyorum."

Aiden ve Xander, Adam'ın gözlerindeki tüm umutlar kaybolurken sırtıyorlar. Sahip olabilecekleri en kötü seçim olduğumu fark ettiklerinde her zaman coşkulu hissettirir. İnsanlar Aiden'dan korkuyor ve benim görünürdeki nezaketime ve sıcak gülümsememe sığınabileceklerini düşünüyorlar ama beni tanımıyorlar.

Hiçbiri yapmıyor.

Kelebeğim hariç.

Ve Adam onun için, onun yakın çevresine girdiği güne pişman olacak. O mesajları kaşlarını çatarak okuduğu ya da korkuyla omzunun üzerinden baktığı her an için pişman olacak.

"Şöyle olacak Adam," diye devam ediyorum. "Performans artırıcı ilaçlar kullandığını zaten biliyoruz. Ama bu sana okulda bile fazla zarar vermez, bu yüzden bu öğleden sonra dolabına birkaç kokain zulası yerleştirdik. Temizlik görevlileri şimdiye kadar onları bulmuş ve müdüre bildirmiş olmalıydı. Şu anda babanla telefon görüşmesi yapıyor olmalı ama alacağı tek telefon bu olmayacak, değil mi Xan?"

"Hayır." Xander konuşurken sempati duyuyormuş gibi yapıyor, "Babam, biliyorsun, Lewis Knight? Her neyse, babanın partisinde önemli biri ve ona seni göndermezse pozisyonunun tehlikeye girebileceğini söyleyecek. Ancak gönderirse, bu onun için faydalı olabilir. Rütbesi yükselebilir, biliyorsun." Xander göz kırptırıyor. "Politika."

"Annemin de annenizin restoranlar zinciri var." Bir adım öne çıktım. "Babamın şirketinin en büyük hissedarlarından biri olduğunu düşünürsek, basit bir yönetim kurulu toplantısıyla annenin işini çökertebileceğimi söyleyebilirim, öyle değil mi?"

Anneme Adam'dan bahsetmek zorundaydım. Ya bunu yapacaktım ya da Sebastian'ı bu işe bulaştıracaktım. Silver'a ne kadar kızgın olsam da, bunu ailesinin siyasi hayatından uzak tutmak için her şeyi yaptığını biliyorum.

Ben de onun isteklerine saygı duydum ve onlara söylemedim. Annem Silver'ı sever, bu yüzden hemen kabul etti ve ailemizi korumak için her şeyi yapacağını söyledi.

Bizim ailemiz.

Bu lanet kelimelerden nefret ediyorum.

"Ve bu, dostum -" Aiden Adam'ı omzundan kavırıyor ve piç kurusu irkilmeyecek kadar sersemlemiş durumda "- bu sadece başlangıç. Jonathan King ve Sebastian Queens'i hâlâ bu işe dahil etmedik. Bir önizleme ister misin?"

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" Adam sanki onun Azrail'iymişiz gibi üçümüze birden bakıyor.

Ona doğru yaklaştım ve gömleğini düzelttim. "Kaderine razı olacaksın ve hiç itiraz etmeden askeri akademiye gideceksin. Eğer yapmazsan, seni ezerim."

Ve yapacağım. Adam sadece transfer edilmekle kurtulamayacak. Babamın işlerini ele geçirecek kadar büyüdüğümde, onu avlayıp tekrar yok edeceğim.

Hayatını öyle bir cehenneme çevireceğim ki, asla bir çıkış yolu bulamayacak. Taksit taksit geri ödeyecek.

Korkuyla omzunun üzerinden bakacak, tıpkı onun yaptığı gibi. Bu benim en iyi intikam şeklim.

Adam onu bırakacağımı düşününce iç geçiriyor. Yumruğumu kaldırıyorum ve eklemelerim acıyana kadar yüzüne yumruk atıyorum.

Doğru, şiddet hiçbir şeyi çözmez ama bir bakıma özgürleştiricidir.

Öfke nedeniyle sadece iki kişiye yumruk atmış olmam ironik bir durum - Aiden ve Adam.

İkisi de Silver yüzünden oldu.

Hayatımdaki her şey onun etrafında dönüyor. Öyle ya da böyle.

EVE GEÇ GIDIYORUM.

Kısmen Adam yüzünden. Kısmen de Cynthia'nın binasına gidip içeri dalmayı düşündüğüm için.

Durmamın tek nedeni Cynthia. Benden hoşlanmıyor - sanırım annem yüzünden - ve Silver'ı bu saatte görmeme izin vermeden önce bir isyan başlatırdı.

Eve vardığımda saat sabahın biri olmuştu. Hava karanlık ve sessiz, Sebastian ve ekibi parti binasında bütün gece çalışıyor olmalı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorlar gibi görünüyor.

Belki de annemin yazarken sessizliğe ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordur. Ayrıca, ev ile işyeri arasında gidip gelmekten daha rahattır.

Odaman kapısını açtığımda, aklım Silver'ı yarın buraya geri getirmenin yollarıyla doluyor.

Cynthia'ya gitmeden önce onu okulda yakalamalıyım. Antrenmanı kaçırmaktan nefret etsem de, maçlar sırasında hissettiğim kontrol nedeniyle, muhtemelen bunu yapmak zorundayım.

Odaman eşiğinde duruyorum, düşüncelerim de durma noktasına geliyor.

Silver masamın yanındaki sandalyede oturuyor - daha doğrusu uyuyor. Başını okuduğu kitabın üzerine koymuş, sarı saçları yüzünü yarı yarıya kamufle ediyor.

O gün giydiği büyük boy tişört pembe ve çıplak kalçalarının ortasına ancak ulaşıyor.

Bir an için orada durup onu izledim. Bir an için, görüntüyü içime çekiyorum.

Geri geldi.

Sadece annesinde kalmadı, aynı zamanda benim odama da geldi.

Beni bekliyordu.

Hay sikeyim. Okulun kraliçe B'sine aşık olmuş sersem bir ergen gibi hissetmemeliyim, ama öyle. Neşe.

Silver daha önce bana hiç gelmedi, isteyerek değil. Numara olarak bile. O kadar yüksek duvarları var ki, ne kadar denersem deneyeyim onları asla aşamayacağımı düşündüm.

Ve denedim de.

Güneşin altındaki her lanet numarayı denedim.

Bir parçam hala Adam olayına kızgın, ama şimdi onun sonsuza dek ortadan kaybolacağını bildiğim için, bu öfkenin bir kısmı yok oluyor.

Ayrıca, uyurken ona kızamıyorum. Çok saf ve huzurlu görünüyor.

Okuduğu kitabın başlığını yakalamak için elini nazikçe çekiyorum.

Mide bulantısı.

Bir elimi dikkatlice sırtına, diğerini bacaklarının altına sarıp onu kollarımda taşıırken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. Başım memnun bir iniltiyle göğsüme düşüyor.

O kadar güzel ki, bu beni mahvediyor.

Ve bu sadece onun dış güzelliği değil, güvensizliklerinden sevecen ve sorumlu tarafına kadar her şeyidir.

Sadece o.

Yatağa oturuyorum ve onu yarı yatar pozisyona getiriyorum, sırtı göğsüme yaslanıyor ve bacakları benimkilerin arasına sıkışıyor.

Parmaklarım boynundaki hassas noktayı okşuyor. İnliyor ve bu sefer gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Tamam, bir pislik gibi davrandım ve onu uyandırdım. Ama o bebek mavilerini görmem gerekiyordu.

Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor, sonra başını pazuma yaslamış bana bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Burada ne yapıyorsun Silver?"

Gülümsemesi yavaşça kaybolur. "Annemin gece geç saatte partide bir toplantısı var ve ben orada yalnız kalmak istemiyorum. Ayrıca..."

"Evet?"

"Artık kaçmak istemiyorum." "Ve odama gelmeye mi karar verdin?" Başını salladı.

"Yanlış hatırlamıyorsam, sana arabada beklemeni söylediğimde kaçmıştın. İstedğin gibi gelip gidebileceğini düşünüyor musun Silver?"

"Cole..."

"Lanet soruya cevap ver."

"Korktum, tamam mı? Bazen korkutucu olabiliyorsun." Kucağıma yatmak için yarı dönüyor ve parmaklarını göğsümde gezdiriyor. "Ama anneme gittiğimde ve onun evde olmayacağını anladığımda huzursuz oldum. Geçen sefer orada Adam'la tanışmıştım, biliyorsun. Amcasının orada yaşadığını söyledi ama yaşamıyor. Bu yüzden gelip beni bulmasından korktum."

Şerefsiz herif. Onu birkaç kez daha yumruklamalıydım.

"Orada kalamazdım," diye mırıldandı. "Görmek istediğim tek kişi sensin."

Bu kelimelerin beni tüketmesine izin vermemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Tek yapabildiğim onu izlemek - yanaklarındaki pembe renk, bana sarılırken omuzlarındaki rahatlama.

"Bana hala kızgın mısın?" diye fısıldıyor. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Benden yine bir şeyler saklayıp saklamayacağın konusunda." Yutkunuyor. "Saklamayacağım."

"Yapmayacaksın, ha?"

"Hayır."

"Adam gitti," diyorum ona. "Yarın transfer olmak zorunda kalacak. Bir daha onun için endişelenmene gerek kalmayacak."

Çocukluğumuzdaki gibi gözleri parlıyor ve genişliyor. Ve tıpkı o zamanki gibi, o ifadeyi tekrar görmek için her şeyi yapardım. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Teşekkür ederim." Dudaklarıma, yanağıma, çeneme özensiz öpücükler konduruyor. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Sanki küçük bir kız olmaya geri dönmüş gibi, ama onun bu yönünü görebilen tek kişi benim.

Sadece ben. Ve ikimiz de nefes aldığımız sürece bu şekilde kalacak. Parmaklarımı tişörtünün altına uzattım.

"Cole, ne yapıyorsun?" Yutkunuyor, ifadesi heyecandan tahrik olmaya dönüşüyor.

"Cezalandırma."

"Ceza mı?"

"Benden bir şeyler saklayabileceğini, beni tersleyebileceğini ve bedelini ödemedi kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Parmaklarım onun çıplak amını buluyor ve onun uyarılması tenimi kaplarken homurdanıyorum. "Görünüşe göre cezan için hazırsın, Kelebek."

İki parmağımı içine soktuğumda nefesi kesiliyor. "Bana bir daha yalan söylemeyecek misin?"

"Hayır." Kalçaları etrafımda sıkıştı.

"Benden kaçmak mı?"

"Hayır..." İçine girip klitorisiyle oynarken bir inilti olarak çıkıyor.

"Benim yerime başkasının tarafını mı tutacaksın?"

"Oh, Tanrım. Cole..." Parmaklarıma doğru geriliyor, dudakları bir 'O' harfi oluşturunuyor.

Diğer elimi kullanarak kışına bir tokat atıyorum ve duvarları beni bir mengene gibi kavırken bile nefesi kesiliyor. "Bu doğru kelime değil."

"Hayır, hayır..." Etrafımda dağılıyor.

"Sen benimsin Silver. Sadece benimsin," diye fısıldıyorum kulağına.

Başını sallamıyor. Kabul etmiyor ama orgazmdan sonra ilk kez benden nefret ettiğini söylemiyor.

SILVER

UKorktuğumun aksine, babam ona Aiden ile nişanı bozduğumu söylediğinde hiçbir şey söylemedi.

Sadece sırtımı sıvazlıyor ve mutluluğumun her şeyden daha önemli olduğunu söylüyor. Ayrıca, akraba ilişkisi yok diye Jonathan onu desteklemekten vazgeçecek değil. Görünüşe göre, babam karşılığında bir dükün ailesiyle ortaklık kurarak ona yardım edebilir.

Jonathan, Aiden'a o kadar hoşgörölü davranmadı. Sanırım onu Çin'de bir yere götürdü.

Annem de aynı. Haberi öğrendiğinden beri benimle konuşmuyor.

Buraya geldi ve babamla her zamanki kavgaya şovlarına başladı.

"Sen çok kötü bir etkensin Sebastian. Senin yüzünden Silver'ın sorumluluk duygusu yok."

"Ben mi?" Tehditkâr bir şekilde güldü. "Gerçekten o yoldan gitmek istiyor muyuz, Cynthia? Çünkü onu kendinin karbon kopyası yapmaya çalışan sensin ve bu hiç de iyi bir şey değil. Para ve statü için evlenmek istemiyorsa, para ve statü için *evlenmeyecektir*. Senin kendini o Fransız'a sattığın gibi ben de kendi kızımı bir fahişe gibi satmayacağım."

Bundan sonra kavgaları daha da şiddetlendi, sanki boşanma günlerini tekrar yaşıyorlardı.

Babamın ofisinin dışından onları dinlerken Helen'in elini sıktım. Helen'in rengi solmuştu ve rahatsız olduğu belliydi ama müdahale etmedi ya da annemle yüzleşmedi. Başka biri olsaydı, onu kapı dışarı ederdi ve dürüst olmak gerekirse, annem bunu hak ederdi.

Onun adına Helen'den özür diledim ve yanağımı okşayarak bunun benim hatam olmadığını söyledi.

O düdü.

O zamandan beri annemden tek kelime duymadım. Hafta sonu olduğu için nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Genellikle iş icat ederdi, çünkü itiraf etmediğinin aksine annem de babam gibi bir işkolik.

Birlikte vakit geçirmemiz gerekiyordu ama aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermedi. Evinde de değil ve bu beni korkutuyor.

Düşüncelerimi toparlamayı ve Cole'a verdiğim sözü tutmayı planlıyorum - ondan bir daha hiçbir şey saklamamakla ilgili kısmı. Ona hamilelikten bahsetmenin yollarını düşünüyordum çünkü Adam'a yaptığı gibi bununla da ilgileneceğini biliyorum. Ya da en azından karar vermeme yardımcı olacak, çünkü bunu yapamayacağım ortada.

Bir parçam ondan kurtulmamı söyleyeceğinden korkuyor.

Başka ne beklemeliyim? Ülkeyi terk etmemizi falan mı önerecek?

Lanet olsun, Silver. Saf bir aptal olmayı bırak.

Cole'un akşamki maç nedeniyle bugün erken bir antrenmanı var, bu yüzden yüzüne bakıp ondan bir şey sakladığım için kendimi suçlu hissetmek zorunda değilim.

Ayrıca, annemin ortadan kaybolması göğsüme tüneyen bir ağırlık gibi geliyor, bir şeytan gibi üzerimde dolaşıyor.

Kendi kanında boğulurken onu gören o kız gibi hissediyorum.

On beş saattir telefonlarıma cevap vermiyor. Bunu bana bir daha yapmayacağına söz verdi.

Elimdeki çay tepsisini dengeleyerek babamın ofisinin kapısını tıkladıyorum ve içeri giriyorum. Babama, Frederic'e, Derek'e ve ekibin geri kalanına hizmet ederken zoraki bir gülümseme dudaklarımı sıyrıyor.

"Teşekkür ederim, Bayan." Derek gülümser ama hemen gizler.

Geri veriyorum, sonra babama "Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye soruyorum.

"Kesinlikle." Beni dışarıya kadar takip etmeden önce onlara başıyla selam veriyor. Kapalı ofis kapısının önünde duruyoruz. "Ne oldu Prenses?"

"Annem kayıp."

Çenesi gerilir. "O yetişkin bir kadın Silver. Onun için bir çocukmuş gibi endişelenmeyi bırak."

"Baba..."

"Dünkü gösterisinden sonra neden onunla konuşmak istiyorsun ki?"

"Anlamıyorsunuz. Çok uzun süre yalnız bırakılamaz." Tırnaklarımı birbirine geçiriyorum.

Yüz ifadesi öfkeden düşünceye dönüşür. "Ne demek istiyorsun?"

Annem ona söylediğimi öğrenirse beni öldürür ama beni buna o itti. Bu acıya daha fazla dayanamıyorum. Babamdan saklayamam.

"Hafta sonunu onunla geçirmeye gittiğim ve bir ay boyunca yanından ayrılmak istemediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Onu yalnız bıraktığın için kendini suçlu hissettiğini sanıyordum." "Hissettim. Bileğini kesti, baba."

"O ne?"

"Bunu göstermek istemiyor ama sessizlik içinde acı çekiyor. Gördüğünüz imaj, tartışmalar, gülümsemeler ve sosyal medya tanrıçası unvanları sadece onun güçlü görünme yolu."

"Prenses." Kolunu omzuma doladı, o an benim kadar şaşırmış görünüyordu. "Bütün bunlarla kendi başına mı başa çıktın? Neden bana anlatmadın?"

"Bana izin vermezdi. Onu bilirsiniz; herhangi bir zayıflık göstermektense ölmeyi tercih eder. Boşanmanız sırasında kameralar önünde büyük ve güçlü konuştu, ama kimsenin orada olmadığını düşündüğünde ağladı. Sizi her gördüğünde sizinle kavga etti, ama yalnız kaldığında her zaman partinin geleceği için planlarınızı iyileştirmeye çalıştı. Bu umursamadığından değil baba, bunu göstermekten hoşlanmadığından." Sanırım ben de farkında olmadan bu özelliği miras almışım.

"Şu iğrenç alışkanlığı." Sırtımı okşayarak iç geçiriyor. "O iyi olacak. Seni çok seviyor ve seni asla terk etmez."

"Ama dün çok kızgındı." Burnumu çektim. "Ya o... ya o..."

Babamın kaşları endişeyle çatıldı. "Yapmayacak." Bu sözleri söylerken bile onlara inanıyor gibi görünmüyor. "Kalacak, Prenses. Hiç kimse için değilse bile, senin için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun, Cynthia her zaman çocuk istemeyen bir tipti, çünkü onların hırslarının ve planlarının önüne geçeceğini düşünüyordu. Onu kandırdım, bir bakıma ve sana hamile olduğunu öğrendiği anda, seni görmeden sevdiğini söyledi. İlk tanıştığımızda

ağladı ve fikrini değiştirdiğim için bana teşekkür etti." Nostaljiyle gülümsüyor ve başını sallıyor. "Sonra birine ağladığını söylersem beni öldüreceğini söyledi. Demek istediğim Prenses, onun ve benim hayatımıza daha derin bir anlam kattınız. Bunun için birbirimizi terk etmiş olsak bile seni asla terk etmeyeceğiz."

Kollarım beline dolanıyor ve kendi gözyaşlarımla savaşıyorum. "Seni seviyorum, baba."

İnsanlar kendi ebeveynlerini seçemeyeceklerini söylerler ve birçoğu da keşke hiç ebeveynim olmasaydı der. Ben istemezdim. Kavgalardan, boşanmadan ve bunların beraberinde getirdiği her şeyden nefret ediyordum ama ailemi dünyaya değişmezdim. Kusurlara ve kavgalara lanet olsun.

Telefonum titriyor ve hayatım boyunca hiç yapmadığım kadar hızlı çıkarıyorum. Annem değil. Lucien.

Onu daha önce aradım ama sadece sesli mesajını aldım. "Hey, Lucien."

"Merhaba Silver." Günlerce dinleyebileceğim büyüleyici bir Fransız aksanı var.

"Annem seninle mi?" Cevabını beklerken kalbim küt küt atıyor.

"Evet, yanında."

Oh, Tanrıya şükür. "Onunla konuşabilir miyim?" "Korkarım konuşamazsın. Şu anda uyuyor."
Oh. "Gelebilir miyim?"

Annem bizi tanıştırdıktan sonra genellikle ya onun evinde ya da annemin evinde yemek yiyorduk. Çok içine kapanık bir adamdır ve restoranlarda yemek yemeyi sevmez. Onunla tanıştığımdan beri, annemi bunalımdan çıkaracak kişinin hep o olduğunu düşünmüşümdür.

Onun arkadaşlığından hoşlanıyor ve onunla ilişkisini kesmekte acele etmiyor. Aslında aralarında arkadaşlıktan fazlasını hiç hissetmedim ve bunun annemin ruh hali için yeterli olduğunu düşündüm.

"Evet, elbette," diyor Lucien. "Ama biz Londra'da değiliz."

"Londra'da değil misiniz?"

"Evet, Nice'deki malikanemde biraz dinleneceğiz."

"Fransa'da mısınız?"

"Kesinlikle."

Ah, annem. Bu küçük ayrıntıyı bana söyleyemez miydi? Gerçi muhtemelen uyandığında beni geri arayacaktır.

Belki de yapmaz.

Onu görüp iyi olduğundan emin olmalıyım.

"Bana adresi gönderebilir misiniz?"

"Bundan daha iyisini yaparım." Sesinde bir gülümseme var. "Bir şoför ve özel jetimi göndereceğim."

"Çok teşekkürler, Lucien."

"Ne zaman istersen. Hafta sonunu bizimle geçirmeye ne dersin?"

"Tamam."

Telefonu kapattıktan sonra bir nefes alıyorum ve babamın tüm bu süre boyunca orada durduğunu fark ediyorum. Yüz hatlarındaki gerginlikten tüm konuşmayı duymuş gibi görünüyor.

"Gördün mü? Sen onun için endişelenirken o sevgilisiyle birlikteydi. Cynthia her zaman Cynthia olarak kalacak. O sadece senin suçluluğunu sana karşı kullanıyor." "Baba, bunu nasıl söylersin?"

"Bana bilmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Bazen, ama gerçekten sessizlik içinde acı çekiyor."

"Açıkça. Fransa'da. Romantik bir kaçamak sırasında." Kısa bir süre başını sallar. "Gitmek zorunda değilsin."

"İstiyorum. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

Şakağımı öpüyor. "Oraya vardığında beni ara."

Babam ofisine döndükten sonra hızlıca çantamı hazırladım. Lucien'in şoförü yarım saat sonra evimizin girişinde durdu.

Tam binmek üzereyken Cole'un cipi konağın önünde yavaşça durdu. Kalbim küt küt atıyor ve Cole bana doğru yürürken nefes almam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum; üzerinde kalçalarına kadar inen siyah bir kot pantolon ve omuzlarına kadar uzanan gri bir tişört var.

Arabaya bindiğimde ona mesaj atmayı planlıyordum ama sanırım bu daha iyi.

"Nereye gidiyorsun?" Mercedes'i ve şoförü eleştirel bir gözle izliyor.

"Annemi Fransa'da görmek için."

Kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi de Fransa'ya mı kaçyorsun? Takip edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Lucien'le gitti ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum." *Ve bana kızgın değil.*

Birkaç sinir bozucu saniye boyunca beni izliyor. Yüzündeki o boş bakışla beni izlemesi, sanki içime girmiş ve her şeyi çözmüş gibi hissettiriyor.

Sanki bebeği görebiliyor ve şimdi bu konuda benimle yüzleşecek.

"Seninle geleceğim," diyor sonunda.

"Benimle mi geliyorsun?"

"Eğer kaçmıyorsan, senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Ama..."

Beni iterek arabaya doğru ilerliyor ve arka koltuğa kayıyor. "Biniyor musun?"

Ona katılıyorum, kapıyı kapatıyorum. "Helen'a söylemen gerekmez mi?"

"Yazıyor ve yarına kadar çıkmayacak. O zaman onu ararım." "Bu akşam maçın yok mu?"

Omuz silkiyor.

Cole bırakın maçları, antrenmanları bile kaçırmaz. Benimle birlikte olmak için bunu yapmaya istekli olması, midemin dibinde minik kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

Araba malikaneden ayrılırken, düşüncelerimin içeri sızmasına izin veriyorum. Derinlerde bir yerde, benimle geldiği için mutluyum. Daha önce de yolculuklara çıkmıştım ama bu Cole'la ilk seferim.

Şoför bizi doğruca bir uçağın bizi beklediği özel bir iniş yerine götürüyor.

"Vay canına. Lucien her şeyi yapmış. Belki de annemle evlenmek istiyordur."

Güzel bir uçuş görevlisi bizi koltuklarımıza götürürken Cole, "Hiç sanmıyorum," diyor.

"Neden olmasın? Annemin nesi var?" Şak diye söyledim.

Gülümsüyor. "Sakin ol, Kaplan. O tür bir ilişki içinde olduklarını sanmıyorum."

"Neden böyle düşündün ki?"

"Sadece yakın arkadaş gibi görünüyorlar."

Aynı düşünceye benim de sahip olduğumu itiraf etmeyi reddederek dudaklarımı kenetliyorum.

Kaptan bizi karşılıyor, uçuşun yaklaşık iki saat süreceğini söylüyor ve rahat bir yolculuk geçirmemizi diliyor.

Kısa süre sonra havada uçuyoruz ve ben bulutların fotoğrafını çekiyorum, sonra da bir selfie.

Cole uyurken, muhtemelen antrenman nedeniyle yorgun düşmüş, ona yaklaşıyorum ve tam bir sürüngen gibi bir selfie daha çekiyorum.

Uçuş görevlisi bana yemek ikram ettiğinde, süslü makarnayı kabul ediyorum. Bitirdikten kısa bir süre sonra yediğime pişman oluyorum. Bir anda mide bulantısı başlıyor ve tualete koşup midemi boşaltıyorum.

Uzun zamandır kusmamıştım. Yapışkan bir his var ve midem sanki küçük iğneler batıyormuş gibi hissediyor.

Güçlü eller saçlarımı yana doğru çekiyor ve Cole sırtımı nazik bir dokunuşla sıvazlıyor. "Hey, iyi misin?"

"Ben değilim." Onunla yüzleşirken gözlerime yaşlar doluyor. "Neyin var? Kötü bir şey mi yedin?" "Hayır."

"O zaman ne var Silver? Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme."

Yalan söylemekten, saklanmaktan, günlerin saatli bir bomba gibi geçip gitmesini izlemekten yoruldum. Birinin bunu benimle paylaşmasını istiyorum. Ve herhangi birini değil, onu.

Cole.

Titrek ayaklarımın üzerinde durarak ağzımı yıkıyorum ve koltuğa geri dönüyorum. Cole kaşlarını çatarak beni takip ediyor. Başımı ellerimin arasına alıp sertçe nefes alıyorum. Cole yanıma yerleşip biraz daha yaklaştığında koltuk gıcırıyor.

"Silver, ne oldu?"

Pekala, işte bu. Gerçek an.

Koyu yeşil gözlerine bakarak mırıldandım: "Hamileyim."

SILVER

COle, neredeyse içimi parçalayan o sinir bozucu sessizlikle bana bakıyor.

Yüzünde hiçbir değişiklik yok.

Kesinlikle hiçbir şey. Sanki uyuşmuş gibi.

Boş olabileceği onca zaman arasında bu en kötüsü. Neden bu kadar okunmaz olmak zorunda?

Onu uzun zamandır tanıyorum, bu yüzden genellikle maskenin arkasına ulaşp sakladığı şeyi görebiliyorum.

Ama şimdi değil.

Kirpiklerimin arasından ona bakarak nefessiz bir şekilde tepkisini bekliyorum.

Hiçbir şey

söylemiyor.

Tek kelime bile

etmedi.

Belki benden nefret ediyordur. Belki de bu haberle onun geleceğini mahvetmemden iğreniyordur.

Uçuş görevlisi tekrar yanımıza geliyor, varlığı var olmayan konuşmamızı bölüyor. "İyi misiniz hanımefendi? Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Hayır, ben iyiyim," diye mırıldandım.

"Ballı su," diyor. "Limon da olsun, eğer varsa." Geldiği yere doğru kaybolmadan önce başını sallıyor.

Yani bir sesi var. Sadece benimle konuşmak için kullanmıyor. Sanki gezegeni işgal etmeye gelmiş bir uzaylıymışım gibi beni gözlemlemeye devam ediyor.

"Bir şey söyleyecek misin?" Bağırarak istedim ama sesim sessiz, neredeyse korkmuş bir şekilde çıktı. "Bir şey mi?"

"Doktora gittin mi?" diye sorar.

"Hayır."

"O zaman hamile olduğunu nereden biliyorsun?" "Test yaptım."

"Doktora gitmelisin."

"Öylece doktora gidemem Cole, tamam mı? Ya biri beni tanır mı? Sebastian Queens ve Cynthia Davis'in kızı doğumhanede. Bunun ne kadar skandal olacağını farkında mısın? Lanet testi almaya bile gidemedim ve internetten sipariş etmek zorunda kaldım."

"Skandalları ve aileni düşünmeyi bırakıp kendini düşünmeye başlar mısın?" Cole tersledi. Vay be. O asla terslemez. "Bu senin sağlığın, senin hayatın. İçinde bir bebek taşıyorsun. Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da eninde sonunda öğrenmeyeceklerini mi?"

Gözlerim yaşıyor ve o anda yıkılmamak için kendimi zor tutuyorum. Kendimi aptalca davrandığı için azarlanan bir çocuk gibi hissediyorum.

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Düşündüm. Haftalardır. Sonunda o lanet teste girmeden önce haftalarca bundan şüphelendim Cole. Her gün bu gerçeğe yaşıyan, tüm olası senaryoları hayal eden ve bu hayatı öldürmek zorunda kalabileceğim gerçeğinden nefret eden benim. O yüzden oturup bana ciddiye almadığımı söyleme, çünkü alıyorum. Hem de tahmin edebileceğinizden çok daha fazla."

Gözlerini kısar. "Haftalardır şüpheleniyordun ve bana söylemedin mi?"

Bir omzumu kaldırıp pencereden dışarı bakıyorum. "Neden?"

Çünkü beni en çok korkutan sözleri söyleyebilirdi. Aldırmam gerektiğini.

Onun yerine, yüzüne bakmadan dedim ki. "Çünkü senden nefret ediyorum."

"Silver..." diye uyarıyor, gösterebileceği her türlü duyguyu dizginliyor gibi görünüyor.

"Unut gitsin, tamam mı? Ben bir yolunu bulurum."

Beni çenemden yakaladı ve başımı döndürdü. Gözlerim yaşlarla dolu ve onları uzak tutmak için insanüstü bir güç gerekiyor.

"Bir yolunu bulacağız. O hayattan ikimiz de sorumluyuz."

"Cole..." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve o da başparmağıyla gözyaşıyı siliyor.

"Seni terk edeceğimi mi düşündün?"

"Hayır, ama buna karşı çıkacağınızı düşünmüştüm."

"Bu zaten oldu. Buna tam olarak karşı çıkamam."

Ondan uzaklaşıyorum. "Yani bu olay olmasaydı, öyle mi olacaktın?" "Hayır, ama *sen* olurdun."

"Ne?"

"Bana kalsa, tüm dünyanın önünde benimkini beceriyor olurdun ve evet, her zaman yanımda olman için içine bir futbol takımı kadar bebek koymayı planlıyordum. Ama sen sürekli aileni, imajını ve herkesin fikrini düşünüyorsun, bu yüzden hiçbir şeyin olmasına izin vermeyecek olan sensin. Ben *değil*."

Yüzümü tekrar ondan çevirirken dudaklarım titriyor. Lanet olsun ona.

Beni kaldırıyor ama hemen sonra indiriyor.

Görevli istediği bir bardak suyu getirir. Kadının elinden alır ve ona teşekkür eder.

'Bir şeye' ihtiyacı olduğunda onu aramasını söylerken kullandığı boğucu sözcükleri özlemiyorum. Lucien'e onu kovmasını söyleyeceğim.

Ne? Flört etmek iş ahlakına aykırı olmalı. Cole bardağı bana uzattığında içmeyi reddettim. "İç şunu."

"Hayır."

"Bebek gibi davranmayı bırak," diyor.

"Oh, bekle. İçimde bir tane olduğu için mi?" Alay ediyorum. "Senin sayende değil."

"Bu tavrı bırak ve lanet suyu iç, Silver." "Yoksa ne olur? Beni zorlar mısın?"

Bir elini enseme doluyor ve beni kendine çekiyor. Nefesim kesiliyor ve o da bu fırsatı bana içirmek için kullanıyor. Ağzımı kapattığımda burnumu tutuyor ve beni diğer tek açıklıktan nefes almaya zorluyor.

Cole tüm bardağı bitirene kadar gitmeme izin vermiyor.

Elimin tersiyle ağzımı silip ona ters ters bakıyorum. "Sen bir hayvansın."

"Ve benden nefret ediyorsun ve benimle hiç tanışmamış olmayı diliyorsun. Mantrayı biliyorum." Bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı kaydırıyor ve beni yoğun bir şekilde izlediği için kendimi mahcup hissediyorum. "İçine bir bebek koyan da benim."

"Bu gurur duyulacak bir şey değil."

"Belki de öyledir." Sırıttıyor.

"Bize ne yapacağını göremiyor musun? Her şeyi yok edebilir."
"Şey, olay şu, Kelebek." Eğiliyor ve dudaklarını burnuma değdiriyor.
"Seninleyken kendimi yok etmeyi umursamıyorum."

İNER INMEZ COLE ŞOFÖRE BIZI BİR ADRESE GÖTÜRMESİNİ SÖYLELİ.
ona verir.

Uçarken internetten baktığı bir kadın doğum uzmanı.

Beni doktora götürmemesi için yalvardım, çünkü şoför Lucien'e söyleyecek, o da anneme söyleyecekti, ama tüm itirazlarıma kulak asmadı.

Cole resepsiyonistle Fransızca konuşuyor. Ben de konuşuyorum ama onun aksanı yabancı dillerde en iyisi. Neredeyse hiç yok. Fransızca konuşurken İngiliz züppesi gibi konuşuyorum.

Doktor, Dr. Qasim Laurent, zeytin tenli ve açık yeşil gözlü yaşlı bir adam. Testi yaptıktan ve bana birkaç soru sorduktan sonra beklememiz gerektiğini söyledi.

Cole ona bebeğin iyi olduğundan emin olmak istediğimizi söylüyor. Doktor bizi yalnız bıraktıktan sonra, ben masadayım ve Cole yanımda duruyor, yutkunuyorum. "Bebeğin iyi olup olmadığını neden bilmek istiyorsunuz? Onu doğurmayı mı düşünüyorsun?"

"Öyle misin?"

"Önce ben sordum, Cole."

"Siz asla önce gelmezsiniz, Bayan İki Numara." "Dick," diye mırıldandım.

"Neydi o, Kelebek?" "Hadi, cevap ver bana."

"Beni sikime indirgemedi önce bir cevap alma şansın daha yüksekti. Bunu sevdiğini biliyorum ama böyle durumlarda işe yaramıyor," diye dalga geçiyor.

"Cole!"

İfadesi dingin boşluğa geri dönüyor. "Onu saklamak istiyorum."

Kalbim parçalara ayrılabilseydi, şimdiye kadar beyaz odanın her yerine dağılmış olurdu. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor.

"Ama biz... biliyorsun... ben herkesin önünde senin kız kardeşimim."

Bana pis bir bakış attı. "Sen benim kız kardeşim değilsin. Bu kelimeden nefret ediyorum."

Ben de nefret ediyorum.

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Eğer o ve ben bunu saklamak istiyorsak, o zaman bir şeyler ayarlayabiliriz, değil mi?

Bir saniye boyunca beni tuhaf bir şekilde izliyor, yoğun bakışları yüzümden karnıma doğru kayıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. Gözleri sadece beni görmekle kalmıyor, etimi yırtıyor ve ruhuma bakıyor.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Sen... Yani, Elsa seni o zaman dövdüğünde hamile miydin?"

Yalnız kalma ve bebeğimi koruyamama korkusunun anısı bana saldırıyor. Başımı salladım.

"Çok üzgünüm Silver. Bilseydim öylece durmazdım. Seni korurdum." İç içe geçmiş parmaklarımızı kaldırıyor ve dudaklarını elimin arkasına sürterek keskin karıncalanmalara yol açıyor.

"Biliyorum." Boğazım kelimelerin etrafında kapanıyor. "Biliyor musun?"

"Evet, hıyarın tekiydin ama parka geldiğinde bunu telafi ettin. Buluşma'da ona beni bir daha dövmemesini söylediğini duydum."

Dudakları sırtıyor. "Kulak misafiri mi oluyorsun, Bayan İlkel ve Düzgün?" "Kapa çeneni. Seni affettiğim için şanslısın."

Parmaklarımı tekrar öpüyor.

Bundan sonra sessiz kalıyoruz, sadece parmaklarımızı birbirine geçiriyoruz ve Cole başparmağıyla elimin arkasını okşuyor. Sanki ne söylemek istediğimize karar veremiyoruz.

Cole ve benim uzak bir ülkede yaşadığımızı hayal ediyorum. O kadar da uzakta değil, Fransa gibi bir yerde. Aslında, hayır, bu hala eve çok yakın ve ailelerimizi yansıtabilir. Asya'ya, Afrika'ya hatta Avustralya'ya gidebiliriz.

Doktor dönene kadar kafamda bir sürü senaryo oluşuyor.

"Alors." Dr. Laurant boğazını temizler ve kalın bir Fransız aksanıyla konuşur. "Des IPP ile tedavi edilebilecek bir ülseriniz var. Kusma ve mide bulantısının nedeni bu. Stresli zamanlar geçirdiniz, değil mi?"

Başımı salladım. "Peki ya hamilelik?"

"Çocuk iyi mi?" Cole soruyor.

"Çocuk yok." Doktor vurdumduymaz bir şekilde gülümsüyor. "Hamile değilsiniz, *matmazel*."

Hamile değil misin? Hamile değilim de ne demek?

"Bir sınava girdim." Onunla Cole'un arasına bakıyorum. "Test yaptım ve pozitif çıktı."

"Nadirdir ama olabilir... *Sahte pozitif* nasıl denir? Ah. Yanlış pozitif."

Hayır, hayır, hayır.

"Kaç tane teste girdiniz, *matmazel*?" "Bir."

"Yanlış pozitif o zaman. Hemen ardından bir tane daha alsaydınız negatif çıkardı. Eğer çok fazla sakinleştirici alırsanız, bu testi değiştirebilir. Bu yüzden birden fazla test yaptırmanızı tavsiye ediyoruz."

"Adet dönemim ne olacak? Haftalar gecikti."

Not defterini karıştırıyor. "Evet, formdan görebildiğim kadarıyla doğum kontrol haplarını düzenlemek için kullanıyormuşsunuz. Son zamanlarda bunu yapmadığınız için döngünüz etkilenmiş. Yine stres ve sakinleştiricilerin rolü var."

"Yani, gerçekten hamile değil miyim?" Sonunda sesim kesiliyor.

"Değilsiniz. Kan testiniz HCG seviyelerinin normal olduğunu gösteriyor - bu hamilelik hormonu."

"Yanlış olamaz mı?"

"Hayır. Son karar kan testleri." Not defterine bir şeyler karalıyor. "Karın ağrısı için sana bir şey vereceğim."

Cole'a bakıyorum.

O da benim kadar şaşkın görünüyor. Benim kadar suskun. Ben hamile değilim.

Bu beni mutlu etmeli ama tek yapmak istediğim ağlamak.

COLE

Silver yol boyunca tek kelime etmedi.
Koltuğuna yığılmış, pencereden dışarı bakıyor ve yıkılmamak için elinden geleni yapıyor.

Sanki orada ama değil. Pek sayılmaz.

Bir parçasını o doktorun muayenehanesinde bıraktı. Biliyorum, çünkü ben de bir parçamı bıraktım.

Bir an için baba olma ihtimalini düşünmek için kendime izin verdim. Uçakta ona söylediklerime rağmen, babalık vizyonum havuzdaki kana benziyordu.

Baba olmak, William'ın kendi versiyonum olmak demekti ve ben asla o lanet adam olamayacaktım.

Ancak, Silver'ın çocuklarının babası olma fikri... Bu tamamen farklı bir şey.

Nereye gideceğimizi planlamaya başladım. Nasıl yaşayacağımızı. Her şeyi.

Ona dokunabilmek için odasına gizlice girmek ya da onu karanlık bir köşeye çekmek zorunda kalmayacağım bir gelecek hayal etmeye başladım.

Tüm dünyanın önünde benim olduğu bir gelecek.

Doktor onu öldürdü. Henüz tam olarak oluşmamış bir rüyayı iptal etti.

Ne söyleyeceğimi ya da nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum. Sessizliği her zaman sevmişimdir - huzur içinde okumamı ve düşüncelerimin yüksek sesle dile getirilmesini sağlar. Sessizlik benim sığınağımdır.

şimdi olmaz.

şimdi, onu bir bıçakla kesmek ve sonsuza dek bitirmek istiyorum.

Lucien'in evine vardığımızda akşam olmak üzereydi.

Silver arabadan bir robot gibi iniyor, çantasına sarılıyor, ben de peşinden gidiyorum. Tesisin önünde bizi bir uşak karşıyor. Bir plajın uçurumuna yakın inşa edilmiş. Yakındaki kasaba buradan görülebiliyor ama evin etrafında kimsenin dolaşmayacağı kadar uzak.

Lucien özel bir adam olmalı.

"*Bonsoir*," bir uşak bizi girişte hoş bir gülümsemeyle karşıyor ve Silver'ın çantasını işaret ediyor. "*S'ill vous plait*."

Çantayı ona uzatıyor ve yorgun bir sesle "Annem nerede?" diye soruyor.

"*Madam Davis*?" Kendini kaybetmiş gibi görüldüğünde soruyorum. Anlamadığından şüpheliyim; kendi dillerinden başka bir dili kabul etmeyi reddeden Fransızlardan biri olmalı. Züppeliğinin seviyesi Ronan'ın en sevdiği uşak Lars'a benziyor.

"*Ah, evet. Madam Davis, Mösyö Lucien ile birlikte İngiltere'ye geri döndü.*"

Gerçekten mi? Cynthia kızına söylemeden Lucien ile İngiltere'ye mi döndü?

"*Ne?*" Silver telefonunu geri alır ve yüzünü buruşturur. "Uçak modunda olduğunu unutmuşum." Bir numara çeviriyor, ardından cihazı kulağına götürüyor. "Anne? Neredesin?"

Silver girişte volta atarken, uşak sahneden tamamen habersiz bir şekilde öylece durmaktadır.

"Zaten lanet olası Fransa'dayım. Lucien sana geleceğimi söylemiş olmalı. Nasıl gidebildin?" Bir saniye dinliyor. "Her zaman acil durumlar şu, iş bu. Peki ya ben, anne? *Ben* mi? Aldığın tüm kararlarda beni hiç düşündün mü?"

Annesini terslediğini fark edince hızla geri adım atar. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim... tamam... Sonra konuşuruz."

İç çekerek telefonu kapatıyor ve konuşurken ayakkabılarına konsantre olmaya devam ediyor. "Annemin acil bir işi çıktı. Lucien jeti yarın akşam bize geri gönderebilecek. Ben gece burada kalacağım. İstersen havaalanından uçağa binebilirsin."

Ve böylece içeri adımını atar ve uşak da başıyla selam vererek onu takip eder. Ben.

Uzun bir iç geçirdikten sonra peşinden gidiyorum. Omuzlarım gergin ve Boynumun arkası bu kadar sert hissetmekten kırılmak üzere.

Silver'ı üst katta, bir odanın ortasında dururken buldum.

Annem ve Sebastian evleneceklerini açıkladıklarında ona ilk dokunduğum, onu ilk tattığım zamana benziyor.

Kelebek etkisine, yani doğrusal olmayan bir sistemde başlangıç koşullarındaki basit bir değişikliğin daha sonra feci bir sonuca neden olabileceği gerçeğine hiçbir zaman inanmadım.

Bununla birlikte, Silver'ın bekaretimi kaybettiğimi duyması gibi küçük olayların bir sürü karmaşaya yol açtığına inanıyorum. Duydukları yüzünden misilleme yaptı. Karşılık verdi. O zamandan beri de bir kısır döngü içinde birbirimizle kavga etmeye ve birbirimize meydan okumaya devam ediyoruz.

Şimdi buradayız ve hiçbir şey geri alınamaz.

"Neden hâlâ buradasın?" Yatağın üzerindeki çantasını karıştırıyor. "Eve git. Şoför seni götürebilir."

"Ne yaptığını biliyorum ve işe yaramayacak. Beni asla uzaklaştıramayacaksın, bu yüzden denemeyi bıraksan iyi olur."

Tüm kıyafetleri çantadan çıkarırken beni duymamış gibi davranıyor, kot ceketin altında sırtı eğik ve sert.

Ona doğru yürüyorum ve kolunu tutarak onu yüzüme bakmaya zorluyorum. Şu anda yalnız kalamaz.

Göğsümü iterken gözlerinde yaşlar parlıyor. "Benden ne istiyorsun? Beni rahat bırak."

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü acı çekiyorsun. Acı çekmenden nefret ediyorum Kelebek."

O zaman yıkıldı. Kollarını belime dolayıp yüzünü göğsüme saklarken hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

Onu kendime çekiyorum, bir elim sırtında, diğeri de koruyucu bir şekilde başının etrafında. Onun acısının benimkini ıslatmasına izin veriyorum çünkü ağlamasındaki acıyı ya da kederinin çiğliğini alma seçeneğim olsaydı, alırdım.

Zaten çocukluğumdan beri duygusal olarak berbat durumdayım, bir acı daha eklemenin ne anlamı var?

Ancak bunun tamamen farklı bir anlamı var.

Silver çok sık ağlamayan bir tiptir ve ağladığında da sanki kalbinizi kırıyormuş gibi hissetmenize neden olur. O küçük seslerde ve burnunu çekişinde. Acısının şiddetiyle tüm vücudu titrer.

"Acıyor. Neden bu kadar acıyor Cole? Acımaması gerekiyordu. Kürtaja zorlanmayacağım için mutlu olmalıyım, ama neden böyle hissediyorum?"

hiç olmayan bir bebeği mi öldürdüm? Neden kendimi bu kadar korkunç hissediyorum?"

"Korkunç değilsin. Sadece insansın ve acı hissediyorsun. Eninde sonunda geçecek."

"Ya olmazsa?" diye konuşuyor hıçkırıklarının arasından. "Ya hep böyle hissedersen... bu *kaybı*."

"O zaman birlikte hissedeceğiz."

Gözyaşları içinde kalmış yüzü ve kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana söyledim, bunun tek sorumlusu sen değilsin. Senin acın benim acımdır, Kelebek."

SILVER

Tşapka gecesi, ben ağlayarak uyurken Cole bana sarılıyor.
Hiç olmayan bir şey için ağlıyorum. Ancak testin negatif çıkması, kaybı hissetmediğim anlamına gelmiyor.

Bu, bir parçamın eksik olduğunu hissetmediğim anlamına gelmiyor. Alternatif bir gelecek şansı, farklı bir hayat, başka bir olasılık.

Çünkü biliyorum ki eğer bu gerçek olsaydı, Cole ve ben bunun için savaşırdık. Beni hiçbir muhabirin ya da evdekilerin bizi bulamayacağı bir yere götürürdü.

Şimdi, üvey kardeşimi becerdiğim gerçeğine dönmek zorundayım ve bu sefer bir bebek olmasa da, biri bizi yakalarsa bildiğimiz hayat sona erecek.

Başım bulutlardaydı ve şimdi yere inmek zorundayım.

Ertesi sabah Cole beni şehre sürüklemeye çalıştı. Duştan çıktıktan sonra beni pusuya düşürüyor, şık kotu ve tişörtüyle banyonun önünde duruyor ve saçlarını tarıyor.

Görünüşünü ne kadar sevsem de bugün yatağımdan kalkacak halim yok. "Eve gitme vakti gelene kadar odamda kalmak istiyorum."

"Huh." O kendine özgü boş ifadesiyle bana bakıyor. "Ne?"

"Korkak olmanın dışında sıkıcı biri olduğunu bilmiyordum." "Hey!" Omzuna bir yumruk attım.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirir. "Unut gitsin. Sensiz giderim. Turlarımda korkaklara ihtiyacım yok."

Kahyaya günaydın dediğini ve kahvaltıyı dışarıda yapacağını söylediğini duyuyorum.

O otuzbirci.

Sırtında askısı olan şeftali rengi şirin bir mini elbise giyiyorum ve saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Ayaklarımı bulduğu ilk ayakkabının içine soktuktan sonra arkasından hışımla  ıkıyorum.

Girişe geldiğimde hiç makyaj yapmadığımı fark ediyorum. Her neyse. Hiç havamda değilim.

Evin tepesinde Cole'a yetişiyorum, yavaşça yürüyor. "Ben korkak değilim." Onun hızına ayak uydururken nefes nefese kalıyorum.

Gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Dokunuşunun yumuşaklığı neredeyse kalbimi yeniden kırıyor.

Senin acın benim acımdır, Kelebek.

Doktorun yanlış pozitif olduğunu söylemesinden bu yana ilk kez nefes alabildim. O kadar insan arasından Cole'un bu acıyı anladığını bilmek acıyı daha az keskin hale getirdi. Hâlâ orada ama onun yanımda olduğunu bilmek bana huzur veriyor.

Bekle. Elimi tutuyor. Tutmamalı.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve kıpırdanmaya çalışıyorum ama gitmeme izin vermiyor. "Cole! Halkın içindeyiz."

"Biz İngiltere'de değiliz. Burada kimse bizi tanımıyor." Beni kendi tarafına doğru çekti. "Kıpırdama."

Burada kimse bizi tanımıyor.

Bunu bilen tek kişi muhtemelen Lucien'in uşağıdır ve o da artık ortalıkta yok.

Cole'un beni en yakın kasabaya doğru götürmesine izin verdiğimde gerçeküstü bir havalanma hissi beni ele geçiriyor.

Yenilenmiş enerji beni sarıyor. Etrafımı, parlak mavi gökyüzünü ve sıcak güneşi içime çekiyor. Dar sokaklar ve yolların nostaljik hissi, sanki bir romandan alınmiş bir sahne gibi.

Eski binaların önünden geçerken Cole, "Dünya savaşı sırasında burada yıkıcı bir savaş oldu," diyor. "Askerlerimiz aynı sokaklarda Fransızlar için savaştı."

Gözlerindeki o meraklı parıltıyla eski kaldırımını incelemesini izleyerek sırtıyorum. I indeki ineği serbest bıraktığını görmek çok ender rastlanan bir şey. "Bu bizim savaşımız değildi ama yine de bu uğurda pek çok asker kaybettik."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Bana meraklı bir bakış attı.

"Evet, Fransızlar kendilerini bu belaya bulaştırdılar. Parlak zırhlı şövalyeler gibi davranmamız gerekmiyordu."

"Biz başka bir şeydik. Buna emsal savaş denir, Kelebek. Zaten bu işe karışacaktık, bu yüzden ilk hamleyi biz yaptık ve düşmanla yabancı topraklarda savaştık. Bu tür savaşlar tarih boyunca pek çok kez yaşandı, Osmanlı İmparatorluğu'nun sömürgeleştirme savaşlarında ya da Perslerin Romalılara karşı savaşlarında olduğu gibi."

"Tam bir ineksin."

Elimi bırakıyor ve beni belimden tutarak vücudunun kıvrımlarına doğru çekiyor. İlk defa toplum içinde bana bu kadar sahiplenici bir şekilde dokunuyor. Sanki sahipliğini ilan ediyor gibi. "Sen kime inek diyorsun, Kelebek?"

"Sen." Gülümsememi gizliyorum. "Bahse girerim doğru anlatımlar yapabilirsin ve hatta o generallerin her savaştan önce söylediklerini ezbere söyleyebilirsin."

"Elbette yapabilirim. Savaş öncesi kısım en önemlisidir. Ölümden önceki an. Kaostan önce."

Cole bana daha önce kaosum dedi ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu hala bilmiyorum. Ölümle ilişkilendirdiğine göre, hangi tarafa düştüğü açık. Bu duyguyla savaşmaya çalışırken kalbim daralıyor.

"Çok güzel," diyor.

"Güzel mi?"

"Evet. Bu bir bilinmezlik ve bilinmezlik en güzel şey olabilir."

"Ya da en korkunç olanı."

"O anda asla bilemezsiniz. Askerler orada durup generallerini dinlerken öleceklerini, yaralanacaklarını ya da hayatta kalacaklarını bilemezler. Ailelerini tekrar görecekler mi yoksa her şey bitecek mi bilmiyorlar. Bu, insan doğasının en gerçek halidir."

"Buna hayatta kalmak deniyor."

"Buna hayat deniyor." Dudaklarını burnuma değdiriyor. "Bu bir kaos." Kalbim öyle bir çarpıyor ki, atmayı bırakacak diye korkuyorum. Oh, kahretsin.

Ona bu kadar kapılmamam gerekiyordu. Hâlâ onun kaosu olmayı ve asla yerine birini bulamamasını dilememeliyim.

"Karmaşık bir şey yapmak ister misin?" Alt dudağımı ısııyorum. "Ne gibi?"

Sokağın karşısındaki bir dövme salonunu işaret ediyorum; yarı mutlu, yarı acı içinde görünen bir çift oradan çıkıyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Dövme mi yaptırmak istiyorsun?"

"Birlikte. Sen ve ben." Çılgınca bir fikir ama bu anı anmak istiyorum. Hem acıyı hem de Cole'un bana nasıl sarıldığını hatırlamak istiyorum.

Eninde sonunda eve döneceğiz ve herkesin içinde el ele tutuştığımız anı bugünün kalıcı bir hatırası olarak saklamak istiyorum.

Cole tenini işaretlemeyi seven bir tip olmadığı için reddetmesini bekliyorum.
- En azından kalıcı olarak değil, ama sonra diyor ki, "Cildinize ne koyacağınıza ben karar veririm."

Çenemi çıkardım. "Ve seninkine ne koyacağını ben seçeceğim." Dudakları büyüleyici bir gülümsemeyle eğiliyor. "Anlaştık."

Salonda, kıyafetlerle kolayca gizlenebilecekleri için yanlarımıza dövme yaptırmaya karar veriyoruz. Cole benimle kadının ilgilenmesini istiyor, erkeğin değil. Bu benim için sorun değil çünkü bu, kadının adama dokunmayacağı anlamına geliyor.

İki saat sonra, beni neredeyse gözyaşlarına boğacak kadar çok acı çektikten sonra, karanlık duvarları olan bir odanın ortasında birbirimizin önünde duruyoruz.

"Göster bana." Tişörtünü gösteriyorum. "Önce sen."

"Aynı anda mı?"

Başını sallıyor ve kıyafetlerimizi kaldırıp aynı anda tenimizi ortaya çıkarıyoruz. Cole onun için seçtiğim dövmeyi yaptırdı ve hayal ettiğimden çok daha güzel. Ne kadar taze olduğu için etrafındaki deri kırmızı ama tasarım net. Duman dallarının çıktığı açık bir kitap ve üzerinde düzgün bir yazı tipiyle yazılmış 'CHAOS' kelimesi var.

"Çok güzel," diye nefes alıyorum, daha iyi görebilmek için ona yaklaşıyorum.

Cole beni kol mesafesinden tutuyor. "Orada kal, hala doyamadım."

Yerimde kalıyorum, dövmemi yoğun bir şekilde incelemesi karşısında yutkunuyorum. Bu bir kelebek. Ve herhangi bir kelebek değil. Cole, on yıl önce o gün parkta taktığım kelebek rozetinin aynısı olan bir şey çizdi.

Dövme, kanattaki tüm küçük detaylarla mükemmel bir şekilde ortaya çıktı. İğneyle birebir eşleşiyor ve boğazımdaki kolyeye benziyor.

"Yani?" diye sordum. "Beğendin mi?"

"Bayıldım." Burnuma bir öpücük kondurdu.

Bunu her yaptığında olduğu gibi ayak parmaklarım kıvrılıyor. Cole'un genelde sert olduğu yerde yumuşaklık var. Bu sadece benimle yaptığı bir şey.

Dövme salonundan çıktıktan sonra Cole bana daha fazla tarih anlatırken el ele sokaklarda dolaşıyoruz.

Küçük bir pastanenin önünden geçerken unlu mamullerin kokusu beni bir çizgi film karakteri gibi içine çekiyor.

"Kruvasanları deneyelim," dedim ona.

Cole bize kruvasan ve *çikolata* alıyor ve dükkânın önündeki küçük bir masaya oturuyoruz. Etraftaki masalarda birkaç yaşlı müşteri var ve rahatlamış görünüyorlar, aydınlık havanın tadını çıkarıyorlar.

Sıcak kruvasandan bir ısırık alıyorum ve zevkle inliyorum. "Şimdi canım Snickers çekti. Daha sonra biraz bulalım..."

Başımı kaldırıyorum ve Cole'un kararmış gözlerinin bana odaklandığını görünce çiğnemeyi bırakıyorum.

Küçük bir masa bizi ayıracak şekilde karşımda oturuyor. O kadar yakın ki tarçın kokusunu ciğerlerime çekiyorum.

Bana bakışı o kadar uğursuz ki, sanki beni yakalayacak ve hemen şimdi burada masanın üzerinde becerecekmiş gibi.

Boğazımı temizliyorum ama sesim yine de nefes nefese çıkıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Neden az önce inledin?"

"İnlemedim."

"Evet, söyledin. Bana yalan söyleme." "Kruvasan yüzünden oldu."

"Ben de beni baştan çıkardığını sanıyordum." "Ayartmıyordum."

"İşe yaradı." "C-

Cole -"

İki parmağıyla çenemi kavrayıp dudakları dudaklarıma yapışmadan önce beni kendine çektiğinde kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Ağzı açık bir öpücük, diller, dişler ve... *özgürlük*.

İkimiz de toplum içinde olduğumuzdan, bunu yapmamamız gerektiğinden ya da birilerinin göreceğinden endişe etmiyoruz.

Siktir et onları.

Herkesin canı cehenneme.

Çünkü aramızda çarpan bu şey onların sözlerinden ve yargılarından çok daha güçlü.

Hissettiğimiz kayıp, toplumsal standartlardan ve yasak ilişkilerden çok daha derin.

Biziz.

Ne kadar çarpık olsa da.

O gün öpüşmeyi bırakmadık. Sokaklarda pştk. Bakkalda. Her yerde. Kasabadaki insanlara hiç istemedikleri bir PDA veriyoruz.

Fotoğraf makinesine neredeyse hiç bakmayan ve bir öpücük ya da benim ona dokunmam söz konusu olmadıkça poz vermeyi reddeden Cole ile fotoğraf ektiriyorum.

Her anı ve her saniyeyi anıyorum. Onu istediğim her yerde pebildiğim zamanı belgeliyorum.

Çünkü gerçek hayat yine
saldırarak. Gerçek hayat bizi
parçalayacak.

Ve ona sahip olabileceğim tek yer kapalı kapılar ardında.

DOLLMASTER

O Bir zamanlar bir bebek varmış.
Artık sana mesaj atmadığım için benden kurtulabileceğini sandın.

Uzaktayken bile yakınım. Bir yıldız gibi takip edeceğim.

Ve o yıldız sonunda kaderiniz ve tek kurtuluşunuz olacak.

Büyürken seni takip edecek. Düşerken. Tekrar düşmek için ayağa kalktığınızda.

Kaçamazsın. Saklanamazsın.

Küçük bebek, ne yaptın sen?

Eğlence daha yeni başladı.

Ve yakında, çözüleceksin.

SILVER

I Sonunda, hayat devam ediyor.

Annem iyiydi ve onun sözleriyle, sadece babamın olmadığı bir yerde kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı. Genelde, babasını Ama bu sefer değil. Belki de sonunda hayatına devam ediyordur? En azından öyle umuyorum. Lucien için çok üzülüyorum.

Nice'de geçirdiğimiz o hafta sonundan sonra Cole ve ben evrim geçirdik. Bunu tam olarak tarif edecek kelimeleri bulamıyorum ama bir sonraki seviyeye geçtik.

Bir kaybı paylaştığımız için ya da daha dikkatli olduğumuz için olabilir.

Ya da ben öyle yaptım.

Hamile olduğumu düşündüğümde yaşadığım endişe ve stres tam bir işkenceydi. Babamın seçim yılı - tüm hayatı boyunca uğruna çalıştığı hayali. Siyasi kariyerine odaklanmak istediği için annemden boşanmıştı.

Kendimi kaptırıp bunu onun için mahvedemem.

Ya da annemin sosyal popülaritesini. Ya da

Helen'in başarısını.

Bu yüzden Cole'un bana dokunabildiği ya da yakınımda olabildiği tek zaman geceleri odama gizlice girdiği zamanlar. İkimizin de kapısı kapandığında ve dış dünya yok olduğunda.

Hala onu orada istemiyormuş gibi yapıyorum ve her seferinde beni daha sert beceriyor. Sanki berbat durumumuz için beni cezalandırıyor.

Cole cezalandırmayı seviyor. Kontrol ve tamamen onun merhametine kaldığım gerçeği onun itici gücü.

Ne zaman okulda yaramazlık yapsam ya da bana bir şey yapmamı söylese ve ben yapmasam, bana şöyle mesajlar gönderiyor:

Cole: Kıçına öyle bir şaplak atacağım ki, yarın her oturduğunda beni hatırlayacaksın.

Cole: Ben içeri girdiğimde çıplak ve yatağa yayılmış olsan iyi olur yoksa bu gece senin için orgazm olmayacak.

Aiden'la konuşma konusunda ne demiştin? Cezalandırılmak mı istiyorsun, Kelebek? Bu kadar mı?

Diyelim ki, bunların çoğunu bilerek yaptım, böylece bana olan yoğunluğunu açığa çıkaracaktı. Cole'un benimleyken soğukkanlı maskesini çıkarıp her şeyini ortaya koymasında büyüleyici bir şey var.

Onun bu yönünü kışkırtan tek kişi benim. Onu birden fazla seviyede anlayabilen tek kişi.

Ve beni anlıyor.

Kuşkuların ne zaman içime işlediğini, sokakta bir çocuk gördüğümde ve sahip olamadıklarımızın kaybını hatırladığımda kalbimin ne zaman daraldığını biliyor.

Ne zaman parka koşsam, elinde bir Snickers çikolatayla beni takip ediyor ve burnumdan öpüyor.

Geçen hafta bir piyano yarışmasını kazandım. Cole kazanmama izin verdi. Beni yenebilirdi biliyorum ama o gün zar zor çaldı. Bana acımamasını isteyerek onu ittiğimde, "Bu acımak değildi. Kazandığında gözlerinde beliren o kıvılcımı hep görmek istemişimdir."

"Ama sen beni her konuda ezmeyi kendine iş edindin."

"Çünkü Aiden'la birlikteydin. Şimdi değilsin."

Cole'un kıskandığını söylemek hafif kalır. Etrafımdaki hiçbir erkekten hoşlanmıyor ama bu konuda çok ince davranıyor. Bulduğu her fırsatta Aiden'ı tekmelemek ya da sırf omzuma bir kol attı diye Ronan'ın ölümünü planlamak gibi.

Aiden ona önemsiz diyor ve bazı açılardan öyle. Cole bir görevdeyken durmaz - çevresindeki her şey bir hedefe ulaşmak için bir araç haline gelir. Bunu başarana kadar gözünü bile kırpmaz.

Kıskançlık konusunda daha iyi olduğumdan değil. Onun etrafında ya da yakın çevresinde başka bir kızın bulunmamasını sağlamak benim işim.

Geçen hafta, Elsa'nın üvey kız kardeşi Teal, Cole ile birlikte okulun bahçesinde oturmuş, Cole'un özel olarak sipariş ettiği bir kitabı okuyordu denizaşırı.

Teal ile olan ilişkim - eğer buna ilişki denebilirse - Elsa ile olan ilişkimden daha iyi. Kısmen *La Débauche*'da yollarımız kesiştiği ve ikimiz de röntgenciliğe meraklı olduğumuz için. Ve tamam, onu tanıdığımda Cole'u itmiş olabilirim çünkü onunla toplum içinde herhangi bir yerde ilişkilendirilmek istemedim.

Dünyanın görmesi için birlikte olma hayalimiz Fransa'daki o küçük kasabada başladı ve bitti.

Cole geçmişte karşı cinse hiç ilgi göstermemişken onu onunla birlikte görmek ve bir şekilde anlaştıklarını bilmek beni bir volkan gibi öfkeliendirdi.

Kitap okuması gereken tek kişi benim. Onun sesini dinleyerek uykuya dalan, başım kucağında uzanırken parkta bana kitap okuyabileceği paralel bir dünyanın hayalini kuran tek kişi.

Ben de çifte intikam olarak Ronan'la flört ettim. Teal, Ronan'ın nişanlısı; onu Cole'la görmek de hoşuna gitmedi.

O akşam Cole beni yatağın direğine bağladı ve bütün gece sikti. Şaka yapmıyorum. Sadece şafak vakti uyumama izin verdi.

Bana izin vermedi. Bana banyo yaptırmaya gittiğinde üzerinde uyuyakalmışım.

Teal olayı yüzünden hala onunla konuşmuyorum. Orada neredeyse onu öpüyordu. Onu o durdurmadı, Ronan durdurdu. Durdurmasaydı, Cole onu öpmesine izin verirdi.

Şimdi dar kafalı olan benim ama neyse. Onu herkesin içinde öpememem, elini tutamamam ya da onunla flört edememem, onun benim olduğunu tüm dünyaya haykıramamam yeterince işkence. Her şeyin üzerine bir de başka kızların pençelerini onun üzerinde görmeye ihtiyacım yok.

"İyi eğlenceler çocuklar." Helen ön kapıdan bize el sallıyor.

Yüzü yıpranmış görünüyor, bir sonraki kitabının son taslağını menajerine teslim etmek üzere olduğu düşünülürse bu anlaşılabilir bir durum. İlk yarısını okudu ve çok heyecanlandı, şimdiye kadarki en iyi çalışması olduğunu söyledi.

Teslim tarihine yetişme sürecinde biraz öldü sayılır. Babam artık pek ortalıkta olmadığı için onun adına üzülüyorum.

Gecelerinin ve gündüzlerinin çoğunu partide geçiriyor. Evde pek görünmese de Helen destek olmaktan başka bir şey yapmıyor. Şimdi düşünüyorum da, annemle babamın kavgalarının çoğu kariyerlerinin peşinde koşarken birbirlerine zaman ayıramadıkları içindi.

Helen annemden daha nazik ve daha az açık sözlü. Birkaç ay oldu ama babama hiç seslenmedi ya da onu suçlamadı. Onu kendi haline bıraktı ve sanki hayatı boyunca burada yaşamış gibi evle ve bizimle ilgilendi.

Helen'i seviyorum ama bazen annemin yanımda olmasını özlüyorum. Yıllar önce taşındığı düşünülürse bu çılgınca ama evlenmeden önce hep

babamla kavga etmek için habersiz geldi.

Artık böyle bir şey olmuyor. Ve bunun için Helen'a bir ölçüde minnettarım.

Cole Jeep'ini evden uzaklaştırırken dizlerimin üzerine kadar düşen yumuşak pembe elbisemin emniyet kemerini takıyorum. Ronan Meet Up'ta bir parti düzenliyor. Ailesi denizaşırı seyahatlerinden döndüğünden beri malikanesine tam erişimi yok, bu yüzden Meet Up onun bir sonraki en iyi seçeneği.

Partiler hiçbir zaman bana göre olmamıştır, bu yüzden en son siyasi tartışmayı izlemek için atlamayı ve etrafta uzanmayı düşündüm. Ancak, vahşi Cole odama daldı ve bana gideceğimizi söyledi.

Partilerden hoşlanmadığını ve partilere katılmasının tek nedeninin herkesi gözlemlemek, alışkanlıklarını ve zayıflıklarını daha sonra kullanmak üzere not etmek olduğunu biliyorum - özellikle de arkadaşlarını.

Kendisini en uzun süredir tanıdıkları için onu en çok onların tehdit edebileceğini düşünüyor, bu yüzden onlara karşı hazırlıklı olması gerekiyor.

Ona çok güvensiz olduğunu söylediğimde, sadece şerefsiz oldukları için hazırlıklı olduğunu söyledi. Onun sözleri, benim değil.

Kot pantolon, tişört ve Elites'in kraliyet mavisi ceketini giyiyor. Bu gece kazandılar, yani bu bir çeşit kutlama.

Mavi rengin ona ne kadar yakıştığına, kestane rengi saç tellerinin alnına nasıl döküldüğüne ya da duştan çıkar çıkmaz ne kadar güzel koktuğuna odaklanmamaya çalışıyorum.

Kalçalarımın arasındaki karıncalanmayı düşünürsek, başarısız olduğumu söyleyebilirim. "Neden beni tekrar dışarı sürükledin?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Dikkatini yoldan ayırmıyor, güçlü bir eliyle direksiyonun alt kısmına dokunarak sürüyor. Tanrım. Araba kullanışını hep sevmişimdir - çok zahmetsiz ve erkeksi. Ve bunu o kadar güvenle yapıyor ki, sanki gözleri kapalı bile yapabilirmiş gibi.

Bir insanın sürüş tarzının karakterini yansıttığını söylerler. Yol işaretlerine ya da görgü kurallarına uymayan aptal sürücüler beni sık sık sinirlendiriyor ama Cole sanki onlar yokmuş gibi, sanki ayakkabısının üzerindeki tozlarımı gibi hepsini görmezden geliyor.

İnsanları ne kadar çok gözlemlediği düşünüldüğünde diğerlerini umursamaması çok garip ama sanırım onları sevdiği için gözlemlemiyor. Daha çok kendi planlarına nasıl uyacaklarını görmek istiyor.

"Maça gelmedin Silver."

"Çünkü yapmayacağımı söyledim." *Ona kızgınım.*

"Peki ben ne dedim?"

Cevap vermedim. Serbest eliyle yarı çıplak kalçamı kavırıyor. Bana dokunma şekli karşısında bacaklarımı birbirine kenetlememek için kendimi zor tutuyorum.

"Ne. Dedim mi? Dedim mi?" her kelimeyi vurguluyor.

"Gelmem gerektiğini." Sesimi düz tutuyorum. "Teal'le olan o pitoresk sahneden sonra gerçekten gelmemi mi bekliyordun?"

"Çok mu kıskandın, Kelebek?"

"Siktir git Cole, tamam mı? Ben -"

Bacağımı öyle bir sıkıyor ki irkiliyorum. "O cümleyi bitirme."

"Yoksa ne olur?"

Cole başını sallar. "Bilmek istemezsin."

Bu söz karşısında içim neredeyse sıvılaşıyor. Ben de fısıldadım, "Senden nefret ediyorum."

Araba gıcırdayarak durdu. Emniyet kemeri olmasaydı ön panele çarpabilirdim.

Cole'un hemen burada üzerime atlamasını bekleyerek yutkunuyorum ama sonraki sözleri beni şaşırtıyor. "Çık dışarı."

"Ne?"

"Beni duydun."

"Beni burada mı terk ediyorsun?" Pencereden dışarı bir bakış fırlatıyorum. Buluşma yerine giden yol biraz ıssız. Sokak lambaları çok az ve etrafta insan ruhu yok. "Burası ıssız bir yer. Senin derdin ne be?"

"Defol. Dışarı." Sözleri kesin ve nihai.

Emniyet kemerimi çözüp kararsız parmaklarımla kapının kolunu açarken çenem titriyor.

Bunu bana yaptığına inanamıyorum.

Dışarı çıktığımda, kapıyı çarparak kapatırken kapının yanında duruyorum, sonra pencereden onu tersliyorum.

Beni de yanında götürmesi için yalvarmamı bekliyorsa, uzun süre bekleyecektir.

Arabadan uzaklaşıyorum, Uber çağırabilmek için çantamla oynuyorum. Açılan bir kapının sesi dikkatimi çekiyor.

Bekle. O gitmedi mi?

Yavaşça arkamı döndüğümde onu cipin bagajını kaldırırken görüyorum. Bana doğrulttuğu koyu yeşil gözleri ruhuma giden yolu kesiyor.

"Buraya gel."

"Nereye
gireyim?"

Botu işaret ediyor.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Görünüşe göre sana söylememeni söylediğim şeyi söylediğinde söylemişsin." O kadar sakın ki rahatsız edici. "İçeri girecek misin, girmeyecek misin?"

Tam hayır diyecektim ki sözümü kesti. "Birkaç gün önce buralarda bir suç işlendi. Bu ıssız bölgede tek başına koşan sarışın bir kız saldırıya uğradı ve tacize uğradı. Şu anda yoğun bakım ünitesinde."

Yutkundum. Bunu ben bile duymuştum.

"Bu ilk olay değil. Frederic'in bu seri saldırgan hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?" Konuşurken kullandığı ürpertici ton tüylerimi diken diken ediyor. "Sabahın erken saatlerinde ya da akşam geç saatlerde bu gibi yerlerde yalnız dolaşan pek çok kadın pusuya düşürülür. Ama işin ilginç yanı, belki de seri saldırgan bir seri katile dönüşecek, zaten bir şablonu ve kurban profili olduğunu düşünersek. Bütün kızlar sarışın ve açık tenli."

"Kes şunu."

"Gözlerin de mavi, Kelebek. Tıpkı seninkiler gibi."

"Peki, göt herif." Onun yanına gidiyorum. "Beni burada bırakmayı planlamamıştın, değil mi?"

"Tabii ki hayır, ama benden nefret ettiğini söyledikten sonra benimle gelemezsin."

Ona kaşlarımı çatıyorum, sonra bagaja tırmanıyorum. Neyse ki bana sığacak kadar geniş ama bacaklarımı bükmek zorundayım.

"Sen hastasın," diyorum

ona. "Bunu seviyorsun."

Seviyorum. Gerçekten, *gerçekten* istiyorum.

Arkama uzanıyor ve eli çıplak omzuma değince ürperiyorum.

Lanet olsun ona ve
dokunuşuna. Cole ipleri
alıyor.

"Buraya mı?" Ayak bileklerimi birbirine bağlarken fısıldayarak bağıriyorum. İplerin gerginliği artık çok tanıdık geliyor. Çok *heyecan verici*.

Bileklerimle işi bittiğinde geri çekiliyor ve gözlerinde sadist bir parıltıyla beni izliyor. "İşte oldu. Çok daha iyi."

"Beni gerçekten böyle bırakacak mısın?" Genellikle bağlama kısmını seks ve zihin sarsıcı orgazmlar izler. Bu yüzden onları seviyorum. Ana yemek yoksa aperiatiflerin ne anlamı var?

"Bir şey daha var." Başımın yanını karıştırıyor, sonra bir tıkaç alıp ağzıma geçiriyor.

İtirazlarım boğuk seslere dönüşüyor. Oh, hadi ama! Araba bagajı bunun için bir ortam olmamalı.

İpler ve ağız tıkacı. Belki de kadınlara saldıran psikopat *odur*. Kurbanların profillerini ve her şeyi bile biliyor.

Bu fikir de nereden çıktı?

Parmakları çenemi kavramadan önce yanağımı okşuyor. Başparmağı alt dudağımı okşuyor. Onu tatmak istiyorum.

"Gerçekten benden nefret ettiğini söyleyip bundan kurtulabileceğini mi sandın Silver? Eninde sonunda o kelimeyi ağzından alacağım."

Bu sözden ürperdim. Şimdi mi? Burada mı?

"İyi bir kız ol." Botu kapatıyor, umudumu öldürüyor ve dünyamı karartıyor.

Araba yolda ilerlerken hayal kırıklığımı yutkunarak bastırıyorum. Mükemmel bir sürücü olduğu için hiçbir şeye çarpmıyorum, bir kez bile.

Durduğumuzda ve insan sesleri içeri süzüldüğünde, Meet Up'a varmış olmamız gerektiğini fark ediyorum.

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye fısıldıyor botu açmadan.

Ayağımla tavana vurdum.

Botu bir aralık açarken kahkahalar atıyor. Gözlerimi kısarak partiden gelen ışığa bakıyorum. Okuldan insanlar otoparkın etrafında vızıldıyor, gülüyor ve iyi vakit geçirmeye hazırlar.

Gözlerim açılıyor. Beni böyle göremezler.

"Ne diyorsun?" Cole'un gözleri tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi parlıyor.

Başımı sallıyorum, ağzımdaki tıkacın etrafında mırıldanıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yanağımı tekrar okşadı.

"İyi ol." Ve karanlık geri döndü.

Piç kurusu.

Bir partiye gitmek için beni böyle bıraktığına inanamıyorum.

Sanki günlerce olmasa bile saatlerce orada kalıyormuşum gibi geliyor. Tamam, abartıyorum. Muhtemelen on beş dakika olmuştur ama huzursuzum. Hareket ediyorum ve birinin duyabileceğini fark etmeden önce yanlışlıkla birkaç kez bagaja vuruyorum.

Kahretsin.

Dışarıdan bir kargaşa geliyor. Cole ve Ronan'ın seslerini duyabiliyorum ama ne dediklerini anlayamıyorum.

Kısa süre sonra, tüm sesler kaybolur ve araba hareket etmeye başlar. Tanrıya şükür.

Tekrar durduğunda, Cole'a aklımdan bir parça vermeye hazırım.

Bagajı açıyor ve görüşümü yeniden ayarlamak için birkaç kez göz kırpyorum. Parktayız.

Piç herif öfkemi dindirmek için beni nereye götüreceğini biliyor.

Ağızımdaki tıkaçı çıkardı ve ağızımda biriken tüm salyaları yuttum.

Cole bileklerimi çözüyor. Ayak bileklerimi kurtarmaya çalışırken onu itiyorum ama sonunda düğümleri daha da sıkılaştırıyorum.

Görevi devralırken içinden bir kıkırdama kopuyor. "Kıkırdamadan dur."

Artık bağlı olmadığım için bottan atlayıp göğsüne bir yumruk indiriyorum. "Ya klostrofobik olsaydım, seni göt herif?"

"Sen değilsin. Günlüklerinize her yazdığınızda dolabınıza saklanıyorsunuz."

Dudaklarım aralandı. "Onları biliyor musun?" "Belki."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Bilmesi gerekmiyor. Neden onları biliyor ki? "Ne kadar okudun?"

"Hepsi."

"Sen... sen... sen tam bir sapıksın!"

"Son zamanlarda benim hakkımda yazdıkların kadar değil." Yanaklarım kırmızının koyu bir tonuna dönüşüyor. "Kapa çeneni."

"Neden? Günün en sevdiğin zamanının gece olduğunu itiraf etmekten utanıyor musun?"

"Her neyse." Kollarımı kavuşturuyorum. "Bunu bana bir daha yaparsan, senin için hazırladığım kara büyü ve voodoo bebeğini okuyacaksın."

Beni kolumdan tutup kendine doğru çekiyor, böylece ön tarafına yaslanıyorum. "Eğer bir daha benden nefret ettiğini söylersen, bu iş daha da kızışacak."

"Kızışıyor mu?"

"Uh-huh," diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna doğru. "Ve buna lanet günlük d e dahil."

Ondan uzaklaşıyorum, yolcu koltuğuna geçmek üzereyim ama beni bırakmıyor.

Cole beni arka koltuğa attı, kapıyı kapattı ve elbisemi çekti. Yukarı.

"Birileri görecektir," diye nefes alıyorum, bacaklarım onun bacaklarına dolanırken bile. Pantolonunu indirdiği an beli tutulur.

"Yapmayacaklar."

"Ya yaparlarsa?"

"Ya yaparlarsa, Silver? Ya yaparlarsa?" Uzun bir hamleyle içime giriyor ve boğazımdan bir inilti kopuyor. "Bu seni becerdiğim ve her gece seninle yattığım gerçeğini değiştirmeyecek. Benim olduğun gerçeğini değiştirmez."

Beni kelimenin tam anlamıyla sahiplenirken bir ürperti beni pençelerine alıyor. Son zamanlarda, sanki sadece bedenimi değil, kalbimi ve ruhumu da beceriyor gibi hissediyorum.

İstesem de istemesem de her parçama sahip oluyor.

İlk başta bunun bir kaçamak olacağını ve kısa sürede biteceğini düşündüm. Sıkılacağımı, yorulacağımı ya da her şeyin biteceğini düşündüm.

Ama aylar oldu, lanet olası aylar, ve sadece fısıldıyor
- Dışarıda değil.

Ne düşünüyordum ki? Bu Cole. Bu parktaki o günden beri ruhumun bir parçasına sahip.

Bana hep sahip oldu. Öyle ya da böyle.

Birlikte dağıldığımızda, farkına vardığım şey beni bir fırtına gibi çarptı. Ona karşı hissettiklerim hiçbir zaman geçici olmadı ve olmayacak.

Bunların hiçbirisi geçici olmayacak. Hepsi hüsnükuruntu.

"Siktir," diye mırıldanıyor boynuma karşı. "Beni mahvediyorsun Silver. Neden bir saniye bile seni düşünmeden duramıyorum?" "Onlar gerçek değil."

"Gerçek olmayan ne?"

"Duygular. Her şey. Sadece birlikte olamadığımız için varlar."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Başını boynumdan kaldırdı, beni onaylamayarak izliyordu. Öfkeyle.

Onu itiyorum ve neyse ki içimden çıkarken itiraz etmiyor, döllerini kalçalarımın arasına damlıyor.

Bir peçete alarak temizlendim, yalvaran bakışlarıyla karşılaşmak istemedim. "Beni anneme götür."

Geceyi onunla geçirirsem, eminim kafamı toparlar ve gelecek için daha iyi bir plan yaparım.

İkimizin de ailesini yok etmeyecek bir şey.

Çünkü bu hızla gidersek, ikimizin de düşeceği bir uçuruma doğru gidiyoruz.

Cole'un çenesi titriyor. Arabaya binip inerken ve sürücü koltuğuna otururken tek kelime etmiyor.

Ben arkada kalıyorum, pencereden dışarı bakıyormuş gibi yapıyorum, aslında ona bakıyorum.

Otoparka girdiğimizde bana camdan bir Snickers atıyor, yüzü bomboş. "Daha önce almıştım. Eriyor."

Kalbim ısınıyor. Cole Snickers ya da genel olarak çikolata yemez ama bana hep alır. "Teşekkürler."

"Senin oyunlarını oynamaktan bıktım Silver. Bu benden son kaçışın."

"Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Benimle birlikte olmanı bekliyorum çünkü bunu istiyorsun, kendine itiraf edemediğin için kaçmanı değil."

"Peki ya diğerleri?"

"Diğer herkesi siktir et. Senden ve benden daha önemli değiller."

Ve böylece gitti. Annemin dairesine giden düğmeye basıyorum, dalgın dalgın Snickers çikolatamı yerken omuzlarım çöküyor.

Belki de bunu annemle film izlediğimiz zamanlara saklamalıyım - *The Notebook*'a değil.

Dairesinin şifresini girip içeri giriyorum, hâlâ çikolatayı kemiriyorum.

İçerisi karanlık, tek ışık onun odasından geliyor. Sesler içeri süzüldüğünde hemen dışarıdaydım.

İnlemeler. İnlemeler. Elin ete çarpması.

Yanaklarım kızardı. Muhtemelen önce aramalıydım. Ama yine de Lucien annemin dairesine pek uğramıyor ve ben de cinsel olmayan bir ilişki içinde olduklarını sanıyordum.

Gitmek için arkamı döndüğümde, o açık ismi duydum.

Parmaklarım kapıyı yavaşça iterek açıyor. Snickers'ımdan geriye kalanlar yere düştü. Ömür boyu yaralanmıştım.

Bir adam onu sertçe sikerken annem sırt üstü yatıyor. Ve bu adam Lucien değil.

Babam.

SILVER

TÜçümüz annemin oturma odasında oturuyorduk.
Havanın garip ve gerilim dolu olduğunu söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur. Bu bizim hayal ettiğimiz gibi değil.

Aile toplantısı.

Annem saten bornozunu geceliğinin etrafına bağlıyor ve dağınık sarı telleri düzene sokmaya çalışarak saçlarına dokunmaya devam ediyor.

Babam tamamen normal görünüyor, sanki doğuştan takım elbisesi içindeymiş gibi.

Tanrım. Annemle babamı seks yaparken gördüğüme inanamıyorum. Artık evli olmadıklarını düşünürsek daha da rahatsız edici.

Ben karşılarındayken onlar yan yana oturuyorlar, kollarını sanıklarının yargılamaya çıkmış bir yargıç gibi kavuşturmuşlar.

Annem bana garip bir gülümseme attı. "Göründüğü gibi değil." Burnumu kıvırıyorum. "Sanırım ben tam olarak göründüğü gibi gördüm."

"Prenses." Babam boğazını temizliyor. "Buna tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüz."

"Başka insanlar için daha fazla üzülmene gerekmez mi? Ne bileyim, Helen ve Lucien gibi?"

"Lucien ve ben sadece arkadaşız, Babydoll. Sadece katıldığımız sayısız etkinliğe eş bulma zahmetinden kaçınmak için birlikte çıkıyoruz."

"Peki ya Helen?" Çenemi babama doğru uzattım. "Bunu ona nasıl yaparsın?"

Annem kırmızı tırnaklarını inceliyor. "Cinsel olarak aktif değiller." "Cynthia," diye azarlıyor babam

"Ne?" Aldırmıyormuş gibi davranıyor. "Silver bunu anlayacak yaşta. Kendisi de cinsel olarak aktif."

"Bu görüntüye ihtiyacım yoktu." Babam bana tuhaf tuhaf, neredeyse dehşetle bakıyor, sanki artık onun küçük kızı olmadığımı yeni fark etmiş gibi.

"Anne!" Sesim alçalıyor. "Nereden biliyorsun bunu?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, Babydoll. Aşık olduğunu fark etmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Ben aşık değilim." Boğazımı temizliyorum. "Her neyse, bu benimle ilgili değil. Baba?"

"Helen ve ben sadece kolaylık olsun diye evlendik. William'ın geride bıraktığı serveti nasıl idare edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu, ben de yardım etmeyi teklif ettim. Her şey birbirini izledi ve bir nevi ortaklık kurduk."

"Ve bir evlilik." Annem huffs. "Seni yeterince uzun süre elinde tutarsa, muhtemelen ona aşık olacağını düşündü. O kadın bir yılan."

"Cynthia." Babam bir nefes daha verir.

"Yine de bu doğru değil baba." Tam bir ikiyüzlüyüm. Ne de olsa her gece onun çatısı altında üvey oğlunu beceriyorum.

"Hep birlikte olmamızı istemedin mi?" Annem soruyor. "Bunu yıllarca planladın."

"Başkasının mutluluğu pahasına değil. Helen'a göre bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun baba. Bunlar senin temel ilkelerin ve sen onlara ihanet ettin."

"Gümüş!" Annem alay ediyor. "Annen yerine o yılanın tarafını tuttuğuna inanamıyorum."

"O haklı." Babamın dudakları sıkı bir gülümsemeye inceldi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim Prenses."

"Bana bir rahat ver." Annem ellerini havaya kaldırdı. "Yani şimdi tüm bunların içindeki kötü adam ben miyim?"

"Dil, Cynthia." Babamın sesi alçalır.

"Daha önce beni becerirken kullandığın dile aldırış etmemiştin."

"Anne!"

"Cynthia!" Babam da aynı anda söylüyor.

"Tamam." Annem sarsıldı. "Ben hep yanıliyorum. Her zaman yanlış şeyler söylüyorum. Görünüşe göre hiçbir kişisel ilişkiyi yürütemiyorum ve bunun yerine işime odaklanmalıyım. Kendi kızım ve hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm adam beni anlamıyorsa, denemeye devam etmenin bir anlamı yok. Yumuşak, tatlı Helen'ine geri dön."

Tam dışarı fırlayacaktı ki babamla ben ayağa kalktık. Gitmesine fırsat vermeden onu bileğinden yakaladı.

Gözlerinde yaşlar parlıyor ve onları saklamaya çalışıyor. Duygular her zaman annemin laneti olmuştur. Bunu şimdi anlıyorum. Hem kariyerine hem de evlilik hayatına aynı anda ayak uyduramaması onun sonuydu. Evliliğinden vazgeçtiği için kendini asla affetmedi ve bu yüzden boşandıktan sonra depresyona girdi. Ama babasından tekrar denemesini isteyemeyecek kadar gururluydu. Babam da öyle. Bu yüzden buldukları her fırsatta kavga etmeye devam ettiler.

Babamın yüzü yıllardır ilk kez yumuşuyor. Annem evi terk ettiğinden beri ilk kez. "Helen gerçekten de yumuşak ve tatlı."

"O zaman ne bekliyorsun?" diye çıkışır. "Kapı hemen şurada." "Ama o, ağzından çıkan her kelimeyle beni deli eden kadın değil. onun ağzı. O sen değilsin, Cynthia."

Annemin yüz ifadesi sanki on yaş gençleşmiş gibi nazikleşince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Babam onun elini okşuyor. "Bu gece onunla düzgün bir şekilde bitireceğim ve yarın bir aile kahvaltısı yapabiliriz?"

Annem de ben de başımızı sallıyoruz.

Helen için ne kadar üzülsem de, peri masallarına inanırım. Anneme ve babama inanıyorum. Hep inandım. Onlardan vazgeçmemin tek nedeni, ayrı olduklarında daha huzurlu olduklarını düşünmemdi. Meğer ikisi de mutsuzmuş.

Annem ve ben babamla kapıya kadar yürüdük. Ona sarılıyorum ve onu sevdiğimi, bu kargaşa kampanyasına zarar verse bile kararlarından gurur duyduğumu söylüyorum.

Beni şakağımdan öptü, sonra da annemi dudaklarından. "İkinizi de seviyorum." "Ben de seni seviyorum Bastian." Annem onun kokusunu içine çekerek gözlerini kapatıyor. "İ
hiç durmadı."

Babası onu tekrar öper ve gider. Annem kapıyı arkasından kapattıktan sonra ciyaklıyor.

Şaka yapmıyorum. Cynthia Davis *çığlık atıyor* ve kollarını bana doluyor. Mutluluğu bulaşıcı ve o beni kendi etrafımda döndürürken ben de ona sarılıyorum. "Eninde sonunda beni seçeceğini biliyordum." Kendini çekip saçlarını savuruyor.

"Helen, kim?"

"Anne, bu konuda sürtük gibi davranmana gerek yok."

"Oh, ama ben biliyorum. Birbirimize karşı olan hislerimizi biliyordu ve Mary Sue gibi davrandı. Onun iyi kalpli tipinden nefret ediyorum."

Annemin ifadesi düştü.

"Tamam, yalan söyledim. Sonunda beni seçeceğini bilmiyordum. Onu sonsuza kadar kaybettiğimi sanıyordum."

"Sormaya korkuyorum ama ikinizin ilişkisi ne zaman başladı?"

"Fransa'dan döndüğümünden beri." Gülümsüyor, yanakları kızarıyor. "Baban Lucien'i kıskanıyordu."

Kesildiğini öğrendikten sonra. Ama annemin bunu ona söylediğini bilmesine gerek yok.

Bir bakıma ben de bu buluşmaya katıldım.

Ailem için mutluyum ama Helen için çok üzülüyorum. Babama karşı bir şey hissetmiyor, değil mi?

"Seni çok seviyorum, Babydoll." Annem bana tekrar sarılıyor ve bu sefer daha sıcak hissediyorum. "Sana bu rezilliği yaşattığımız için üzgünüm ama biliyorsun, bazen gerçekten kiminle birlikte olmak istediğini anlamak için bir kayıp yaşamak gerekir."

"Kayıp mı?"

"Babanızı kaybettim ve işte o zaman ikinizin de benim için ne kadar önemli olduğunuzu anladım. Kariyerimden, prensiplerimden bile daha fazla. Her şeyden."

Annem o gece uyumam için bana sarıldı - benim yatağında, onunkinde değil. Az önce tanık olduğum sahneden sonra asla onun yatağında uyumayacağım.

Sözleri aklımın bir köşesinde duruyor. Gerçekten kiminle birlikte olmak istediğini anlamak için bir kayıp yaşamaya ihtiyaç duymakla ilgili kısım.

Aklıma girip duran tek kişi Cole.

Doktorun muayenehanesindeki o günden beri bir şeyler değişti ve şimdi nedenini biliyorum. Ona karşı hissettiklerimin otoparkta neden ödümü kopardığını da biliyorum.

Çünkü onlar şimdiye kadar hissettiğim en gerçek duygular. Sik kafalı doğasına ve ne kadar sapkın olabileceğine rağmen.

Ben onun kaosu olabilirim ama o da benim kaosum. Benim kaosum ve güvenliğim.

Artık babam Helen ile ilişkisini bitireceğine göre, nihayet bir şansımız olabilir. Medyanın ilgisi yüzünden biraz zaman alacak ama bunu yapabiliriz.

Ona mesaj atmayı düşündüm ama daha önce çok kızgındı. Yarın onunla yüz yüze konuşacağım.

ERTESİ SABAH ILK O MESAJ ATTI.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra onun mesajını bulduğumda neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Benimle eski evimde buluş.

Gümüş: Tamam! Orada görüşürüz!

O mesajda sesim biraz fazla heyecanlı çıkmıştı ama neyse.

Dün geceki elbisemi ve bir çift ayakkabımı giydikten sonra annemin anahtarlarını kapıyorum. "Arabayı ödünç alıyorum, anne!"

"Hey, nereye gittiğini sanıyorsun, genç bayan?" Odasından göz alıcı kırmızı bir elbiseyle çıktı. "Baban her an burada olabilir."

"Ben sizi yalnız bırakayım, sonra katılırsınız." Sırıttıyorum. "Seni böyle gördüğünde yetişmesi gerekecek."

"Öyle mi

düşünüyorsun?"

"Eminim. Güle

güle!"

O cevap veremedi koridordan aşağı uçup asansöre biniyorum.

Heyecanlı olan tek kişi annem değil. Sanki derimden uçacakmışım gibi hissediyorum. Cole çok sahiplenici olabilir ama çileden çıkarıcı bir sessizlik sergiliyor. Eğer bana kızgınsa, sessizliğini bozması için çok şey gerekiyor.

İşimi kolaylaştırdığımdan değil... Annemin inatçılığına sahibim. Kimsenin beni ezmesine izin vermemek iyi olsa da, Cole'un ve benim arzuladığımız şeyi nasıl reddettiğimi hatırladığımda o kadar da iyi olmuyor.

Rekor sürede evine vardım. Şifreyi bildiğim için girdim ve içeri girdim.

Ev boş. Sanırım RES'ten çıktıktan sonra geri taşınacağından bahsetmişti.

Bu yüzden mi beni buraya çağırdı? Okuldan ayrıldıktan sonra burası bizim yerimiz mi olacak?

Bir gülümsemeyi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum.

Kendini aşma, Silver.

Kapıyı iterek açtım ve malikanenin içine girdim. "Cole, ben geldim -"

Arkamdan bir şey boynuma battığında kelimelerim ölüyor. Dilim ağzımda ağırlaşıyor.

Bedenim bir gümbürtüyle yere çarparken göz kapaklarımın arkasında siyah noktalar oluşuyor.

"Cole..." Mırıldanıyorum

"Şşş. Efendin burada, Doll."
Dünya söner.

COLE

I Tüm hayatınızı biriyle geçirdikten sonra onu hiç tanımadığınızın ortaya çıkması çok garip.

Kendini tanımıyorsun.

Her gün uyanırsınız ve benliğiniz başka bir şeye dönüştüğünde kendinizi hafife alırsınız.

Etkili bir şey. Çılgınca bir şey.

Bütün geceyi kitabı okuyarak geçirdim. *Bebekler*.

İkinci benliğim kitabı daha önce okumama ya da tamamlayana kadar yanına yaklaşmama asla izin vermedi.

Ta ki o ikinci kişiliği aramaya girip bulamayana kadar.

Yine de kitabı buldum. El yazmasının tamamı bir zarf içinde ajans için masaya bırakılmıştı.

Gerçek bir şeyi ima eden ama yine de kurgu diyarında kalan zekice kelimeler buldum.

Gav'ın bebeklerine yaptığı şey mi? Evet, titiz bir ayrıntıyla anlatılmıştı.

Ama Gav o bebeklerden hiçbirini istemedi. Onlar plastikti. Gerçek değillerdi.

Gav'ın babası bebeklerle oynamasına izin vermiyordu. Gav'ın annesinin ölümünden sonra, babası onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve artık annesinin görevlerini üstleneceğini söyledi.

Gav'ın babası ona vurdu ve dokundu. Gav'ın babası dokuz yaşındayken bekaretini almış çünkü herkesten önce buna hakkı varmış. Onu o yaratmıştı, bu yüzden her parçasına sahip olmalıydı.

Gav'ın babası ahlaksızdı.

Gav delirdi.

Ama o bunu bilmiyordu. Gav, *Nausea*'daki Antoine Roquentin gibi. Antoine varoluşsal bir kriz yaşadığını bilmiyordu ve Gav da deli olduğunu bilmiyordu.

Cezai olarak. Psikolojik olarak.

Gav en sevdiği bebeğini yastığının altına sakladı ve babası onu becerirken ona bakmaya devam etti, evdeki kimsenin duymaması için sesi boğmak amacıyla başını yastığa bastırdı.

Bebek'in uzun sarı saçları ve parlak mavi gözleri vardı.

Bebek, babasının onu almaya geldiği her gece ona gülümsedi. Bebek onun aklını başında tuttu.

Bebek onu güvende hissettirdi.

Onun Oyuncak Bebek Ustası oldu çünkü hayatında kontrol edebildiği tek şey buydu.

Gav'ın babası onu 18 yaşına kadar sikmiş. Her gece. İstisnasız. Kanını akıtırken Gav'a onu sevdiğini ve onsuz yaşayamayacağını söyledi. Gav'ın sırtını kırbaçlarken, onun tek ve biricik olduğunu söyledi.

Gav sadece bebeğine baktı. Büyüdüğünde bile. Okuldaki herkes ona inek dediğinde ve en popüler kız ona takıldığında ona dikkat etmesini söylediğinde bile.

Gav o kızın hayatını mahvetmeye söz verdi.

Sonra Gav'ın babası bir kazada öldü. Gav artık işkence görmüyordu ama o gece ağladı. Babasının kendisinden çıkardığı kanı hissetmek için kendini kesti.

Kimse ona vurmadığında ve onu becermediğinde ağladı.

Gav oyuncak bebeğiyle mastürbasyon yaptı ama artık tatmin olmuyordu.

Böylece Gav babasının yerine geçecek birini bulmaya karar verdi. Babası gibi konuşan ve ona aynı şekilde tecavüz eden tacizci bir kadınla evlendi.

Gav babasını geri aldı. Dengesini geri aldı.

Ve her gece, karısı uyurken, Gav o bebeğe baktı. Gülümser ve ona şöyle derdi: "Efendin burada, artık uyuyabilirsin, bebek."

Bazen onu dinlemiyordu, bu yüzden onu bacaklarının arasına yerleştirdi ve cezalandırdı.

Gav'ın bir kızı vardı ama o bir bebek değildi. Sadece onun bir uzantısıydı. Onu bebeğini sevdiği gibi sevmiyordu.

Kızı da zalim karısını hatırlatıyordu. Ona çok benziyordu ve onu her gördüğünde, karısının onu sadece dövmesi için onu uzaklaştırmak istiyordu.

Gav normal davranması gerektiğini biliyordu. Normal davranmakta iyiydi. Kimse ondan şüphelenmiyordu - babasının malikanesinde bile. Karısı da ondan şüphelenmiyordu.

Gav iyi bir çocuktı.

Kızını iyi bir kız olarak yetiştirdi. Ne zaman ve nasıl ağlayacağını biliyordu. Gav her gün gülümseme ve gözyaşı pratiği yapardı. İnsanlarla da pratik yapardı.

Onları izliyor ve onlara nasıl ulaşacağını, kendisini nasıl sevdireceğini biliyordu. Partilerde insanlar onu ne kadar çok severse, karısı da ona o kadar çok tecavüz ediyordu. Bu yüzden Gav, karısı onu dayaklarıyla neredeyse öldürene kadar kendini daha sevimli hale getirdi.

Gav bebeğine sarılarak uykuya daldığında gülümsedi.

Sonra Gav'ın karısı bebeği buldu. Bebekle ve onunla dalga geçti. Ona bir psikopat olduğunu söyledi ve bebeği şömineye fırlattı. Yanık plastik kokusu havayı doldururken Gav çığlık attı.

Karısı bebeğini öldürdü.

Gav bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Bir saniye önce karısı giderken gülüyordu. Sonra Gav arkasından koştu ve onu itti.

Düştü ve artık nefes almıyordu.

Gav'ın içindeki bir şey açıldı. Babası ölmüştü. Karısı ölmüştü. Kimse onu ya da ihtiyaçlarını anlamıyordu.

Karısının öldüğü gece, Gav ağladı çünkü artık gülümseyemiyordu. Bebeğini kaybetmişti.

Ama sonra onu buldu. Onu daha önce de görmüştü ama o sırada kendi bebeği vardı, bu yüzden başka bir bebeği pek umursamıyordu.

Ama o gece farklıydı. O gece ağlıyordu. Bebeği ağlamadı, sadece gülümsedi.

Şimdi onun için ağlıyordu. Onun için üzülüyordu ve Gav bebeğini yeniden bulduğuna karar verdi.

Gav o bebeğin kendisine ait olduğunu biliyordu.

Yine de onu incitmek istemiyordu. Onu ne kadar özlediğini açığa çıkarmak istemiyordu.

Böylece başka bebekler buldu, geçici olanları. Onları arkadan vurdu, çaresiz bedenlerine mastürbasyon yaptı ve sonra onları ormanda bıraktı.

Altın sarısı saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Onun bebeğine benziyorlardı ama değillerdi.

Şimdi, Gav'ın bebeği var. Ona geliyor. Ona gülümser ve iltifat eder.

Onun için yemek pişiriyor, onu yıkıyor ve saçlarını tarıyor. Kıyafetlerini değiştiriyor ve fotoğraflarını çekiyor. Kimse bakmıyorken, onlarla mastürbasyon yapıyor.

Ona.

Bebeğine

Sonsuza dek sahip olacağı.

Kimse onun sonsuza dek mutlu olacağına inanmıyordu ama o inanıyordu.

Bebeğiyle sonsuza dek birlikte olacaklarına inanıyordu. Öyle ya da böyle.

Kutudaki resimleri bulurken ellerim titriyor. Silver'ın çeşitli uygunsuz pozisyonlarda çekilmiş sayısız fotoğrafı - uyurken, yarı çıplak, düşün gözetleme deliğinden.

Ofisin kapısı açılıyor ve yukarı bakıyorum.

Sebastian bana bakıyor. "Burada ne işin var?"

"Silahın var mı?" Tanımadığım bir sesle soruyorum.

Başını sallıyor.

Olması gerekirken hiç göremedim.

Kendiniz dışında herkesi izlediğinizde olan budur. Gözünüzün önündeki şey dışında her şeyi gözlemlediğinizde.

Babamın son sözlerini hiç hatırlamıyordum ama şimdi hatırlıyorum.

O gün dışarı koştuğumda korkmuştum çünkü annemin çılgınlığını duymuştum.

Ona bir şey oldu sandım.

BABAM HAVUZDA BOĞULUYOR, KAFASINDAN KAN SIZIYOR.

Fokurdama sesi beni neredeyse boğuyor. Babam boğulacak.

Boğulmasını istemiyorum.

O elini uzatıyor, ben de daha küçük olan elimi uzatıyorum. Kırmızı su onu altına çekiyor. Kırmızı su onu alıp götürüyor.

"Baba..." Fısıltım perili, küçük elim tüm bedenimle birlikte titriyor.

*Yüzü buruşuyor. Kaos. Geri geliyor.
Tıpkı beni karanlığa götürdüğü gibi, şimdi de onu götürüyor.
"Sen bir canavarsın," diye gürlüyor babam suyun üzerinde. "Kaç
Cole." Sonra da gitti.*

KOŞ, COLE.

Bunlar bana söylediği son sözleriydi. "Sen bir canavarsın" kısmı değil.
O sözleri söylerken bana bakmıyordu.

Arkama bakıyordu.

Gölgede muhtemelen hissedemedim çünkü titriyordum, babamın
boğulmasını izliyordum ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Gav'a bakıyordu.

Ya da kitapta Gav olarak yazılan kişi.

Gav benim annem.

Silver onun bebeği.

D O L L M A S T E R

"Moonlight Sonata" telefonda yankılanıyor ve bebeğimin ellerini silerken ben de ona eşlik ediyorum.

Bu onun en sevdiği piyano parçası. Beni büyüledi ve bana onu düşündürüyor.

Hâlâ baygın. Belki bu sefer şırıngaya çok fazla propofol koymuşumdur? Iskaladım.

Bütün gece biraz sinirliydim.

Bebeğime yakın olmak için yaptığım her şey yavaş yavaş yok oluyor. O kaltak Cynthia liseden beri hep bir baş parmağım oldu. Tek kurtarıcı lütfu bebeğimi doğurmuş olması.

Şimdi o ve Sebastian onu benden alabileceklerini mi düşünüyorlar?

Boşanmamız gerektiğini söyledi. Taşınmalıymışım. Artık onu göremem. Onun için yemek yapamam, onu yıkayamam, saçını tarayamam, onu öpemem, oğlumla sevişmesini izleyemem.

Cole'u kıskanmıyorum. O her zaman ilgi çekici olmayan bir oyuncak bebektir, ama onun gözlerinin geri dönmesini ve dudaklarının bu kadar büyük bir zevkle ayrılmasını sağlayabilen tek kişi o. Bu yüzden istediklerini yapmalarına izin veriyorum.

Bazen beni dışarıda bıraksalar bile.

Şimdi, Cynthia yüzünden, Sebastian artık bebeğimle yaşayamayacağımı söylüyor. Ona William'ın bana bıraktığı her şeyi teklif ettim ama tek şartım onunla kalmamdı - bebeğimle.

Sadece uzaktan izlemeye devam edecektim. Saçlarını tarayacak, ona iyi geceler ve günaydın öpücükleri verecek ve onun da beni öpmesini sağlayacaktım.

Tek istediğim buydu.

Soğukkanlılığımı kaybedip ona dokunmamak için diğer bebeklere bile zarar veriyordum.

Bu fedakarlıkların hiçbirisi işe yaramadı. Zaten beni terk edecekti.
Ne yaparsam yapayım, o sürtük Cynthia'yı bana tercih edecekti.

Bebeğim uyanıp bana bir öpücük verir vermez Cynthia'yı öldüreceğim.
O zaman burada kalabiliriz.

Her zaman gelip benimle burada yemek yapardı. Buna bayılacak.
Silver gözlerini yavaşça açarken inliyor. O mavi, *mavi* gözler. Babam
beni severken yastığımın altına sakladığım eski bebeğim gibi.

Yine de o bebekten daha iyi. Silver daha sofistike ve gülümsemesi daha
gerçek.

"H-Helen?" Yavaşça d o ğ r u l u p otururken şakağını tutuyor. "Ne
oldu?"

"İyisin, sevgilim." Kolunu, yumuşak tenini, porselen bebek tenini
okşuyorum.

Ben bu bebeğin efendisiyim.

Düşüncesi bile beni gururlandırıyor.

"Buraya Cole'la buluşmaya geldim ve..." diye devam ediyor, sonunda
etrafına dikkat kesiliyor.

Havuzun kenarında oturuyoruz. Her
şeyin başladığı yerde.

William'ın ölümü beni özgürleştirdi. Bana sahip olabileceğimi
bilmediğim çok şey verdi.

Bu beni bir dahi yaptı. Yazarak insanların duygularıyla oynayabilen bir
insan. Yazdığım her karakterde kendimi gizledim. İnsanlar benden nefret
etti, davranışlarıma öfkeleni ama en çok da ilgilerini çekti.

Ben William'dım. Sebastian ve Cynthia'ydım. Ve son olarak, ben
kendimim ve bebeğimle birlikteyim.

Bebeğimi havuza götürmeyi ve onu havuzda yıkamayı hep sevmişimdir.

Daha önce içinde yüzmüştük ama ona istediğim gibi dokunamamıştım
çünkü çok zekiydi ve korkardı.

Oğlum da akıllı, bu yüzden babamın evindeyken çok iyi geliştirdiğim
maskeyi takmak zorunda kaldım.

Suçluluk duygusu ve bana olan sevgisiyle oynamalıydım ki bebeğime
olan tutkusunu unutup Sebastian'la çıkmama ve sonunda onunla evlenmeme
izin versin.

Cole bana acıdı. Onun adına dayak yediğim için kendini suçlu hissetti.

Ben kaçırmadım. William'ın dayaklarından hiçbirini kaçırmak istemedim. Cole'u korumuyordum. Benim hakkım olanı almasın diye o veledi yoldan itiyordum.

Oğlum çok zeki; bana çekmiş ama benim seviyemde değil. Cole'un gözleri benim bebeğim yüzünden biraz fazla kamaşmış durumda, bu yüzden küçük şeyleri gözden geçiriyor.

Sapık mesajları gibi. Okuldaki bir sapık özentisinin bebeğime zarar vermek istediğini söyleyerek yardım için bana geldi. Elbette onunla ilgilendim ve mesajları durdurdum, böylece o ve bebeğim her şeyin Adam'la bittiğine inandılar.

Asla olmazdı.

Bebeğim ona o mesajları ilk gönderdiğimde benim için gülümsedi ve gülümsemeye devam edecek.

"Neden buradayız?" Silver şüphelenmekten çok kafası karışmış görünüyor. "Yüzmeye gidiyoruz."

"Ben... Ben gitmeliyim." Ayağa kalkmaya başlar ama tekrar yere düşer.

"Sakin ol." Yanağını okşadım. "Hâlâ uyuşturucunun etkisi altındasın. I boğulmanı istemiyorum."

Farkına varmaya başladıkça büyüleyici gözlerinde yaşlar parlıyor. "Helen?"

"Evet, sevgilim? Gerçi bana Efendi demeni tercih ederim." Kaşlarımı çattım. "Diğer bebeğim bunu hiç yapamadı ama sen ondan daha iyisin, değil mi?"

Dudakları aralanıyor - gül goncası gibi o güzel dudaklar - ve eli elimde titriyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ailen bizi ayırmaya çalışıyor. Üzgün değil misin? Çünkü ben üzgünüm. Kimse bizi ayıramaz."

Geri itmeye çalışıyor, korkusu yükseliyor ve gri bir duman gibi havayı boğuyor. Onu sertçe tutuyorum ve tekrar düştüğünde kafası bir gümbürtüyle fayanslara çarpıyor.

Kafasının arkasından fayanslara parlak kırmızı kan sızarken Silver çılglık atıyor. Tıpkı o gün William'inki gibi.

Kan güzeldir. İnsanın en gerçek halidir.

"Silver," diye azarladım. "Ne yaptığına bir bak."

"Helen, lütfen." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ellerimi tutarken sesi titriyor. "Yapma bunu. Cole'u düşün."

"Neden onu düşüneyim ki? Kendi bebeğini almalı ve benimkini paylaşmamalı."

"Lütfen... dur..."

Bu ifadeyi seveceğimi hiç düşünmemiştim - dudaklarının titreyişini ve bana yalvarışını, kelimeleri söylemeden bana efendisi diye seslenişini - ama seviyorum.

Hem de çok.

Derinleştirmek için ne
yapabilirim? Oh,
biliyorum.

Onu havuza itiyorum. Sesi su tarafından yutulmadan önce çığlık atıyor. Etrafta çırpınırken kafasından akan kan maviyi kaplıyor.

Kenara çömelip yüzeye çıkmasını bekliyorum. William gibi.

Onu kurtarmam için bana yalvardı. Sonra Cole geldi ve ağacın arkasına saklanmak zorunda kaldım.

Şimdi, bebeğim dışarı çıkacak ve bana
yalvaracak. Bebeğim bana *lütfe*n diyecek,
Efendim.

Sev beni,

Efendim. Bana

sahip ol,

Efendim.

Ve sonra bana gülümseyecek.

COLE

B Sebastian'la eski evime vardığımızda göğsüm o kadar ağırlaşmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordum.

Bir el omzumu sıkıyor. Sebastian. Yolda ona tüm hikayeyi anlattım.

Bütün gece kitabı okuduktan sonra bu sabah Silver'ın bana bıraktığı mesajı buldum.

Tamam! Tamam! Seninle orada buluşuruz!

Annem ona gönderdiği mesajı telefonumdan sildi ama onu nereye götüreceğini biliyorum.

Her şeyin başladığı yere. Lanet havuza.

Sebastian'a annemin yeni kitabının özel baskı versiyonuna nasıl rastladığımı anlattım - yayınlamayacağını söylediği - ve onun çalışmalarının hayranı olduğum için okumak zorunda kaldım.

Ona resimlerden ve aradaki her şeyden bahsettim. Ona hayatını Gav'ın kişiliğine nasıl yazdığını ve yazdığı her hikayenin bir parçası olmak için ikinci kişiliğini nasıl kullandığını anlattım.

Katil ve Baba. Seri CEO.

Bebek Yapımcısı. Cynthia. Onun hakkında koca bir kitap yazdı ve onu bir seri katil yaptı.

İşaretleri görmeliydim. Sonunda tuvalete atıp sifonu çektiği kullanılmamış hap zulasını bulmalıydim. Plan tahtasına yazdığı manik yazıları sorgulamalıydim.

Onun 'kendime' ayırdığı zaman olduğuna inanmak yerine o koşullara onunla birlikte gitmeliydim.

Daha fazla fark etmeliydim.

Ama yine de yapamazdım. Annem ifte hayatını o kadar mükemmel yaşıdı ki, bu delilik.

Evet, öyle. Deli. Annem cezai ehliyeti olan bir deli ve bu gereğın ağırlığı bana bir tuğla duvar gibi çarpıyor.

Ama göğsümdeki ağırlığın nedeni bu değıl.

Silver'ı buraya çekmiş olması. Yıllardır onu izliyordu.

O lanet parkta yaptığım ilk seferde onu fark etti. William'ı öldürdüğünü görmediğimden emin olmak için beni takip etti ve sonra bebeğini buldu. Bir önceki plastik bebeğinden bile daha güzel olan ağlayan bebeğı.

Onu Silver'a götürdüm.

Silver'ı Cynthia ve Sebastian'ın kızı olarak değıl, uzun zamandır kayıp olan bebeğı olarak görmesini sağlayan bendim.

O bendim.

"Dikkatli olmalısın," diyor Sebastian. Yüzü sert ama soğukkanlılığını koruyor. "Şimdiye kadar öğrendiklerimize göre, ne yapacağı belli olmaz."

Havuz alanına doğru acele ederken başımı sallıyorum. Bir şey olursa diye silahını taşıyor. Yolda Frederic'i aradı ve halkla ilişkiler müdürü bizimle burada buluşacağını söyledi.

"Doll?" Annem sakın bir sesle sesleniyor. "Dışarı ık.

Saklanmayı bırak." Havuzun yanında duruyorum. Suda bir ceset yüzüyor. Kırmızı su.

Kan suyu.

O kıpırdamadan dururken altın telleri etrafında uçuşuyor. O günkü gibi.

Tıpkı o günkü gibi.

Koş, Cole.

Babamın cızırtılı, boğuk sesi kafamın içinde bozuk bir plak gibi çalıyor.

"Oh, Cole, hayatım." Annem gülümsüyor, gözleri kibar. Her zaman çok nazik ve cana yakın görünmüştür. Hiçbir zaman kötü niyetli bir bakışı ya da hareketi olmadı. En azından görünürde. "Silver saklambaç oynuyor."

"Silver!" Sebastian havuza doğru koşuyor ama ben ondan önce davranıp havuza atlıyorum. içinde.

Kanın rengini değıştirmesini görmezden gelmek için içimdeki her şeyi onu kolundan tutup kenara doğru çekerken su.

Yüzü solmuş. Göğsü aşağı yukarı hareket etmiyor. Nefes almıyor. Hay sikeyim.

"Gümüş!" Avucumu çektiğimde elim titriyor ve başının arkasından sızan kanın sarı saçlarını kızıla çevirdiğini görüyorum.

Onu fayansların üzerine yatırdım ve göğsüne bastırdım.

Hadi, Silver. Hadi, beni bırakamazsın! Lütfen beni bırakma.

"Bebeğim?" Helen bize doğru koşuyor. "Neden gülümsemiyor?"

Sebastian yolunu kesiyor, silahını kafasına doğrultuyor. "Kızımдан uzak dur."

"Sebastian, görmüyor musun? Onun bana ihtiyacı var. Bebeğimin efendisine ihtiyacı var." "Kımıldama Helen," diye homurdanıyor.

"Ya da ne?" Başını yana eğiyor. "Beni öldürecek misin? Bunu yapamayacağını ikimiz de biliyoruz. Bebeğimi görmeme izin ver."

Silver'in göğsüne bastırmaya devam ediyorum. Dudakları mora dönüyor. Her geçen saniye ölüyor.

Her saniye parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Annemden bir çığlık geliyor ama ona bakmıyorum. Onunla ilgilenmiyorum. Sonra Sebastian'la silah için boğuştuğunu duyuyorum ama tek umursadığım Silver.

Gel hadi. *Hadi, hadi.*

"Onu rahat bırak." Annem silahı tutarak üzerimde durdu. "Bırakın onu. Onu öldürüyorsun Cole."

"Onu sen öldürdün! *Sen öldürdün!*"

"Hayır." Başını telaşla sallayıp geri adım atıyor. "Ben yapmadım. Ben yapmadım. Bu -"

Ayağı takılınca sözleri kesilir. Başı havuzun korkuluklarına çarpıyor ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle aşağı düşüyor...

Aşağı.

Aşağı.

Kanı suyu kıpkırmızı yapıyor.

Yüzmüyor.

Ne Sebastian ne de ben ona yardım etmek için hareket etmedik.

Hala Silver'in göğsünü sıkıştırıyorum, kendi göğsüm oksijensiz kalmış gibi hissediyorum.

Gözlerini açmıyor. Cevap vermiyor.

O gün, bebek ölür.

SILVER

I Her şeyin bu kadar hızlı bitmesi çok garip.
Bir an sen Orada, içinde ve orta. senin
En mutlu anlar ve bir sonraki, her şey biter.

Pek sayılmaz ama.

Her şey mahvolalı iki hafta oldu. Helen'in bana saplantısı olan bir psikopat olduğu ortaya çıkalı.

Bana zarar vermemek için başka kadınlara zarar veren.

Diğer kadınları istediği kadar öldürmemek için kitaplar yazan.

O gün bir parçam öldü. Helen'a inanan parçam. Onu seven ve onun için üzülen yanım.

O kısım ölürken Cole beni hayata döndürdü.

O öldükten hemen sonra dirilişin ilk nefesini aldım. Bir hayat için bir ölüm.

Hastaneye gitmedik ama. Frederic hastaneyi bana getirdi.

- Daha doğrusu bir doktor ekibi. Hepsine, herhangi bir şeyi ifşa etmeleri halinde üç nesil boyunca yoğun emek harcamalarına neden olacak Gizlilik Sözleşmeleri imzalattı.

Birkaç dikiş ve ağrıyan, kaşınan bir boğaz ile sonuçlandı, ama benimle kalan acı bu değil.

Diğer her şey.

O günden sonra Cole'u görmediğim gerçeği.

Telefonlarıma cevap vermemesi ya da benimle konuşmaması.

Babam aracılığıyla bana üniversiteye gidene kadar taşınacağını söyledi.

Onu teselli etmeme ya da yanında olmama izin vermediği gerçeği.

Helen'in cenazesinde bile bize başını salladı, ailemin taziyelerini kabul etti ve tüm günü göt herif arkadaşlarıyla geçirdi. Yanında birinin olmasından memnun olsam da, o kişinin Aiden, Xander ve Ronan değil, ben olmasını istiyordum.

Polis prosedürlerinin tamamlanması uzun sürmedi. Frederic tüm medya oyunlarında sihrini konuşturdu ve olay bir kaza olarak etiketlendi.

Babam Helen'i ifşa etmek istedi ama Frederic ve annem onu vazgeçirdi. Bunu yaparsa siyasette kalma şansı kalmayacaktır.

Eğer bir psikopatla, kendi çatısı altında kızının hayatını tehdit eden bir seri saldırganla evli olduğu bilinirse, sonsuza dek dışlanacak ve hayatlarımız cehenneme dönecektir.

Ancak, kampanya sırasında eşini bir kaza sonucu kaybettiği biliniyorsa, sempati kazanacaktır.

"Ben de seni teselli ediyormuş gibi yapacağım," dedi annem. "O zaman herkes benim sana, bu arada psikopat olduğunu söylediğim o kaltaktan daha çok yakıştığımı söyleyecek. Bebeğime zarar verdiğine inanamıyorum."

O zaman bana ölümüne sarıldı. Annem her gece bana sarılıyordu ve neredeyse bize geri taşındı.

Onun ve babamın şefkati ve tesellisi yardımcı oluyor ama göğsümdeki deliği kapatmıyor. O günden beri açık olan yarayı iyileştirmiyorlar.

Beni yakan ve her gece ağlatan bir yara. Bu yüzden

bugün o yarayı kendim kapatmaya karar verdim.

Ona gidiyorum.

Tekrar taşındığı eve.

Hayaletlerin, bebeklerin ve kan havuzlarının evi.

Buraya geri dönmek yapmak istediğim son şey ama Cole'dan ayrı kalmak için de kayıt yaptırmadım.

Kodu girdikten sonra yavaşça içeri giriyorum, sanki biri üzerime atlayacak ve boynuma bir iğne batıracakmış gibi etrafımı izliyorum.

Gergin sırtını fark ettiğimde duruyorum. Melankolik görünüyor, omuzları ceketinin altından sarkıyor. Havuzun önünde duruyor ama havuz şu an boş. Kanlı su ya da herhangi bir su yok.

Dışarıda birkaç kutu üst üste yığılmış. Taşınıyor mu? Nereye taşınıyor?

Aiden'a Cole'un nasıl olduğunu sormayı denedim ama o piç hiçbir bilgi vermedi ve ben de onu zorlayacak bir şey planlayamayacak kadar bitkinim.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Yanında durdum.

Cole'un bakışları bana kayıyor. Koyu yeşil gözleri dipsiz, içi boş, sanki çoktan başka bir yere taşınmış gibi görünüyor. "Burada ne işin var? Burada olmamalısın."

"O zaman neden burada duruyorsun?"

Gözlerini boş havuza dikeyor. "Evine git, Silver."

Önüne geçiyorum, kollarımı beline doluyorum ve başımı göğsüne yaslayıp kokusunu içime çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor bana sarılmadan. "Bana eve gitmemi söyledin. Sen benim evimsin, Cole."

Omuzlarımı sarsarak beni itiyor. "Ben senin evin değilim. Ben seni neredeyse öldüren kadının oğluyum."

"Sen o değilsin."

"Belki de öyleyim. Hayatım boyunca bu berbat genleri babamdan aldığımı düşünerek yaşadım ama meğer genler ondanmış. Belki de büyüyünce onun gibi olacağım."

"Yapmayacaksın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü benim kaybımı paylaştın. Buna *bizim* kaybımız demiştin Cole, hatırladın mı? Bana acımın senin acın olduğunu söylemiştin. Asla o olamayacaksın, çünkü önemsiyorsun. Kendi tarzında, önemsiyorsun."

Sanki hâlâ bu düşünceyle savaşıyormuş gibi sertçe nefes alıyor. Bu gerçeklikle. Ailesi olmadığı gerçeğiyle. Asla da olmayacak. Bunu kesinlikle biliyorum.

"Ve ben senin kaosunum." Gözlerimden akan yaşlara rağmen gülümsüyorum. "Yani beni yalnız bırakamazsın yoksa sana musallat olurum."

"Bana musallat olacak mısın?" diye soruyor

küçük bir gülümsemeyle. "Evet, edeceğim.

Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum Cole. O gün beni parkta bulup saçımı çektiğinden ve ilklerimi istediğini söylediğinden beri sana aşığım. Yıllar geçtikçe seni daha çok sevdim ve seninle olamayacağım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldığım her seferden nefret ettim."

"Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Bu benim seni sevdiğimi söyleme şeklimdi." Burnuma vuruyor. "Çok tuhafısın."

"Senden daha fazla değil. Uzun zamandır bana karşı bir pislik gibi davranıyorsun."

"Çünkü benimle ilgilenmeye devam etmeni istedim. Benden asla bıkmamanı. Bana rövanş için meydan okurken gözlerindeki o ateşi görmek için seni her şeyde yendim. Bana geri dönmeni sağlamak için seni yendim."

Dudaklarım ayrılıyor. Bunu bilmiyordum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Senin bana aşık olduğun kadar uzun süredir sana aşık olabilirim."

Gözlerimde yaşlar parlıyor. "Oh, Cole."

"İnle. Benim adımı yani," diyor muzip bir tavırla. "Seni seviyorum Cole." İç çekiyorum.

"Bu artık benim olduğun anlamına mı geliyor?" "Her zaman öyleydim."

Bir elini boğazıma doluyor ve dudakları dudaklarıma yapışıyor.

EPILOGUE 1 - SILVER

ÜÇ YIL SONRA

"W Burada ne halt ediyorsun?" Cole banyonun kapısına yaslanıp arkasından tıklatarak kapatırken fısıldayarak bağıriyorum. "Burası kadınlar tuvaleti."

"Biliyorum." Bana doğru yaklaşıyor ve attığı her adım sanki kalbime doğru yürüyormuş gibi.

Haklıydım. Ona olan hislerimin sönmesine imkan yoktu. Her geçen gün ona daha çok ve daha hızlı aşık oluyorum.

Her geçen gün, o benim her şeyim oluyor.

Üniversite için Oxford'a taşındık ve kısa bir süre sonra annemle babama ilişkimizden bahsettik.

Onunla resmi olarak birlikte olamam. En azından şimdilik. Babam seçimi kazandı ve başbakan oldu, ardından Helen'in ölümünden bir yıl sonra annemle yeniden evlendi.

Stratejik yaklaşımlarına rağmen bu durum medyada büyük bir kargaşaya neden oldu. Frederic, annemin babamı teselli ettiği ve aralarındaki ilk çekimi yeniden keşfettikleri izlenimini yarattı.

Cole ile artık aynı çatı altında yaşamadığımız doğru ve o da kardeşim olarak anılmamak için kendini aile çevresinden soyutladı. Ama dünyanın bizi kabullenmesi yıllar alacak.

Biz dünyadan daha büyüğüz, o ve ben. Onlar bizim için hazır değiller.

Babam ve annem Muhafazakâr Partililer - bu olaydaki muhafazakâr olmayan davranışlarına rağmen. Eski üvey kardeşime aşık olduğumu açıklayarak onların oylarını düşüremem.

Bunu ancak babam 10 Downing Street'ten çıktıktan sonra yapabilirim.

Bu nedenle ilişkimiz sadece aile ve yakın arkadaş düzeyinde biliniyor. Arkadaşlarımızdan sadece Aiden, Xander ve Ronan.

Ama öyle bile olsa, Cole burada olmamalıydı.

"Diğer herkes dışarıda," diye azarladım. "Xander ve Kim'in nişanını kutluyor olmamız gerekiyordu."

"Biliyorum." Elleri iki yanımda, beni tezgâha yaslariken gözleri parlıyor. İki kolumu da boynuna doladım. "Bunu yapamayız."

"Biliyorum."

Ve sonra dudakları benimkileri yutuyor. O kemeriyle oynarken ben vücuduna tırmanıyorum ve çok geçmeden içime dalıyor.

Beni sert, hızlı ve kirli bir şekilde banyo tezgahına doğru sikerken onu deli bir kadın gibi öpüyorum.

İlk kez kamusal ahlak kurallarını ihlal ettiğimizi söylersem yalan söylemiş olurum. Cole belli etmez ama maceracı bir tiptir. Bir şeyin yapılmasını istediğinde durmaz - o şey benim.

İster üniversite yurtlarında olalım, ister herkesin sarhoş olduğu bir gece dışarıda olalım, hiçbir şey onu caydıramaz. Ve hatta aile yemeklerinde bile.

Annem her seferinde bunu ona söylüyor ve o sadece omuz silkiyor. "C-Cole..." Omuzlarını sıkıca kavradım.

"Yaklaştın mı Kelebek?" diye homurdanıyor ağzıma karşı. "Evet, oh, evet."

"Sen kime aitsin?" "Sana."

"Söyle."

Onu çılgına çeviren sözleri mırıldanırken alt dudağımı ısırıyorum: "Ben sadece seni sevdim. Sadece seni. Sen benim ilkim ve sonumsun."

Elini boğazıma doluyor, içime daha hızlı girerken sıkıyor ve düşmeme neden oluyor.

İçine düş.

İçimize düş.

Ben onun etrafında paramparça olurken aynı anda içime boşalıyor, çılgılığımı bastırmak için gömleğinin üzerinden omzunu ısırıyorum.

Dalga yatıştığında iç çekiyorum, başımı boynunun kıvrımına yaslayıp onu içime çekiyorum. "Seni seviyorum."

Seksten sonra ondan nefret ettiğimi söylediğim onca zaman yerine, şimdi gerçek duygularımı söylemeyi alışkanlık haline getirdim.

"Ve seni seviyorum." Aptal yerçekiminin beni aşağı çektiği kararsız ayaklarımın üzerinde dururken burnumu öpüyor.

Onu ve kendimi temizledikten sonra makyajımı kontrol etmek için lavaboya yöneliyorum.

Cole arkamda kalıyor ve iki kolunu da ortama doluyor.

Ellerimizi birbirimizden uzak tutmadığımız bir gün bile geçmiyor. Toplum içinde dokunmayabiliriz, ama özelde? Kimsenin bilmemesi gereken her şeyiz.

Biz sapığız, aptalız, ineğiz. Daha doğrusu Cole öyle. Biz aşığız. Mutluyuz.

Ona sahip olduğum sürece başka bir şeye ihtiyacım olmayacağını biliyorum.

Çenesini başımın üstüne yaslıyor. "Benimle evleneceksin, değil mi?"

Aynada onun bakışlarıyla karşılaştığımda donup kalıyorum, ruj parçalanmış ağızımın önünde asılı kalıyor. "Ne?"

"Benimle evlenecek misin?"

"Herkes evleniyor diye mi böyle yapıyorsunuz?"

"Herkesi siktir et. Ben *sana* soruyorum." Başımın üstünü öpüyor.

"Seninle gerçekten evlenene kadar uzun bir süre geçeceğini biliyorum ama onay istiyorum."

"Oh, Cole." Dönüp ona bakıyorum. "Tabii ki seninle evlenirim.

Sen benim için tek kişisin."

"Tek kişi, ha?"

"*Tek* kişi."

"Ve sen benim için tek kişisin, Kelebek." Beni dudaklarımdan öyle tutkuyla öpüyor ki, neredeyse vücuduna yeniden tırmanacağım.

"Dışarı çıktığımızda bunu Aiden denen pisliğin önünde tekrarla."

Gülüyorum. Cole, onunla nişanlı olduğum üç yıl için Aiden'a hâlâ çok kızgın ve intikam almak için her fırsatı değerlendiriyor.

Cole her zaman Cole olacak.

Sonunda Helen'ı geride bıraktığı için mutluyum. İkimiz de öyle yaptık. Şimdi sadece kendimize odaklanıyoruz.

İlklerimi istediğinde, onları onun için sakladım. Karşılığında o da bana kendi ilklerini sakladı. Birbirimizin her şeyiyiz.

Ona sarılarak fısıldıyorum: "Bir gün dünyanın tepesine benim olduğumu haykıracağım."

"Ve sen benimsin Silver, her zaman."

"Her zaman."

EPILOGUE2-COLE

YEDİ YIL SONRA

Ten yıl.

Sonunda Silver'ın benim olduğunu dünyaya haykırmak on yılımı aldı.

Tam olarak bağırmak değil ama onunla evlenerek bunu göster.

Onunla evlenebilmem için Sebastian'ın görevden ayrılmasını beklememiz ve ardından dünyanın unutulması için zaman tanımamız gerekiyordu.

Düğümü Fransa'da attık - gerçek ve mecazi anlamda. Onu herkesin önünde ilk kez öptüğüm o kasabada. Bizi kimin gördüğünü umursamadığımız ve dövmelemlerimizi birlikte yaptırdığımız yerde.

İlk kaybımızı yaşadığımız yer. Ağladığı ama aynı zamanda güldüğü yer.

O artık sadece benim değil; benim evim, tek ailem.

Annemin ölümünden sonra hiçbir zaman ailemden birini kaybetmiş gibi hissetmedim. Sanırım o kitabı okuduğum anda annemi ailemden biri olarak görmeyi bıraktım. Kelebeğime zarar vermeye çalıştığını anladığım an. Sonsuz kaosuma.

Silver benim ailem. Sebastian ve Cynthia bile benim ailem. Tatilleri birlikte geçirdiğimiz kişiler onlar. Fikirlerimiz çok çatıştığı için en hararetli konuşmaları o akşam yemeklerinde yapıyoruz.

Şöyle diyelim, Silver inatçılık konusunda annesine çekmiş ve her fırsatta ateşli taraflarını göstermekten çekinmiyorlar.

Artık hem eşim hem de ortağım. Silver sonuçta politikaya karşı çıkmaya karar verdi. Gençliğimizde siyasetin bizi boğduğunu, bu yüzden çocuklarımıza bunu yaşatmayacağını söyledi.

Onu karanlık tarafa çevirdim ve benimle birlikte iş hayatından mezun oldu.

Artık babamın serveti üzerinde tam kontrole sahip olduğumuz için, eşim ve ben hala en iyi yatırımları kimin getireceği konusunda rekabet ediyoruz.

Şu anda hastanede, hayatımda gördüğüm en güzel yaratığı taşıyor. Bebeğimiz Ava bir gün önce doğdu. Silver ve ben ona bakmaktan kendimizi alamadık.

Silver'ın kelebek kolyesiyle oynuyor ve yavaşça göz kırpmıyor.

"Aman Tanrım. Ona bak Cole." Silver neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. "Biliyorum." Omzunu okşayıp burnunu öpüyorum, sonra da Ava'nın başını.

Silver yıllardır ne zaman çocuk görse üzgün bir ifade takınır. Aiden'in, Ronan'ın ve Xander'ın çocuklarının üzerine titriyor, ancak her zaman içinde derinlerde kalan o kayıpla.

Daha sonra vücuduna tapıyorum ve aklını başından almaya çalışıyorum, ama bu yaşamak zorunda olduğumuz bir gerçek.

Şimdi, var olmayan o çocuğu mümkün hale getirdik.

Arkadaşlarımız burada: Aiden ve Elsa, Xander ve Kim, Ronan ve Teal. Biraz zaman aldı ama Silver sonunda Elsa ve Kim'le barıştı. Okuldaki o yıllar için özür dilemek zorunda kaldı. Elsa onu dövdüğü için özür diledi ve bunu yapmaması gerektiğini söyledi. Kimberly, Xander ve Teal'den Silver'ın her zaman onu sorduğunu ve onu kolladığını öğrendikten sonra Silver'ı affetmesi uzun sürmedi. Üniversitede, Kim ve Silver gençliğimizdeki arkadaşlıklarını yeniden kurdular.

Şu anda Silver'ın diğer tarafında oturuyor ve onunla birlikte ağlamak üzere çünkü Silver'ın bu çocuğun hayalini ne kadar çok kurduğunu biliyor. Kimberly her zaman yumuşak başlı biri olmuştur ve Silver'ın aksine bunu göstermekten korkmaz.

Silver ona Adam'ın kendisini havuza ittiğini anlattığından beri Elsa'nın eşime karşı düşmanlığı azaldı. Kim ve Teal'i paylaştıkları düşünüldüğünde zamanla arkadaş oldular. Ronan'ın karısı olan Elsa'nın Silver ile her zaman bir tür anlaşması olmuştur. Her ikisi de kritik kararlar verirken çok öfkeli. Asla - ama *asla* - geri adım atmazlar.

Ronan ne zaman karısını iş başında görse gururlu bir aptal gibi sırıttırıyor.

Sekizimiz birbirimizden hiç kopmadık. Aynı dünyayı ve iş girişimlerini paylaşıyoruz. Sık sık maç izlemek için buluşuyoruz ve hatta Meet Up'a geri dönüyoruz. Levi ve eşi Astrid de bize katılıyor. Teal'in ikiz kardeşi Knox da... şey... yeni hayatına o kadar kapılmadığı zamanlarda geliyor.

Geceler Ronan ve Xander'ın maskaralıklarıyla başlayıp bitiyor. Aiden ve ben onlara tahammül ediyormuşuz gibi davranıyoruz. Gerçek şu ki, hayatımıza getirdikleri canlılığa ihtiyacımız var.

Bunu asla kabul etmeyeceğiz.

Ronan Teal'i belinden tutuyor ve konuşmak için eğiliyor. Aralarındaki boy farkı o kadar belirgin ki, Teal onun yanında hep çok küçük kalıyor. "Remi'mizi küçük Ava'yla evlendirelim mi *güzelim*?"

Kıkırdıyor. "Herkesi oğlumuzla evlendirmeye çalışmayı bırak."

"Evet, Ron." Xander onun omzuna vurur. "Onun kızım ile evlenmesini istediğini sanıyordum."

"Hayır dedin." Ronan onu dürter.

"Yine de Cecily'mi başka biriyle değiştirmeye nasıl cüret edersin?" Xan alay eder. "Onun evlenmesine izin vereceğimden değil. Sonsuza dek bizimle kalacak."

Kim gülümseyerek başını sallar ama bir şey söylemez.

"Baba." Eli, Aiden'in pantolonunu çekiştiriyor, yüz hatlarını hayranlık kaplıyor. "O çok güzel."

"Cole'un yavrusu için hiç fena değil." Aiden altı yaşındaki oğlunu Ava'yı öpebilmesi için kaldırıyor. Doğrudan ağzına gidiyor.

Silver ve Elsa gülüyor.

Aiden'a ters ters baktım. "Oğlunu kızım dan uzak tut. *Çok uzakta*."

"Oğlumun nesi varmış?" Aiden bana ters ters baktı, sonra Eli'nin Başını. "Cole amcanı dinleme, Eli. Eğer kızını istiyorsan, peşinden git. Seni destekleyeceğim."

"Önce bacaklarını kırarsam olmaz." Silver'ı yakın tutuyorum ve o da şakayla karışık omzuma vuruyor.

"Kes şunu."

Tamam, Aiden'a karşı hâlâ kin besliyorum ama bu sadece nişan yüzünden değil. Onun asla geri alamadığım bir ilkin i aldı - bir vals. Ve evet, ilk valsini biz on dört yaşındayken yaptığını hatırlıyorum. Onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum.

Bu kadına kafayı takmış *durumdayım*. Ona bağımlıyım. Ona ve hayatıma getirdiği güzel kaosa aşığım.

Başını tekrar öpüyorum ve mucizemizi izlerken ikimiz de gülümsüyoruz. Ava'mızı.

Hikayemiz mümkün olan en iyi şekilde başlamamış olabilir, ancak başka türlü olmasını istemezdik.

Silver benim, ben de onun.
Geçmişte. Şimdiki zamanda. Gelecekte. Her
zaman.

Royal Elite'in dünyasına hala doyamadıysanız, [epilog novellasını buradan](#)
[ön sipariş](#) verin. Cole ve Silver da dahil olmak üzere Royal Elite
Serisi'ndeki beş çiftin tamamını içerecek.

Aiden'ın babası Jonathan King'i merak ediyor musunuz? [Kralın](#)
[Hükümdarlığı](#)'nda kendi kitabına kavuşuyor. En kötü şöhretli iş adamı
gözünü bir kadına dikerse ne olur? Bu kitapta yoğun ve heyecanlı bir
yolculuk için kemerlerinizi bağlayın.
olgun karanlık milyarder kitabı. [Reign of a King için ön sipariş](#) verin.

Şu anda bitmiş bir hikaye okuma havasında mısınız? [1-Tüm Yalanlar'a](#)
[tıklayın](#) ve nişanlısının ondan neden nefret ettiğini öğrenin ama o bunların
hiçbirini hatırlamıyor. KU'da ücretsiz!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.